

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Tehlikeli Düşler

Rita
Ödüllü
Yazar

SARAH MACLEAN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Tehlikeli Düster

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası 543

Tehlikeli Düşler Sarah MacLean
Özgün Adı Daring and the Duke
Çeviren Nilgün Birgül

Genel Yayın Yönetmeni Senem Kaleli
Yayın Koordinatörü Elçin Kazancı
Editör Merve Mumcu
Kapak Tasarım Cem Özcan
Sayfa Düzeni Pınar Şeker

© Nemesis Kitap, 2021 ©Sarah MacLean, 2020

Bu kitabın yayın hakları Harper Collins Publishers'ın bir markası olan
Avon ve AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-7359-03-0

Baskı: Mart 2021

NEMESIS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73 Faks: (0212) 222 46 16
info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

MATBAA

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No: 34191
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tehlikeli Düşler

SARAH MACLEAN

Çeviren: Nilgün Birgül

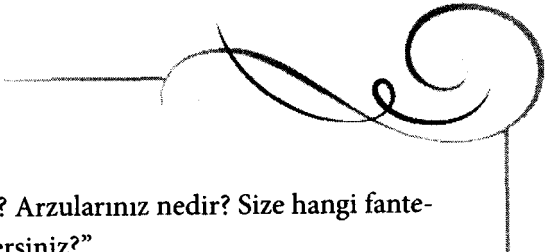

nemesis

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

Sarah MacLean

Zamanının çoğunu, tarihe ve aşk romanlarına olan tutkusunu geliştirdiği yerel kütüphanede geçirmektedir. Romanlarında okura yansıttığı tarih sevgisi, Smith College ve Harvard Üniversitesi'nde tarih eğitimi almasına yetecek motivasyonu bulmasını sağlamıştır. Eşi, kızı ve köpeğiyle birlikte New York'ta yaşamaktadır.

“Ya siz, leydim? Arzularınız nedir? Size hangi fantezileri sunmamı istersiniz?”

Kadın bu soruyu düşünürken zaman durdu, kemanın tek bir notası havada asılı kalmış gibiydi.

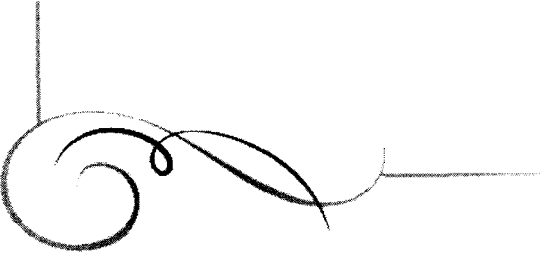
Belki de maskesi yokken adam ona asla sahip olamazdı. Kadın belki de onun bir daha içeri girmesine asla izin vermezdi. Fakat buradaydı ve kollarındaydı ve...

“Yalnızca bu gece,” dedi kadın.

Bir gece. Maskeli. Katışıksız fantezi.

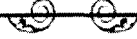
Adam için yetmezdi ama bu bir başlangıçtı. “Yalnızca bu gece,” diye yalan söyledi.

Sözcükler kadının kilidini açtı. Adamın avucundaki eli gerildi ve inanılmayacak kadar göz alıcı bir biçimde hareket ederek onu zevk ve sefa düşkünlerinin arasından çekip bahçelerin ötesine sürükledi.

Asi kizlara...
Özellikle benimki için.

Bölüm Bir

Geçmiş

Burghsey Konutu

Marwick Dükaliğı Merkezi

Şu koca dünyada oğlanın gülüşü gibi hiçbir şey yoktu. Kızın koca dünya hakkında konuşmak için vasıfsız olması önemli değildi. Londra'nın kuzeydoğusuna iki günlük yürüme mesafesindeki Essex kırsalına sıkışmış, sonbahar araziye süzülürken yemyeşil tepelerin buğdaya dönüştüğü yerdeki bu muazzam malikânedен hiç uzaklaşmamıştı.

Şehrin sesini ya da okyanusun kokusunu bilmemesi önemli değildi. Veya İngilizce dışında bir dil duymaması, bir oyun izlememesi ya da bir orkestra dinlememesi...

Dünyasının, pofuduk beyaz koyunlara ve devasa saman bal-yalarına sahip üç bin dönümlük verimli topraklarla ve konuşma-sına izin verilmeyen –neredeyse görünmez olduğu– bir toplu-lukla sınırlı olması önemli değildi, çünkü o, ne pahasına olursa olsun saklanması gereken bir sırdı.

Marwick Dükaliğı'nın vârisi olarak vaftiz edilmiş bir kız...

Dük soyundan gelenlere özel zengin dantellerle kundaklanmış, Burghsey Konutu sakinlerinin en ayrıcalıklı olanlarına ayrılan yağlarla meshedilmişti.

Adam –babası olmadığı halde– hizmetkârlarla rahiplere sessiz kalmaları hatta belgelerde değişiklik yapmaları için ödeme yapmıştı ve kıza, Tanrı’nın önünde bir oğlan çocuğunun adıyla unvanı verilmişti. Annesinin piç kızını, kızla aynı gün doğan kendi piç oğullarından biriyle değiştirmeyi planlıyordu, çünkü adamın düşesi olmayan kadınlar, ona dükalığın mirasına giden tek bir yol sunuyordu... hırsızlık.

Hemşirenin kollarında mırıldanan bebeğe, o işe yaramaz kıza, yarım yamalak bir hayatı ve hem çok büyük hem de küçücük bir dünyanın sancı dolu yalnızlığını aynı anda sunmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Ve ardından –bir yıl kadar önce– o gelmişti. On iki yaşındaydı, ateş gibiydi ve güçlüydü. Uzun ve zayıf, zeki ve kurnaz, binlerce sır barındıran parlak kehribar gözleri üzerine dökülen uzun sarı saçlarıyla şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi. Zar zor ve bir o kadar ender duyulan kahkahası, bir armağan gibi gelmişti.

Hayır, şu koca dünyada onun gülüşü gibi hiçbir şey yoktu. Şu koca dünya, nerede başladığını hayal bile edemeyeceği kadar uzak olsa da bunu biliyordu.

O, hayal edebiliyordu.

Hayal edebiliyor ve bunu kıza anlatmaktan hoşlanıyordu. O gün öğleden sonra, dükün entrikaları ve manipülasyonları arasında, hepsinin geleceğini elinde tutan adamın üç oğluna eziyet etmekten zevk almak üzere geri döneceği geceden bir gün önceki değerli, çalınmış anlarından birinde yaptığı şey buydu. O gün, o huzurlu öğleden sonra, dük Londra’da düklerin yaptığı türden şeyler yaparken bu dörtlü, mülkü oluşturan yabani ve dolambaçlı topraklarda mutluluğun keyfini sürdürdü.

En sevdiği yer arazinin batı ucundaydı, malikânenen yeterince uzaktaydı ve hatırlanmasına fırsat kalmadan unutulabilirdi. Gökyüzüne doğru yükselen muhteşem korunun bir yanındaki küçük dere köpürerek akıyordu, dürüst olmak gerekirse dere bile denemeyecek kadar ufak bir akarsuydu ama kız küçükken ve tek umudunun suyla konuşmak olduğu dönemlerde, saatler, günler, haftalar boyunca usanmadan onunla gevezelik etmişti.

Fakat şu anda, burada yalnız değildi. Güneşin alacalı ışığını yağdırdığı, ağaçların arasında sırtüstü uzandığı yerdeydi. Arazi boyunca yarıştıktan sonra yorgunluktan çökmüş, ağır bir yabancı kekik kokusunun sardığı havayı derin derin içine çekiyordu.

Oğlan, kalçasını kızınkine bitiştirip yüzü ona dönük olacak şekilde yanına oturdu. O da nefes nefeseydi, göğsü yükselip alçalırken gözlerini kıza dikmiş, bacaklarını başının ötesine uzatmıştı. “Neden hep buraya geliyoruz?”

“Burayı seviyorum,” dedi kız kısaca. Yüzünü güneş ışığına çevirdi, yukarıdaki sayvanın ötesinde saklambaç oynayan gökyüzünü seyrederken, kalp atışları biraz sakinleşmişti. “Her zaman bu kadar ciddi olmasaydın, sen de severdin.”

Sakin yerin havası, gerçeğin ağırlığıyla değişmişti. Onlar on üç yaşında, dünya yıkılsa umurunda olmayan, sorumsuz, sıradan çocuklar değildi. Ayakta kalabilmelerinin sebebi sorumluluktu. Ayakta kalabilmelerinin sebebi ciddiyetti.

Kız şu anda, yukarıda güneş ışıklarıyla dans eden yaz mevsiminin son kelekleri buraları olabileceklerin en kötüsünden uzak tutan bir sihirle doldururken, bununla ilgilenmek istemiyordu. O yüzden konuyu değiştirdi.

“Anlat bana.”

Çocuk, ne olduğunu sorma gereği duymadı. Zaten biliyordu. “Tekrar mı?”

“Tekrar.”

Onayladıktan sonra olduğu yerde döndü ve kız, daha önce onlarca, yüzlerce kez yaptığı gibi, yanına uzanabilmesi için eteklerini topladı. Çocuk, sırtüstü yerleştikten sonra ellerini başının altına koyarak yukarıdaki sayvana doğru konuştu. “Orası hiç sessiz değil.”

“Arnavut kaldırımlarında giden faytonlar yüzünden.”

Çocuk başıyla onayladı. “Tahta tekerlekler gürültü yapıyor ama bundan daha fazlası var. Meydandaki tavernalardan ve seyyar satıcılardan gelen sesler. Depolarda havlayan köpekler. Sokak kavgaları. Eskiden yaşadığım yerin çatısında durur ve kavgalar üstüne bahse girerdim.”

“O yüzden dövüşte bu kadar iyisin.”

Çocuk hafifçe omuz silkti. “Her zaman anneme yardım etmenin en iyi yolu olduğunu düşünmüştümdür. Ta ki...”

Sesi azalarak yok oldu ama kız geri kalanını biliyordu. Ta ki annesi hastalanana ve dük, ona yardım etmek için her şeyi yapabilecek oğlunun önüne bir unvan ve bir servet atana kadar. Kız ona bakmak için döndü, çocuğun yüzü gerilmişti, kasılmış çenesiyle gözünü kırpmaksızın gökyüzüne bakıyordu.

“Bana küfürden bahset,” diye kışkırttı kız.

Çocuk biraz şaşkınlıkla güldü. “Bir küfürbazlık coşkusu. Bundan hoşlanıyor gibisin.”

“Üçünüzü tanımadan önce küfretmenin var olduğunu bile bilmiyordum.”

Asıl coşku, bu sert, ağzı bozuk ve harika çocukların hayatına girmesiydi.

“Devil’dan önce demek istiyorsun.”

İki üvey kardeşinden biri olan Devil, vaftiz adıyla Devon, erkek çocukların kaldığı bir yetimhanede büyümüşü ve kullandığı dil bunu inkâr etmezdi. “Bunun ne kadar yararlı olduğunu kanıtladı.”

“Evet. Küfür. Özellikle rıhtımda. Hiç kimse bir denizci gibi küfür edemez.”

“Bana duyduğun en iyi küfrü söyle.”

Çocuk ona sinsi bir bakış attı. “Hayır.”

Bunu daha sonra Devil’a soracaktı. “Bana yağmurdan bahset.”

“Londra. Sürekli yağmur yağar.”

Kız onu omzuyla dürttü. “Bana iyi kısmını anlat.”

Çocuk gülümsedi ve kız, onun espri anlayışından aldığı keyifle bu tebessüme karşılık verdi. “Yağmur, sokaktaki taşları kaygan ve parlak hale getiriyor.”

“Ve geceleri, tavernalardan gelen ışıklar onları altın rengine dönüştürüyor,” diye tamamladı kız.

“Sadece tavernalar değil. Drury Lane’deki tiyatrolar. Genelevlerin dışında asılı lambalar.” Genelev, oğluna sahip çıkmayı tercih ettiği için dük tarafından reddedilen annesinin kendini bulduğu yerdi. Oğlan, bu evlerden birinde doğmuştu.

“Karanlığı uzak tutmak için,” dedi kız usulca.

“Karanlık o kadar da kötü değil,” dedi çocuk. “Sadece, içindeki insanların ihtiyaçları olan şey için savaşmaktan başka seçeneği yok.”

“Bunu alabiliyorlar mı? İhtiyaçları olan şeyi?”

“Hayır. İhtiyaç duyduklarını alamıyorlar, hak ettiklerini de alamıyorlar.” Durdu, sonra gerçekten sihirlirmiş gibi yukarıdaki sayvana fısıldadı. “Ama biz bütün bunları değiştireceğiz.”

Biz vurgusu, kızın dikkatinden kaçmadı. Sadece çocuk değil. Hepsi. Bu çılgın rekabet için buraya getirildiklerinde, aralarında dörtlü bir anlaşma yapmışlardı: Kim kazanırsa diğerlerini güvende tutacaktı. Ardından, bu yerden ve hepsini bir zekâ ve silah savaşına mahkûm eden babalarından kaçarak yaşlı adamın istediği şeyi ona vermeyeceklerdi: Dükaliğe layık bir vâris.

“Dük olduğun zaman,” dedi kız, aynı yumuşak sesle.

Çocuk ona bakmak için döndü. “İçimizden biri dük olduğu zaman.”

Kız başını iki yana salladı ve onun, tıpkı kardeşlerinininki gibi ısıltılı kehribar bakışlarıyla karşılaştı. Tıpkı babasınıninki gibi. “Kazanacaksın.”

Çocuk uzun bir süre ona baktı ve sordu. “Nereden biliyorsun?”

Kız dudaklarını sıktı. “Biliyorum işte.” Yaşlı dükün entrikaları gün geçtikçe daha da zorlaşıyordu. Devil, adı gibi fazlasıyla ateşli ve öfkeliydi. Ve Whit daha çok küçüktü. Çok narin.

“Ya ben istemezsem?”

Ne saçma bir fikir. “Elbette istiyorsun.”

“Senin olman gerekiyor.”

Kız hafif, çılgin bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. “Kızlar dük olamaz.”

“Ama işte buradasın, her şeye rağmen bir mirasçısın.”

Fakat değildi. Pek sayılmazdı. Annesinin evlilik dışı ilişkisinin ürünüydü, kadın canavar ruhlu bir kocaya piç bir vâris teslim etmek üzere bir kumar oynamış ve adamın önem verdiği tek şeyi, değerli soyunu sonsuza dek lekelemişti. Fakat düşes erkek yerine bir kız dünyaya getirdiğinden, bu çocuk mirasçı olamazdı. O sadece bir vekildi. *Burke's Peerage*'ın' eski bir kopyasındaki kitap ayracıydı. Ve bunu hepsi biliyordu.

Kız bu sözlere aldırış etmedi. “Önemli değil.”

Gerçekten değildi. Ewan kazanabilirdi. Dük olabilirdi ve bu her şeyi değiştirirdi.

Ewan uzun bir süre onu süzdü. “O halde, dük olduğum zaman,” sanki içten söylendiğinde hepsi lanetlenecekmiş gibi sözler ağzından fısıltıyla çıkıyordu. “Dük olduğumda, hepimizi gü-

**Burke's Peerage*: İngilizlere ait, içinde bütün aristokratların isimlerinin listelendiği soyağacı kitabı. (ç.n.)

vende tutacağım. Bizi ve tüm Garden'ı. Onun parasını alacağım. Gücünü. İsmi. Yürüyüp gideceğim ve asla arkama bakmayacağım." Sözcükler çevrelerini sardı, Ewan onları düzeltmeden önce uzun bir süre ağaçlarda yankılandı. "Onun ismini değil," diye fısıldadı sonra. "Seninkini."

Robert Matthew Carrick, Sumner Kontu, Marwick Dükali-ğının vârisi.

İçinde düğümlenen duyguları göz ardı eden kız, sesine neşeli bir ton verdi. "İsme de sahip olabilirsin. Gıcır gıcır isim. Ben hiç kullanmadım." Vâris olarak vaftiz edilmiş olabilirdi, ancak ismi kullanma hakkı yoktu.

Yıllar geçtikçe –büyüyerek herhangi bir şey olmaya başladı-ğında– sırasıyla kız, şu kız ya da genç hanım oldu. Bir keresinde, sekiz yaşındayken, ona *aşkım* diyen bir hizmetçi vardı ve bundan çok hoşlanırdı. Ancak hizmetçi birkaç ay sonra ayrılmıştı ve kız, hiç kimse olmaya geri dönmüştü.

Ta ki *onlar* –onu görebilen üç oğlan– gelinceye kadar. Üstelik bu çocuk sadece görmekle kalmayıp aynı zamanda onu anlıyor gibiydi. Bu oğlanlar ona sayısız isim taktılar, kırlarda koşma biçimi yüzünden *Kaçak*, alev rengi saçları yüzünden *Kızıl* ve babalarına verip veriştirme biçimi yüzünden *Asi*. Hiçbirinin kendi adı olmadığını bilse de –sırf geldikleri için– umursamadan onlara cevap verirdi. Belki sadece gelmeleri yeterli olduğu için.

Çünkü kız, onlar için hiç kimse değildi.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Ewan samimiyetle.

Ewan için, kızın bir kimliği vardı.

Bakışları kilitlendi, hakikat bir battaniye gibi çevrelerini sardı ve Ewan genzini temizleyip başka yöne bakarak bağlantıyı koparana kadar bir an öyle kaldılar. Sonra çocuk sırtüstü uzandı, dikkatini yukarıdaki ağaçlara verdi. "Her neyse, annem yağmuru sevdiğini söylerdi çünkü Covent Garden'da mücevherleri gördüğü tek zamandı."

“Giderken beni de götüreceğine söz ver,” diye fısıldadı kız sessizliğe.

Ewan’ın dudakları gerildi. Verdiği söz, olması gerekenden daha büyük görünen yüzünün çizgilerine kazınmıştı. Başıyla sadece bir kez onayladı. Sertçe. Kendinden emin. “Ve kesinlikle mücevherlerin olmasını sağlayacağım.”

Kız da sırtüstü uzandı, etekleri çimlerin üstüne gelişigüzel saçıldı. “Bunu yapacağından emin ol,” dedi, dalga geçerek. “Ayrıca bütün elbiselerim altın iplikle dokunsun.”

“Seni altın makaralara boğacağım.”

“Evet, lütfen,” dedi kız. “Ve saç konusunda özel beceriye sahip bir kadın hizmetçi.”

“Taşralı bir kız için çok şey istiyorsun,” diye dalga geçti çocuk.

Kız ona sırıttı. “Talep listemi hazırlamak için koca bir hayatım oldu.”

“Londra’ya hazır olduğunu düşünüyor musun, köylü kızı?”

Tebessüm, alaycı bir kaş çatmaya dönüştü. “Hem de gayet iyi, şehir çocuğu.”

Ewan güldü ve benzersiz sesi çevrelerini sararak kızı ısıttı. O anda bir şey oldu. Tuhaf, tedirgin edici, harika ve anlaşılmaz bir şey. Şu koca dünyadaki hiçbir şeye benzemeyen bu ses, kızın çözülmelerine yol açtı.

Aniden, onu hissedebildiğini fark etti. Omuzdan kalçaya kadar birbirlerine dokundukları yan tarafındaki sıcaklıktan öte bir şey. Sadece kulağının yanı başındaki dirseğinin durduğu yer değil, buklelerinden bir tutam alırken dokunuşunun verdiği his de değil... Ona dair *her şey*. Hatta soluk alıp vermesi. Mutlak sessizliği. Ve gülüşü... *Onun* gülüşü.

“Ne olursa olsun, beni unutmayacağına söz ver,” dedi kız sessizce.

“Bunu yapmam mümkün değil. Birlikte olacağız.”

Kız başını iki yana salladı. “İnsanlar gider.”

Ewan’ın kaşları çatıldı, kız onun sözlerindeki gücü duyabiliyordu. “Ben yapmam. Yapmayacağım.”

Kız başıyla onayladı. Fakat yine de, “Bazen seçme şansın olmaz. Bazen insanlar sadece...”

Çocuğun bakışları anlayışla yumuşadı, kızın annesinden bahsettiğini anlamıştı. Ona doğru yuvarlandı, artık yüz yüzeydiler. Yanağını büktüğü kollarına yaslamıştı, sır saklayacak kadar yakındılar. “Yapabilseydi kalırdı,” dedi sertçe.

“Bunu bilemezsin,” diye fısıldadı kız, burnunun direğini sıızlatan sözcüklerin verdiği acıdan nefret ederek. “Ben doğdum ve o öldü, beni babam olmayan, bana ait olmayan bir isim veren bir adamla bıraktı ve eğer yaşasaydı ne olurdu asla bilemeyeceğim. Eğer yaşasaydı...”

Ewan bekledi. Her zamanki gibi sabırlıydı, sanki bir ömür boyu onu bekleyebilirmiş gibi.

“Beni sevip sevmeyeceğini asla bilemeyeceğim.”

“Seni severdi.” Cevap anında gelmişti.

Kız başını iki yana sallayarak gözlerini kapadı. Ona inanmak istiyordu. “Bana isim bile koymadı.”

“Yapardı. Sana bir isim koyardı ve bu güzel bir isim olurdu.”

Sözlerindeki kesinlik, kızın ona, emin ve inatçı bakışına dönmesine neden oldu. “O halde, ismim Robert olmazdı?”

Ewan gülümsemedi. Kahkaha atmadı. “Olduğun şey için sana isim verirdi. Hak ettiğin için. Sana unvanını verirdi.”

Kız birden kavradı.

Sonra çocuk fısıldadı. “Tıpkı benim yapacağım gibi.”

Her şey durdu. Sayvandaki yaprakların hışırtısı, kardeşlerinin derenin ötesindeki haykırıışları, yavaş yavaş ikinci vaktinin

gelmesi... O anda, Ewan'ın ona asla hayal edemeyeceği bir armağan vereceğini anlamıştı.

Gülümsedi, kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. "Söyle."

Ewan'ın dudaklarından, sesinden duymak istiyordu. Onun ağzından duymalıydı, böylece -onu terk etse bile- unutmasının imkânsız hale geleceğini biliyordu.

Ewan istediğini ona verdi.

"Grace."

**Grace*: Lütuf, zarafet ve güzellik anlamına gelir. Aynı zamanda "majesteleri" anlamında da kullanılır. (ç.n.)

Bölüm İki

Londra
Sonbahar 1837

“Dahlia’ya!”

Bu haykırışa yanıt olarak, Londra’nın en zeki, en bilgili ve en rezil kadınlarının en iyi korunan sırrı olan Shelton Sokağı 72 numaradaki sosyetik kulübün orta salonundaki kalabalıktan, mal sahibesinin şerefine gürültülü bir tezahürat yükseldi.

Dahlia olarak bilinen kadın ortadaki merdivenin dibinde hareketsiz durdu, erken saatlere rağmen kulüp üyeleri ve misafirlerle dolu olan devasa alana göz attı ve topluluğa ısıltılı bir tebesüm sundu. “İçin aşklarım, önünüzde hatırlamanız gereken bir gece var!”

“Ya da unutmanız gereken!” Salonun öbür ucundan gelen sert bir ses cevabı yapıştırdı. Dahlia sesi anında tanıdı; açıldığı ilk günlerden beri Shelton Sokağı 72 numaraya para akıtan ve burayı kendi evinden daha çok seven, Londra’nın en şen dullarından biriydi. Bu neşeli markiz, burada, Grosvenor Meydanı’nda oldu-

ğundan daha fazla mahremiyete sahipti. Kadının sevgilileri de aynı mahremiyetten yararlanıyordu.

Maskeli kalabalık hep birlikte güldü ve Dahlia, onların müşterek ilgisinden sadece sağ kolu Zeva'nın yanında görünmesine yetecek kadar kurtuldu. Kara saçlı, fidan boylu bu güzel kadın kulübün ilk günlerinden beri onunla birlikteydi, tüm üyelik giriş ve çıkışlarını yönetiyor ve diledikleri her şeye sahip olmalarını sağlıyordu.

“Şimdiden hıncahınç,” dedi Zeva.

Dahlia belindeki saati kontrol etti. “Daha fazlası olmak üzere.”

Henüz erkendi, saat on biri yeni geçmişti; Londra'nın çoğu, hassas bünyelerini ve baş ağrılarını mazeret göstererek, sıkıcı yemeklerinden ve danslarından sıvışabileceklerdi. Kulüp üyelerinin, toplumun dikkatini çekmeden isteklerini elde etmek için kadın milletin zayıflığını nasıl kullandığını bilen Dahlia, bu düşünceyle sırıttı.

Kadınlar bu zayıflığı memnuniyetle kabul ederek tribünlere oynar, bu arada arabacılarını evin arka çıkışına çağırarak, saygın kılık kıyafetlerinden sıyrılıp daha heyecanlı bir şeye bürünür, kendi dünyalarında taktıkları maskeleri çıkararak farklı isimler, farklı kişiliklerle, Mayfair dışındaki bütün farklı arzulara geçiş yaparlardı.

Kısa süre sonra, Shelton Sokağı 72 numara tıka basa dolacak, Londra'dan ve dünyanın dört bir yanından en derin arzularını keşfetmeye gelen kadınlar, kulübün yılın herhangi bir gecesinde –ama özellikle her ayın üçüncü perşembesinde– sağladığı kaval-yeliğin, zevkin ve gücün tadını çıkaracaklardı.

Kısaca *Dominion** olarak adlandırılan söz konusu etkinlik, kısmen maskeli balo, kısmen çılgın bir eğlence âlemi, kısmen kumarhaneydi ve tamamen gizliydi. Kulüp üyelerine ve güvenilir kavalyelere, tamamen onların zevkine göre bir ikram sunmak için tasarlanmıştı... o zevk ne olursa olsun.

**Dominion*: Egemenlik. (ç.n.)

Dominion'un tek bir dinamik amacı vardı: Kadınların tercihi. Dahlia'nın, kadınların zevke ulaşmasını sağlamaktan daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu. Kadınlara zerre kadar adil davranılmıyordu ve kulüp, bunu değiştirmek için inşa edilmişti.

Yirmi yıl önce Londra'ya geldiğinden beri birçok şekilde para kazanmıştı. Pis barlarda ve nemli tiyatrolarda bulaşık yıkamıştı. Kıymalı börek satan dükkânlarda et kıymış, metallerden kaşık bükmüş ama asla bir iki peniden fazla kazanmayınca, gündüz çalışmanın işe yaramadığını çok çabuk keşfetmişti.

Gündüz çalışmaya hiçbir zaman uygun olmadığından, ona göre hava hoştu. Lazımlıklar ve etli turtalar midesini bulandırıldığı ve metal işi avuçlarını lime lime yaptığı için, çiçekçi kız olarak bir iş bulmuştu ve hızla solan sepet dolusu çiçek demetlerini hava kararmadan önce bitirmek için yarışlıyordu. Covent Garden pazarındaki bir seyyar satıcı, onun müşteri arayan keskin bakışlarını tespit edip meyve satma işi teklif edene kadar iki gün dayanmıştı.

Bu iş bir haftadan daha kısa, talaşlarının arasına yanlışlıkla parlak kırmızı bir elma düşürdüğü için adam elinin tersiyle vurana kadar sürdü. Ayağa kalktığı anda, adamı talaşın içine serdi, koşarak pazardan kaçarken eteğinin arasına bir haftalık ücretinden daha değerli üç elma sıkıştırdı.

Ancak olay, Garden'ın en büyük dövüşçü simsarlarından birini şaşırtacak kadar dikkat çekiciydi. Avcı Şövalye sürekli, güzel yüzleri ve güçlü yumrukları olan uzun boylu kızların peşindeydi. *Kaba kuvvet başka bir şey ama seyirciyi güzeller getirir*, derdi. Anlaşılan o ki Dahlia her ikisine de sahipti.

İyi eğitilmişti.

Dövüşmek gündüz işi değildi. Gece işiydi ve kazancı da ona göre idi.

Kazanç iyiydi. Özellikle hiçbir yere ait olmayan, ihanet ve öfkeyle dolu bir kızın daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Darbelerin

acısı umurunda değildi ve her maçın ardından, ertesi sabah tutan baş dönmelerine çabucak alıştı. Darbenin nasıl geldiğini ve gerçekten zarar verecek olanlardan nasıl kaçınacağını öğrendiği anda, bir daha asla geriye bakmadı.

Çiçeklere ve meyvelere sırtını çeviren Dahlia, onun yerine hem dürüst hem de hileli dövüşlerde yumruklarını pazarlamaya başladı. İkincisinin kendine kazandırabileceği parayı görünce, saçlarını Garden'dan toptan alışveriş yapan Mayfair'li bir perukçuya sattı. Uzun saç zayıflıktı... ve iş anlamında, eldivensiz boks yapan bir kız için büyük sorundu.

Kısa saçlı, uzun bacaklı, yaklaşık on beş yaşındaki bu ergen, Covent Garden'ın en uğursuz, en kasvetli kuytularında efsane olmuştu. Özellikle, kızın iki yanını kollayan ve karşı koyan herkesi vahşi, toy bir öfkeyle perişan eden iki delikanlı ona eşlik ediyorsa, hiçbir erkeğin karanlık bir sokakta karşılaşmak istemediği, sıksa, asabi ama her nasılsa demir gibi yumruğu olan bir kız...

Dahlia ve hızla büyüyüp yetişkin birer erkek olan çocuklar –kan bağları olmasa da kızın kalp ve ruh kardeşleri– yani Çıplak Yumruklu Piçler, hep beraber o yumrukların üzerinden para kazanarak bir imparatorluk kurdu ve bu üçlü, artık ihtiyaçları kalmayana kadar... sonunda yenilmez, yıkılmaz ve muazzam hale gelene kadar yumruklarını sattı.

İşte ancak o zaman, artık çiçek, elma, saç ya da kavga işleriyle uğraşmayan Kraliçe Dahlia, kalesini inşa etti ve kendi yerini aldı.

Ve bağımlılarına tek bir muhteşem şey sundu: Seçme hakkı. Kendisine sunulan gibi değil, kötülüğü daha katlanılabilir olanı seçmek değil, kadınların hayallerine erişmesine izin veren türden. Gerçeğe dönüşen fanteziler ve zevkler.

Kadınların her istediğini Dahlia onlara sağlıyordu.

Ve Dominion onun şanı, şöhreti idi.

“Gördüğüm kadarıyla duruma uygun giyinmişsin,” dedi Zeva.

“Öyle mi?” Dahlia, kaşlarını kaldırarak cevap verdi. Üstüne mükemmel oturan siyah pantolonun üzerine giydiği kırmızı korse, altın sarısı pahalı ipekle astarlanmış, uzun, özenle işlenmiş siyah ve dore pardösünün altındaki kıvrımlarını gözler önüne seriyordu.

Çalışırken pantolon özgürlüğünü daha kullanışlı bulduğu için nadiren etek giyerdi, Londra’nın en iyi korunan sırlarından birinin sahibesi ve Covent Garden’ın kraliçesi olarak pantolonun ona biçilen rolün değerli bir hatırlatıcısı olduğundan söz etmeye bile gerek yoktu.

Yardımcısı ona bir bakış attı. “Bilmezden gelmek sana yakışmıyor. Son dört gündür nerede olduğunu biliyorum. Ayrıca kadife ve ipek giymemişsin.”

Yanındaki rulet çarkından gelen gürültülü tezahürat Dahliâyı cevap vermekten kurtardı. Kalabalığı seyretmek için döndü, kulübün sahibi dışında kimliğini hiç kimsenin bilmediği maskeli bir kadının, neşe saçan keyifli bir gülümsemeye o akşamki kavalyesi Tomas’ı bir kutlama öpücüğü için kendine çekmesini izledi. Gayet hevesli bir katılımcı olan Tomas’la kucaklaşmaları, ıslık ve sevinç nidalarıyla sona erdi.

Hiç kimse onun Mayfair’de içine kapanık, erkeklerin önünde sesi kesilen bir kadın olduğuna inanamazdı. Seçilmişler için maske sınırsız bir güçtü.

“Hanımefendi hızlı mı gidiyor?” diye sordu Dahlia.

“Arka arkaya üçüncü galibiyet.” Zeva’nın gözü hiç kuşkusuz kadının üstündeydi. “Ve Tomas onun hızını kesecek kadar etkili değil.”

Dahlia yarım yamalak gülümsedi. “Hiçbir şey gözünden kaçmıyor.”

“Bunun için bana çok iyi para ödüyorsun. Her şeyi görüyorum,” dedi kadın. “Nerelerde olduğun dahil...”

Dahlia, elinden her iş gelen arkadaşına baktı ve sessizce, “Bu gece olmaz,” dedi.

Zeva’nın söyleyecek daha çok şeyi vardı ama sessiz kaldı. Bunun yerine, elini maskeli kadınlardan oluşan bir grubun aralarında tartıştığı, salonun uzak ucuna doğru salladı. “Yarın seçim başarısız olacak.”

Kadınlar aristokrat eşleriydi, kalabalığın çoğu kocalarından daha akıllıydı ve hepsi –hatta fazlası– Lordlar Kamarası’nda koltuk sahibi olacak kadar nitelikliydi. Uygun cüppelerinin olmaması, hanımların yasa koymalarına engel değildi ve bunu Mayfair’in dikkatinden uzakta, burada yapıyorlardı.

Dahlia, Zeva’ya memnun bir bakış attı. Seçim, İngiltere’de fuhuşu ve diğer seks işçiliği biçimlerini yasadışı hale getirecekti. Dahlia son üç haftayı, söz konusu eşleri, bu seçime kendilerinin ve kocalarının önem vermesi ve yasanın oylamadan geçmesinin engellenmesi gerektiğine ikna ederek geçirmişti. “Güzel. En çok kadınlar, özellikle yoksul kadınlar için kötü.” Covent Garden için kötüydü ve buna katlanamazdı.

“Dünyanın geri kalanı da öyle,” dedi Zeva kupkuru bir sesle. “Bu konuda geçmesini istediğin bir tasarı var mı?”

“Biraz zaman tanı,” diye yanıtladı Dahlia, salonda birkaç çiftin karanlıktan yararlandığı uzun koridordan geçerlerken. “Hiçbir şey parlamento kadar yavaş hareket etmez.”

Zeva hafif bir kahkaha attı. “İkimiz de parlamentoyu manipüle etmekten daha çok sevdiğin hiçbir şey olmadığını biliyoruz. Sana bir koltuk vermeliler.”

Koridor, bir ucunda küçük bir müzisyen grubunun coşkuyla dans eden dinleyiciler için heyecan verici bir melodi çaldığı, eğlencelerle dolu geniş, davetkâr bir alana açılıyordu. Dans edenlerin kısıtarak adım atma, çiftler arasında mesafeyi koruma ya da dedikodu çıkarmak için izleyenlerin dikkatli bakışlarından sakınma derdi yoktu. İzleyen varsa bile bu eğlence içindi, kınama değil.

İkili, kalabalığın arasında zikzak çizerek salonun kenarı boyunca ilerlerken, sıırım gibi bir adam onlara göz kırptı. Kollarındaki kadın, üstündeki kıyafetin dikişlerini patlatmış gibi duran kaslı göğsünü okşuyordu. Oscar, orada çalışan bir diğer elemandı ve işi hanımlara zevk yaşatmaktı.

Katılan erkeklerden çok azı çalışan değildi; her biri önceden adamakıllı incelenmiş, Dahlia'nın iş kadınları, aristokratlar, politikacıların eşleri ve bilginin gücünü kullanmayı çok iyi bilen bir düzine kadından oluşan geniş kapsamlı ağı aracılığıyla defalarca kontrol edilmişti.

Bir şantöz, orkestra dinlenirken oturdukları yüksek sahnenin ortasına geldi. Alışılmışın sınırlarını aşan muazzam sesiyle Drury Lane'deki her evi alkıştan inletebilecek, muhteşem ariyasıyla salondaki dansçıları büyüleyen genç bir siyahi kadındı.

Bütün salon hayranlık içinde nefesini tutmuştu.

"Dahlia."

Dahlia döndü, karşısında parlak yeşiller içinde ve kıyafetiyle takım, gösterişli bir maske takan bir kadın vardı. Nastasia Kritikos, bütün Avrupada alkış tufanları kopartan efsanevi Yunan opera sanatçısıydı. Sıcak bir kucaklaşmanın ardından sahneyi işaret etti. "Bu kız. Onu nerede buldun?"

"Eve mi?" Dahlia'nın dudaklarından bir tebessüm geçti. "Pazar meydanında, boğaz tokluğuna şarkı söylüyordu."

Kara bir kaş neşeyle yükseldi. "Sanki bu gece yaptığı aynı şey değil mi?"

"Bu gece senin için söylüyor, eski dostum." Bu doğrudu. Genç kadın, bir avuç diğer yetenekli şarkıcının yıldızlığa yükseldiği Dominion'a girebilmek için şarkı söylüyordu.

Eve bir dizi imkânsız notaya çıkarken, Nastasia sahneye sezgisi güçlü bir bakış attı.

"Bu senin uzmanlık alanındı, değil mi?" dedi Dahlia.

Kadın bakışını ona dikti. “*Hâlâ* uzmanlık alanım. Şahsen onun *mükemmel* olduğunu söyleyemem.”

Dahlia ona kurnazca gülümsedi. Mükemmeldi ve bunu ikisi de biliyordu.

Diva, abartılı bir iç çekişle elini havada salladı. “Yarın gelip beni görmesini söyle. Onu birkaç kişiyle tanıştıracam.”

Kız ne olduğunu bile anlamadan kendini sahnede bulacaktı.

“Sen yufka yürekli birisin, Nastasia.”

Yeşil maskenin arkasındaki kahverengi gözler parladı. “Eğer bunu birine söylersen, burayı başına yıkarım.”

“Sırrın benimle güvende.” Dahlia sırtıttı. “Peter seni soruyor.” Bu doğrudu. Nastasia, Londralı bir şöret olmanın yanı sıra, kulüpteki erkekler arasında da çok gözde bir ganimetti.

Daha olgun olan kadın kendine çeki düzen verdi. “Elbette so-rar. Sanırım ona birkaç saat ayırabilirim.”

Dahlia güldü ve başıyla Zeva’ya işaret etti. “O halde senin için onu bulalım.”

Bu çözüldükten sonra, yakında ünlü olacak şarkıcıyı dinlemek için toplanan kalabalığın içinden geçerek faro* oyunlarının giderek kızıştığı küçük bir ön odaya doğru ilerledi. Havadaki heyecanı hissedebiliyordu, bunu ve beraberinde getirdiği gücü içine çekti. Londra’nın en güçlü kadınları, burada kendi zevkleri için toplanmıştı.

Ve bütün bunlar onun sayesindeydi.

“Yeni bir şarkıcı bulmamız gerekecek,” diye homurdandı Zeva, oyuncuların arasında dolaşırken.

“Eve, sonsuza kadar bizim içki âlemlerinin apış arası eğlencesi olmak istemiyor.”

*Faro: Fransa’da 1713 yılında ortaya çıkan bir iskambil oyunu. 18. yy boyunca İngiltere’nin aktif oyunlarına dahil edilerek popülaritesi artırılmıştır. (ç.n.)

“Onları bir aydan daha uzun süre tutabiliriz.”

“Bizim için fazla yetenekli.”

“Asıl yufka yürekli *sensin*,” diye terslendi Zeva.

“... patlama.” Yakınlardaki sohbetten kulağına çalınanlar yüzünden Dahlia yavaşladı, bakışları dedikodu grubuna bir tepsi şampanya götüren hizmetçinin bakışlarıyla buluştu. Belli belirsiz bir baş işareti, diğer kadının da dinlediğini gösterdi. Bunun için para alıyordu, hem de iyi para.

Yine de Dahlia orada oyalandı. “Duyduğuma göre iki kişi,” diye bir cevap geldi, utançla karışık bir zevkle. Dahlia kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttu. “Rıhtımı kırıp geçirdiklerini duydum.”

“Evet ve düşünsene, sadece iki ölü var.”

“Bir mucize.” Kadın, sanki gerçekten inanıyormuş gibi sesini alçalttı. “Yaralı var mı?”

“*The News*’a göre beş kişi.”

Altı, diye düşünen Dahlia dişlerini gıcırdattı, kalbi hızla atmaya başlamıştı.

“Gözlerini diktin,” dedi Zeva usulca. Bu sözler Dahlia’yı konuşmadan uzaklaştırdı. Daha öğrenecek ne vardı? Patlamadan birkaç dakika sonra oradaydı. Sayıyı biliyordu.

Bakışlarını Zeva’nın yanından ve kalabalığın üzerinden odanın diğer ucuna, bağlantı yerleri gümüş işlemeli camgöbeği duvar kaplamalarıyla gizlenmiş, zar zor görülen küçük bir kapıya kaydırды. Personelin o kapıyı kullandığını gören üyeler bile – önündekiler arkasındakilerden daha ilginç olduğu için– bu gösterişsiz girişi daha kapanmadan unutulardı.

Zeva gerçeği biliyordu. O kapı, özel odalara ve kulübün altında, Shelton Sokağı 72 numaranın etrafına yerleştirilmiş yarım düzineden fazla tünelden birine inen bir arka merdivene açılıyordu. Ancak dördüncü katta sahte bir duvarın arkasına gizlen-

miş özel koridora açılan, varlığından sadece üç personelin haberdar olduğu tek kapıydı.

Dahlia, içindeki o kapıdan kaybolma dürtüsünü bastırmaya çalıştı. “Şehrin bu patlama hakkında ne düşündüğünü anlamamız önemli.”

“Çıplak Yumruklu Piçler’in iki yükleyici adamını, yük dolu bir ambarını ve bir gemiyi kaybettiğini, kardeşinin eşinin neredeyse ölmek üzere olduğunu söylüyorlar.” Bir ara verdi ve sonra vurgulayarak devam etti, “üstelik haklılar.” Dahlia bu sözleri duymazdan geldi. Zeva savaşın kazanılmayacağı anları biliyordu. “Peki, onlara ne diyeceğim?”

Dahlia ona bir bakış attı. “Kimlere?”

Zeva çenesini, geldikleri labirent gibi odaların yönüne kaldırdı. “Kardeşlerine. Onlara ne söylememi istersin?”

Dahlia usulca küfretti ve karaltı halindeki kalabalığa baktı.

Salonun girişinde, kötü şöhretli bir kontes bir grup hayranına müstehcen bir fıkra anlatıyordu, “... kızıklar *arka* bahçeye girecek canım!”

Neşeli kahkahalar ortalığı çınlatırken Dahlia, Zeva’ya döndü. “Tanrım, umarım burada yoklardır.”

“Hayır ama onları sonsuza kadar dışarıda tutamayız.”

“Deneyebiliriz.”

“Haklı oldukları bir nokta...”

Dahlia, sert bir bakış ve daha sert bir cevapla kadını susturdu. “Bırak o konuda ben endişeleneyim.”

Zeva çenesini gizli kapıya ve arkasındaki merdivenlere doğru kaldırdı. “Peki ya o?”

Dahlia üstüne bir sıcaklık bastığını hissetti, kızaran türden bir kadın olsaydı kızardığı düşünülebilirdi. Bunu ve kalbinin hızlanan çarpıntısını görmezden geldi.

“Bırak bunun için de ben endişeleneyim.”

Zeva'nın kara gözlerinin üzerinde yükselen tek bir kara kaş, daha söylenecek çok sözü olduğunu işaret ediyordu. Bunun yerine, başıyla bir kez onayladı. “O halde ben salonu kolluyorum.”

Arkasını döndü ve Dahlia'yı yalnız bırakarak kalabalığın arasına doğru uzaklaştı.

Yalnız bıraktı ki kapıdaki gizli kontrol paneline basarak mandalı etkinleştirsın ve arkasından sıkıca kapatarak ötesindeki sessiz kakofonisini kesebilsin.

Yalnız bıraktı ki giderek artan kalp atışlarıyla çelişen, sessiz istikrarlı bir tempoyla dar merdivenlerden yukarı çıkarak ikinci ve sonra üçüncü katı geçebilsin.

Yalnız bıraktı ki dördüncü katın koridorundaki kapıları teker teker sayabilsin.

Bir. İki. Üç.

Yalnız bıraktı ki soldaki dördüncü kapıyı açıp arkasından kapatarak aşağıdaki çılgın partiyi arkasında bırakabilsin, tek penceresi Covent Garden çatılarına bakan ve yegâne mobilyası küçük bir masa, sert bir sandalye ve tek kişilik yatak olan bu odanın biçimlendiği karanlıkta kendini gizleyebilsin.

O odada tek başına.

O yataktaki baygın adamla tek başına.

Bölüm Üç

A damı melekler kurtarmıştı.

Patlama onu havaya uçurup rıhtımın gölgelerine geri savurmuştu. Uçarken dönmüştü ama iniş, omzunu çıkarıp sol kolunu işe yaramaz hale getirmişti. Çıkık, bir bedeninin yaşayabileceği en kötü acılardan biriydi ve Marwick Dükü bu acıyı iki kez çekmişti. İki kez sendeleyerek tekrar ayağa kalkmıştı. İki kez acıya katlanmak için mücadele etmiş, iki kez düşmanından saklanacak bir yer aramıştı.

İki kez melekler tarafından kurtarılmıştı.

İlk seferindeki zinde ve genç görünüşlüydü, nazikti; dağınık, isyankâr kızıl bukleler, burnunda ve yanaklarında binlerce çil ve gördüğü en iri kahverengi gözlerle. Onu saklandığı dolapta bulmuş, parmağını dudaklarına götürmüş, diğeriyle onun sağlam elini tutarken daha büyük ve daha güçlü bir eklemi yerine oturtmuştu. Genç adam acıyla kendinden geçmişti. Uyandığında, yumuşacık dokunuşu ve yumuşacık sesiyle genç kız güneş ışığı gibi oradaydı.

Ve ona âşık olmuştu.

Bu kez onu kurtaran meleklerin dokunuşu yumuşak değildi ve şarkı söylemiyorlardı.

Başlarının üzerinde yüzlerini gölgeleyen kukuletaları, yaklaştıkça arkalarında kanat gibi dalgalanan paltoları ve Arnavut kaldırımına çarpan çizmeleri, olanca şiddet ve güçle onu almaya gelmişlerdi. Cennetin askerleri gibi silahlı gelmişlerdi; yanlarındaki kılıçlar, rıhtımda yanan geminin ışığında alevli kılıçlara dönmüş ve rıhtım, onun emriyle, kardeşinin sevdiği kadınla birlikte yok edilmişti.

Bu sefer melekler askardı, yardıma değil cezalandırmaya gelmişlerdi.

Yine de kurtarıcı olabilirlerdi.

Yaklaşırlarken ayağa kalktı, verecekleri cezayı almak için onlarla yüz yüze gelmeye hazırlandı. Bacağında daha önce fark etmediği ağrıyla yüzünü buruşturdu; tahrip edilen nakliye gemisinin direğinden fırlayan bir parça kalçasına girmiş, pantolonun paçasını kanla kaplayarak dövüşmeyi imkânsız hale getirmişti.

Vuruşacak kadar yaklaştıklarında bilincini yitirdi. Ve işte o zaman kâbuslar geldi, canavarlar ya da vahşet değil, keskin dişler ya da daha yoğun şiddet değil. Hepsinden daha kötü.

Ewan'ın rüyaları *onunla* doluydu.

Günlerce, alnına dokunan serin elini düşledi. Dudaklarına götürdüğü fincandaki acı sıvıyı içmesi için başını kaldıran kolunu, kaslarındaki ağrıların üzerinde gezerek bacağındaki şiddetli sancıyı hafifleten parmaklarını, yıllar önceki o ilk meleğin tebesümü gibi, güneş ışığına benzeyen esrarlı kokusunu...

Neredeyse onlarca, yüzlerce kez uyanmıştı. Bu bile rüyayı bir kâbusa çeviriyordu, alnındaki serin bezin aslında orada olmadığı korkusu. Bandaj değiştikçe kalçasındaki yaranın nazik bakımını kaybedebileceği korkusu, onu beslediği acı et suyunun tadının fantezi olabileceği korkusu. Yaralarının üstünde yavaşça yayılan merhemin yüksek ateş sanrısından başka bir şey olmadığı korkusu.

Ve her zaman, onun dokunuşunun merhem bittikten çok sonra da devam ettiğini, yumuşak ve kalıcı olduğunu, göğsünün üzerinde dolaştığını, gövdesini sıvazladığını, yanağındaki ve çenesindeki kemikleri keşfettiğini düşlerdi.

Her zaman, onun parmaklarını yüzünde, alnında, yanak ve çene kemiğinde dolaştığını düşlerdi.

Her zaman, dudaklarını alnında düşlerdi. Yanağında. Ağzının köşesinde.

Her zaman, elini elinde düşlerdi, parmakları birbirine dolanmış, sıcak avuç içi onunkine dayanmış.

Ve bunları düşlemek bir kâbusa dönüşürdü: Her şeyi hayal ettiğine dair acı gerçek. O kız değildi. Gerçek değildi. Dokunuşlarına karşılık veremezdi. Öpücüklerine. Bu yüzden, kâbusu tekrar tekrar yaşamaya hevesli orada yatıyor, zihninin ona sonuncusunu, onun sesini vermesi umuduyla, düş kurmaya devam ediyordu.

Bu hiç olmadı. Tek söz etmeden dokunuyor, sessizce bakım yapıyordu. Ve sessizlik yaradan daha fazla acıtıyordu.

Meleğin konuştuğu ve sesinin günahkâr bir silah gibi yankılandığı o geceye kadar... Uzun bir iç çekiş ve ardından ılık viski gibi yumuşak ve dolgun sesi. "Ewan."

Ev gibi.

Ewan ayrılmıştı.

Gözlerini açtı. Hâlâ geceydi –yine mi geceydi– sonsuza dek gece mi kalacaktı? Karanlık bir odadaydı ve uyandıktan sonra ilk düşüncesi, yirmi yıldır hep aynıydı. *Grace.*

Sevdiği kız.

Ve kaybettiği.

Hayatının yarısını onu arayarak geçirmişti.

Asla bitmeyecek bir nakarat... Onu asla bulamayacağı için asla işe yaramayacak bir dua.

Ama burada, karanlıkta, bu düşünce her zamankinden daha acımasızdı. Daha ısrarcıydı. Anı gibi gelmişti, kolunda bir dokunuşun hissiyle... Alnında. Saçında. Kulağına onun sesiyle gelmişti: *Ewan*.

Grace.

Ses, hayal meyal duyuluyordu. *Uyduruyor muydu?*

Umut alevlendi, sevimsi ve acımasızdı. Gözlerini kısarak gölgelere baktı. Anlaşılmazdı. Artık sessizdi. Boştu.

Hayal.

O değildi. O olamazdı.

Eliyle yüzünü sıvazladı. Bu hareket, omzunda tatsız bir ağrıya yol açtı, yıllar öncesinden hatırladığı bir ağrıydı. Omzu yerinden çıkmış ve tekrar yerleştirilmişti. Doğrulmaya çalıştı, uylukları titriyordu; bandajlar sımsıkıydı, şimdiden iyileşmeye başlamıştı. Bunu memnuniyetle karşılarken bile çok daha tanıdık diğer acıyı uzaklaştırmak için dişlerini gıcırdattı. Kaybının verdiği acı.

Zihni hızla açılıyordu, giderek dağılan bulanıklığın afyon ruhundan kaynaklandığını fark etti. Ne zamandır uyuşturuluyordu?

Neredeydi?

O neredeydi?

Ölmüştü. Öldüğünü söylemişlerdi.

Bunu düşündüğü anda gelen her zamanki acıyı göz ardı etti, bir mum veya çakmaktaşı bulma umuduyla yatağın yanındaki alçak masaya uzanınca bir bardağı devirdi. Yere dökülen sıvının sesi ona dinlemeyi hatırlattı. İşte o zaman, göremediği şeyi duya-bildiğini fark etti.

Yakınlarda –odanın hemen ötesinde belki– boğuk seslerden ve gülüşmelerden oluşan bir kakofoni, biraz daha uzakta kafa şişiren bir gürültü vardı. Binanın dışında mı? İçeride ama daha uzakta mı? Kalabalığın boğuk gürültüsü, genellikle uyandığı yer-

lerde hiç duymadığı bir şeydi. Hayal meyal hatırladığı bir şey. Ancak, sesle birlikte hafızası da canlandı: Benzer bir mesafeden... çok daha uzaklardan, bir ömür öncesinden.

Ve tüm dünyanın on ikinci Marwick Dükü Robert Matthew Carrick olarak tanıdığı adam, yirmi yıldır ilk kez korkmuştu. Çünkü duyduğu ses, büyüdüğü dünyaya ait değildi.

İçine doğduğu dünyaya aitti.

Ewan, karnına bir bebek koyarak kendini biraz –belki de çok fazla– küçük düşüren yüksek fiyatlı bir sosyete orospusunun, Covent Garden'ın en iyilerinden birinin oğluydu.

Ayağa kalktı, bir kapı bulana kadar karanlığın içinde yürüdü. Bir kapı tokmağı.

Kilitli.

Melekler onu kurtarmış ve Covent Garden'da bir odaya kilitlemişlerdi.

Dışarıda ne bulacağını öğrenmek için odayı geçmesine gerek yoktu, köşeli arduvazlar ve eğri bacalarla dolu çatılar göreceğine emindi. Garden'da doğan bir çocuk, ne kadar uğraşırsa uğraşsın bu sesleri unutamazdı. Yine de tökezleyerek pencereye doğru ilerledi ve perdeyi açtı. Yağmur yağıyor, ay ışığını engelleyen bulutlar dışarıdaki dünyayı görmesine izin vermiyordu. Görmesini engelleyerek sesleri duymasını sağlıyordu.

Kilide sokulan bir anahtar.

Döndü, kasları gerilerek düşman için hazırlanmıştı. İki düşmanı için. Vuruşmak için. Düklerin, en azından hayatlarını tehdit eden düklerin hoş karşılanmadığı Covent Garden'ı yöneten adamlarla aylarca, yıllarca, ömür boyu savaşa mahkûm olmuştu.

Düşmanları, kardeş olmalarını önemsemiyordu.

Onun için de önemli değildi, çünkü güvenini sarsmışlardı. Sevdigi tek kadını güvende tutamamışlardı.

Ve bu yüzden sonsuza kadar savaşıacaktı.

Kapı açılınca yumruklarını sıktı, ayak parmaklarının ucunda yükselerek darbeye hazırlanırken uyluğu sancıyordu. Saldırıya aynı şekilde karşılık vermeye hazırdı. Bunun için yeterince güçlüydü.

Donakaldı. Arkasındaki koridor, durduğu odadan biraz daha aydınlıktı. Birinin vücut hatlarını ortaya çıkaracak kadar aydınlık. Dışarıda değildi. *İçerideydi. Gelmiyordu. Gidiyordu.*

Kendine geldiğinde odada birisi vardı. Gölgelerin arasında. Haklıydı ama içerideki kişi kardeşlerinden biri değildi.

Kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Görüntüyü netleştirmek istercesine başını salladı.

Gölgede bir kadın. Uzun boylu. İnanılmaz derecede uzun bacaklarını sımsıkı saran bir pantolon giymiş, sıırım gibi ve güçlü. Diz üstünde biten deri çizmeler. Ve karanlıkta bile parlayan altın rengi astarı olmasa, bir erkeğe ait olabilecek uzun bir ceket.

Altın iplik.

Dokunuş bir his değildi. Sesi kendisi uydurmamıştı.

Ona doğru bir adım attı, dokunmak üzereydi; onun için yapıştı tutuşuyordu. Ondan zorla koparılıp alınan ismi, kırık parke taşlarının üzerindeki tekerlekler gibi geliyordu. "Grace."

Belli belirsiz duyulan hafif bir nefes. Neredeyse yok gibi.

Ama yeterliydi.

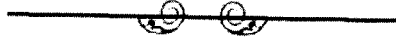
Artık biliyordu.

Yaşıyordu.

Kapı hızla kapandı ve o yok oldu.

Ewan'ın kükremesi kırıışleri sarstı.

Bölüm Dört

Grace, anahtarı şimşek hızıyla kilidin içinde çevirdi, bir kaçış girişimiyle kol içeriden zorlanırken yuvasından son anda çıkabilirdi. Hayır. Kaçış değil. Takip.

İçeriden öfkeli, yaralı bir haykırış ve daha fazlası geldi. Bunu, anında fark edilen uğursuz bir darbe noktaladı. Ahşaba indirilen, ürkütecek kadar sert bir yumruk.

Grace korkmamıştı. Aksine, avucunu kapıya doğru bastırdı, nefesini tutarak bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar vursaydı, o zaman ne olacaktı?

Bu düşünce içinden geçerken elini geri çekti.

Ayılmaması gerekiyordu. Bir ayıyı devirecek kadar afyon ruhu almıştı. Omzunu ve bacağına zorlamaya hazır olana kadar onu yatakta tutması gereken doz buydu. Grace'in, onun için tasarladığı dövüşe hazır olana kadar.

Fakat onun tereddüt etmeden ayakta durduğunu görmüştü, bu da yaralarının hızla iyileştiğinin, kaslarının her zamanki gibi güçlü olduğunun bir göstergesiydi.

O kasları iyi biliyordu. Bilmemesi gerektiği halde.

Mümkün olduğunca tarafsız davranması gerekiyordu. Yaralarını sarması, pınlını pırtını toplayıp gönderecek kadar iyileştirmesi ve yirmi yıl önce hepsinin hayatını, en önemlisi de onun hayatını mahvettiği o günden beri hak ettiği cezayı vermesi gerekiyordu.

Bu intikamı yılların getirdiği ustalık ve öfkeyle planlamıştı, adaleti yerine getirmeye hazırды.

Bir hata dışında... Ona dokunmuştu.

Tamamen hareketsiz ve son derece güçlüydü, terk ettiği çocuktan çok farklıydı ama yine de yüzünün çizgileri, alnına dökülen uzun saçları, dudaklarının kıvrımları ve kaşındaki kesik hemen hemen aynıydı. Ve Grace'in başka seçeneği yoktu.

İlk gece, vücudunun altındaki kaburgaları ve çukurları yoklayarak yaralarını aradığını bahane etmişti. Sanki çok az yemek yemiş, çok az uyumuş gibi, yapısına göre çok zayıftı.

Sanki hayatını onu aramaya adanmış gibi.

Alnını okşayarak, yanağının pürüzsüz tenine hayret ederek, çenesindeki yeni sakalın sertliğini test ederek yüzünü keşfetmesi için bir bahanesi yoktu.

Sevdiği oğlandaki değişiklikleri neden kayda geçirdiğini söyleyemedi... Güçlü, farklı görüşte ve tehlikeli bir erkek.

Ve büyüleyici.

Büyüleyici olmamalıydı. Kendisi de bu kadar meraklı olmamalıydı.

Ondan nefret ediyordu.

Ewan yirmi yıl boyunca onun peşine düşmüştü. Kardeşlerini tehdit etmiş, sonunda hem onlara hem de Çıplak Yumrukluların Piçler'in korumaya yemin ettiği Covent Garden erkeklerine ve kadınlarına zarar vermişti.

Ve bu, onu Grace'in düşmanı yapmıştı.

Bu yüzden büyüleyici olmaması gerekiyordu.

Ve Grace, ona dokunmak bile istememeliydi.

Ona dokunmamalıydı, gözünü dikip vücuduna, düzenli nefesiyle yükselip alçalan göğsüne, çenesindeki tıraşı gelmiş sakalın sertliğine, dudaklarının kıvrımına ve yumuşaklığına bakmamalıydı.

Adam çömelirken kilitli odanın döşeme tahtaları gıcırdadı.

Grace geri çekildi ve koridorun karşı tarafındaki duvara, içerideki adamın anahtar deliğinden bakarken onu görememesini sağlayacak kadar görüş alanının dışında bir yere yaslandı. Kapalı bir kapının hikâyesinin sonu olduğuna inanacak kadar küçükken, ona anahtar deliklerini öğreten Ewan'dı.

Başka bir kapının çılgin hatırasıyla tükenerek, kapı kolunun altındaki minik siyah boşluğa baktı. Avucunda, bir ömür öncesi-ne ait başka bir kapı kolunun acısıyla alnını soğuk mauna yaslamış, içeri göz atıyordu.

İçerisi zifiri karanlıktı.

Kapının ardındaki odaya fısıldarken kilidin metal kaplamasını dudaklarında hissediyordu. *Orada mısın?*

Yirmi yıl sonra, göremediği yerden bir ses duyma umuduyla kulağını gizemli açıklığa bastırırken hâlâ kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu. Korkuyu hissedebiliyordu. Telaşı. Umutsuzluğu.

Ve sonra boşluğun içinden...

Buradayım.

Umut. Rahatlama. Onun sözlerini tekrarlarlarken duyduğu sevinç.

Ben de buradayım.

Sessizlik. Ve ardından...

Olmamalıydın.

Ne saçma.

Başka nereye gidebilirdi?

Fark ederlerse...

Edemezler.

Onu hiç kimse görmemişti.

Kendini riske atmamalısn.

Risk. Aralarındaki her şeyi ifade edebilecek sözcük. Tabii o zamanlar bunu bilmiyordu. Sadece, her yerden kilometrelerce uzaktaki o devasa, soğuk arazide asla riske atılmadığı bir dönem olduğunu biliyordu. Dükün, yaşamasına güç bela izin verdiği ev için ona minnettar olması gerektiği söylenmişti. Ne de olsa, düşesin başka bir adamdan peydahladığı piç evlattı.

Söylediklerine göre, doğduğu zaman dük onu köydeki bir aileye göndermediği için şanslıydı. Hatta daha kötüsü olabilirdi.

Sanki arkadaşsız, ailesiz veya geleceksiz, saklanarak yaşanan bir hayat daha kötü değilmiş gibi.

Sanki bir gün zamanının dolacağını bilerek kahrolmamış gibi. Artık işe yaramayacağını bilerek.

Sanki dükün, onun varlığını hatırlayacağı ve ondan kurtulmak isteyeceği günün geleceğini bilmiyormuş gibi.

Ya sonra?

Kızların harcanabilir olduğu gerçeğini erken ve gayet iyi öğrenmişti.

Bu yüzden en iyisi gözden ve kulaktan uzak durmaktı. Tek amacı *hayatta kalabilmektir*. Riske yer yoktu.

Ta ki diğer iki oğlanla, yani üvey kardeşleriyle birlikte o gelece kadar. Hepsisi, tıpkı kendisi gibi piçti. Hayır. Kendisi gibi değil.

Onlar erkekti.

Ve erkek oldukları için ondan çok daha değerliydim.

İlgiyi hak etmeyen hatta kendine ait bir adı bile hak etmeyen bir kız olarak, başka bir adamın piç kızı olarak, doğduğu anda unutulmuştu... tek değeri, bir oğulun vekili olarak doğmasıydı.

Onun vekili.

Ve yine de onun için riske girmişti. Ona yakın olmak için. Hepsine yakın olmak için, her biri kendince seveceği üç erkek çocuk için. İkisi, onlar olmadan asla hayatta kalmayı başaramayacağı, kan bağıyla olmasa da yürek bağıyla kardeşleri. Ve üçüncüsü... *Onsuz* bir hayatı asla düşünemeyeceği çocuk.

Yapma...

Ne?

Gitme. Kal.

İsterdi. Sonsuza kadar kalmak isterdi.

Asla. Asla gitmeyeceğim. Sen beni terk etmeden asla.

Ve gitmemişti... Ta ki çocuk ona başka seçenek bırakmaya-na kadar.

Grace bu anılarla başını iki yana salladı.

Yirmi yıl içinde onsuz yaşamayı öğrenmişti ama bu gece bir sorunu vardı çünkü adam buradaydı, kulübündeydi ve bilincinin yerinde olduğu her an, mükemmel iş kadını, siyaset simsarı ve Londra'nın en imrenilen istihbarat ağlarından birinin lideri olan Grace Condry'nin inşa ettiği her şey tehdit altındaydı.

O, bir zamanlar anahtar deliklerinden fısıldadığı çocuk değildi.

O artık bir düktü. Marwick Dükü ve Grace'in tutsağı. Zengin, güçlü ve dünyasını yerle bir edecek kadar deli.

"Dahlia..." Zeva yine uzaktan, hafif aksanlı tonuyla uyarıyordu.

Grace başını iki yana salladı. Zeva'ya onu takip etmemesini açıkça belirtmemiş miydi?

Ne halt ettin sen?

"Ne halt ettin sen?" Of. İşte Zeva'nın uyarısının nedeni.

Grace, kardeşinin karanlıktan gelen sesiyle gözlerini kapadı ve bir saniye sonra tekrar açtı. Kilitli kapıdan ve mahkûmunun ürkütücü sükûnetinden uzaklaşırken, sessizlik için parmağını kaldırarak dar koridorda yürüdü. "Burada olmaz."

Zeva'nın kötü ve çokbilmiş bakışıyla karşılaştı. Bunu görmezden gelerek, "Odanın bir korumaya ihtiyacı var," dedi. "İçeri kimse girmeyecek."

Hafif bir baş işaretleriyle verilen onayın ardından, "Ya dışarı çıkarsa?" diye sordu.

"Çıkamaz."

Zeva bu kez bir baş işaretleriyle anladığını belirtti ve Grace, arka merdiven boşluğunun karanlık girişinde kardeşiyle buluşmak üzere onun yanından geçip ilerledi. "Burada olmaz," diye tekrarladı, adamın tekrar konuşmak üzere olduğunu görünce. Devil'in her zaman söyleyecek bir şeyi vardı. "Ofisimde."

Devil'in kara kaşlarından biri öfkeyle yukarı kalktı, asla onsuz dolaşmadığı bastonunun hızlı bir vuruşuyla noktalandı. Grace nefesini tutarak onun kabul etmesini bekledi. Bunun için hiçbir sebebi olmadığını bilerek... Yanından geçip dükle yüzleşmek için her türlü nedeni olduğunu bilerek... Fakat Devil bunu yapmadı. Bunun yerine, eliyle merdiven boşluğunu işaret etti ve Grace nefesini sessizce bırakarak, özel odalarının ve bir krallığı yönettiği ofisinin bitişik olduğu binanın en üst katına yöneldi.

Karanlığın içinde ilerlerken, "Burada olmamalısın bile," dedi Grace usulca. "Senin müşterilerin yanında olmandan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki güzel hanımlarının bütün istediği bir Covent Garden kralına bakmak. Artık bir kraliçemin olması hoşlarına gitmiyor."

Grace onun sözlerine dudak büktü. "En azından bu kısım doğru," dedi, kalbinin çarpıntısını göz ardı ederek. Odasına girdikleri anda bu konuşmanın unutulacağını kendisi de en az Devil kadar biliyordu. "Yengem nerede?" Şu anda Felicity'nin yanında olması, sağduyusuyla Devil'i amacından uzaklaştırması için her şeyi yapardı.

“Whit’in evinde, Hattie’ye göz kulak oluyor,” dedi Devil, odanın kapısına vardıklarında.

Grace endişeyle ona baktı, eli kapı kolunun üstündeydi. “Whit karısına kendi göz kulak olmuyor, çünkü...”

Devil çenesini kaldırarak odayı işaret etti.

“Lanet olsun, Dev.”

Devil omuzlarını silkti. “Ne yapmamı bekliyordun? Gelmemesini mi söyleyecektim? Seni bulana kadar burada beklemeye ikna ettiğim için şanslısın. Her yerin altını üstüne getirmek istiyordu.”

Grace dişlerini sıkı ve kapıyı açtığı anda, Whit koca gövdesiyle odayı geçerek ona doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

İçeri girdiklerinde Grace kapıyı kapattı ve kardeşinin bariz hiddetinden tedirgin değilmiş gibi yaparak kapıya yaslandı. Onu yirmi yıldır tanıyordu ve ortak geçmişlerinden kaçıp kendilerini Çıplak Yumruklu Piçler olarak yeniden yapılandırıdıklarından beri, Whit’i bu kadar öfkeli görmemişti. Onun sadece soğuk ve ölümcül bir cezalandırma biçimi vardı ve bunu ancak, Thames kadar uzun bir sabrın sonuna geldikten sonra yapardı.

Fakat bunlar, âşık olmadan önceydi.

“O hangi cehennemde?”

Grace anlamamış gibi yapmadı. “Alt katta.”

Whit genzinin derinliklerinden hırladı. Sıçramaya hazır vahşi bir hayvan gibi çıkan bu sesteki tehditkâr tonu duymamak imkânsızdı. Tüm Covent Garden tarafından Beast olarak biliniyordu ve o gece, Ewan’ın eseri olan ve Hattie’yi neredeyse öldüren rıhtımdaki patlamadan bu yana geçen hafta boyunca olduğu gibi gergindi. “Nerede?”

“Kilitli.”

Whit, Devil’e baktı. “Bu doğru mu?”

Devil omuz silkti. “Bilmiyorum.”

Bu çekilmez kardeşler yüzünden Grace iç geçirdi.

Whit ona baktı. “Bu doğru mu?”

“Hayır, değil,” dedi Grace sözcükleri uzatarak. “Alt katta, sevinçten zil takmış oynuyor.”

Whit oltaya gelmedi. “Bize burada olduğunu söylemeliydin.”

“Neden, onu öldüresin diye mi?”

“Kesinlikle.”

Grace sinmeyi reddederek onun öfkesiyle yüzleşti. “Onu öldüremezsin.”

“Dük olması umurumda değil,” dedi, Londra’nın ona Beast demesinin hakkını vererek. “Hattie’ye yaptıklarından dolayı onu parçalayacağım.”

“Ve bu yüzden asılacaksınız,” dedi Grace. “Bu, seni seven kadının ne işine yarayacak?”

Beast düş kırıklığıyla kükredi, köşede duran, mevcut üye dosyaları, dedikodu gazeteleri, faturalar ve yazışmalar gibi kulübün işleriyle dolu devasa masaya döndü. Grace ona doğru atılırken, yeni üye isteklerinden oluşan yığına doğru elini savurdu ve kâğıtlar havada uçtu. “Ah! Bunlar benim işim, seni hödük!”

Beast ellerini saçlarına soktu ve Grace’in protestosunu duymazdan gelerek ona döndü. “Peki, onun için ne planlıyorsun? Hattie’yi öldürebilirdi. Az kalsın...” Sesi azaldı, sarf etmek istemediği sözlerdi. “Ve bu, Devil’ı donarak ölüme terk ettikten sonra oldu. Yıllar önce az kalsın seni de öldürüyordu. Tanrım, az kalsın hepiniz...”

Grace’in göğsü sıkıştı. Whit her zaman onların koruyucusu olmuştu. Bunu yapamayacak kadar küçük ve hırpalanmışken bile, umutsuzca onları güvende tutmak için çabalar. Grace başıyla onayladı. “Biliyorum. Fakat hepimiz buradayız. Ve karın iyileşiyor.”

Rahatlayan Whit, sertçe nefesini bıraktı. “Kılıcımınla bağırsaklarını deşmememin tek nedeni bu.”

Grace bir kez daha başıyla onay verdi. Whit intikamı hak etmişti. Hepsi hak etmişti. Ve onlar adına bunu kendisi yapmak istiyordu. Fakat böyle değil.

Sonra Devil, kapının yanında, uzun bacağını diğerinin üstüne atarak duvara yaslandığı yerden konuşmaya dahil oldu. “Her nasılsa sakinsin, Grace. Her nasılsa, yaşamasına izin vermeye hevesli görünüyorsun.”

Devil’in nereye varmaya çalıştığını bilen Grace, kaşlarını çatarak ona baktı. “Kadınların öfkeye kapılma lüksü yoktur, buna izin verilmez.”

“Onun için ayılıp bayıldığını söylüyorlar.”

Bunu duyunca, kaçınılmaz olarak kan beynine sıçradı ve parmakları belindeki kırmızı fulara dolandı. “Bunu kim söylüyor?” Whit cevap veremeyince Devil’a döndü. “Bunu kim söylüyor?”

“Kabul etmelisin ki onu tedavi etmiş olman garip. Zeva, bunu bizzat senin yaptığını söyledi. Onu ölümün eşliğinden döndürmüş ve doktor çağırmayı reddetmişsin.” Grace’in karmakarışık masasına anlamlı bir bakış attı. “Ve sen dadılık yaparken kulübün işleri birikiyor.”

Kaşlarını çatma sırası Grace’e gelmişti. “Birincisi, Zeva çok konuşuyor.” Kimseden cevap gelmeyince ekledi, “İkincisi, masam hep böyle görünür ve bunu biliyorsun. Üçüncüsü, onun burada olduğunu ne kadar çok kişi bilirse, cezasını alma ihtimali o kadar azalır.”

İşte buydu. Bu yüzden onun yaralarını temizlemişti. Parmaklarını alnına koyup ateşine bakması da bu yüzdendi. Karanlıkta durup düzenli nefes alıp vermesini dinlemesinin de başka sebebi yoktu.

Hepsi buydu.

Geçmişle hiçbir ilgisi yoktu.

“Burada olduğunu ne kadar çok insan bilirse, hepimiz için o kadar büyük tehlike oluşturur,” diye ekledi.

“Bu haliyle de hepimiz için bir tehlike olduğu gibi,” dedi Devil.

Sanki kardeşi limana gelecek bir sonraki nakliye tartışmış gibi, sözlerinde hayal kırıklığının getirdiği bir sakinlik ve sessizlik vardı. Söylediklerinin gerçek, sadece gerçek olduğunu biliyordu. Ayrıca, Marwick Dükü’nü Shelton Sokağı 72 numaranın dördüncü katında tutmanın en mantıklı hareket olmadığını da biliyordu.

“Yaptığı onca şeyden sonra onu öldürmemem için bana tek bir iyi neden söyle. Devil’a yaptıklarından sonra. Hattie’den sonra. Peşine düştüğü sevkiyatlardan sonra. Saldırdığı adamlar. Hayatta kalamayanlar. Beş adam. Garden’a kan borcu var.” Grace, Whit’in giderek boğulan sesini şaşkınlıkla dinliyordu. Onun aynı anda bu kadar çok sözcüğü bir arada söylediğini uzun süredir... eh, aslında hiç duymamıştı.

Bakışları karşılaştığında, Devil’ın gözlerinin de benzer bir şaşkınlıkla açıldığını gördü ama o kendini toparladı. “Whit haklı, Grace. Onun işini bitirmeyi hak ediyoruz.”

Grace başını iki yana salladı. “Hayır.”

Devil’ın yanağındaki kas gerilirken yüzünün yan tarafındaki uğursuz yara bembeyaz oldu. “O halde, umarım çok iyi bir sebebin vardır.”

Grace dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı, aklından hüsrana, korku, öfke ve onlarca yıldır umutsuzca adalet için bekleyen çılgın düşünceler geçiyordu. Ardından konuştu. “Çünkü en çok bana zarar verdi.”

Ortama çöken yoğun ve güçlü sessizlik, Whit’in alçak sesle savurduğu küfürle noktalandı. Grace, yüzünde Ewan’ın açtığı uğursuz yaranın izini taşıyan uzun ve zayıf Devil’a döndü. “Kısa bir süre önce, rıhtımda birlikte dururken bunu sen söyledin, kardeşim. Bana sizden daha fazla zarar verdi.”

Devil, bastonuyla çizmesine vurarak uzun süre ona baktı. “Ne yani? Bu yüzden, senin himayeni mi elde ediyor? Sevdiği kadının şefkatli bakımını?”

“Siktir git!” dedi Grace. “Beni sevdiği falan yok.”

İki çift kehribar bakış onu süzdü.

Grace’in kalbi hızla çarpmaya başladı. “Sevmiyor.”

Cevap gelmedi.

“Hissettiği şey asla aşk olmadı.”

Çocukken bu duygunun sevgi dolu, iyi niyetli bir uyarlaması-
nı oynarlardı; genç, masum ve gerçek olamayacak kadar sevimli.
Bunu aşk diye adlandırmaları önemli değildi, büyüdüklerinde
yaşamaya mahkûm olmadıkları bir şeydi.

Kardeşlerinin bu konuyu kapamasını çok isterdi.

Mucizevi bir şekilde bu gerçekleşti. “O halde ne?” diye sordu
Whit. “Serbest mi kalacak? Mayfair’e mi dönecek? Cesedimi çiğ-
nemesi gerekir, Grace. Sana ne kadar zarar verdiği umurunda
değil, yıllardır bu günü bekliyorduk ve çaldığı hayata geri dön-
mesine izin verirsem lanetlenirim.”

“Beni yanlış anlıyorsunuz,” dedi Grace. Yirmi yıl önce Ewan
onlara ihanet ettiğinde, eğer peşlerine düşerse intikam alacakla-
rına dair yemin etmişlerdi. Grace onları tedavi ederken kendine
bu sözü vermişti. “İntikam yemini edenler sadece siz değildiniz.
Ben de oradaydım.”

Whit, kırık kaburgalarıyla ve Devil kesilmiş suratıyla.

Ve Grace, kırık kalbi ve daha kötüsü, paramparça olan gü-
veniyle.

“Bu sözü tutacak kadar güçlü olduğunu mu sanıyorsun, Gra-
cie?” diye sordu Whit, alçak ve kasvetli bir sesle.

Grace elini belindeki fuların üzerine indirdi, parmaklarını
kumaşa doladı. “Öyle olduğumu biliyorum.”

Kapıdan, sözünü noktalayan bir tıklama sesi geldi.

“İntikam benimdir.” Beast’e baktı. “İkinizle de bunun için dö-
vüşürüm ve sonucu hiç hoşunuza gitmez.”

Londra'nın en çok korkulan iki adamı bu sözleri düşünürken yine sessizlik çöktü. Devil kabul eden ilk kişi oldu.

Bastonuyla hafif bir vuruş. Bir baş işaretiyle verdiği hızlı bir onay. Whit genzinin derinliklerinden hırladı. "Eğer yapmazsan..." "Yapacağım," diye yemin etti Grace.

Kapıdaki tıklama sesi tekrar duyuldu, bu kez daha hızlı ve sertti. "Gel," diye seslendi Grace. Kapı açılıp içeri bir diğer yardımcı, Veronique girdiğinde henüz sözünü tamamlamamıştı.

Grace, Shelton Sokağı 72 numaranın duvarlarının ötesindeki kuruluşu yönetip muhasebeyi tutarken, Zeva iç işleyişi ve müşterilerin gereksinimlerini sağlıyordu. Veronique ise tüm operasyonların güvenli bir şekilde yürütülmesinden sorumluydu. Şu an kapıda nöbet tutan siyahi kadının önü açık uzun ceketinin altında Grace'in giydiklerine benzeyen keten bir gömlek, dar pantolon ve diz üstüne yükselen deri çizmeler vardı. Eşleşmeyen tek şey, çekmekte tereddüt etmeyeceği, uyluğuna ideal yükseklikte bağladığı tabancaydı.

Hâlâ kılıfındaydı.

Önemli olduğundan değildi.

Kasvetli bakan gözler sabırsızlıkla Grace'in bakışını yakaladı. "Dahlia."

Grace duraksamadı. "Nerede?"

Veronique'nin bakışları Devil ve Whit'e, ardından ona geri döndü.

Neler olmuştu?

"Kapıyı menteşelerinden söktü."

Odanın içinde çoktan hareketlenen Beast bit küfür savurdu, Devil yay gibi gerilmişti. "Nerede?" diye soran Grace, karmaşık duygularını göz ardı ederek kardeşinin yolunu kesti.

Beast diğer kadına baktı. “Kaçtı mı?”

Veronique hakarete uğramış gibi bir ifade takındı. “Hayır. Onu etkisiz hale getirdik.” Grace’in bakışıyla karşılaştı. “Akli başında.”

Adlandırmak istemediği bir başka duygu daha Grace’in içini kapladı.

“Bahse girerim bunu sevmiştir,” dedi Devil, sırtışını sesine yansıtarak.

Veronique, Çıplak Yumruklu Piçler’e kocaman bir tebessümle baktı ve Karayip aksanıyla cevap verdi. “Hemen pes etmedi ama biz fazlasıyla iyiyiz.”

“Hiç şüphem yok,” dedi Devil. Shelton Sokağı 72 numaranın muhafızları, Garden’daki en iyi dövüşçülerdi ve bunu herkes bilirdi.

Yine de gururlanma zamanı değildi. “Grace’i istiyor.” Bu isim, Veronique’nin dudaklarında yabancı duruyordu, onun önünde hiç konuşulmasa da diğer kadın biliyordu.

Ve işte, geçmiş hesaplaşmak için geri dönmüştü.

Beast ona bir bakış attı. “Seni görmüş.”

Grace inkâr etmeyi düşündü. Sonuçta oda karanlıktı. Onu gerçekten görmüş olamazdı. Yine de söyledi. “Sadece bir an.”

Ona dokundum.

Yapmamalıydım ama kendime engel olamadım.

“O zaman onu indirmelerine şaşırdım,” diye yanıtladı Beast.

“Neden?”

“Çünkü ona savaşması için bir şey verdin.”

Grace açıklama istemedi. Kastettiği şey onu fazlasıyla huzursuz etmişti.

Sessizliği Veronique bozdu. “Onu ne yapacağız, Dahlia?”

Grace tereddüt etmedi, bu isim ona amacını hatırlatmıştı. Ondan ayrıldığından beri yirmi yılda kurduğu hayatı... Hüküm sürdüğü hâkimiyeti...

“Duvardan kapıyı sökecek kadar iyiye dövüşecek kadar da iyidir.”

“Bunun için yeterince güçlü, çocukların pestilini çıkardı.”

Grace başıyla onayladı. “Pestil çıkarma sırası bende. Bu iş bu gece bitiyor.”

Özel odasına doğru geçerken belindeki fuları çözmeye başlamıştı.

Devil’in sözleri onu takip etti. “Piç için neredeyse üzülüyorum. Ona neyin çarptığını bile anlamayacak.”

Ve sonra Whit’in yanıtı geldi. “Neredeyse...”

Bölüm Beş

Yaşıyordu.

Şimdi bile, dizlerinin üzerinde, elleri arkadan bağlanmış, boyun eğdiğinde başına geçirilen çuval yüzünden kör olmuş, onu kapı aralığından gördüğü yerin sadece birkaç metre ötesinde dize getirilip verdiği mücadele yüzünden kasları zorlanıp incinirken bile sadece bu düşünce onu tüketiyordu.

Yaşıyordu ve ondan kaçmıştı.

Çatışmada onu bayılana kadar dövmemişlerdi. Yere indirilmiş, sürüklenmiş, sonra elleri ve gözleri bağlanarak sessizliğin bile yankılanacağı kadar büyük bir odaya götürülmüştü. Uzakta bir yerden, anlaşılmaz bir sesin alçak uğultusu geliyordu. Onu buraya getiren kişiler bağlarını kontrol etmişler ve kaçamayacağından emin olduktan sonra oradan ayrılmışlardı. Dizlerinin altındaki tahtalarda, hareketini kolaylaştıran kaygan bir şey vardı, bileklerini, zerre kadar oynamayan iplere sürterek bekledi. Saniyeler dakikalara, dakikalar çeyrek saate ve oradan yarım saate dönerken öylece bekledi.

Zamanı hesaplamak, karanlığa hapsedildiği çocukluk döneminde geliştirdiği bir beceriydi. Işığın kendisine dönmesini bek-

lerken öğrenmişti. Onun geri dönmesini beklerken. O yüzden, bu kez onu beklemediği fikriyle eziyet çekmesine rağmen, dakikaları sayması nefes almak kadar doğal geliyordu.

Belki de ona kaçması için zaman veriyordu.

Fakat yine de Grace'in yaşadığını bilmenin getirdiği saf, katıksız rahatlama, kaçmış olabileceği korkusu tarafından gölgeleeniyordu. Kardeşleri kaç kez onun öldüğünü söylemişti? Covent Garden'da, Mayfair'de, Docklands'da kaç kez karanlıkta durmuş ve yalan söylediklerini duymuştu? Çocukluklarının geçtiği evden himayelerindeki Grace'le birlikte kaçan kardeşleri... Kaç kere yalan söylemişlerdi?

Kuzeye gitti. Ona söyledikleri buydu. Hizmetçi oldu. İrtibatı kaybettik. Ve sonra...

Kaç kez onlara inanması için kandırmışlardı? Yüzlerce. Binlerce. Devil bu yalanı ilk kez söylediğinden beri her nefeste.

Ve sonra, nihayet onlara inandığında, kederden nasıl çıldırmıştı. Onları kendi elleriyle cezalandırmak, ayaklarının altında ezmek için bütün gücünü kullanmaktan başka bir isteği kalmamıştı. Ondan aldıklarının cezası olarak, Londra'nın ritimlerini ateşe verip yanmalarını izlemeyi isteyecek kadar.

Sevdiği tek insan.

Ölmemişti.

Yaşıyordu.

Bu düşünce ve beraberinde gelen huzur, onun özünü değiştirmişti. Yıllarca onu bulmak için iyi olduğunu bilmek için yanıp tutuşmuştu. Yıllarca kendi kendine, eğer sadece onu görebilse, kesinlikle iyi ve mutlu olduğunu bilse, bunun yeterli olacağını söyleyip durmuştu. Ve şimdi bunu biliyordu. İyiydi. Yaşıyordu.

Beklerken bu benzersiz, mükemmel düşünce onu yiyip bitiriyor, kurtulduğu odanın kapısındaki beden karanlık gölgesini

düşünmekten, bir zamanlar sevdiği kızın nasıl değiştiğini ve ona şimdi, tekrar nasıl bakacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Arkasında, sol tarafta bir kapı açılınca o tarafa döndü. Başına geçirilen sert çuval yüzünden hiçbir şey göremiyordu. “O nerede?”

Cevap yoktu.

Yeni gelen, yavaş-düzenli ayak sesleriyle yaklaşırken belirsizlik ve çaresizlik alevlendi. Arkada başkaları vardı. İki, belki üç kişi ama yaklaşmadılar. Muhafızlar.

Kalbi hızla çarpmaya başladı.

O neredeydi?

Boynunu uzattı, hareket ederken uyluğuna giren sancıyı göz ardı ederek dizlerinin üzerinde döndü. Acı, şu anda bir seçenek değildi. “O nerede?”

Odanın uzak köşesindeki kapı kapandığı için yanıt gelmedi. Sessizlik çöktü, o yavaş adımlar uğursuz bir vaat gibi gidecek yaklaşıyordu. Başına gelecek muhtemel şeylere karşı gücünü toplamaya çalışarak doğruldu. Görüşünün ve hareketinin engellenmesi iyiye alamet değildi ve yeni gelen gözü pek kişi yaklaşıpken saldırıya hazırlandı.

Hiçbir fiziksel darbe, çektiği ruhsal işkenceyle karşılaştırılmazdı.

Ya onu bulduğu anda tekrar kaybettiye?

Bu düşünce, bir çılgılık gibi zihninde yankılandı. Kıvrıldı, başındaki çuval aniden boğmaya başlamıştı. Amaçsızca dövüşmeye, dönüp bükülmeye çalışırken, bileklerindeki bağlar artık çok daha fazla sıkıyordu. “Bana nerede olduğunu söyle!”

Bu komut, odanın sessizliğinde havada asılı kaldı, tek hareket yoktu ve bir an, tüm alan o kadar kıpırtısızdı ki bir kez daha yalnız bırakılıp bırakılmadığını merak etti. Her şeyi hayal mi etmişti? Onu hayal mi etmişti?

Lütfen yaşıyor olsun. İzin ver onu göreyim.

Sadece bir kez.

Kafasındaki çuval birden yok oldu ve çılgın yakarışı karşılık buldu.

Dizlerinin üstüne çöktü, sert bir yumruk yemiş gibi çenesi gevşeyip sarktı.

Yirmi yıl boyunca onu, gördüğü en güzel şeyi düşlemişti. Nasıl yaş aldığını, nasıl büyüyüp değiştiğini, genç kızlıktan kadınlığa nasıl geçtiğini hayal etmişti. Ancak yine de buna hazırlıklı değildi.

Evet, yirmi yıl onu değiştirmişti ama Grace genç kızlıktan kadınlığa geçmemişti. Genç bir kızdan tanrıçaya dönüşmüştü.

Sadece o zamanlar onu tanıyan birinin, o zamanlar onu seven birinin görebileceği, çocukluğuna dair küçük ipuçları vardı. Parlak turuncu bukleleri, hâlâ gür ve dağınık kalmalarına rağmen bakıra dönmüştü ve bir sonbahar rüzgârı gibi yüzüne ve omuzlarına dökülüyordu. Bir kaşının üstündeki çarpık yarayı, yerini bilenler bile zar zor fark ederdi. O fark etmişti. O yarayı aldığında oradaydı, ormanda dövüşmeyi öğreniyorlardı. Ewan, gömleğinin koluyla Grace'in kanını silmeden önce, yaraya sebep olan Devil'in suratına yumruğu yapıştırmıştı.

Grace, Ewan'ı süzerken hiçbir şey açığa vurmasa da Ewan büyük bir zevkle onun ağzının köşelerindeki ve gözlerinin dış kenarlarındaki, gülmeyi iyi bildiğini kanıtlayan ince çizgileri seyre diyordu. Belli ki son yirmi yıldır bunu sık sık yapmıştı. Onu kim güldürmüştü? Neden kendisi değildi?

Bir zamanlar bunu yapabilen tek kişi kendisiydi. Orada, dizlerinin üzerinde, bilekleri bağlı, aynısını tekrar yapma dürtüsüyle deli gibi mücadele ediyordu.

Çocukluğunun siyah halkalı o güzel kahverengi gözleriyle karşılaştığında bu düşünce onu daha da tüketti. Grace'in bakışla-

rında, küçükken ona gösterdiği içtenlikten eser yoktu. Hayranlık yoktu. Sevgi yoktu.

O gözlerdeki ateş aşk değil, nefretti.

Yine de onların tadını çıkardı.

Grace her zaman uzun bir kızdı ama leylek gibi olmuştu. Neredeyse bir seksen santimin üstündeki boyuyla tepeden Ewan'ı süzüyor ve adam onun muhteşem kıvrımları için yanıp tutuşuyordu. Odadaki mum kıtlığına rağmen, inanılmaz bir ışık havuzunun içinde, sanki altın gibi ışıldayan bir boşlukta duruyordu. Orada başkaları da vardı, içeri girdiklerini duymuştu ama onları göremiyordu ve bunu denemedi. Ona bakabileceği süreyi, başkalarına bakarak bir an bile harcamayacaktı.

Kadın arkasını döndü, ışıktan ve bakışlarından uzaklaştı.

“Hayır!”

Grace cevap vermedi ve Ewan nefesini tutarak onun geri gelmesini bekledi. Döndüğünde, sağ elinde uzun bir keten şerit vardı ve bir diğeri omzuna asılmıştı. Malzemeyi düzenli bir biçimde sol bileğinin ve parmak boğumlarının etrafına sarmaya başladı.

Ewan işte ancak o zaman anladı.

Geçen akşam da üstünde aynı pantolon vardı –bacaklarına sıkı sıkıya oturan, uzun ve mükemmel bir pantolon– üstüne geçirdiği çizmeler koyu kahverengi esnek deriden yapılmıştı, baldırlarını sarıp dizlerinin bir karış yukarısında bitiyordu. Burunları yıpranmıştı ama hırpani görünecek kadar değil, düzenli olarak giyildiğini ve iş yaparken kullanıldığını kanıtlamaya yetecek kadardı.

Beline iki kemer vardı. Hayır. Bir kemer ve altın işlemeli kırmızı bir fular: Çocukluklarında hayal kurarlarken sürekli ona alacağına söz verdiği altın iplikle dokunmuştu. Grace onu kendi satın almıştı. Kemerin ve fuların üstünde, kollarını parmakların-

dan dirseklerinin üzerine kadar çıplak bırakan beyaz keten bir gömlek vardı. Gömlek dikkatlice tikiştirilmiş ve ortasından bağlanmıştı, bol bırakılmış kumaş parçası hiç yoktu.

Bol kumaş yoktu, çünkü bol kumaş dövüşte bir engeldi.

Ve bileğini daha önce yüzlerce, binlerce kez yaptığı gibi dikkatlice sararken Ewan onun dövüş için geldiğini anlamıştı. Umursamadı. Bunu ona verecek kişi kendisi olduğu sürece.

Ona dilediği her şeyi verirdi.

“Grace,” dedi ve ahşap zemindeki talaşın içinde kaybolmasını dilediği bu sözcük, onun ismi ve kendisinin unvanı, bir silah sesi gibi odada patladı.

Grace tepki vermedi. Ne bir korku ne de hatırladığına dair en ufak bir belirti. Duruşunda değişiklik olmadı. Ewan’ın içinden hoş olmayan bir ürperti geçti.

“Kapımı duvardan söktüğünü duydum,” dedi, sesi alçak, akıcı ve muhteşemdi.

“Seni ararken bütün Londra’yı dize getirdim,” diye cevap verdi. “Bir kapının beni uzak tutacağını mı düşünüyorsun?”

Grace’in kaşları kalktı. “Ve bakıyorum karşımdasın ama kendi dizlerinin üstünde... Görünüşe göre bir şey seni benden uzak tutmuş.”

Ewan çenesini kaldırdı. “Sana bakıyorum aşkım, bu yüzden senden uzak tutulduğumu hissetmiyorum.”

Kadının gözlerinin hafifçe kısılması, bam teline dokunduğunun tek göstergesiydi. Bileğini sarmayı bitirdi, ikincisine başlamadan önce sargının ucunu avucuna düzgünce sıkıştırdı. Ancak o zaman, ölçülü ve düzenli biçimde sarmaya tekrar başladığında konuştu.

“Yumruklarımız çıplak olmadığı halde buna eldivensiz dövüş denmesi tuhaf, değil mi?”

Ewan cevap vermedi.

“Buraya geldiğimizde elbette çıplak yumruklarımızla dövüşüyorduk.” İlk kez gözlerinin içine baktı. “Londra’ya.”

Bu sözler Ewan’a, çıplak ya da eldivenli her tür yumruktan daha sert çarptı. Buraya geldiklerinde, neyle yüz yüze kaldıklarını hatırlatıyordu. Bunların ağırlığı altında sesini çıkaramadı.

“İlk geceyi hâlâ unutmam,” dedi Grace. “Şehrin hemen dışındaki bir tarlada uyumuştuk. Hava ılıktı, yıldızların altındaydık ve dehşet içindeydik ama hayatımda hiç böyle bir özgürlük tatmamıştım. Böyle bir umut.” Tekrar gözlerinin içine baktı. “Senden kurtulmanın özgürlüğü.”

Bu darbe Ewan’ı neredeyse geri savurmuştu.

“O tarlada Devil’in yüzünü diktim, malikâneyi terk ederken aşırđığım bir iğne ve eteğimden söktüğüm ipliklerle.” Duraksadı. “İş bulmak için yırtılmamış eteğe ihtiyaç duyabileceğim aklıma gelmedi.”

Ewan gözlerini kapadı. Tanrım! Nasıl bir tehlikenin içine düşmüşlerdi.

“Her neyse,” dedi. “Çabuk öğreniyordum. Üçüncü günün sonunda, hepimize yetecek türden bir iş hâlâ yoktu, doğru dürüst bir şey yememiştik, kafamızı sokacağımız bir çatı bulamamıştık ve seçeneklerimizin sınırlı olduğunu öğrenmiştik. Fakat ben... ben bir kızdım... ve benim için, Dev ve Whit’ten farklı bir seçenek daha vardı.”

Ewan soluğunu tuttu, çenesi öfkeyle kasıldı ve sırtı dikildi. Üçü birlikte kaçmışlardı, onu rahatlatan tek şey, oğlanların kızı koruyacağı düşüncesi idi. Erkek kardeşleri onu korumalıydı.

Göz göze geldiler ve Grace bir kaşını kaldırdı. “Seçmek zorunda kalmadım. Avcı Şövalye, bizi hemen buldu.”

Avcı Şövalye denen şu adamı bulacak ve bağırsaklarını deşecekti.

Grace dudak büktü. “Çocuk dövüşçüler için bir pazar olduğuna inanabiliyor musun?” Bileğini sarmayı bitirip ona doğru yaklaştığında, Ewan kadının limon esansı ve baharat kokusunu aldığını hissetti. “Bu iyi bildiğimiz bir şeydi, öyle değil mi?”

Öyleydi. Birlikte öğrenmişlerdi.

“İlk gece, Avcı Şövalye bize sargı vermedi. Sargılar sadece eklemeleri korumak için değil, anlarsın ya. Aslında takviye, dövüşün uzamasını sağlıyor. Adam bize şefkat gösterdi, çıplak yumrukla dövüşürsek maçın daha çabuk biteceğini düşündü.” Duraksadı, Ewan bu anıyla onun nasıl duygulandığını, kendiyle nasıl gurur duyduğunu izledi. “Dövüşler gerçekten daha hızlı sona erdi.”

“Sen kazandın.” Sözcükler –sesini sanki bir yıldır kullanmıyormuş gibi– ağzından çakıl taşlarıymışçasına yuvarlandı. Aslında yirmi yıldır.

Belki de kullanmamıştı. Hatırlamıyordu.

Grace dik dik ona baktı. “Elbette ben kazandım.” Duraksadı. “Dövüşmeyi en iyilerin yanında öğrendim. Kalleşçe dövüşmeyi de öğrendim. İhanetin en korkuncunu işleme pahasına bile olsa kazanan bir çocuktan hem de...”

Ewan buram buram küçümseme kokan bu sözler karşısında tepki vermekten bir şekilde kaçındı. Kazanmak için neler yaptığını düşündü. Doğrudan ve samimiyetle onun gözlerine baktı. “Bunun için minnettarım.”

Grace cevap vermedi. Bunun yerine ilerledi ve hikâyesine devam etti. “Bize bir isim takmaları uzun sürmedi.”

“Çıplak Yumruklu Piçler.” Duraksadı. “Sadece ikisi olduğunu sanıyordum.” Sadece Devil ve Whit, birinin yüzünde Ewan’ın açtığı boydan boya uğursuz bir yara izi vardı ve diğeri, Ewan’ın uzun zaman önce o gece alevlendirdiği öfkeyle, balyoz gibi inen yumruklara sahipti. Bu iki oğlan, büyüdüklerinde kaçakçı olmuştu. Dövüşçü. Suçlu. Covent Garden’ın Kralları.

Demek başından beri bir de kraliçe vardı.

Grace'in ağzının bir köşesi belli belirsiz bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Herkes sadece ikisi olduğunu sanıyor."

Grace dokunacak kadar yakındı ve eğer elleri çözölmüş olsaydı bunu yapardı. Orada, uzun boyuyla ona tepeden bakarken kendine engel olamazdı. "Bataklıktan çıktık ve kendimize burada, Garden'da, sana ait olan bu yerde bir krallık kurduk."

Grace hatırlıyordu. "Wild Sokağı'nın dönemecini öğrenirken bunu düşündüm. Bow Sokağı'ndan uzakta ve haydutların ulaşamayacağı bir yerde, çatıların üzerinde sürünerek ilerlerken, Drury Lane'de yankesicilik yaparken ve Rookery'nin* gezici ringlerinde kan için dövüşürken."

Ewan tekrar bağları yokladı, çözölemeyecek kadar sıkıydılar.

Hem zaten özgürlük imkânsızdı, çünkü Grace ona doğru uzanıyordu. Ona dokunacaktı, yanağını okşayan parmak uçları ardında ateş bırakacaktı. Tırnakları birkaç günlük sert sakalını tırmalayarak çenesine doğru ilerlerken derin bir nefes aldı. Hareket ederse duracağından korktuğu için hiç kıpırdamadı.

Durma.

Durmadı, parmaklarıyla çenesini kavradı, yüzünü kendi yüzüne doğru çevirdi. Onunki açılar ve kıvrımlarla gölgelenmişti. Gözlerinin içine baktığında bakışları onu esir aldı. "Bana o bakışın var ya," dedi kadın usulca, ses belli belirsiz duyuluyordu, yok gibiydi ve kuşku doluydu.

Oysa inanmak zorundaydı. Ona her zaman bu şekilde bakmamış mıydı?

Tanrım, ona biraz daha yaklaşıyor, üzerine eğiliyor, ışığı engelliyordu. Kendisi ışığa dönüşüyordu.

*Rookery: Şehirlerde, en fakir insanların, çoğunlukla suçluların ve fahişelerin işgal ettiği, aşırı kalabalık, yetersiz donanımlı, hijyenden yoksun kenar mahalleler. Londra'nın en ünlü 'rookery'leri Saffron Hill, St Giles ve Bermondsey'di. (ç.n.)

Grace gözleriyle onu çırlıçıplak soyarak her karışını gördü ve inceledi. Kadın yaklaştıkça Ewan kendine engel olmakta güçlük çekiyor, nabızı deli gibi yükselmeye devam ediyordu. Sonunda oda yok oldu ve ikisinden başka hiçbir şey kalmadı, ardından kendi de yok oldu ve ondan başka hiçbir şey kalmadı. “Seni ben-den sakladılar.”

Kadın başını iki yana salladı, bu hareketiyle kokusu Ewan’ı sarmaladı. Tıpkı bir zamanlar sahip olduğu ve hiç unutamadığı ama bir şekilde bir daha bulamadığı bir tatlı gibiydi.

“Kimse beni saklamıyor,” dedi Grace. Tanrım, ne kadar yakındı. Tam oradaydı, dolgun ve mükemmel dudaklarıyla ondan bir kıl payı kadar uzaktaydı. “Kendi başımın çaresine bakıyorum.”

Çelik gibi bağları zorladı. Aşırı sıkıydı. Umutsuzca aralarındaki mesafeyi kapatmak istiyordu. Ona en son dokunalı ne kadar olmuştu? Bunu ne kadar zamandır hayal ediyordu?

Bir ömür boyu.

Ewan’ın ağzına kilitlenen Grace’in gözleri arzuyla kararmıştı ve Ewan, onun da istediğini bilerek alt dudağını yaladı. O da en az kendisi kadar istiyordu.

İmkânsız. Hiç kimse, hiçbir şeyi Ewan’ın onu istediği kadar isteyemezdi.

Al hadi, diye yalvardı içinden.

Lütfen, Tanrım. Öp beni.

“Seni buldum,” dedi. Sözler ağzından dua eder gibi çıkıyordu.

“Hayır,” diye düzeltti Grace onu usulca. “Ben *seni* buldum, Ewan.”

İsmi –artık kimsenin kullanmadığı o isim– içini paramparça etti. Cevap olarak onun ismini fısıldamaktan kendini alamadı.

Kadının gözleri bir armağan gibi yeniden ona çevrildi.

Evet.

“Al hadi,” dedi. *İhtiyacın olan şeyi.*

İhtiyacın olan her şeyi.

“Neye ihtiyacın var, Grace?” diye fısıldadı.

Grace eğildi, Ewan onu aklın ötesinde arzuladı.

Karanlığın içinden gelen iki sert ve ısrarcı tıklama Devil’in varlığının kanıtıydı. Ewan’ın kanla bağlı olduğu kardeşi.

Grace içinse bu bağ kandan çok daha güçlüydü.

Kadın sanki bir iple çekilmiş gibi anında kayboldu ve temasın kaybolması Ewan’ı çılgına çevirdi. Önüne uzatılan yiyecek son anda geri çekilmiş bir köpek gibi boğazında hafif bir hırıltıyla sese doğru döndü.

“Bana senin öldüğünü söyledi,” derken, onun yakınlığını arzuluyordu. “Fakat ölmemişsin. Yaşıyorsun,” dedi. Sonra bir kez daha, sesindeki rahatlamayı gizleyemeyerek huşu içinde mırıldandı. “Yaşıyorsun.”

Grace hiç kıpırdamadan gözlerini kısıtı. “Onu öldürmeye çalıştın.”

“Senin öldüğünü söyledi!” Anlamıyor muydu?

“Beast’in karısını öldürmene ramak kaldı.”

“Senin ölmene göz yumduklarını düşündüm!” Bu onu neredeyse delirtecekti.

Pek ramak kaldı denemez.

Grace başını iki yana salladı. “Bu yeterli bir sebep değil.”

Ewan çenesini kaldırdı, onun ölümünün intikamını almak için Londra’yı yerle bir etmemiş olduğunu düşününce kaba saba bir kakhaha attı. “Haklısın. Yeterli değildi. Her şeydi.” Grace’in –diğer her parçası gibi– olgunlaşmış sıcak ve kahverengi bakışlarıyla karşılaştı. Artık tecrübe ve kudret doluydu. “Tekrar yapardım. Çöz beni.”

Uzun bir süre boyunca sessizce onu izledi. “Biliyorsun... O kaldırım taşlarında yürürken ve onları sevmeyi öğrenirken seni düşündüm. Onları korumayı öğrendiğimde de Covent Garden lağımında doğması gerekenin ben olmam gerektiğini düşündüm, sen değil.”

“Çöz beni. İzin ver...”

Seni tutmama izin ver.

Sana dokunmama izin ver.

Grace sözlerini görmezden geldi. “Senin hakkında düşündüm ta ki seni düşünmeyi bırakana kadar.” Ardından kelimelelerin onu yıkamasına izin verdi. “Çünkü artık bizden biri değildin. Haksız mıyım, *ekselansları*?”

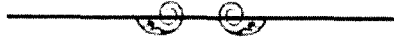
Grace unvanı bir bıçak gibi kullanıyor, kemiğe çarpmak için yeterince derine itiyordu. Ancak Ewan tepki göstermedi.

Bunun yerine, yapmayı düşünebileceği tek şeyi yaptı. Onu yanında tutabileceğini hayal ettiği tek şeyi.

Grace’in ondan alabileceği tek hediye...

Ona doğrudan, en net bakışını yöneltti. “Çöz beni. Sana istediğin dövüşü vereceğim.”

Bölüm Altı

*İ*steddiği şey dövmüşmekti.

Sahip olduğu bu binanın en üst katında, hüküm sürdüğü dünyada –bir zamanlar Ewan’ın olan bir dünyada– durmuş, kardeşlerinin gözlerinin içine bakarak intikam özlemi çektiğini söylemişti.

Dürüst olmak gerekirse arzuladığı tek şey buydu. Diğer her şey, sahip olduğu ve kendisiyle ilgili her şey, bu amaca yönelik bir araçtı. Sonuçta tamamen ona ait olan tek şey buydu. Diğer her şey –evi, işi, kardeşleri, Rookery halkı, hepsi– müşterekti. Fakat intikam sadece onundu.

Doğduğu andan itibaren ona ait hiçbir şey olmamıştı. Adı çalınmıştı. Geleceği. Onu seven bir annesi yoktu. Asla tanımaya-acağı bir babaya sahipti. Ardından, dünyadaki iyiliği bulduğu gibi bu şeyleri bulmuştu. Mutluluk. Sevgi. Huzur. Güven. Bunların da her parçası gitmişti. Elinden alınmıştı hem de sevdiği tek kişi tarafından. Çünkü sahip olabileceği bir dükalık varken onunla yaşama fikri yeterli değildi.

Oğullarını, kızın üvey kardeşlerini kırsaldaki malikânesine çağırdığında, babalarının verdiği söz buydu. Hiçbirine ait olma-

yan bir unvan için köpekler gibi rekabet edeceklerdi. Hayatları değiştirmeye yetecek kadar servet ve ölçsüz kudret getirecek bir unvan için...

Başlangıçta rekabet kolaydı. Dans ve sohbet. Coğrafya ve Latince. Varlıklarından sadece dükün ve bir dizi hizmetkârla öğretmeninin haberdar olduğu aristokratik şatafatlar. Fakat sonradan işler kötüye gitmiş, öğrenimle ilgili rekabet acı çekmeye dönüşmüştü. Bu, dükün “zihinsel dayanıklılık” dediği şeydi.

İşte o zaman, oğlanları ondan ayırmış ve... karanlık odalara kapatmıştı. Soğukta. Tek başına.

Ardından birbirleriyle dövüşmeye zorlanmışlardı. Hepsi kudret vaadi yüzünden olmuştu. Servet ile gelecek. Vaftiz edilirken kızı verilen isim için: Robert Matthew Carrick, Sumner Kontu. Geleceğin Marwick Dükü.

Çok az kişi bakıcının kollarındaki bebeğin kız olduğunu biliyordu ve bunu bilenler, Tanrı'nın ve ülkenin kanunlarını çiğnemekten çekinmeyen dükten, bir şey söyleyemeyecek kadar çok korkuyorlardı.

Zaten uzun vadede önemi de yoktu, çünkü sonunda ismini alan bir çocuk olmuştu. Son görevini tamamlayamadan Grace, Devil ve Whit kaçmıştı ama kazanan bir çocuk vardı.

Onun yokluğunda, ailelerini ve imparatorluklarını kurarak geçmiş i unutmaya çalıştılar. Fakat hiçbir i, en azından Devil ve Beast aşkı bulana kadar, huzuru bir anda bulamadı. Grace ise hiçbir zaman bulamayacaktı.

Ancak bu gece, kardeşlerine verdiği sözü tuttuğunda ve bir daha asla peşine düşmeyeceğinden emin olduğunda, önünde dizlerinin üzerinde duran adamı sokağa attığı zaman, o huzur gelecekti. Ewan, onları -onu- arayarak ve onlar Ewan'dan saklanarak yıllarını harcamışlardı. Aradığı şeyin ne şimdi ne de yirmi yıldır var olmadığını anlamasının zamanı gelmişti.

Anıları canlandı. Ewan elinde bıçakla üstüne yürürken Devil ve Whit bağıırıyordu. Yeterince hızlı hareket edememişti. Ona gerçekten zarar vereceğini fark ettiğinde donakalmıştı. Canavar dük ona ne vaat etmiş olursa olsun, Ewan onu sevdiğini iddia etmişti. Onu koruyacağına ant içmişti. Hepsi birbirlerini korumaya ant içmişti. Üç erkek kardeş kaç kez tek vücut olarak çarpışmıştı? Gecenin karanlığında dördü kaç plan yapmıştı?

İkisi birbirine kaç kez söz vermişti?

Gelecek... aile... güvenlik ve sevgi üstüne.

O gece bunların hiçbirinin önemi yoktu. Dükalık tehlikeye girdiğinde söz konusu bile olamazdı. Bir kez ele geçirmişken asla. Ewan günü kazanmış ve bunun yanında, diğerlerini olabilecek en kötü, en tehlikeli duruma sokabileceği güce ve ayrıcalığa sahip olmuştu.

İçlerinde en tehlikede olan Grace'di, çünkü Ewan'ın, şimdiki adıyla Sumner Kontu Robert Matthew Carrick'in –Marwick Dükü'nün– sahte olduğunun kanıtıydı.

Grace, Devil ve Whit güçlenerek hâlâ yaşadıkları Rookery'nin baca kurumları arasında kendi isimlerini ve işlerini inşa edip yüzlerce kişiyi çalıştırır, onları yüzbinlerce kişi yapan işletmeleri yönetirken isimden daha fazlasını inşa ettiklerinin farkındaydılar. Kaçınılmaz olandan, bir gün kendileri için geleceğini bildikleri düşmandan, dünyada bu sırrı –ihanetten asılmasına sebep olacak sırrı– bilen diğer tek kişi olan *bu* adamdan korunmak için güç inşa ediyorlardı.

Bunca yıl süren hazırlık bu gece sona ermişti. Şu anda. Kardeşleri izlerken Grace'in ellerinde sona ermişti.

Fakat onu cezalandırmadan önce ona dokunmuştu.

Nedenini bilmiyordu.

İsteddiği için değildi.

Ve öpücük, aslında bunu da istememişti.

Yalan.

Bunu istemeyi istememişti.

Ama orada, yeraltındaki o odanın karanlığında, yukarıdaki partinin gürültüsü talaşla boğulurken karşı koyamadı. Yakışıklı bir çocuktü, diğerlerinden daha uzun boyluydu, sıırım gibiydi, her şeyi gören kehribar gözleri vardı ve tebessümü her bünyeyi, onu dünyanın sonuna kadar takip etmeye kıskırtacak kadar rahat ve sakindi. Bir zamanlar hepsinin yapmaya hevesli olduğı gibi.

Ewan... Çocuk kral.

Artık tebessüm yoktu. Yüzünün muhteşem köşelerinde kaybolmuştu. Üçü de -Devil, Beast ve Ewan- gözlerinde ve çenelerinde babalarının izlerini taşıyordu ama Devil fazla uzamış ve hafif çarpılmış, Beast ise melek yüzlü devasa bir kabadayıya dönüşmüştü. Ewan bunların hiçbirini değildi. Tüm düzlemleri ve siluetiyle, kartal gagası gibi uzun burnu ve gamzeli çenesiyle, çukur yanakları, soylu alnı ve saf günaha dönüşmüş dudaklarıyla tam bir aristokrat olmuştu.

Grace, Londra'daki kadınlara hizmet veren en gizli, en lüks genelev olan Shelton Sokağı 72 numaranın sahibi ve işletmecisiydi; burası aynı zamanda, seçici müşterilerine birbirinden mü-kemmek erkek örnekleri sunmasıyla bilinen bir yerdi. Kendini yakışıklı uzmanı olarak görüyordu. Bunun ticaretini yapıyordu.

Ve şimdi bile gördüğü en yakışıklı adam oydu. İnce bedenine, çukur yanaklarına, vahşi bakan gözlerine hafif bir temas yetmezdi. Yani, elbette baştan çıkarılmıştı. Sadece bir an için, bir saniyelğine. Saniyenin de çeyreğı. Böyle bir yüzü olan herkesi öpmek isterdi. Böyle bir vücuda sahip herkese dokunmak isterdi.

Bir yalan daha.

Ona dokunmuştu, çünkü bir zamanlar sevdiği çocuğa dokunmak ve gözlerinin içine bakmak, dönüştüğü acımasız, soğuk

dükün içine gizlenmiş eski halinden anlık bir işaret görmek için belki de bir daha asla şansı olmayacaktı.

Ve belki o işareti görseydi buna engel olurdu. Belki. Fakat görmemişti ve bu yüzden asla bilemeyecekti. Gitmesine izin verdiğinde bilme şansını tamamen ortadan kaldıracaktı.

“Çöz beni, istediğin dövüşü sana armağan edeceğim.”

Grace onun yüzünü incelerken sözcükler havada asılı kaldı, zamanın çaldığı uysal çocukluk, erkekliğin sert çizgileri arasında yok oldu.

Ewan her zaman onun ne istediğini biliyordu.

Ve bu akşam, Grace kavga istiyordu. Uzun keten şeritler her zamanki kadar rahat değildi, parmak eklemlerini sıkıyordu. Yıllar boyunca, üst üste her gün Garden’ın en karanlık, en kirli, en rezil salonlarında derme çatma ringlerin talaşla kaplı zeminine çıkarken olduğu gibi ikinci deri hissi vermiyorlardı.

Tıpkı yirmi yıl önce parmak eklemlerini ilk kez sardığında olduğu gibi sürtünüyorlardı. Alışılmadık. İstenmedik. Elini silkeleyerek Ewan’ın etrafında dolaştı, eğilip çizmesinden bir bıçak çıkardı ve adamın bileklerindeki bağları kesti.

Ewan bağlardan kurtulur kurtulmaz, sanki bir Covent Garden kulübünün bodrum katındaki ringin talaşları arasında dizlerinin üstünde değilmiş de bir şezlongun üzerinde dinleniyormuş gibi ayağa fırladı, bir dövüşçünün rahatlığı ve becerisiyle doğruldu. Bunun Grace’i şaşırtması gerekirdi. Ne de olsa dükler dövüşçü gibi hareket etmezdi. Fakat Grace işin aslını biliyordu. Ewan her zaman bir dövüşçü gibi hareket ederdi.

Her zaman çevik ve hızlıydı. Aralarındaki en iyi dövüşçüydü, bir darbeyi kemiği kıracaktı gibi gösterebilir ve bazen, mucizevi bir şekilde yumruğun tüy gibi inmesini sağlayabilirdi. Gördüğü kadarıyla yeteneğini kaybetmemişti. Fakat Grace de aynısını kazanmıştı.

Ewan, beyefendilerin eğitildiği yerde eğitim almıştı. Eton, Oxford, Brooks veya züppelerin olduğu herhangi bir yerde, onların sayısız kurallarıyla dövüşmeyi öğrenmişti.

Bu kuralların Garden'da ona bir faydası olmazdı.

Işıktan geriye doğru kaçıp kollarını silkeleyerek kanı parmaklarına geri getirmeye çalışırken Grace onun hareketlerini takip etti.

Grace Condry çocukluğundan beri kazanan bir sokak dövüşçüsüydü, ancak zaferini getiren güç değildi –kızlar bu arenada nadiren rekabet edebilirdi– hız da değildi. Gerçi ne kadar hızlı olduğunu Tanrı biliyordu. Grace'e göre onu bu kadar iyi yapan –ne kadar iyi gizlenmiş olursa olsun– düşmanın kusurlarını görebilme yeteneği idi.

Ve bu dükün kusurları vardı.

Adımları çok uzundu, ona neyin çarptığını anlayamadan kendini ringin kenarlarına yapışmış bulacaktı.

Geniş omuzlarını fazla dik tutuyor ve büyük bir alanı saldırıya açık bırakıyordu. Eğilip bir yanını ileri çıkararak göğsünün düz yüzeylerine siper yapmalı ve darbeye karşı korumaya almalıydı.

Ve sonra, belli belirsiz sürüklediği sağ bacağı vardı. O kadar belirsizdi ki buna bir sürüklenme bile denemezdi. Londra rıhtımının yarısını ve kardeşinin müstakbel gelinini havaya uçurduğunda gerçekleşen, tamamen iyileştiğinde artık kimsenin fark etmeyeceği, uyluğundaki kesikten kaynaklanan bir aksaklık...

Tamamen iyileşecekti, çünkü Grace yarayı mükemmel dikmişti.

Fakat bu gece, bu bir zafiyetti ve bundan yararlanmaktan çekinmezdi. Yirmi yıl önce –bir saat önce– kendine ve kardeşlerine intikam sözü vermişti. Şimdi burada, ulaşılabilceği mesafede idi.

Ewan odanın, Devil ve Whit'in karanlıkta görünmeden oturdukları uzak köşesine döndü. "Sizin için dövüşmesine izin mi veriyorsunuz?"

“Evet, kardeşim.” Devil’in yanıtı net geldi. “Bu onur için zar attık. O hep daha şanslıdır.”

Ewan ona baktı. “Doğru mu?”

Grace şaşkınlıkla çenesini kaldırdı. “Ringde olan benim, öyle değil mi?”

Ewan’ın çenesindeki bir kas, bir sonraki hamlesini düşünür gibi seğirdi. Grace, onun uzun hatlarını, koyu sarı saçlarının alnına dökülme biçimini, dövüşe hazır karşısında durduğu halde uzuvlarını gevşek bırakmasını görmezden gelmeye çalışarak bekledi.

Çocukken doğal bir dövüşçüydü. Londra’daki her lağım faresinin olabilmek için can attığı türden bir dövüşçü. Londra’daki her lağım faresinin yenmek için can attığı türden. Buna Grace de dahildi.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Şimdiye kadar kaç kere dövüşmüştü? Ve neredeyse hiç kaybetmemişti. İçeride geçen zamanla birlikte kalp atışları da yavaşladı. Ewan yaklaştı ve aralarındaki boşluğu kapatırken dövüşmeye hazır olan Grace yumruklarını kaldırdı.

Fakat Ewan boşluğu kapatmadı. Bunun yerine farklı bir tür saldırı başlattı. Grace’in hazırlıklı olmadığı bir tür. Soyunmaya başladı.

Kollarını kaldırıp giydiği keten gömleği yakasının arkasından kavrarken ve hiç tereddüt etmeden başının üzerinden çekip yana doğru tozların içine atarken, Grace donakalmış halde onu izliyordu. Bakışları yere atılan gömleği takip etti. “Sahip olduğun tek giysiye bu kadar kötü davranma.”

“Sonra alırım.”

Ona tekrar baktığında tahmin ettiğinden daha yakın olduğunu fark etti. Geri adım atma dürtüsüne direndi, adamın ringi

nasıl doldurduğuna verdiği tepkiyi açık etmek istemiyordu. Bu, onu bir yatakta baygın görmekten farklıydı.

Yüzü son yirmi yılda değiştiyse vücudu kökten dönüşüm geçirmişti. Uzun boyluydu –bir seksenin üstündeydi– ve geniş omuzları, hafif tüylü geniş bir kas kütlesiyle kalçalarına doğru daralıyordu. Tüylerin izlediği yol, göbek deliğinden pantolonunun beline inerken koyulaşıyordu. Teninin koyu rengi bir göstergeyse, sporu dışarıda yapmıştı. Gün ışığında.

Ne yapıyordu?

Sol göğüs kasındaki yara dikkatini dağıtmasaydı belki sorabilirdi. Bronzlaşmış pürüzsüz teninin üstünde, soluk çizgilerden oluşan yaklaşık sekiz santim uzunluğunda, çentikli dört adet çizgi vardı. Grace olduğu yere mihlanmıştı; bu görüntü, bu adamın bir zamanlar tanıdığı çocuk olduğunun kanıtıydı. O yara oluştuğunda oradaydı.

Grace'i koruduğu için, babası onları ceza olarak yapmıştı. Gerçekte neyin değerli olduğunu hatırlatmak için. Bıçak Ewan'ın derisini keserken Grace bağdırmamak için çaresizce yumruğunu dudaklarına bastırmıştı. Gerçi haykırıışları sessiz kalmamış, Ewan bütün bu zahmete katlanırken acısını dışa vurmuştu.

Günler sonra, M harfinin yarası teninde hâlâ tazeyken bu zahmete katlanmaktan vazgeçmişti.

Ve Grace'in üstüne yürümüşü.

Bu düşünce kadını o ana geri getirdi. Dövüşe. Bakışları göğsüne, boyun kaslarına, çenesinin çizgisine, elmacık kemiklerinin çıkıntılarına ve sonunda, hiçbir şeyi açığa vurmadan onu izleyen gözlerine kaydı.

Sonra piç sırttı. "Gördüğünü beğendin mi?"

Grace gözlerini kıstı. "Hayır."

"Yalancı."

Bu tek sözcükle Grace'in bütün vücudunu sıcak bastı. Yirmi yıl önce, bunun sebebi zevk veya utangaçlık olabilirdi. Onun yüreğinin derinliklerini okuyabildiğini bilirdi. Oysa şimdi hissettiği şey öfkeydi. Hüsrandı. Ve hâlâ onun içini görebileceğine inanmayı reddetmekti. Yıllar önceki kız olabileceğine, onun hâlâ aynı çocuk olabileceğine.

"Seni hissettim," dedi Ewan, sadece onun duyabileceği kadar alçak bir sesle. "Bana dokunduğunu biliyorum."

İmkânsız. Yüksek dozda afyon ruhu verilmişti. Yine de, "Ben değildim," demekten kendini alamadı.

"Sendin," dedi yavaşça, yırtıcı bir zarafetle ona doğru ilerleyerek. "Dokunuşunu unutacağımı mı sandın? Karanlıkta anlamayacağımı mı sandın? Bunu dövüşte de anlarım. Bunun için ateşte yürürüm. Cehenneme giden yolda bile anlarım. Cehennemde de anlarım, zaten gittiğin günden beri oradayım ve bunun hasretini çekiyorum."

Grace, bu sözlerle kalbinin deli gibi çarpmaya başlamasını göz ardı etti. Boştu. Anlamsızdı. Kendini toparladı. "*Beni öldürmeye çalıştığından beri* demek istiyorsun," dedi çenesini kaldırmak. "Yukarıda saygın adamlarla dolu bir binam var, deli bir dükle işim olmaz."

Ewan'ın yüzünden bir gölge geçti, sonra anında kayboldu. Kıskançlık mıydı? Grace, bunu fark ettiğinde duyduğu zevkin heyecanını görmezden geldi, dikkatini giderek yaklaşan adama odaklandı. Artık ulaşılabilen mesafedeydi.

Ewan kollarını iki yana açtı. "O halde, devam et."

Belki de yapacağını, tanıdığı kızın ona asla vuramayacağını düşünmüştü. Ona asla zarar vermeyeceğini.

Yanılıyordu.

Grace'in havada uçan sağ yumruğu saf güce dönüştü, ardından uğursuz bir çatırtı duyuldu ve darbenin şiddetiyle Ewan'ın

kafası arkaya savruldu. Dengesini bulmaya çalışırken Grace geri sıçradı, yavaş ve düzgün bir şekilde nefesini bıraktı.

Devil'in bastonu karanlıkta beğeniyle iki kez tıkladı.

Ewan, Grace'le göz göze geldi. "Her zaman sağlam vuruyordun."

"Bana sen öğrettin."

Grace, Ewan'ın yüzünden anıların geçtiğini gördü. Dördünün, Burghsey Konutu'nun arazisindeki fundalıkta saklanarak, çocukluklarıyla birlikte geleceklerini de çalmaya söz veren düke karşı plan ve komplo kurdukları öğleden sonralar... Dükün sapkın turnuvasını kim kazanırsa kazansın diğerlerini koruyacağına ve vâris kim olursa olsun, adamın soyunu kurutacaklarına söz verdikleri öğleden sonralar.

Başka vâris ihtimali olmadığı için bir araya getirilmişlerdi; başka erkek kardeşleri, yeğenleri veya uzak kuzenleri yoktu. Dükün ölümü üzerine, asırlık dükalık tekrar kraliyete intikal edecekti. Üç erkek çocuk, mirası için tek şansıydı.

Ve bunu ondan alabilirlerdi.

Dükün asla kazanamayacağına dair birbirlerine söz verdiler. Uzun vadede asla.

Grace, dövüşlerinin koreografisini yapmak için çok çalıştıkları o öğleden sonraları hatırladığını görüyordu. Ewan'ın bu fikri, annesinin Drury Lane'de tanıdığı sahne dövüşçülerinden çalınmıştı, böylece babalarının onlara dayattığı kavgalarda hayatta kalabileceklerdi. Onları dükün tüm mücadelelerinden koruyamayacağını biliyordu ama en azından birbirlerinden koruyabilirdi.

Ewan bunu yaptı. Vazgeçene kadar.

Canlanan bu anıyla yumruğu tekrar uçu. Yıllar süren öfke ve hayal kırıklığıyla darbeyi indirdi ve bir saniye sonra ikincisi kavgalarına geldi. Üçüncü yumruk Ewan'ı ringin kenarına, ışığın olmadığı yere doğru savurdu.

İşte o zaman, Grace adamın onu bloke etmediğini fark etti. Durdu. Geri adım attı. Çizmesinin burnuyla talaşa bir çizgi çizerek yumruklarını kaldırdı. “Çizgiye gel, düğ.”

Ewan ona doğru bir adım attı ama yumruklarını kaldırmadı. Grace sinirlendi. “Dövüş.”

Ewan başını iki yana salladı. “Hayır.”

Ona doğru bir adım attı, sesi hayal kırıklığıyla yükseldi. “Dövüş benimle!”

“Hayır.”

Ellerini indirdi, arkasını dönerek ringde ondan uzaklaştı. Karanlığın içinden, neredeyse yabani, uğursuz bir küfür duyuldu. Beast katılmak istiyordu. Grace ahşap kalasların kıymıklarına aldırmadan ringin çeperini sımsıkı kavradı.

Bu ringlerde kaç iddiaya çıkmıştı? Hepsi bu adam yüzünden, kaç tane zafer kazanmıştı? Onu düşünerek kaç gece gözyaşları içinde uyumuştı? “Bunun için yirmi yıl bekledim,” dedi. “Bu ceza için. İntikamım için.”

“Biliyorum.” Hemen arkasındaydı. Tahmin ettiğinden daha yakın. “Onu sana veriyorum.”

Başını çevirip endişeyle ona baktı. “Onu bana vermeyi mi düşünüyorsun?” Güldü ama sesinde mizahtan eser yoktu, onunla yüzleşmek için tekrar döndü. “Bana istediğimi *verebileceğini* mi sanıyorsun? Bana intikamımı sunabileceğini? Kendi cezanı? Yok olmanı?” Ağır adımlarla onu ringe geri itmeye başladı. “Ne saçmalık! Sen, her şeyi benden çaldın. Geleceğimi. Geçmişimi. Kahrolası ismimi. Sevdiğim insanlardan aldıklarını söylemeye bile gerek yok. Ne yani, ringde bir gece yiyeceğin yumrukların seni affetti-receğini mi sanıyorsun?” Bu lütfə duyduğu öfkeyle iyice alevlendi, kontrolsüz bir ateşe dönüştü ve üstüne varmayı sürdürdü. “Bağışlanmanın, ulaşabileceğin bir ödül olduğunu mu sanıyorsun?”

Ewan gafil avlanmıştı. Grace bunu görebiliyordu. Aklından geçen çılgın düşünceleri, sanki eliyle koymuş kadar net okuyabiliyordu.

“Yoo, belki lütfedip yumruklarımı yemeyi kabul edersen, bunu yapmayacağımı düşünüyorsun.” Başını iki yana salladı. “Belli ki düğ olmak beynini sulandırmış. Sizi hizaya sokmam için izin verin, majesteleri.” Garden ağzının üslubuna sızmasına izin verdi. “Bizi üç kuruşa satanı biz beleşe veririz.”

Ewan dengesini bulduğu anda, ani bir direkt yumruk geldi. “Eşine gözdağı vererek White yaptıkların için bir tane.” Bir darbe daha. “Bir tane de Hattie için... İyi olduğuna şükret, yoksa Whit’in seni öldürmesine izin verirdim.” Mideye inen korkunç bir aparkat. Ewan hâlâ onu bloke etmiyordu ama Grace’in umrunda değildi. “Ve Devil’in karısını mahvetmek üzere olduğun için bir tane.” Hızla, art arda iki tane daha darbe indirdi. Soluğu hızlanmış, alnı terle parlamaya başlamıştı. İnanılmaz bir öfkeyle besleniyordu. “Bunlar Devil için. Biri onu geçen yıl soğukta ölüme bıraktığın, diğeri de yirmi yıl önce yüzünde bıraktığın yara izi için.” Duraksadı. “Denk olması için yüzüne bir tane çakmalıyım.”

Ewan hepsini kabullendi. Tekrar ve tekrar. Tepkisizliğiyle yangına körükle gidiyordu. Başka bir darbeyle burnu kanamaya başladı. “Ya bu? Bu, senin yüzünden artık Rookery’de olmayan çocuklar için. Yoklar, çünkü uşakların dışarıda kan peşindeydi. Çünkü çılgınca kendi güvenliğinin peşinde koşuyordun.”

Bu sözler Ewan’ın dikkatini çekti. Başını kaldırdı, kehribar gözler anında kadının bakışını yakaladı. “Ne dedin?”

“Beni duydun.” Tükürdü. “Seni kahrolası zebani! İstedğin her şeyi vermemiz yetmedi, hepimiz senden gizlenmek zorunda kaldık. Canımıza da kastın vardı.” Ondan uzaklaşarak ringi baştan sona geçti.

“Arkanda!” Beast’in uyarısı, Ewan ringi aşarak ona doğru gelirken geri dönmesine neden oldu. Direnmesine fırsat kalmadan

Ewan onu belinden kavradı ve kaldırarak duvara yasladı. Zorla değil, eğer güç kullansaydı Grace bunu memnuniyetle karşılayabilirdi. Bir rakip onu keyiflendirebilirdi.

Sahnenin içinde donmuşlardı, nefes nefeseydiler. Bir şekilde senkronizeydiler, soluk alıp verişleri aynıydı. Ewan'ın dudakları kulağında, fısıldadığı düzensiz kelimeleri hissedecek kadar yakındaydı. “Ben kendim için gelmedim. Senin için geldim. Seni bulacağıma ant içtim. Seni bulacağıma kaç kez söz verdim?”

Seni bulacağım, Gracie. Güvenliğin için endişeleniyorsun. Seni bulacağım.

Bu yemin, artık var olmayan bir çocuk tarafından onlarca yıl önce fısıldanmıştı.

“Seni aramaktan asla vazgeçmedim,” derken dudakları teninin üstünde kayıyordu. Saçlarında... Nefesi kesildi. Nasıl oluyordu da hâlâ meşin ve siyah çay kokuyordu? Üst katta kilitli bir odada geçen günlerden sonra? Hâlâ nasıl böyle hissediyordu? Yılların düşmanlığından sonra?

İçindeki ateşi nasıl tutuşturabiliyordu?

“Seni özlemekten asla vazgeçmedim,” diye fısıldadı, kulağındaki sıcak nefesiyle.

Onu istemesini sağlamaya çalışıyordu.

Hayır. Buna izin vermeyecekti.

Grace elinin altından kıvrıldı, yumrukları başına ve omuzlarına vuracak kadar serbestti, ancak yeterli hasar verecek açığa sahip değildi. “Bana senin öldüğünü söylediler.” Sözlerindeki acıyı hissedebiliyordu ve açıklanamayan çılgın bir an için adamı rahatlatmak istedi.

“Bacak!” Devil karanlığın içinden bağırarak onu bu delice düşüncelerden uzaklaştırdı. Grace'in başından beri gördüğünü o da görmüştü. Zayıflık. Ewan'ın kalçasındaki yaraya güçlü bir

tekme onu dizlerinin üstüne çöktirdi. Grace'i serbest bıraktı. Bu iş biterdi.

Bir elini belindeki fulara götürdü. Yumruğunu içine sardı. "Sana söyledikleri doğru. O kız öldü. Ona bıçakla saldıran ve kazanmak için her şeyi yapmaya hazır, güvendiği bir çocuk tarafından öldürüldü."

Fuları çekti, bağlı olduğu yerden çıkardı ve bir ucunu tutup diğeri ucunun geniş bir kırmızı yay çizerek başlarının üzerinden geçmesine izin verdi. Ucu diğer eliyle çekerek yakaladı ve gerdi. İş bilen biri kullandığında, bir bıçak kadar tehlikeli olan düz kumaş, Ewan'ın gırtlığına dayandı.

Grace nasıl yapılacağını öğrenmek için yıllarını vermişti.

Ewan doğal bir tepki vererek fulara uzandı ama bu bir hataydı. Grace bir bilek hareketiyle onun ellerini kumaşa sardı, kelepçeledi ve kıpırdıyamaz hale getirdi. Ewan'ın geri çekilip ellerini indirmekten başka seçeneği kalmamıştı. "Beni serbest bırak."

Aksine, hareket etmesini imkânsız hale getireceğini bilerek ipeği düğümlledi.

"Seni asla öldürmezdim," dedi. "Seni asla incitmezdim."

Grace gözlerini kısarak ona baktı. "Ne yalan ama..."

"Gerçek bu."

"Değil," diye tükürdü Grace. "Beni incittin."

Geçmişten mi söz ediyordu yoksa şimdiki zamandan mı?

Ewan cevap vermeden homurdandı, ses gırtlığının derinliklerinden çıkıyordu.

Grace onu duymazdan geldi. "Doğru olsa bile *onları* incittin. Yarım düzine kaburga kemiği kırılmış Whit ve ölümcül bir yara açtığın Devil. Kan kaybından değilse bile yüksek ateşten ölebilir. Orada olduğumu, senin bu hale dönüşmeni izlediğimi unuttun mu?" Bir sıçana ya da hamamböceğine bakar gibi onu baştan aşağı süzdü.

“Seni izledim, Ewan. Senin bu hale gelmeni izledim. Düke dönüşmeni izledim.” Neredeyse tükürür gibi konuşuyordu. “Kahrolası bir unvanı, ailen olması gereken bizlere tercih etmeni izledim!”

Duraksadı. Göz göze geldiler.

Ewan’ın ağzını açmasına fırsat vermeden devam etti. “Benim yerime unvanı seçtin. Ve o anda beni öldürdün. O kızı. Hayal ettiğim her şeyi. Bunu sen yaptın. Ve asla geri getiremezsin.” Duraksadı, bakışlarını kaçırmamasına izin vermedi. Duymasını istiyordu. Kendinin de duyması gerekiyordu. “Onu asla geri getiremezsin. Çünkü o öldü.”

Sözlerinin onu sarstığını görebiliyordu.

Gerçek, hızla içine işlemiştir.

Ewan’ın ona inandığını görebiliyordu.

Güzel.

Sonunda istediği intikamı aldığı kanıtı olan parmak eklemlerindeki acıya odaklanarak arkasını döndü. Başka bir şeyin kanıtı olan diğer acıları itiraf etmeyi reddediyordu.

Kardeşleri, onu tereddütsüz koruyacak olan iki adam, yıllardır koruyan iki adam, ringin ötesinde nöbet tutuyordu.

Bana öldüğünü söylediler.

Sözlerindeki çaresizlik zihninde yankılanıyordu.

“Grace!” diye seslendi ringin ortasından. Ona bakmak için geri döndü, altından bir ışığın içinde gibi, enkaz halindeyken bile inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu.

Arkasındaki gölgelerin arasından Veronique belirdi, yanında Covent Garden’daki en güçlü kollara rakip olabilecek kaslara sahip iki kadın vardı. Yaklaştılar ve onu tuttular. Bu temas Ewan’ı çılgına çevirdi, Grace’den başka yere bakmayı reddettiği halde, serbest kalmak için mücadele etti.

Hiç şansı yoktu. Kadınlar göründüklerinden daha güçlüydü ve Shelton Sokağı 72 numaradan dışarı atılan ilk erkek o değildi.

Sonuncusu da olmayacaktı.

Ewan küfretti ve adını ikinci kez haykırdı. Grace onun dudaklarındaki sesi duymazdan geldi. Oradaki hatırasını görmezden geldi. “Bizi seçmeliydin.” Üçünü kastediyordu –Devil, Beast ve kendi– değil mi?

Ewan durdu, bakışları bir şekilde karanlıkta onu buldu. “Bizi seçtim,” dedi. “Düşes olacaktın.” *Evleneceğiz*, diye bir ömür önce ona söz vermişti, böyle bir ihtimalin olmadığını bilemeyecek kadar küçüklerdi. *Evleneceğiz ve sen düşes olacaksın*. Artık var olmayan bir kıza, en baştan beri hiç var olmamış bir oğlan çocuğundan güzel vaatlerdi.

Bu anıların Grace’i üzmesi gerekirdi ama Ewan için yeterince, bir ömür boyu üzüntü çekmişti. Bu yüzden geçmişin içini soğutmasına izin verdi.

Şimdiki haliyle ona döndü. Artık Grace yoktu. Sadece Dahlia vardı.

“Düşese neden razı olayım?” diye sorarken gecenin karanlığı öfkesini ve intikam duygusunu gizliyordu. “Zaten dük olarak doğdum.”

Bu sözlerin onu nasıl sarstığını gördü.

“Geri dönme,” dedi. “Bir dahaki sefere bu kadar sıcak bir karşılama bulamayacaksın.” Bunu dedikten sonra geçmişine sırtını döndü ve uzaklaştı.

Bölüm Yedi

Shelton Sokağı 72 numara

Bir yıl sonra

“*B*unu kesinlikle görmek isteyeceksin.”

Dahlia, kulübün üst kattaki odalarından birine gidecek pötiför tabağını incelemek için Shelton Sokağı 72 numaranın mutfağının önünden geçerken durakladı. “Deneyimlerime göre, ‘Bunu kesinlikle görmek isteyeceksin,’ diye başlayan şeyler nadiren iyi devam eder.” Mükemmel hazırlanmış mini pastaları başıyla onaylayarak dikkatini Zeva’ya çevirdi.

“Bu öyle, ister inan ister inanma,” dedi yardımcısı, Dahlia’ya bir hesap defteri uzatarak. “Tebrikler.”

Dahlia merakla en alttaki rakamlara baktı, sonra şaşkınlıkla tüm belgeyi taradı ve doğru okuduğundan emin olmak için uzun bir sayı sütununu hesapladı. Zeva’nın kara kaşlarından biri neşeyle yükseldi.

“Kulübün şimdiye kadarki en kârlı ayı.”

“Tanrı, kraliçeyi korusun,” diyen Dahlia, kulübün merkezi sayılan görkemli oval salona girerken sayıları bir kez daha kontrol etti.

Kraliçe Victoria taç giyeli sadece birkaç ay olmuştu ve bir kadın hükümdarın taç giymesi, Londra’yı normalden daha uzun süre gündemde tutmuştu: Yaz boyunca ve sonbaharın tamamında. Şehrin en havalı kadınlarına istedikleri her şeye sahip olabilecekleri inancını vermesi ve Dahlia’nın tam da bunu sağlama işinde olması, tesadüfen onu şanslı kılmıştı.

“Evet, pekâlâ, o kadar ileri gitmeyeceğim,” dedi Zeva. “İmparatorluğu büyütme konusunda en az amcaları kadar yetkin olacağına dair şüphem yok.”

Dahlia, “Sorgusuz sualsiz,” dedi. “Ne pahasına olursa olsun kudret, bir lider için kesin olan tek şeydir.”

Zeva salonu geçerken hoşnutsuz bir onay sesi çıkardı. Gösterişli mor eteği, Dahlia’nın gümüş rengi iplikle dikilmiş lacivert pantolonuna sürünürken ışıktan parıldıyordu.

Shelton 72’nin maviler ve yeşillerle döşenmiş, her köşesi şampanya ve çikolatalarla dolup taşan oval salonu, Londra’nın en lüks salonlarından biriydi ve bu, müşterilerin asıl istediklerini almalarından önce verilen bir hizmetti.

Dahlia, birçok amaca hizmet etmek için tasarlanmış salona dikkatli bir bakış attı. Yukarıdaki odalar istenen yiyecek, içecek ve çeşitli donanımlarla doldurulup hazırlanırken üyeler bu salona alınır, hanımefendiler beklerken atıştırmalıkların ve serinletici içkilerin tadını çıkarırlardı. Evin mutfuğı, zenginliği ve çok çeşitli lezzetleriyle tanınıyordu. Dahlia, dolapların düzenli müşterilerin tercihleriyle dolu olmasını garantiye almak için son bir denetleme yaptı.

Her rahatlatıcı unsur son derece dikkatli bir şekilde ve gizlilik içinde kaydedilerek sonrasında tekrarlanırdı. Bir hanımefendi pencere kenarındaki yeşil şezlongu tercih ederdi; biri fındıklar-

dan nefret ederken, bir diğeri tanınma korkusuyla en karanlık köşede oturur ama yine de kulübün cazibesine karşı koyamazdı.

Tanınmak o kadar kolay değildi. En sakın günlerde bile kimliklerinin gizli kalmasını sağlamak için kulüp üyelerinin maske takması zorunluydu. Yeni üyeler genellikle daha az karmaşık maske seçerlerdi hatta basit balo maskelerini tercih edenler olurdu. Fakat maskelerin çoğu, bir kadının gücünü ve zenginliğini, kimliğini ifşa etmeden sergilemek için tasarlanmış muhteşem ayrıntılı örneklerdi.

Şu anda içeride, salonun verdiği üç numaralı hizmetin tadını çıkaran maskeli altı kadın bulunuyordu.

Kavalyelik.

Her kadının yanında, hanımefendinin fantezisine uyacak şekilde giyinmiş, hayranlık uyandıran bir erkek arkadaş vardı: Etkileyici asker üniforması içindeki Matthew, leylak rengi boncuklu maske takan bir kız kurusunu eğlendiriyordu; Lionel, Brummell'i* peşinden koşturacak koyu renkli resmi kıyafeti içinde, tarihi anıt haline gelmiş bir kontun genç karısının kulağına fısıldıyordu ve Tomas, uzun saçlarını arkaya toplamış, dalgalanan gömleği ve dar pantolonu, alnından koyu bir şerit gibi geçen korsan maskesi ve oldukça aktif hayal gücüyle bir kadını ağırlıyordu. Tam olarak ne istediğini –Tomas– bilen bir kadını...

Yüksek tonda, özgün ve kesinlikle ve Mayfair'de olabileceğinden daha özgür bir kahkaha duyuldu. Kahkaha sahibini tanımak için Dahlia'nın dönüp bakmasına gerek yoktu; çocukluğundan beri sevdiği evli baronesle gülüşen kişi dul markizden başkası değildi. Daha sonra üst kattaki bir odaya çekilecek ve ortak zevklerinin tadını çıkaracaklardı.

Dulların pencereden Garden'ı seyrettiği oval salonun uzak ucunda, kulübün en yetenekli emekçilerinden biri olan ve bu

*Beau Brummell: Aristokrat bir aileden gelmediği halde Eton Koleji'nden mezun olan, iki dirhem bir çekirdek giyinmeyi seven, dönemin Londra modasında stil öncüsü olarak kabul edilen bir centilmen. (ç.n.)

beceri için kendine iyi para ödenen Nelson, hayli zengin bir dulun kulağına eğilmişti. Söz konusu mirasyedi kontes elli yaşlarındaydı ve ancak Nelson müsait olduğunda Shelton 72 numaraya geliyordu.

Son derece edepsiz olduğu şüphe götürmeyen önerisine iki-si birlikte güldüler ve şampanya dolu gümüş bir tepsi taşıyan uşağa el salladılar. Ayağa kalkan Nelson kadının da kalkmasına yardımcı oldu, bir elinde iki kadeh ve diğerinde de dul kontes varken yemyeşil halı kaplı merdivenlere ve onları bekleyen odaya doğru ona eşlik etti. Sevgililerin yolu doğrudan Dahlia ve Zeva'nın önünden geçse de Nelson kulübün sahibine hiç ilgi göstermedi, bakışları yanındaki hanımefendiye mihlanmış olarak yanlarından yürüyüp gitmeyi tercih etti.

"İşin aslını bilmesem," dedi Dahlia sessizce, arkasındaki personel odasının özel girişi açılırken, "Nelson'un keyfinin gıcır olduğunu ve çok geçmeden onu kaptıracağımızı söyledim."

"İşin aslını bildiğinden emin değilim," diye araya girdi, arkalarında beliren Veronique.

Dahlia ona bir bakış attı. "Sahi mi?"

"Hafta boyunca her akşam ona hizmet verdi..." diye yumuşak bir sesle yanıtladı Zeva. Kulüp çalışanlarına müşteri seçme hakkı veriliyordu ve düzenli görevler alışılmadık bir durum olmasa da düzenli *günlük* görevler üzerinde durulması gereken bir şeydi.

"Mmm," dedi Veronique. "Çok hevesli görünüyor... yelken açmaya."

"Mmm," dedi Dahlia, bilgece başını sallayarak. "Demek zengin dulumuz amiralini garantiye aldı."

Zeva homurdanarak güldü. "En iyi adamlarımızdan birini kaybettiğimizde espri yapamayacaksın."

"Tam tersine. Nelson, dul kadınla mutlu olacaksa, ona en iyi dileklerimi sunacağım." Dahlia geçen tepsilerin birinden bir kadeh şampanya alarak havaya kaldırdı. "Aşka."

“Dahlia, aşka kadeh kaldırıyor,” diye dalga geçti Veronique. “Akıl alır gibi değil.”

“Saçma” dedi Dahlia. “Aşkla çevriliyim... İki kardeşim de rüya gibi bir aşk hayatı yaşıyor ve şuna bir bakın.” Önlerindeki salona doğru bir elini salladı. “Bunun ticaretini yaptığımı unutunuz mu?”

“Sen fantezi ticareti yapıyorsun,” diye düzeltti Zeva. “Bu tamamen farklı bir şey.”

“Eh, yine de güçlü bir şey,” diye kestirip attı Dahlia. “Ve kesinlikle, fantezi bir şekilde gerçeğe yol açabilir.”

“Arada bir fantezi *sana* iyi gelir,” dedi Veronique, önlerindeki çiftlere alaycı bir bakış atarak. “Adamların sürekli tekliflerinden birini değerlendirip yukarı atmalısın.”

Londra’daki hanımların, utanç veya zarar görme korkusu olmaksızın, beyleriyle aynı hazzı elde etmemeleri için hiçbir nedenden olmadığına karar veren Dahlia, altı yıldan fazladır kulübü yönetiyordu.

Zeva ve Veronique’yi işe aldıktan sonra bu üçlü, Shelton 72 numarayı bir kadınlar kulübüne dönüştürerek seçici bir müşterinin beklentilerini ve arzularını karşılama konusunda uzmanlaşmıştı. En iyi aşçıları, en iyi personeli ve bulabilecekleri en yakışıklı adamları işe almışlar, sağduyu, saygı, güven ve yüksek ücretlerle tanınan bir yer inşa etmişlerdi.

Ve zevk.

Dahlia dışında herkes için.

Kulübün sahibi Dahlia –bir dizi nedenden ötürü– üyelik avantajlarından yararlanmıyordu. Bu nedenlerin en önemlisi, kulübün istihdam ettiği erkeklerin maaşı ne olursa olsun onun tarafından işe alınmasıydı. Yardımcılarına sinirli bir bakış attı. “Siz ikiniz, önden buyurun.”

Bu asla olacak bir şey değildi. Kulübün sahibiyle aynı kuralları uygulamasalar bile Veronique’in, çok sık denize açılmasına

karşın onu aşırı derecede seven bir gemi kaptanıyla mutlu bir evliliği vardı. Zeva ise hiçbir zaman arkadaşsız kalmazdı ama kolayca sıkılırdı ve kaçınılmaz sonları zora sokmamak için ilişkilerini Shelton Sokağı 72'den uzak tutardı.

"Dahlia'nın fanteziye ihtiyacı yok," diye ekledi Zeva, Veronique'ye doğru sırtarak. "Gerçeğe de pek ihtiyacı olduğu söylenemez ama Tanrı biliyor ya, ara sıra istifade etse iyi olur."

Dahlia diğer kadına sert bir bakış attı. "Dikkatli ol!" Yıllar içinde kendisi gibi rahat, anlık zevkten başka hiçbir şeye ilgi duymayan bir ya da iki sevgilisi olmuştu ama Dahlia ya da arkadaşları için bir gece bile çoğu zaman fazlaydı ve terk etmek için gerekli düzenlemeyi yapmak hiç zor olmamıştı. Yine de Zeva'nın doldurmasına gelmekten kendini alamadı. "Gerçeğine fazlasıyla sahibim."

Her iki kadın da kaşlarını kaldırarak ona döndü. Önce Veronique konuştu. "Ya?" "Elbette." Bir yudum şampanya alıp başını çevirdi.

"En son dozunu ne zaman aldın?" diye sordu Zeva, bütün masumiyetiyle. "Gerçek doz?"

"Bunun seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum."

"Of, tabii ki ilgilendirmiyor," diye sırttı Veronique, "ama dedikoduyu seviyoruz."

Dahlia gözlerini devirdi. "Bilmiyorum. Meşgulüm. Bir iş yürütmeye ve maaşlarınızı ödemeye çalışıyorum."

"Hmm." Zeva ikna olmuş görünmüyordu.

"Aynen öyle! Çatılarda sahip olduğumuz kızların sayısı göz önüne alındığında, bazıları buna imparatorluk bile diyebilir." Shelton 72'deki kulüp, Dahlia'ya iş ve cemiyet dünyasından bilgi akıtan geniş bir muhbir ve casus ağının merkezi konumundaydı.

"İki yıl," dedi Veronique.

"Ne?"

"Gerçek son dozdan bu yana iki yıl geçti."

"Bunu nasıl bilebilirsin?" Dahlia yanaklarında yükselen sıcaklığı görmezden gelerek sordu.

“Çünkü bilmem için bana para ödüyorsun.”

“Size para ödeme sebebim kesinlikle bana ait...”

“Gerçeği mi?” diye sordu Zeva.

“Keser misiniz şunu?” diyen Dahlia, kadehini yanından geçen bir uşağın tepsisine bıraktı.

Veronique’nin haklı olması ya da Dahlia’nın... yatacak birini aramasından bu yana iki yıl geçmesi önemli değildi. Bunun özel bir sebebi yoktu, hepsi bu.

“Marwick Dükü’nün Londra’ya dönüp ortalığı kasıp kavurmaya başlaması iki yıl önce değil miydi?”

“Öyle miydi?” diye sordu Dahlia, bu isimle gelen sarsıntıyı göz ardı ederek. “Bilemiyorum. Marwick Dükü’nü takip etmiyorum.”

Zaten gitmişti.

“Bundan böyle,” dedi Veronique mırıldanarak.

Dahlia gözlerini kısarak ona baktı. “Bu ne demek şimdi?”

“Sadece ne kadar uzun bir zaman olduğunu söylemek istedim,” diye yanıtladı Veronique.

“Yeterince uzun değil diyebilirim,” diye ekledi Zeva kaşlarını oynatarak. “Aksi takdirde daha memnun olurdu.”

Veronique kıkırdayarak gülerken Dahlia gözlerini devirdi. “Hayret bir şey, güya buranın muhakeme yeteneği yüksek bir yer olması gerekiyor.”

Sanki planlanmış gibi yakınlardan tiz bir çığlık duyuldu ve onu yüksek tonda bir “Yargh!” izledi. Dahlia neler olduğunu anlamak için döndüğünde, korsan Tomas’ın hanımını omzunun üstüne attığını gördü. Kadının etekleri sıyrılmış, pembe ipek kurdelelerle özenle bağlanmış incecik ipek çorapları ortaya çıkmıştı.

Dahlia onu izlerken maskeli kontes başka bir keyifli çığlık attı ve Tomas’ın geniş omuzlarını yumruklamaya başladı. “Bırak beni, seni vahşi! Hazinesinin yerini sana asla söylemeyeceğim!”

* Yargh: Korsan jargonunda ‘evet’ anlamına gelen sözcük. (ç.n.)

Fransız, elini kadının kalçasının arkasına kaydırarak, “Hazinenin yerini zaten biliyorum, sürtükl!” diye hırladığında, Dahlia onun yayvan, hassas kıvrımlara ulaştığını biliyordu.

Salonun geri kalanı neşeyle alkışlayıp tezahürat yaparken Tomas, kontesin kıkırdamaları arasında merdivenlerden çıktı, yapacakları spor her ne olursa olsun, onları büyük bir yatağın beklediği altı numaralı odaya yöneldi.

“Of, tabii. Yakıştır,” dedi Veronique sertçe.

Dahlia gülümsedi. “Daha önce de söylediğim gibi Londralı hanımlar bir kraliçe sahibi oldukları için oyunu daha iyi oynamak istiyorlarsa, arayışlarında onlara yardım ederiz. Ve bu ay, hanımefendilerden gelen beklenmedik kazanç, görevlilerle paylaşılacak. Canımı sıkmayı bırakırsanız siz ikiniz de dahil olabilirsiniz.”

“Bunu geri çevirmeyeceğim kuşkusuz,” dedi Zeva. Karanlık bir koridordan kulübün önüne doğru gizli bir çıkışı olan, ilave konukların kabul odasının kenarında durdular. “Bununla beraber...”

Dahlia, “Hadi ama, Zeva,” dedi. “Kârımızın neredeyse ikiye katlanmasında dünyada kusur bulabilecek tek kişi sensin.”

“Kraliçeniz kârla birlikte üye sayısını da artırdı.” Zeva’nın bütün dünyası işten ibaretti, koridora dönünce Dahlia’nın onu takip etmekten başka çaresi kalmadı. “Bu gece dokuz beklenmedik üyemiz var ve hiçbirinin randevusu yoktu.”

Tam bu sözler üzerine, kulübe en yakın kapının eşiğinde Veronique’nin güvenlik görevlilerinden biri belirdi ve kadının uzmanlığını gerektiren bir duruma işaret etti. Hafif bir baş işaretleriyle onaylayan Veronique, Dahlia ve Zeva’ya baktı. “Başlarını ne tür bir belaya sokmuşlar görelim.”

Bir üyenin haber vermeden gelmesi alışılmadık bir durum değildi. Kulüp hem zevk hem de mahremiyet vadeliyordu ve üyeler genellikle, canları istediği zaman gelerek Shelton 72’nin geniş olanaklarından faydalanmak için can atıyorlardı. Ancak, habersiz dokuz kadın her zamankinden fazlaydı ve kulübün kaynaklarını zorlayacak bir durumdu.

Dahlia, Zeva'yla birlikte hızla koridorda ilerlerken, "Unutma, üyelikteki artış gücün de artması anlamına gelir," dedi. Kulübün her üyesi, genellikle parlamento, Bow Sokağı, Mayfair ve Londra rıhtımlarıyla ihtilaf yaşayan Dahlia ve kardeşleri için potansiyel bir değer haline gelmişti.

"Peki, yukarıdaki odalarda da bir artış olacak mı?"

"Yatak dışında da eğlenmenin yolları var," dedi Dahlia. Üyelerin oyun salonlarına ve yemek odalarına, tiyatrolara ve danslara erişimi vardı. Canları ne isterse ellerinin altındaydı.

Cevap olarak kara bir kaş yukarı kalktı. "Gerçekten öyle mi?"

Ne yazık ki doğruydı... üyelerin çoğu erkekler için geliyordu. "Kimler var?"

Zeva, o akşam katılan kadınların listesini salladı: Üç zengin eş ve iki genç kadın -kız kuruları- ilk kez onlara katılıyordu. "Bunların hepsinin randevuları var ama yalnız değiller."

Dahlia başka kimin katıldığını sormaya fırsat bulamadan üçlü kabul odasına girdi ve Dahlia'nın sormasına gerek kalmadı.

"Dahlia, canım!"

Dahlia bu neşeli selamlamaya döndü, yaklaşan uzun ve güzel kadının kucaklamasını kabul ederken yüzündeki tebessüm çoktan büyümüştü. "Düşes." Geri çekilen Dahlia ekledi, "Her zamanki gibi maskesiz."

"Of, lütfen." Trevescan Düşesi havada elini salladı. "Bütün dünya beni yüz karası olarak tanıyor, Shelton 72'ye sık sık gelmezsem hayal kırıklığına uğrayacaklarını düşünüyorum."

Dahlia'nın tebessümü sırtmaya dönüştü. Düşes şöhretini abartmamıştı, kelimenin tam anlamıyla şen duldu ama ona ölmüş bir koca yerine ortalıkta olmayan bir dükkân sunulmuştu. Londra'daki ışıltılı yaşamı hiç sevmeyen ve bunun yerine Sicilya Adaları'nın vahşi doğasında, uzak bir malikâne'de yaşayan kayıp bir dükkân. "Dominion olmayan gecelerde sizi görmek beni hep şaşırtıyor."

"Saçmalık. Dominion gösteriş için canım," dedi yaklaşarak. "Bu gece sırlar için."

“Maskesiz sırlar mı?”

“Benim sırlarım değil canım. Dedikleri gibi benim içim dışım bir!”

Sırıttı. “Başkalarının sırları.”

Dahlia gülümsedi. “Pekâlâ. Sebep ne olursa olsun, burada olduğunuz için minnettarız.”

“Size yolladığım işler için minnettarsınız,” dedi düşes gülerek.

“O da doğru,” diye itiraf etti Dahlia. Düşes, Mayfair’in en parlak yıldızlarına ulaşabilen ve kendilerini, zevklerini ve erkeklere tereddütsüz sunulan dünyayı keşfetmek isteyen kadınlara çılgınca destek veren çok önemli ilk müşterilerdendi. O ve Dahlia, birbirlerinin muazzam gücünü anlayan iki kadının karşılıklı saygısı içinde birbirlerine sarıldılar. Bir arkadaşlığın tohumu olabilecek bir saygıydı bu ancak her ikisi de dürüst bir dostluk için çok fazla sır sakladıklarından hiçbir zaman geliştirilmemişti.

Bunlar her iki kadının da yüceltmeye çalışmadığı sırlardı ve Dahlia gerçekten minnet duyuyordu çünkü doğru motivasyonla Trevescan Düşesi’nin sorgusuz sualsiz onun bu dünyadaki geçmişini ortaya çıkarabilecek sayılı kişilerden biri olduğu gerçektir.

Bir daha asla tekrar ziyaret etmek istemediği bir geçmiş...

Hiçliğin ortasından –kontrolden çıkmış bir fayton gibi– yirmi yıllık viski rengine gözleriyle, alnına dökülen koyu sarı saçlarıyla ve sanki hak etmiş gibi yumruklarını kabullenerek sert, kare çenesiyle anılar canlandı.

Kesinlikle *hak etmişti*.

Bir an gülümsemesi soldu ve hareketsiz kaldı. Bir an, yerini kaybeder gibi oldu.

Düşesin kaşları birbirine yaklaştı. “Dahlia?”

Dahlia başını sallayarak zihnini de temizledi ve bir saniye düşünerek kadın dörtlüsüne döndü. Hepsi maskeliydi, düşesin arkasındaki ipek döşemeli bir şezlonga yayılmışlardı. Dahlia parlak tebessümlerle karşılandı. “Ve bu gece yine iş getirdiniz! Hoş geldiniz, hanımlar!”

Shelton Sokağı 72 numaradaki hiç kimse bir üyenin adını veya unvanını asla fısıldayamazdı bile ancak Dahlia, düşesin peşinden sık sık randevusuz Shelton 72'ye gelen dörtlüyü hemen listesine almıştı: Mayfair'den çok Covent Garden'dan keyif alan, adı kötüye çıkmış ünlü Leydi S, sürekli olarak yanlış şeyler söyleyen ve sosyetedeki yerini tehlikeye atan entelektüel Bayan L, sessiz, meraklı gözleri Dahlia'nın çatı casuslarına taş çıkartacak kız kurusu Leydi A ve son olarak çok zengin, çok ortalıkta görünmeyen, çok uyumlu bir dükün kızı olan ve Dahlia'nın kardeşlerinin ikinci komutanının sevgilisi olan Leydi N.

Dahlia, son baktığı kadının gülümseyen gözleriyle karşılaştı. "Görüyorum ki bu akşam hanımefendiniz yok."

Kadın öylesine elini salladı. "Kardeşlerinizin limanda bir gemisi ve önlerinde de uzun bir gece var. Bunu benim kadar iyi biliyorsunuz, o olmasa hepsi geminin ambarında boğulurlar. Fakat bu yüzden evde kalıp kendimi paralamam için bir sebep yok, değil mi?"

Çıplak Yumruklu Piçler, kraliyet tarafından acımasızca vergilendirilen malları buz yüklü gemilerle Londra'ya kaçırırdı; hızlı ve her zaman karanlıkta hareket eden kargo, hem tamamen yasal hem de son derece yasadışı bir gelir sağlıyordu. Covent Garden'ın işi buydu.

"Pekâlâ, bu gece bizimle olduğunuz için çok mutluyuz, hanımefendi." Dahlia, düşese dönmeden önce güldü. "Bir delikanlı aradığınız için burada olduğunuzu sanmıyorum?"

Düşes başını yana eğdi. "Aslında hayır. Biz sadece haberleri okumak için buradayız."

Ellerinden geldiğince dedikodu toplamak için buradaydılar. "O halde, bu akşam geniş bir malzeme yelpazesine sahip olduğumuzu bilmek sizi mutlu edecektir."

Balo salonlarında arkalarından niteliksiz hödükler olarak fiskos yapılan, üyeliğin bedensel eğlencelerinden nadiren yararla-

nan, bunun yerine kabul odalarında rahatlamayı ve planlandığı zaman alt kattaki dövüşleri izlemeyi seçen bu kadınlar, Shelton 72'de memnuniyetle karşılanıyorlardı. Ne de olsa özel odalarda dedikodu yapılmıyordu ve bu grup her şeyden önce bilgi alışverişinde bulunuyordu.

“Bu gece için planlanan üç dövüşümüz ve Zeva'yı biraz huysuzlaştırırsa da sürekli genişleyen bir üye portföyümüz var.”

Zeva, köşede üniformalı bir uşakla yaptığı sessiz görüşmeden başını kaldırdı. “Bana huysuz olmam için para ödüyorsun.”

Düşes bir kahkaha attıktan sonra Dahlia ile konuşmak üzere sesini alçalttı. “İtiraf etmeliyim ki bu gece daha yüksek seviyede bir güvenlik olacağını umuyordum...”

Endişeyle Covent Garden'da bulunabilecek en yabancı iki izbandut tarafından korunan kapıya doğru baktı, “Yine de bu ikisinin gayet iyi olduğunu sanıyorum.”

Onlar ve kulübün etrafını çevreleyen çatılarda yer alan yarım düzine kadar kadın ama seçkin bir azınlığın dışında kimsenin bunu bilmesine gerek yoktu. Yine de sordu, “Neden ek korumalara ihtiyacımız olsun ki?”

Düşes mahremiyet için sesini biraz daha alçalttı ve bakışları, kırmızı ve altın bir ışıltıyla gösterişli bir şekilde döşenmiş saloonun her tarafına dağılmış olan kadınlar üzerinde gezindi. “Baskınlar olduğunu duyuyorum.”

Dahlia'nın kaşları kalktı. “Ne tür baskınlar?”

Düşes başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. *The Other Side* iki gece önce kapatıldı.”

The Other Side, Londra'nın gizemli kadınlarından yarısının en sevdiği kumarhanelerinden biriydi, üyelelerin çoğunu sosyeteden gelen kadınlar oluşturuyordu. Dahlia bir kaşını kaldırdı. “Şehrin şimdiye kadar tanıdığı en güçlü adamla ortak olan, Londra'nın en sevilen üç aristokratına ait bir yer. Kraliyet güçlerinin onlar için mi geldiğini düşünüyorsunuz?”

Düşes bir omzunu esrarengiz bir şekilde kaldırıp indirdi. “Bence *Fallen Angel* sebepsiz yere işletmenin yarısını kapatmaz. Üye olan her erkek hakkında bilgiye sahipler ve sadece bu sırlar bile tek başına bir baskın için yeterlidir.” Duraksadı sonra ekledi, “Fakat... Sende de bu kadar çok sır var, değil mi? Eşlerinden toplanan sırlar?”

Salonun diğer ucundan, maskesi özenle takılmış heykel gibi bir esmer girdi ve Dahlia, önlerinden geçen baronesi selamlamak için başını hafifçe eğerken alçak sesle cevap verdi. “Gördüğüm kadarıyla kadınlar çoğu zaman erkeklerin düşündüğünden daha fazlasını biliyor.”

Düşes başını yana eğdi. “Aynı zamanda erkeklerin bildiğinden daha fazlası, değil mi?”

Dahlia gülümsedi. “O da doğru.”

Salonda yankılanan çalgın bir kahkahayla sözcükler noktalandı, bir dizi maskeli kadın kulübün derinliklerine doğru eşlik edilmeyi beklerken sohbet ediyordu. “Yemin ederim ki doğru!” dedi biri ısrarla. “Oradaydım, olağan şüphelileri bekliyordum ve o oradaydı! Hyde Park’ta, muhteşem bir kır atın üstünde.”

“Of, atı umursayan kim,” diye terslendi arkadaşı. “Onun görünüşü nasıldı? *Tamamen* değiştiğini duydum.”

“*Aynen!*” diye cevapladı ilk kadın, kırmızı buklelerini sallayarak. “Ve kesinlikle iyi yönde değişmiş. Geçen sene ne kadar suratsız olduğunu hatırlıyor musun?”

Dahlia sohbetten uzaklaşmak üzere hareketlendi ama düşes, zümrüt renkte eldivenin sardığı elini koluna koyarak ona engel oldu. Dahlia bir bakış attı. “Hangi uygun bekârdan söz ettikleriyle ilgileniyor olamazsınız...”

Düşes gülümsedi ama elini çekmedi. “İyi bir dönüşüm hikâyesi, en az onu takip eden hikâye kadar ilgimi çeker.”

Sohbete yeni biri katıldı. “Geçen hafta Beaufetheringstone balosundaydı, hiçbir dansı kaçırmadı! Bir kez benimle de dans etti

ve adeta bir bulutun üzerinde dans etmek gibiydi. Çok yetenekli. Ve şimdi çok yakışıklı. Hele o *tebessümü*! Artık suratsız değil.”

Bu sözleri bir iç çekiş izledi. “Ne kadar şanslısın!”

Dahlia gözlerini devirdi. “Zavallı adam her kimse, bir yıl içinde suratsızdan ideal dans partnerine geçiş yapıyorsa bir eş için piyasaya çıktığı çok açık.”

Düşes, “Hmm,” dedi.

“Kardeşim bir haftadır kulüpte olduğunu söylüyor ve kendini... *babalara* takdim etmiş!” diye soluk soluğa bir cevap geldi.

Düşes, Dahlia’ya baktı. “Gerçekten de piyasada.”

Dahlia, kadına gururla gülümsedi. “Zaman kadar eski bir hikâye. Bahis oynamak isterseniz defteri getireceğimi söylemek dışında en ufak ilginç yanı yok.”

“Önümüzdeki çarşamba günü bir maskeli balo düzenleyeceğini duydum.”

Genç kadının ince eli, göz alıcı altın rengi maskesinin kenarına dokundu ve kıkırdadı, “Zaten hazırız, maskelerimizle!”

“Pekâlâ,” diye bir yanıt geldi. “Yeter artık, herkes maskenin cilveleşmek için olduğunu bilir. Bahse girerim seçimini çoktan yapmıştır. Noel’den önce yeni bir düşes olacak.”

Düşes.

Bu sözcük havayı bıçak gibi kesti.

O değildi.

“İşte *bu* ilginç,” dedi yanındaki düşes sessizce. “Etrafta uygun dük bulmak o kadar kolay değil.”

“Değil,” dedi Dahlia, dikkati dağılmış bir halde. “Sizinkini ıssız bir adaya kadar kovalamanız gerekti.”

“Ve çağrıldığı zaman asla gelmiyor,” diye cevapladı düşes çık cıklayarak. “Fakat bu...”

Dahlia merakına yenik düştü. “Kimmiş o?” Omuzlarından biri kalktı, sonra sessizce geri düştü ve Dahlia, konuşan kadınlara sesini yükseltti.

“Tartıştığınız düğ,” diye üsteledi, kendine bunun boş bir merak olduğunu tekrar ederek. Kendine bunun sadece bilgi alışverişi olduğunu tekrar ederek. “Bu erkeklik timsalinin bir ismi var mı?”

O değildi. *Olamazdı.*

Basit, siyah balo maskesi takan genç kadın hevesli bir ses tonuyla –Dahlia ile konuşabileceği anı bekliyormuş gibi– öne çıktı. Dudakları, muhteşem bir sırı yavaşça ve rahatça paylaşmak için dünyadaki bütün zamanlara sahipmiş gibi bir tebbesümle kıvrılmıştı.

“Kimmiş o?” diye tekrarladı Dahlia, sesi sert ve acelecidi, kendine engel olamamıştı.

Ne halt etmeye çalışıyordu?

Genç kadının gözleri maskesinin ardında fal taşı gibi açıldı. “Marwick,” dedi kısaca. Sanki odadaki tüm havayı emmişti.

Grace’in kulaklarına kan hücum etti, bir ateş, hüsrana ve öfke uğultusu sağduyusunu gölgeledi. O isim, içinde kıyametler koparıyordu. *Marwick.*

İmkânsız. Yanılıyorlardı.

Onu göndermemiş miydi? Karanlığın içinde uzaklaşıp gitmemiş miydi?

Düşese döndü. “Buna inanmıyorum.” Geri dönemezdi. Bir yıl önce ayrılıp ortadan kaybolmuştu, geri dönmesi için hiçbir neden yoktu.

Tabii bu doğru değildi. Geri dönmesinin tek bir nedeni vardı.

Diğer kadın, Grace’in yüreğindeki fırtınadan, zihnindeki şimşeklerden habersizdi. Yanındaki tepsiden sakın, rahat hareketlerle bir kadeh şampanya aldı. “Neden olmasın? Her düğün bir düşese ihtiyacı vardır.”

Seni düşesim yapmak için bu unvanı seçtim.

Düşes olacaktın.

“Evlenmek için burada,” dedi.

Düşes, “Ne kadar sıkıcı,” diye yanıtladı.

Grace pek çok şey olabilirdi ama sıkın değildi. Tanrım. Geri dönmüştü.

Geri dönmüştü.

Böylece fırtına durdu. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Düşesin bakışlarıyla buluştu. “O maskeli balo için bir davetiyeye ihtiyacım var.”

Bölüm Sekiz

Marwick Konutu'ndaki maskeli balonun ev sahipliğini bizzat dükün yaptığını bilmeseydi buna asla inanmazdı. Önüne serilmiş çılgın partide, bir yıl önce pılını pırtını toplatıp gönderdiği adama uzaktan yakından uygun görünen hiçbir şey yoktu.

O adam bu olayın her parçasını anlamsız ve zamanına değmez bulurdu. Kuşkusuz bu adam, Grace'i bulana kadar bütün uyanık saatlerini onu takip ederek geçirmiş ve aradığı kızın artık var olmadığını keşfetmişti.

Onun geri döndüğünü fark ettiğinden sonraki hafta içinde bunu anlamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ne arıyordu? Nasıl ve neden?

Ve kim?

Çünkü Marwick Dükü'nün, bir zamanlar kafalarında canlandırdıkları deli dük değil de başka bir adam olduğunu ifade edebilmek için Londra'ya dönmekten ve kendini sosyeteye takdim etmekten başka seçeneği olmadığı için mi?

Kulüpteki kadınların sözleri kulaklarında yankılanıyordu.

Çok yakışıklı. O tebessüm! Hiçbir dansı kaçırmadı. Bir bulutun üzerinde dans etmek gibiydi.

Sonuncusunu biliyordu. Babasının aptalca yarışmasının bir parçası olarak birlikte öğrenmişlerdi. Sadece bu amaç için... Çünkü her dükün düşesine ihtiyacı vardır.

Ve Marwick Dükü nihayet, kendini garantiye almak için geri dönmüştü.

Düşes olacaktın.

Bir yıl önceki sözcüklerin yankısına direndi. Ringin karşısından seslenerek sarf ettiği bu sözlerin içinde barındırdığı sızıyı düşünme dürtüsüne karşı koydu. Fikrini açıkça söylediği halde, Grace'i geri kazanmak için yaptığı son girişim olsa bile... Onu asla geri kazanamazdı.

Artık bir zamanlar sevdiği kız değildi ve bir daha asla o kız olmayacaktı.

Ancak bu, uzun zaman önce bir anlaşma yaptıkları gerçeğini değiştirmiyordu. Evlilik olmayacaktı. Evlat olmayacaktı. Marwick soyunun devamı olmayacaktı: Yaşlı dükün ulaşamayacağı tek yemin buydu.

Ya evlenmek için dönmüşse? Bir vâris üretmek için?

Grace'in buna bir son vermekten başka seçeneği yoktu.

Ya başka bir şey için dönmüşse?

O zaman buna da bir son vermekten başka seçeneği yoktu. Çünkü Marwick Dükü, halkın gözü önünde olduğu her saniye hepsini riske atıyordu. Bir unvan çalmıştı ve hepsi bunun bir parçasıydı. Devil ve Whit eşleri ve çocuklarıyla mutluluğu bulmuşken dükün kendi menfaati uğruna onlardan herhangi birini tehlikeye atmasına izin verirse Grace değildi.

Ewan'ın geri dönüp bir gelecek talep etmeye hakkı yoktu.

Tereddüt etmeden hepsini riske atarak bunu yapamazdı.

Bu gece ona katılmakta ısrar edeceklerini bildiği için kardeşlerine genç adamın geri döndüğünü söylememişti. Daha beteri için ısrar edeceklerdi, Ewan'ı karanlıkta kıstırıp yıllar önce yemin ettikleri şeyi yapmak isteyeceklerdi. Yakalanırlarsa başlarına ne

gelebileceğinden korktuğu için onları alıkoyduğu şeydi bu. Sonuçta bir dükün ölümü, kolayca halının altına süpürülecek bir şey değildi.

Bu yüzden, amacını anlamak ve adaleti yerine getirmek için Marwick Dükü'yle kendi çöplüğünde karşılaşması Grace'e düşerdi. Ne de olsa ona bir daha dönmemesini söyleyen Grace değil miydi? O gece yumrukları indiren Grace değil miydi? Ve sadece fiziksel olanlar değil –onlar iyileşir ve unutulurdu– ama diğerleri? Onu amacından mahrum bırakanlar?

Bu kadar kolay mıydı?

Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Önemi yoktu. Önemli olan, yeni bir amaçla, yakışıklı yüzü, çarpıcı gülümsemesi ve dansıyla aristokrasiyi kazanarak geri dönmüş olmasıydı. Buna dur demek zorundaydı.

Grace kaşlarını çatarak Marwick Konutu'na baktı, neredeyse bütün bir Mayfair bloğunu kaplayacak kadar büyüktü. Mutlu, davetkâr pencereleri karanlıkta altın gibi parlıyor, içerideki eğlence düşkünlerinin alaycı bakışlarını ele veriyordu. Gördükleri arasında Marcus Antonius ile bir Kleopatra ve sanki koyunlarının gelmesini bekliyormuş gibi elinde değneğiyle görüntüsü pencereye yansıyan bir çoban vardı.

Pencereleri incelerken satranç taşları gibi giyinmiş bir grup insan –beyaz kale, siyah vezir, beyaz piyon– yanından geçti. Birkaç dakika sonra maskeli bir şah geldi ve Grace bir an için onun satranç taşlarına hoş bir katkı sağlayacağını düşündü. Ancak yarı saydam imparatoriçe giysileri içindeki refakatçisi görüldüğünde işin aslını anladı.

Londra, Marwick Balosu için sürüler halinde akıyordu ve bu, Grace'in iki gerçeği kavramasını sağlamıştı: Birincisi, dük olsa da olmasa da geçen yıl Londra'nın büyük kısmı ona katlanamadığı için Ewan değişmiş olmalıydı ve ikincisi, bu izdiham onun katılımını gizlemek için mükemmel bir örtü oluşturacaktı.

İçeri girebilir, bu yeni ve kendini geliştirmiş Ewan'ı çözebilir, hedeflerini keşfedebilir ve bunları sona erdirmek için harekete

geçecek planlar yapabiliirdi. Ve şehrin geri kalanıyla omuz omuza olmak onun başarı olasılığını artırabiliirdi.

Omuzlarını düzeltti ve zümrüt rengi eteğini kabartarak mücevhherli gümüş maskesinin yüzüne tam olarak oturduğundan emin oldu, sadece esrarlı gözlerini ve koyu kırmızı dudaklarını açıkta bırakacak kadar büyüktü. Ardından karışıklığın ortasına daldı.

Eğlence düşünleriyle beraber merdivenlerden yukarı, Marwick Konutu'nun uzun, ayrıntılı koridorundan aşağı sürüklendi, balo salonu görününce hareket yavaşladı. Etrafında soluk soluğa ve şaşkın, keyifli iç çekişler vardı. Solunda bir yerde bir adam, "Marwick, Mayfair'deki her ev sahibesinin düşmanı oldu," diyordu.

Kalabalık açıldı ve Grace salonu gördü, özenle hazırlanmış dekora göz gezdirirken kalbi uzun bir süre göğsünde durdu... ta ki deli gibi çarpmaya başlayana kadar.

Ewan mekânı baştan yaratmıştı.

Grace'in en sevdiği -hepsinin en sevdiği- yer olan Marwick malikânesinin batı ucundaki koru. Balo salonu bunun bir yansımasıydı.

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalan Grace devasa, davetkâr mekâna girdi, bakışları avizelerin yeşil bitki örtüsü ve egzotik çiçeklerden oluşan bir denizin arasında neşeyle ışıldadığı tavanelara döndü. Parti için dekorasyonu her kim yapmışsa hiçbir masraftan kaçınmamış, koca balo salonuna mahremiyet havası katacak kadar yaprak ve canlı çiçeklerle bezenmiş bir kameriye tasarlamıştı.

Sanki yukarıdaki sayvan yeterli değilmiş gibi dans pistinden yükselen ve dansçılar salonda dolaşırken onların yolunu kesen üç adet devasa ağaç gövdesi vardı. Yaşlı meşe ağaçları gibi yapılmışlardı ve açık havada bir yer hissi uyandırıyorordu. *Onların yeri.*

Hiç düşünmeden ağaçları çevreleyen döşemeye çıktı ve mermer karoların, muhtemelen bir servete mal olan yumuşak bir yosunla kaplı olduğunu keşfetti.

Bunların sökülmesi de ayrı bir servete mal olacaktı. Yere doğru baktı, mum ışığının aydınlattığı mücevher yeşili etekleri, yosunların üstünde alacalı güneş ışığının vurduğu yaz çimleri gibi parlıyordu. Grace'in zihninde düşünceler birbiriyle yarış halindeydi; burada, onun evinde keşfettiği şeyler aklını karıştırmış, onu işinden ve o akşamki planlarından uzaklaştırmıştı.

Anılar.

Davetsiz, tatsız ve kaçınılmaz.

Yine on üç yaşındaydı. Sıcak bir yaz günüydü, dükkân nedense malikânenen uzaklardaydı ve çocuklar çocukluğunu yaşamak üzere serbestti. Oğlanlar çocuklukta ya da özgürlükte ne yapacaklarını bildiklerinden değil, uğursuz babaları yokken ellerinden geleni yapıyorlardı.

Whit ve Devil doğruca akarsuya yönelmişlerdi, orada oynuyorlar, su savaşı yapıyorlar ve iki kardeş gibi dövüşüyorlardı.

Grace bir süre onları izledikten sonra, artık arkadaşı olmaktan öte aşkı olan Ewan'ı bulmak için koruluğa yöneldi.

Ewan'ın haberi yoktu. Hayatları bu kadar çalkantılıyken ona nasıl söylerdi? Her gün canavar babalarının kaprisleriyle uğraşırken?

En büyük meşe ağaçlarından birine yaslanarak yoğun yosun kaplı zemine oturmuştu, gözleri kapalıydı. Sessiz, büyülu bu mekânda sesler boğuk geliyordu ama önemi yoktu.

Geldiğini duymuştu.

Gözlerini açmadı. "Beni takip etmek zorunda değildin."

Grace yaklaştı, Devil ve Whit'in bağırışları uzaklaşmıştı. "Gelmek istedim."

O zaman ona baktı, gözleri garip, ruhani bir ışıkla parlıyordu. "Neden? Ben onlar gibi değilim."

Değildi. Üçlü aynı gün, aynı babadan doğmuş olsa da her biri farklı bir anne tarafından büyütülmüştü. Ewan, Devil gibi yetim değildi. Whit gibi kitaplarla ve eğitim beklentisiyle büyütülmemişti.

Hayatının ilk on yılını bir Covent Garden genelevinde geçirmiş, kenara atılan bir metres olan annesi pahalı elbiseleri ve

mücevherli saç tokalarıyla ortaya çıktığında onu yanına alan bir düzine kadın tarafından büyütülmüştü. Kadın pahalı elbiselerinden ve mücevherlerinden vazgeçmiş ama onu bırakamamıştı. Önemli olan buydu ve Grace bunu biliyordu.

Grace biliyordu. Her gün Tanrı'ya ve Ewan'ın annesine şükrediyordu.

Birbirlerinin hikâyelerini öğrenecek ya da Grace'in onların hikâyelerini öğreneceği kadar uzun bir süredir, tam on sekiz aydır beraberdiler. Grace'in hiç hikâyesi yoktu. Hiçbiri paylaşmaya değmezdi.

Buna izin verilmezdi.

Sahip olduğu sayılı hikâyeler bu çocuklarla yazdıklarıydı, özellikle de onunla –her zaman hayalini kurduğu sarışın, uzun boylu, inanılmaz derecede yakışıklı bu çocukla... Sanki onu büyülemiş ve bir tebessümüyle kaderlerini elinde tutar gibi görünen adama karşı yürüttüğü sessiz savaş biçimiyle bir anda kalbini çalivermişti. Gerçi o gün farklıydı. Daha ciddiydi. Ve Grace, kesin olarak bilmese de neler olacağını sezmişti. Her şey sona ermek üzereydi.

Önünde dizlerinin üstüne çöktüğünde ormandaki açıklığın zengin toprak kokusu onları sarmıştı. “Kazanacaksın.”

Bakışları sertleşti. “Bunu bilemezsin.”

“Bilirim.” Başıyla onayladı. “Bunu başından beri biliyorum. Güçlü ve zekisin, bu role sen uygunsun. Devil çok öfkeli ve Whit çok değişken. Sen olacaksın.” Eski düğün bir vâris istiyordu ve bu Ewan olacaktı.

Hem de çok yakında.

“Ben de öfkeliyim,” dedi sertçe. “Ben de değişkenim.”

“Ama göstermiyorsun,” dedi Grace, göğsü biraz daha daralırken.

“Yapamam.” Fısıltı, bir çocuktan gelmemesi gereken türdendi. Fazlasıyla yetişkindi ve Grace bu yüzden onun babasından nefret ediyordu. “Gösteremem.”

Grace uzandı, parmaklarıyla yanağının yüksek kavisini okşadı. “Bana gösterebilirsin.”

O zaman Ewan sertleşti, ağaçların ardındaki güneş ışığını unutturacak kadar fırtına kopardı. Elini tutup kendinden uzaklaştırdı. “Bunu sana göstermek istemem. Bunu görmeni asla istemem.”

Grace’in kafası iyice karıştı. “Neden?”

Bir duraksama ve sonra dokunuşu değişti, artık elini itmiyordu. Onu kendine doğru çekiyor, yaklaşmak için dizlerinin üstüne çöküyordu. Grace’in kalbi –bütün genç kalplerde olduğu gibi– tarif edilemeyecek bir şeyin vaadi ve hayal edilemeyecek bir şeyin umuduyla gizemli bir şekilde çarptı. Ewan alnını onun kine dayadı ve sanki bir asır boyunca öyle kaldılar.

Ve sonra kızı öptü. Ya da Grace onu öpmüştü.

Önce kimin öptüğü önemli değildi. Sadece öpücük gerçekleşmişti. Sadece bütün ilk öpücükler gibi ikisini de dönüştürmüş, kendini asla kaybolamayacak bir anı haline getirmişti.

Yirmi yıl sonra bile onu sarsan anılar, bu salonun o anları yeniden canlandırarak sanki dün olmuş gibi hissettirmesi için özel olarak tasarlandığı hissini veriyordu. Sanki birkaç dakika önce olmuş gibi. Sanki şimdi oluyormuş gibi.

Derin bir nefes aldı, özenle hazırlanmış dekorun etrafında toplanan heyecanlı insan yığınlarının sağladığı kalkan ve onu tanınmaktan koruyan maskeyle peruk için minnettardı. Onu tanıyan birinin kimliğini açığa çıkaracağı korkusu yoktu. Sonuçta, birisi Dahlia’yı tanıyorsa o zaman Shelton Sokağı 72 numarayı sık sık ziyaret etmek için sebepleri olduğu anlamına geliyordu ve bu, Dahlia’nın sosyeteye girişinden çok daha tehlikeli bir dedikoduydu.

“Bu gece esmeri mi oynuyoruz?” dedi biri, kulağının dibinde.

Grace’in tanınmazlığa takılıp kaldığı o anda ortaya çıkan bu ince alay, her şeye rağmen yeni gelenin onu geçmiş düşünmeyi bırakmaya zorlaması nedeniyle memnuniyetle karşılanan bir müdahaleydi.

Son derece ayrıntılı bir şekilde işlenmiş tavus kuşu maskesinin ardında kara gözleri parıldayan diğer kadına dönerken, hem fiziksel hem de duygusal maskelerini kontrol etti. Grace, ona istediği davetiyeyi sağlayan Trevescan Düşesi'ni hemen tanıdı.

“O kadar kolay mı tanınıyorum?”

Düşes gülümsedi. “Herkesi tanımayı kendime vazife edindim.”

Bu kadarı doğrudu. Düşes, Grace'in tanıdığı her kadına istediği mesafeye kadar uzanabilirdi. Bu onu güçlü bir düşman ve önemli bir arkadaş yapıyordu.

Düşes, Grace'in başının üstünde ustaca toplanmış kızıl kah-verengi buklelerden birini çekiştirerek, “Pruk harika,” dedi. “Fransız mı?”

“Fransız.” İki hafta önce kardeşlerinin gemilerinden biriyle gelmişti.

“Bence senin durumunda, doğal saçların foyanı anında ortaya çıkarır. Yine de muhteşem.”

“Sizin için de aynısını söyleyebilirim.” Grace başını eğdi ve sesine şaşkın bir ton verdi. “Sizi nadiren maskeli görüyorum.”

Düşes güldü ve gösterişli elbisesinin eteklerini salladı, kostüme eklenen tavus kuşu tüylerinin savrulmasıyla, sayvanın parıltısında koyu mavi, camgöbeği, yeşil ve morlardan bir cümbüş oluştu. “Beni nadiren maskeli görüyorsun, çünkü iyi bildiğin gibi beni düzenli olarak maske gerektirmeyen bir yerde görüyorsun. Erkekler özel kulüplerini ziyaret ederken asla kimliklerini gizlemezler. Ben neden yapayım?”

Tam olarak doğru değildi ama Grace cinsiyet ve zevk söz konusu olduğunda var olan çifte standardı inkâr edemezdi. Yine de kimin dinlediğini görmek için etrafa bakmaktan kendini alıkoyamadı.

Düşes, “Endişelenme,” dedi. “Maskeler, söyleyeceklerimizle kesinlikle kimsenin ilgilenmemesini sağlıyor.” İçini çekti. “Neden tamamen tanınabilir olmayı tercih ettiğimi anlıyor musun?”

Grace cevap vermeye fırsat bulamadan düşes devam etti. “İtiraf ediyorum, seni Piccadilly’nin bu tarafında hiç görmeyen biri olarak davetiye istediğinde oldukça şaşırdım.” Tavus kuşu tüyle-rinden yapılmış devasa yelpazesini açtı ve ekledi, “Bu özel parti-ye neden bu kadar yoğun bir ilgi duyduğunu söyleyecek misin?”

“Her zaman iyi bir ağaç uzmanı olmuştumdur.”

Düşes kahkahayı patlattı. “Ne kadar feci bir yalan. Marwick’in düpedüz gelin aramasıyla bir ilgisi olduğunu düşünebilirim.”

Grace ağzının bir köşesinin küçük bir sırtıyla yukarı kalkma-sına izin verdi. “Hayır. Dediğim gibi yosunu çok severim ve şe-hir sınırları içinde bu kadar fazlasını başka nerede bulabilirim?” Diğer kadının gülüşü sırtmaya dönerken ekledi, “Ve iç mekânda meşe ağaçları! Ne müthiş! Davetiyenin peşinden koşturacak ka-dar müthiş.”

Düşes komik yelpazesıyla koluna vurdu. “İşin aslını öğreni-rim, bilirsin,” dedi.

Grace ona en gizemli tebessümünü sundu. “Sanmıyorum, majesteleri ama sizi denemeye davet ediyorum.”

Kadının kahverengi gözleri tüylü maskesinin arkasında parıl-dadı. “Kabul.”

Grace cevap vermeye fırsat bulamadan etraflarında değişen hava, yeni ve heyecan verici bir şeyin habercisi oldu. Bir şey değil.

Birisi.

Arkasına bakmak için döndü ve bakışları kusursuz dikilmiş siyah pantolon ve ceket, mükemmel kolalanmış beyaz boyun-bağıyla uzun boylu, yakışıklı bir adama takıldığı anda içinden bir ısı dalgası yükseldi. Şenliği selamlamak için –kimliğini gizle-mekten uzak tasarlanmış– basit siyah bir yarım maske takmıştı. Zaten bu salonda kimliğini saklama ihtimali yoktu.

Onu dizlerinin üstünde sokağa attığından beri bir yıldır gör-medığı Marwick Dükü, üç metre ötesinde bile değildi.

İki metre.

Bir.

Onu seyrederken boğazında düğümlenen nefesten nefret ediyordu, uzansa dokunacak kadar yakındı. Nasıl değiştiğini fark edecek kadar yakın. Hâlâ uzun boylu, zayıf ve yakışıklıydı ama şimdi, bir şekilde önce olduğundan daha yapılı, daha kaslıydı. Maskesinin altındaki yanakları mükemmel bir şekilde yontulmuş halde kalsa bile yüzündeki çukurlar daha azdı.

Viski rengi güzel gözlerini ve koyu renkli uzun kirpiklerini tanırdı. Bu kadarı da yetmezse o dolgun ve güzel dudaklar sadece ve sadece Ewan'a ait olabilirdi.

Bir yıl önce kulüpte, yakışıklılığına hayret etmişti ama bu gece... Adam geçmişi utandırmıştı.

Yemek yemişti.

Uyumuştı.

Bununla beraber bedensel olandan çok, başka şekillerde değişmiş görünüyordu: Hareketleri daha durgun, tebessümü daha rahattı, o tebessüm hâlâ oradaydı.

İyiydi.

Grace bir an için yanıldığını ve bu adamın Ewan olmayabileceğini düşündü. Tabii o olmasının dışında, çünkü bu konuda asla yanılmazdı. İyisiyle kötüsüyle üzerine yazılmıştı. Arzu, keder ve öfkeyle kazanmıştı.

Öfkeye vurgu yaparak onun düşesin abartılı elbisesinin üzerinde gezen bakışlarını yakaladı ve kadın elini uzatırken çılgın kostümü incelediğini gördü. Gayet görgülü bir tavırla bu eli kabul etti ve düşes bu muamelenin tadını çıkarırken ona doğru eğildi. "Ah! Ayak takımı arasında şaşırtıcı bir keşif daha."

"Âlem yapmak için kalmayacağımı mı düşündünüz?" Kendine hiç uygun olmayan gücenmiş gibi bir bakış attı ve Grace'in etrafındaki salon dönmeye başladı.

Onu duymuştu. Dinlemişti. Terk etmişti.

Düşes, Grace'i şaşırtacak kadar adama sokuldu. "Daha önce âlemleri hiç umursamadığınızı düşünüyordum," dedi tekdüze bir sesle. "Neden şimdi?"

“Belki de hiç bu kadar sevimli bir refakatçim olmadığından,” derken, dudakları muhteşem bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve Grace bir an için deliriyor olabileceğini düşündü. Sonra döndü, göz göze geldiler ve kahrolası adam göz kırptı.

Onu tanımadı.

Tanıyamadı. Ona verdiği tepkide, tanıdığına dair en ufak bir belirti yoktu. *Bu nasıl olabilirdi?*

Önemli değildi. Aslında işleri daha da kolaylaştırırdı.

Yine de tatmin olması gerektiği halde şok olmuştu. Oysa niyet ettiği şey zaten bu değil miydi? Göz önünde olmak ama fark edilmemek? Gözlerini ağır bir şekilde sürmeleyip dudaklarını boyaması, tekrar tekrar üzerinde çalıştığı bu planın bir parçası değil miydi? Ve Dahlia'nın maskesini takması?

Onunla bir daha asla Grace olarak karşılaşmayacaktı.

Özellikle burada, bir dizi dükü barındırmış Mayfair evinde. Bunu yapsa bile –adam onu bekliyor olsa bile– böyle olmasını beklemezdi. Aristokrasinin zirvesindeki bir kadın için mükemmel bir şekilde tasarlanan özenli elbisesi, maskesi ve saçlarıyla ortaya çıkmasını beklemezdi. En iyi eğitimi almış, emrinde bir hizmetçi taburu bulunan, aklın ötesinde bir servet ve hiçbir masraftan kaçınmadığı ayrıcalıklı bir hayat süren kadını beklemezdi.

Her zaman olduğu gibi pantolon ve uzun bir ceket, dizlerinin üzerine çektiği çizmeler ve omuzlarında silahlarla esir almaya hazır olarak gelmesini beklerdi. Ve eğer gelseydi ona gülümsemezdi.

Artık birbirlerine gülümsemiyorlardı.

Adam eğildi ve bir an için Grace geçmişe geri döndü ya da geri dönmedi. Başka bir zamana, başka bir yere doğru savruldu. Belki eski arkadaş ve sonsuza dek düşman olarak değil, bir hanımefendi ve bir beyefendi olarak yollarının kesiştiği bir yere.

Bir dük ve bir düşes olarak...

Bu düşünceyi hemen savuşturdu ve hafif bir reverans yaparken dükün her şeyden habersiz olmasının tadını çıkardı.

“Majesteleri.”

Dük başını bu sözlere çevirdi. “Beni meraklandırırdın.”

Grace’in şimdilik uzaklaşmasını ve Dahlia’nın biraz cilveyle ön plana çıkmasını istiyordu. Sonuçta, burada olmasının bir sebebi vardı. “Bunun doğru olmadığına eminim.”

“Doğru.” Yaklaştı. “Bir ismin var mı?”

Sadece senin bana verdiğiin.

Asla yüksek sesle veremeyeceği bu cevap onu kahretti, ancak yılların deneyimi bunu açığa vurmasını engelledi. “Bu akşam yok.”

Yine o tebessüm, kafasını karıştıran ve adını koymak istemediği bir şey... Asla dikkate almayacağı bir şey.

Dük, düşese baktı. “Ya siz leydim, siz bana isminizi bağışlar mısınız?”

Düşes önce düke, sonra Grace’e ve ardından bir kez daha düke baktı. “Bunu bilmek istediğinizden emin değilim, majesteleri.” Sözler kahkahalara dönüşürken bile verdiği bu cevap üzerine Grace’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Her şekilde, korkarım konuşmaktan sıkılıyorum. Sakın gücenmeyin.” Düşes, dünyada böyle bir şey söyleyebilecek ve aslında hiç gücenilmeyecek birkaç kişiden biriydi. “Ayrıca ilerideki ağaçta asılı boş bir salıncak görüyorum.” Göz alıcı eteklerinin altında poposunu salladı. “Bir tavus kuşu beklediğinden eminim.”

Bir cevap gelmesini bile beklemedi, özenle giydirilmiş Marie Antoinette ile uzun boylu, ürkütücü bir veba doktorunu kenara iterek kalabalığın arasında kayboldu. Şüphesiz ki bir dükle Londra’nın en seçkin genelevlerinden birinin sahibesinin kendisi sayesinde sohbet ettiği fikrinden büyük zevk alıyordu. Grace, adamın neden geri döndüğünü anlamının tek yolunun bu olduğunu bildiği halde, yalnız bırakılmanın hafif hayal kırıklığıyla homurdandı.

“Arkadaşınız her zaman böyle...”

“Gelip geçici mi?” diye tamamladı Grace. “Evet.”

“Ben tuhaf diyecektim,” dedi dük.

“O da var,” dedi Grace.

Ewan ona baktı. “Ya siz?”

Grace hafif ve gizliden bir tebessüme engel olamadı. “Ben de tuhafım.”

“Arkadaşınız gibi gelip geçici misiniz diye soruyordum.” Her nasılsa, insan izdihamı ve kakofonisi arasında bile boğuk ve gür çıkan sözleri, kendine bu adamdan zevk almaması gerektiğini hatırlatırken dahi Grace’in içine işliyordu.

Her şeyi ondan çalmış olan bu adam.

Bu gece, zevk gecesi değildi. Planlama gecesiydi.

Fakat Grace’in neden oynamak zorunda kalacağını anlaması ve çabalarını boşa çıkarmak için katıksız fanteziden oluşan bir salon ve bir etkinlik tasarlamıştı.

Çok zor olmamalıydı, sonuçta oyun ticareti yapmıyor muydu? Aptal da değildi, dükün ne istediğini biliyordu.

Kimden?

Sinsi fısıltıyı ve onunla gelen huzursuzluk hissini görmezden geldi. Başka bir kadınla flört ettiği fikrini de görmezden geldi. Ederse etsin. Başından beri bunu ona yar etmeyeceğine ant içmemiş gibi varsın gelecekte bir beraberlik hayal etsin.

Grace maskesini takarak ona dilediğini verir ve bu sırada geri dönüşünün amacını netleştirirdi. Değişikliğinin... Bu dünyayı yeniden keşfetmesine izin vermeyeceklerine ant içmişlerdi.

Asla geri dönmemesi gereken bu dünya.

Grace o yüzden buradaydı. Keşif.

Bir varmış bir yokmuş. Bugün var, yarın yok.

“Buradaki herkes gelip geçici değil mi?”

“Onlar mı? Onlar yüzyıllardır süregelen aristokrat yetiştiriciliğin kolektif ürünüdürler.”

Gerçi, *sen değilsin*, diye düşündü. *Ben de değilim*. “Aristokrat yetiştiriciliğe hiçbir zaman fazla önem vermedim, majesteleri.” Unvan, bir denemeydi.

Sakınacak mıydı?

Dük yalandan bir hayal kırıklığı içinde muhteşem tebessümüyle elini göğsüne koydu. “Beni yaraladınız, leydim. Gerçekten.”

Grace’i tanımamıştı. Kadının göğsünde bir şey gevşeyerek onu rahatlatmıştı. Rolünü biraz daha benimsedi. “Etrafınıza bir bakın,” dedi, eliyle Anne Boleyn’i, abartılı dekolte elbisesinin üzerindeki kafasını peruğunun kabarıklığı yüzünden mucizevi bir şekilde dik tutabilen Devonshire Düşesi ile kulak tırmalayıcı bir tonda sohbet eden VIII. Henry ve Sör Thomas More’u işaret ederek. “Hiçbiriniz maskesiz istediğiniz gibi davranmaya dayanamazsınız. Zevk vermeyecekse sahip olduğunuz kudretin amacı nedir?”

Dük başını ona doğru eğdi. “Biz mi? Sen bizden biri değil misin?”

Grace başını iki yana salladı. “Ben hiçbiriniz değilim.”

“Bizi nasıl buldunuz? Bahçelerimde dolaşırken kayboldunuz mu?”

Belli belirsiz gülümsemesine engel olamadı. “Bir davetiyem var.”

“Benden mi?”

Grace soruyu duymazdan geldi. Onun yerine, “Sizi bir an neşelendirebilme şansına sahip olabilmek için her şeyi yapacak koca bir şehir var,” dedi. “Oysa yine de tereddüt ediyorsunuz, kendinize ancak ona sahip olduğunuzu makul bir şekilde reddedebildiğiniz zaman tatma izni veriyorsunuz. Ne gereksiz.”

“Ee ne olmuş? Her eğlenceyi olduğu gibi kabullenecek miyiz?”

Bu sözcükler onu ipek gibi sarmaladı. Tam olarak kastettiği buydu. Grace eğlenceyi olduğu gibi kabulleniyordu.

Gülümsedi. “Neticede gerçekçiyim.”

“O zaman bana gerçek bir şey söyle.”

Tereddüt etmedi. “Ben gelip geçiciyim. Bu akşam da öyle.” Bakışları, eğlence düşkünlerinin üzerinde yükselen devasa ağaçlara doğru kaydı. “Ama bunu zaten biliyorsunuz.”

“Öyle mi?” Onu dikkatle izliyordu ve Grace, aşırı inceleme-sinden, fazla şey görmesinden korkarak başka yere bakma dür-tüsüne direndi.

Bunun yerine maskesini düzeltti ve bilerek ona gülümsedi. “Balo salonunuzu açık havaya çevirmişsiniz. Bu gelip geçici de-ğilse, ne olduğunu bilmiyorum.”

“Hm,” diyen dükün alçak tondaki mırıltısı, izin vermeme-si gerektiğini bildiği halde içini ısıttı. “Bu durumda? Bu gece ne yapmalıyız?”

Kim olduğunu bilmiyordu. Kanıtı bakışlarındaydı, merak ve maskaralık doluydu.

Grace bir yabancıydı. Tabii ki böyle olmasını planlamıştı. Fa-kat onun da bir yabancı olmasını beklemiyordu.

“Her gece yapmamız gerekeni,” dedi Grace yumuşak bir ses-le, birdenbire düşündüğünden daha dürüst bir şekilde. “Tadını çıkarmalıyız.”

Sessizliğin ardından, “Dans etmek ister misiniz?” sorusu geldi.

Bu soru onu hazırlıksız yakaladı. En son ne zaman dansa da-vet edilmişti? Hiç dansa davet edilmiş miydi? Garden’da, alkolün verdiği cesaretle bir ya da iki kez soran biri olduğunu düşündü. Fakat en son ne zaman böyle dans etmişti? Balo salonunda?

Onunla etmişti.

O bunun için yaratılmıştı. Yakışıklı ve çekiciydi, her kadının fantezisi gibi giyinmişti ve en duygusuz kuşkucuları bile kazana-bilecek bir tebessümü vardı.

Arada bir fantezi sana iyi gelir.

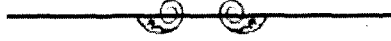
Veronique’nin hafta başında söylediği sözler topuklarına odaklanmasını sağladı. Hamle. Amaç.

Bu fantezi değildi. Bu *keşifti*.

Bir *planı* vardı.

Eldivenli elini onun uzattığı eline koydu. “Çok isterim.”

Bölüm Dokuz

Güzel sürmeli gözleri dışında her şeyi kaplayan maskeye, alev rengi buklelerini ondan çalan peruğa ve dudaklarını boyayan koyu şarap rengine rağmen, yemyeşil zümrüt dalgalar halinde yere dökülen bir elbiseyle balo salonuna adım attığı andan itibaren o olduğunu biliyordu.

Tanınmamak için kılık değiştirmeye çalıştığını düşündü, sanki onu tanımaması mümkünmüş gibi. Sanki onu hissetmeyecekmiş gibi. Sanki bir salona girdiği herhangi bir anda, tüm vücudunun bir yay gibi gerilmediği bir zaman gelecekmiş gibi.

Ancak kılık değiştirme, Grace'in sahip olduğundan daha fazlasını gerektiriyordu, mesela fark edilmeme becerisini. Oysa Grace, her koşulda veya herhangi bir salonda, her zaman ilk fark ettiği şey olurdu.

Gelmişti.

Aylardır üzerinde çalıştığı parlamentodaki bir oylama hakkında bir kontla konuşurken gelmişti. Grace içeri girdiği anda kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı.

Kızını Marwick Dükü'yle tanıştırmak isteyen bir leydi olabilir miydi? Belki okuldan eski bir arkadaştı. Ewan'ın okuldan eski arkadaşları yoktu, bu yüzden öyle olamazdı ama geri kalanından

emin değildi. Sohbetten başını kaldırdığı anda oradaydı, balo salonunun kenarında, yüzünü tam da bu an için tasarladığı sayvana doğru çevirmişti.

Marwick malikânesinde en sevdiği yer.

O gittikten sonra bir daha asla geri dönmediği yer.

Kız kaçmıştı. Çünkü onu korkutmuştu.

Seçme şansı yoktu.

Bu maskeli baloyu onun için düzenlemiş, personeli ve bahçıvanı –bir kez daha– dükün delirdiğinden emin olmuştu ama bu kez nedeni iç mekân ağaçları ve yosun kaplı dans pistleri konusundaki çılgın istekleri yüzündendi. Bunun bir servete mal olacağını ve büyük olasılıkla boşa gideceğini biliyordu... Çünkü gelmeyebilirdi.

Ne de olsa, en son bir araya geldiklerinde onu bir daha görmek istemediğini açıkça belirtmişti.

Fakat bunu onun için yapmıştı. Grace'in, Londra'ya geri dönüğünü keşfedeceğini biliyordu. Ne de olsa bir dükün, insanlar hakkında konuşmadan cemiyete tekrar katılması mümkün değildi. Onun da merakına karşı koyamayacağını umuyordu.

Planını keşfetmeye geleceğini umuyordu. Bunun bir parçası olmaya geleceğini umuyordu. Zaten asil delilik buydu.

Onu asla geri alamazsın.

Önemli olan tek darbeyi indirdiği o gecedен beri her gün bu sözleri duymuştu. Geri çekilmesine sebep olan, bir zamanlar sevdiği, aradığı, peşinden koştuğu ve hayalini kurduğu kızın yok olduğunu kanıtlayan darbe.

Elbette yumrukları taş gibiydi ve asil bir güçle iniyorlardı. Yaptığı şeye karşı hak ettiği ceza buydu. Ona karşı. Kardeşlerine karşı. Onların dünyasına karşı. Fakat konuştuğunda, nefret dolu güzel kahverengi gözleriyle gözlerinin içine bakarak o kızı öldürdüğünü söylediğinde yıkılmıştı.

Çünkü o sözlerde gerçeği duymuştu.

Bu yüzden onun istediğini yapmıştı. Gitmişti ve onun istediği gibi yapmaya devam edecekti. Bir daha asla peşinden koşmayacaktı. Bu karar, onun farklı biri olmasını gerektiriyordu.

Daha güçlü biri. Daha iyi. Daha değerli.

Ona ihanet eden, kardeşlerine ve karşılığında aynı derecede kendine ihanet eden kişiden farklı bir adam olmalıydı.

O geceki sözleri hâlâ peşini bırakmıyordu.

Sen, her şeyi benden çaldın. Geleceğimi. Geçmişimi. Kahrolası ismini. Sevdiğim insanlardan aldıklarını söylemeye bile gerek yok.

Bu yüzden, bu çılgın balo salonunu inşa etmiş ve bir daha asla onun peşinden koşmayacağına dair kendine ettiği yeminle bu çılgın maskeli baloyu düzenlemişti.

Fakat bu, Grace'in onun peşinden koşmasını sağlayabilirdi.

Ya da en azından kapıdan girmesini...

Aynen öyle olmuştu ve Ewan, çok uzun süre su altında kaldıktan sonra ilk nefesini alır gibi hissetmişti. Salona girip ağaç gövdelerini ve devasa sayvanı seyrederken, ayaklarının altında ki yosun karşısında şaşırırken onu izlemişti. Konuşmaya ilgisini kaybetmiş ve Londra'nın deli dükten bekleyeceği şeyi yapmıştı: Oradan uzaklaşarak kıza doğru ilerlemişti. Hareketlerini hafızasına kazımdan kendini alamıyordu: Boğazının seğirme biçimi, dudaklarının gevşemesi, biraz şaşkınlıkla hafifçe açılması... Şaşkınlık mıydı? Anılar mı? Gözlerinin fal taşı gibi açılma biçimi... Takdir mi?

Anılar olsun.

Takdir olsun.

Sebebi her ne olursa olsun, o izlerken birden her şeyi bloke etmişti. Farklı bir duygu katmanını serbest bırakarak tamamen başka bir şeye büründüğünü görmüştü. Sırtı dikleşmiş, omuzları düzelmiş, çenesi küçük, meydan okuyan bir hareketle yukarı kalkmıştı.

Böylece Grace gitmişti. Onun yerini başka bir kadın almıştı.

Onunla, sevdiği kadının dönüştüğü kadınla tanışmak için can atarak biraz daha hızlandı. O kadın, bir parça baş belası olan Trevescan Düşesi'ne Fransız şarabı rengine dudaklarıyla gülümsediğinde daha da hızlanmıştı. Ve işte oradaydı, Grace güzel kahverengi gözleriyle ona bakıyordu ama o gözlerde, onu tanıdığına dair hiçbir belirti yoktu.

Yıllar onu pek çok şeye dönüştürmüştü; çarpıcı bir güzellik, parlak bir zekâ, bomba gibi yumrukları olan bir boksör... ve görünüşe göre bir de yetenekli aktris. Çünkü geçmişe dair her şeyi saklayabiliyordu.

Böylece birbirlerini herkesten daha iyi tanıdıkları bir zaman olduğu gerçeğini görmezden gelerek yeni yalanlarla yeniden başladılar. Ewan'ın şakaları, Grace'in alayları ve her ikisinin gülümsemesiyle yeniden başlıyorlardı. Onun tebessümü, her şeyi yapmaya istekli olmasını sağlayacak kadar parlak ve güzeldi.

Onu kollarında tutmanın bir tür işkence olacağını bilerek dans etmeyi istemek bile. Çünkü onu kollarının arasına alacaktı ama istediği kadar yakın olamayacaktı. Narenciye ve baharat kokusuyla sarmalanacaktı ama onu solumak için burnunu saçlarına gömmeye şansı verilmeyecekti. Sanki yeni tanışmışlar ve ömürlerini farklı bir dansla geçirmemişler gibi o soğuk, kontrollü bakışları ve soğuk, kontrollü gülümsemesiyle onu bu salondan ve buradaki insanlardan çekip uzaklaştırmak ve zevk âlemine dalmak için can atacaktı.

Fakat istediği bu değildi.

O ne istiyordu?

"Neden ağaçlar?" Bu sözler onu şaşırttı ve maskenin arkasındaki gözleriyle buluştu.

Ağaçlar onun içindi. Bunu ona söylese ne derdi? Maskeyi gözlerinden çekip şöyle demek isterdi: *Ağaçların nedenini biliyorsun. Ağaçlar, çünkü onları seviyordun. Bu yer, çünkü onu seviyordun. Hepsi. Senin için.*

Sonsuza kadar.

Bunu söylemedi çünkü söylese kaçardı... ve asla geri dönmezdi. Bu yüzden, maskesini sağlam bir şekilde yerinde tuttu ve onun çekingen sorusuna aynı derecede çekingen bir cevapla karşılık verdi. "Neden olmasın?"

Grace ona bıkkın bir bakış attı, çocukken binlerce kez karşılaştığı bakıştı. Ewan her zaman ciddiydi –hayatları kapris yapmaya uygun bir hayat değildi– ama Grace'le dalga geçmek onun en büyük zevklerinden biriydi.

"Tahmin etmek istemez misin?"

Gitmişti, konuşmadan önce saklanmıştı. "Akıllı başında herkes, tüm bu yeşilliklerin birkaç gün içinde sebep olacağı pisliği personelinizin sırtına yüklediğiniz için sizin deli olduğunuzu düşünebilir."

"Bu durumda beni tanımıyor olmalısın," diye yanıtladı düğ. "Zaten hepsi benim deli olduğumu düşünüyor."

"Yıllardır deli olduğunuzu söylüyorlar," dedi Grace. "Dekor seçiminin, sorunlarınızın en hafifi olacağını sanırdım."

"Belki de yeni bir sayfa açıyorumdur," dedi kelime oyununu vurgulayarak.

"Hmm," dedi, cevabı duymazdan gelip kendini dansa verecek. Muhteşem bir dansçıydı, birlikte rahatça hareket ediyorlardı ve düğ, onu bu kadar yetenekli bir partner yapmak için kiminle dans ettiğini sorma dürtüsüne direndi.

"Ya siz? Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu, onu tanıdığını göstermesini istiyordu. Ona gerçek kimliğini açıklamasını ve ikisine de konuşma şansı vermesini istiyordu.

"Bence belirtiler sizin oldukça deli olduğunuzu gösteriyor, evet."

Düğ bu sözlere güldü, müziğin temposu yükseldikçe daireler çiziyorlardı. Parmakları pazılarını sıktığında, içinden bir zevk dalgası geçti. "Benim kastettiğim, balo salonuma neden kameriye yaptırdığımı düşünüyorsunuz?"

“Delilik uygun bir cevap değil mi?”

“Hayır,” demekten kendini alamadı. “Deliliğin üstüne çoktan yeni bir sayfa açtım.”

Grace bir an durdu, ardından, “İnsanların dikkatini çekmeye çalıştığınızı düşünüyorum,” dedi.

Tek insanın, diye içinden geçirdi. *Senin.* “Sizce işe yarıyor mu?”

Grace içten bir kahkaha attı, ondan daha önce hiç duymadığı ve hayal edebileceğinden daha çok sevdiği bir kahkaha... Bakışları omzunun ötesinden salona doğru kaydı, “Sanırım bu özel balo yıllarca hatırlanacak.”

“Siz hatırlayacak mısınız?”

Bakışlarını ona kaldırdı ve gülümsedi, hâlâ Grace değildi.

“Bir kameriyede ilk kez dans ediyorum, bu yüzden evet derdim.”

Doğru değildi. Çocukken, öfkeyle bir ağaca yaslanmış çaresizce hepsinin geleceklerini çalacak adamdan, hepsinin geleceklerini çalmış olan adamdan onları korumaya çalışırken kızın kameriyede nasıl fırl fırl döndüğünü hatırlayabiliyordu.

Güneş tenine alacalı ışığını dokundurup ateşe verirken kollarını açmış, başı dönene kadar dönüp dönüp durduğunu ve artık dönemeyecek hale geldiğinde yumuşak yosunların üstüne çöktüğü halini hatırlıyordu. Onu düşüncelerinden uzaklaştıran tek şey kızın kahkahasıydı.

Dans ederken onu izlemişti ve o anda sevdiği tek şey buydu. Tıpkı sevdiği tek şeyin o olduğu gibi.

Fakat yalanını yüzüne vurmadı.

Bunun yerine, onu bir öncekinden daha hızlı döndürdü. Grace kendini ona bıraktı ve kısa bir nefes aldı... zevkten mi? Ewan kendine hâkim olamadı. “O halde, dekoru hatırlayacaksınız.”

Muhteşem gözleri onunkileri buldu. “İltifat mı bekliyorsunuz?”

“Utanmadan.”

Sanki konuşma ona kavgalı olduklarını ve her zaman öyle kalacaklarını hatırlatmış gibi ciddileşti. Her ne kadar bir zamanlar öyle olmasa da... “Sizi de hatırlayacağım.”

Dük bakışlarını ayırmak, onun dikkatini kaybetmek istemiyordu. Sesini alçalttı, kibarlıktan daha fazla bazı vurgulara izin verdi. “Ağaçlar bu yüzden. Size hatırlayacak bir şey vermek için.” Bir an için onu ele geçirdiğini düşündü.

Fakat kadın hareket etmedi.

Bunun yerine, söz konusu ağaçları incelemek için başını çevirdi, dudakları hafifçe kıvrıldı. “Peki ya bahçeleriniz? Ortalıkta hiçbir şey kalmadı mı?”

“Onları görmek mi istiyorsunuz?”

“Hayır.”

Dük, balo salonunun bir yanındaki boydan boya dizilmiş açık kapıları başıyla işaret etti. “Bu bir maskeli balo. Maske takmış her eğlence düşkünü, saf ve masum kadınları bahçeye götürür.”

“O halde, benim kesinlikle saf ve masum olmamam sizin için talihsizlik.”

Ewan, kadının sözlerine öksürür gibi hafifçe güldü, bu ağız dalaşı onu şaşırtmıştı. Küçükken böyle değildi. Çok tatlı ve çok masumdu. Oysa şimdi... başka bir şey olmuştu.

Bu düşünceyi fazla kurcalama fırsatı bulamadan, Grace alaycı bir şekilde ekledi. “Maskenin eğlencesi bu değil mi? Masum numarası yapmaya gerek kalmadan kişinin yoldan çıkmasına ve istediğini yapmasına izin verir, imkân sağlar.”

Yoldan çıkma ifadesi, Ewan’ın her birini yerine getirmek istediği bir dizi imgeyle beraber anlam kazandı.

“Yalnız mı geldiniz?”

Bu kesindi. Kardeşleriyle gelseydi çoktan derisini yüzmüşlerdi. *Yalnız gelmişti.*

Bu düşünceyle içini bir heyecan kapladı. Her nedense... kayıtsız değildi. Ve bundan medet umabilirdi.

Şarap kırmızısı dudakları bilmiş bir tebessümle büküldü. “Beni yoldan çıkarmayı mı teklif ediyorsunuz yoksa?”

Tebessümüne o da gülümseyerek karşılık verdi. “Yoldan çıkmak mı istiyorsunuz?”

Tebessümü duraksamadı. Yine de Grace değildi, Grace'in kolayca indirilemeyecek türden maskesiydi.

“Yoldan çıkacak kişinin ben olduğumu kim söyledi?”

Dük neredeyse adımını şaşıırıyordu. “Beni yoldan çıkarmayı mı teklif ediyorsunuz?”

“Yoldan çıkmak mı istiyorsunuz?”

Evet.

Grace cevabı gördü. Görmemek için ahmak olmak gerekirdi. Hafifçe kıkırdaması dükü çelik gibi sertleştirdi. Grace olmayan bu Grace için yanıp tutuşuyordu.

“Ya evet dersem?”

Sözcükler ağzından hiç düşünmeden kaçmıştı ama dudakları bir an şaşkınlıkla ve yumuşacık aralanan Grace oldu.

“Oynadığınız oyunu bilmiyorsunuz.”

Bilmek istiyordu. Oynamak istiyordu.

En son ne zaman oynamışlardı?

Hiç oynamışlar mıydı?

Böyle değil.

Müzik durunca onlar da durdular, kadının yemyeşil etekleri dükün bacaklarına dolanıyor ve kumaşın teması onu biraz daha baştan çıkarıyordu. İleri doğru eğildi, kulağının birkaç santim ötesine kadar. “Gösterin bana,” diye mırıldandı.

Kadın geri çekilmeyip yerini korudu.

“Bir eş aramıyor musunuz?”

Hayır. Onu zaten buldum.

“Bu pozisyonla ilgileniyor musunuz?” Sözcüklerle muzipçe flört ederken maskelerini çıkarmak, onu bir arabaya atmak ve doğruca bir papazın yanına götürmek istiyordu. Yıllar önce söz verdiği gibi onu düşesi yapmak istiyordu.

“Hayır.”

Düşese neden razı olayım? Bu sözcükler zihnine kazınmış ve onlarla birlikte, bir zamanlar sevmiş olduğu kız yok olmuştu. Ye-

rini çelik kadar güçlü, kur yapılamayacak... peşinden koşulamayacak bu kadın almıştı.

“Bu teklife karşı alışılmadık bir cevap.”

“Bunun nedeni, çoğu kadının bir unvan gördüğünde bunun bulunmaz bir fırsat, özgürlüğe giden yol olduğunu düşünmesidir.”

“Ya siz?”

Dudakları kıvrıldı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. “Unvanların yaldızlı kafesler olduğunu biliyorum.”

Bu sözler, geçmişin dalgasına kapılarak bir bıçak gibi onu biçti. Gerçekti, herkesten çok onların gerçeği idi. Ve o, hepsini bilmiyordu bile.

“Bu gecenin gelecekle ilgisi yok,” dedi, dudaklarındaki yalandan nefret ederek. Onun can kulağıyla dinlemesinden nefret ederek. Onu orada tutabilmek için böyle söylemek zorunda olduğunu bilerek. Her şeyin ötesinde, Grace onu şu anda terk ederse asla geri dönmeyecekti, biliyordu.

Davetinin çok büyük bir risk olduğunu biliyordu.

Zaten risk, birbirlerine karşı olabildikleri tek şeydi.

Grace hafifçe, göz göze gelecekleri kadar döndü. “Maskeler tehlikelidir. Maske taktığınızda tam olarak kim olduğunuz bilinmez.”

Dük tereddüt etmedi. “Ya da birinin gerçeği göstermesini kolaylaştırırlar.”

Bu, söylenecek en yanlış şeydi. Genç kadının hafif gülüşündeki acıyı duydu. “Bunun sizin gerçeğiniz olduğuna inanmam mı gerekiyor, majesteleri?”

Unvanını ikinci kullanıştı ve Ewan ikinci kez irkilmemek için kendini zor tuttu. Aceleyle içindeki duyguları kontrol altında aldı. “Tahmin edebileceğinizden daha yakın.” Duraksadı. Ardından, “Gidersek kimse fark etmez,” dedi.

Grace buna güldü. “Sosyeteden çok uzun süredir uzaktasınız. Herkes fark eder. Aynı bu gece sayısız kadınla flört ettiğinizi fark ettikleri gibi...”

“Siz fark ettiniz mi?” Bu hoşuna gitmişti.

Soruyu duymazdan geldi. “Üstelik benimle çıktığınızı fark edecekler ve kim olduğumu merak edecekler.”

Orkestra yeniden başlamadan önce, onu ikna etmek için sayılı saniyelerinin olduğunu, ilk fırsatta onu terk etmenin bir yolunu bulacağını biliyordu. “Sizi zaten merak ediyorlar,” dedi.

“Salondaki en kötü seçimin ben olduğumu henüz anlamayan güzel mücevher...”

“Bütün akşam söylediğiniz ilk doğru şey bu olabilir.”

Onu kendisinden sakladığı için maskesine lanet etti.

Ona uygun olmadığına dair üstü kapalı sözleri canını yakmıştı. Fakat yine de gitmemişti.

Dük buna sarıldı. “İlk değil ama doğru,” dedi. “O halde şöyle söyleyeyim, sizi merak ediyorlar ama kim olduğunuzu biliyorlar mı?” Bilemezlerdi, değil mi? Bu dünyada yaşamıyordu. Dük onun nerede yaşadığını bilmesede öğrenmek, hayatını tanımak için neler vermezdi! Fakat onun bir aristokrat olmadığını ve maskesini çekinmeden çıkarsa bile odadaki hiç kimsenin onu tanımayacağını biliyordu.

Yine de onu asla kasıtlı olarak tehlikeye atmazdı.

Grace hafifçe gülümsedi. “Bilen biri çıkabilir. Davetiyem var, değil mi?” Bu alaycı sözlerle, içini ısıtmalarına bayılıyordu. Fakat sorduğu bu değildi ve o da bunun farkındaydı. “Kim olduğumu bilemezler,” diye kabul etti düşünceli bir tavırla. “Onlara sunduğunuz fanteziye kendilerini fazlasıyla kaptırmışlar.”

Dük bu sözlerle sarıldı, orkestranın ilk vuruşlarına yetişmek için acele etti. “Ya siz, leydim?” Onun yoğun kahverengi gözleriyle karşılaştı. *Benim leydim.* “Arzularınız nedir? Size hangi fantezileri sunmamı istersiniz?”

Kadın bu soruyu düşünürken zaman durdu, kemanın tek bir notası havada asılı kalmış gibiydi.

Belki de maske takmasaydı Ewan ona asla sahip olamazdı. Belki de Grace onun bir daha içeri girmesine asla izin vermezdi. Fakat burada, kollarındaydı ve sahip olabileceği tek şey buyusa... yetinmek zorundaydı.

Asla.

“İzin verin fanteziniz ben olayım,” diye fısıldadı dük.

İzin ver, ihtiyaç duyduğun her şey ben olayım.

“Yalnızca bu gece,” dedi kadın.

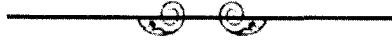
Kısa bir soluk aldı. Ona bir gece sunuyordu. Maskeli. Katışksız fantezi.

Yetmezdi ama bu bir başlangıçtı.

“Yalnızca bu gece,” diye yalan söyledi Ewan.

Sözcükler Grace’in kilidini açtı. Ewan’ın avucundaki eli gerildi ve inanılmayacak kadar göz alıcı bir biçimde hareket ederek onu zevk ve sefa düşünlerinin arasından çekip bahçelerin ötesine sürükledi.

Bölüm On

“S ize hangi fantezileri sunmamı istersiniz?”

Belki çok sevdiği o sözcüğü kullanarak böyle bir çerçeveye oturtmasaydı, hafta başında ona karşı koyabilirdi.

Belki o kadar çekici olmasaydı. Belki o kadar yakışıklı olmasaydı. Belki o kadar muhteşem bir gülümsemesi olmasaydı.

Belki... Ancak pek de olası değildi.

Çünkü ona maskeli bir şekilde arzularını sorduğunda derinlerde bir yerlerde *bunu* istediğini fark etti. Bir fantezi gecesi. Bir lanet gibi yirmi yıldır her erkeği kıyasladığı bu adamla bir akşam. Maskesini taktığı ve esrarını koruduğu sürece önemsemeye değer bir sonuç olmayacaktı.

Dükten aldığı bir akşam, aksi mümkün değildi.

Adam çok uzun süredir hep *ondan* almıştı. Adını, hayatını, güvenliğini, geleceğini. Ona tüm bunları vaat etmiş ve hiçbirini yerine getirmemişti. Bir borcu vardı, değil mi?

Peki, alacağını tahsil etmesinde ne sakınca vardı?

Sadece bir kere. Sadece bu gece. Bahçede. Maskeli ve meçhul.

Dahlia, Grace için tahsilat yapacaktı.

Bir kadın, vadesi çoktan dolan hakkını nihayet alacaktı.

Bu gece... Sonra hem yaşadıklarını hem de adamı aklından çıkaracaktı.

Ya ertesi gün? Onu Londra'dan defetmenin bir yolunu bulurdu.

Fakat şu an, elini sımsıkı kavradığı adamı balo salonundan, kıvrılıp bükülen kalabalığın, yükselen ağaçların, etraflarını saran yoğun yosun kokusunun arasından çekip çıkarmıştı. Balkon çevreleyen ekliklerden taşan akşam kokulu çiçekler, kapılardan bahçelere doğru yürürken onlara yol gösteriyordu. Grace bir an kıpırdamadan kokunun etrafını sarmasına izin verdi.

Burghsey Konutu'ndaki limonlukta her zaman bol miktarda stok vardı ve çiçeklerin alacakaranlıktaki yoğun kokusundan dolayı, burası akşamları en sevdiği sığınaklarından biri olmuştu. Kokuyla birlikte başka bir anı canlanmıştı. Güneş batı pence-relerinden geçerken Ewan'la birlikte bir bahçe masasının altındaydılar. El ele. Parmakları birbirine dolanmış ve bu koku onları sarmalamıştı.

Ona döndü. *Hatırlıyor muydu?*

Dük gülümsedi. "Ne olursa olsun, leydim," dedi karanlık vaatlerle dolu sesi. "Şimdi durmayın."

Bu yeni adam kimdi?

Ewan neredeydi? Ona ne olmuştu?

Onu sen gönderdin. Ve şimdi, onun yerine bu adam döndü.

Bu sözlerde bir kuruntu iması vardı. Şüphe gibi bir şey. Doğru gelmeyen bir şey. Onu zihninden savuşturarak parmaklarını biraz daha sıktı ve merdivenlerden aşağı çekti. Bir silahşörün kollarında kıkırdayan bir satranç taşının yanından hızla geçerken bir diğer Marie Antoinette dikkatle onları seyrediyordu.

Aristokrat kadınların Marie Antoinette'le ne alıp veremediği vardı? Gücünü yanlış değerlendirdiğini ve kellesini kaptırdığını unutmuşlar mıydı?

Neyse, canları pasta istiyorsa yemeye devam edebilirlerdi...

Dük elini sıktı ve Grace sessizce geriye baktı, onu kendine doğru çekmesine ve hareketlerini yönlendirmesine izin verdi.

Artık ana bahçeye değil, kötü aydınlatılmış ve ıhlamur ağaçları-
nın arasından kıvrılan bir yan yola yönelmişlerdi. İzlemeye de-
vam etti.

“Anlaşılan söylenenler doğru,” diye yavaşça fısıldadı, adam
onu evden ve ışıktan uzaklaştırırken, “bekâr beyler sizi daima
bahçedeki patikaya götürür.”

Dük bu sözlere gülmedi. Bunun yerine, sağ taraftaki bir duva-
ra açılmış kapının önünde durmadan önce ona hızlı ve yakıcı bir
bakış attı. Kapı şöyle dursun, demir mandalı kaldırıp ağır meşeyi
iterek muhteşem bir manzarayı ortaya çıkarana kadar orada bir
duvar olduğunu bile fark etmemişti... Çevresi göz alıcı bir bah-
çeyle çevrili küçük bir yeşillik alana vardılar. Grace gün ışığının
canlı çiçek tarhlarını ortaya çıkaracağından emindi. Tam ortada
çok güzel tasarlanmış ve boyanmış, manzaralı bir kameriye vardı.

Görüntüyü sindirmeye çalışırken yutkundu. “Büyüleyici.”

“Özel,” diyen adam, yüzüne bakmadan önce onu merdiven-
lerden yukarı çıkarıp kameriyenin içine çekti. Güçlü parmak-
larıyla yukarı doğru kolunu okşuyordu. Eldivenlerinin soğuk
derisi çenesinin üzerinden geçerken ona doğru çekildiğini his-
setti. Dudakları aralandı, maskesinin ardındaki gözleri adamın
dolgun ve nemli dudaklarına kaydı. Tam hatırladığı gibiydi. O
ağzı kaç kez düşünmüştü? Gecenin geç saatlerinde, ihanet gibi
hissettiren bir rüyada onu öpmeyi kaç kez hayal etmişti?

Ona defalarca ihanet eden adamı hâlâ istemekten nefret ede-
rek kaç kez bu fanteziye engel olmuştu?

İzin verin fanteziniz olayım.

“Bir dakika...” Elini çekerek teması kesmesi neredeyse bir
ceza gibiydi. Eldivenini dişleriyle çıkarıp yere fırlattı. “Şimdi.
İzin ver...” Ona elini uzattı, parmakları teninin üstünde ateşli bir
vaat gibiydi.

Dokunuşu sabırsız ve nazikti, sanki onu beklemeyle taham-
mülü yoktu ama yine de her şeyi doğru yapmak istiyordu.

“İzin verin...” Bir önceki komut bir yakarıya dönmüştü. Onu öpmek istiyordu.

O da istiyordu. *Evet*. Fakat yine de o sözcükleri sarf etmeden önce tereddüt etti. “Bekleyin.” Adamdan küçük bir hayal kırıklığı iniltisi gelse de onu anında serbest bıraktı.

Bu bir tuzak mıydı? Onu tanımış mıydı? Kendisi tanımıştı. Bu oyunda iki kişinin oynaması neden önemliydi?

Ve eğer *tanımadıysa* –tanımış gibi görünmüyordu– *bu* neden önemliydi?

Ay ışığında, zar zor görülebilen gözleriyle karşılaştı. “Neden ağaçlar?”

Soru karşısında durgunlaştı. Soğukkanlılık? Şaşkınlık? Ya da her ikisi? “Söylemişim,” dedi, “Beni hatırlamanız için...”

Geçmişte hatırlamak için mi? Yoksa şimdi hatırlamak için mi?

Onu bu haliyle hatırlayacaktı. Yakışıklı, çekici ve hayatı boyunca onu arzulayacağını bilirken. “Sizi hatırlayacağım.”

Seni asla unutmadım.

Ewan başıyla onayladıktan sonra ona bir adım daha yaklaştı, ahşap duvara yaslayıncaya kadar kameriyenin kenarına doğru itti ve başını eğip fısıldadı. “Bunun aksini imkânsız kılmaya niyetliyim.”

Bu yemin kadının içinden bir alev dalgası geçmesine yol açtı. Bunun bir fantezi olması gerekiyordu ama şu anda önemi yoktu.

Her şeyi hatırlayacaktı.

Boynundaki nefesinin onu nasıl tutuşturduğunu hatırlayacaktı. Ettiği yeminin geri kalanını da... “Pudra ve baharat kokunuzu daima hatırlayacağım.”

Parmaklarının boynundan aşağı, omzunun üzerinden koluna doğru inerek eldivenini çektişirmesini... Yavaş yavaş kaydırarak sıyırıp çıkarmasını ve çıplak elini yaz sonu akşamına göstermesini hatırlayacaktı. Birkaç sözcük daha. “İpek gibi teninizin hissini hatırlayacağım.”

Bunu o da hatırlayacaktı –ayrıca kendini ondan uzak tutan maske için Tanrı’ya nasıl şükrettiğini de hatırlayacaktı– çünkü tamamını görebilecek olsa kollarına atılmayacağı konusunda kendine güvenmiyordu.

“Nefesinizin kulağımdaki sesini hatırlayacağım. Zevkin nasıl içeri girdiğini. Tadınızı hatırlamak istiyorum,” dedi adam usulca, dudaklarını belli belirsiz yanağında gezdiriyordu. Bir nefes gibi ağzının köşesini tutuyordu.

Kollarına atılmayacağı konusunda hâlâ kendine güvenmiyordu. Sadece bir gece. Tek bir defa.

“Evet,” diye fısıldadı.

Lütfen, evet.

Dük kıpırdamadı. “Bana isminizi söyleyin.” Bu sözler, kadının geri çekilmesine neden oldu. Dükün bakışını yakaladı ve adam da bir anlığına onu izledi.

Grace. Bunu söylemeliydi. Bunu bildiğinden tam emin değildi. Fakat bilseydi... Bilseydi böyle olur muydu? Bu kadar kolay? Bu kadar rahat?

Kendini ifşa ederse oyunu bitirmek zorunda kalacaktı ve bitirmek istemiyordu. En azından şu anda. Bu kadar yaklaşmışken.

Bu, ondan elde edebileceği en büyük şeydi.

Bu yeterli olmalıydı.

Uzandı, eliyle adamın ensesini kavradı ve parmakları saçlarının arasında dolaştı. Onu kendine yaklaştırdı. Bakışları kilitlendi ve onu öpmeden hemen önce, saliselik bir sürede, “Hayır,” diye fısıldadı.

Dudakları birbirine dokunduğunda adam kıpırtısız kaldı ve Grace bir an için onun çekileceğini düşündü. *Yapma*, diye yalvardı içinden. *Bırak alayım.*

Sonra dükün elleri yüzüne dokundu, onu kıpırdatmadan tuttu ve dudaklarını hafifçe aralayarak öpücüğüne karşılık verdi. Grace etrafındaki dünya sarsılarak çöküyormuş gibi hissetti:

Gece, maske ve hepsinden önemlisi, anılar. Ona beceriksizce, biraz mahcup ama mükemmel ilk öpücüğünü veren çocuk yok olmuş, onun yerini güçlü, emin ve mükemmel bu adam almıştı. İçinde bir şeyler, bunun hem son derece kudretli hem de düpedüz dehşet verici olduğunu fısıldıyordu.

Grace hangisinin daha önemli olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Durmak istemiyordu. Durmasını istemiyordu. Adamın başparmakları maskesinin alt kenarından dolaşarak iyi biçimlendirilmiş ipeğin altındaki teninin üstünde gezdi, dudaklarını daha iyi kavramak için genç kadını konumlandırırken genzinden bir inilti yükseldi.

İnleme sırası ona gelmişti, öpücüğünün verdiği zevk daha önce tecrübe ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Onu ateşe vermişti. Grace ayak parmaklarının ucunda yükseldi, adamı kendine çekip kollarını boynuna dolarken ne geceyi, ne baloyu ne bir eşi ne de *onun* ötesinde bir yaşam planını düşünebiliyordu. Aklında sadece Ewan vardı, ikisi ve yollarına başka bir şey çıkmadan şu anda sahip olabilecekleri.

Tutkudan başka hiçbir şey yoktu.

Sunulan ve kabul edilen...

Dilinin alev gibi sert vuruşuyla dudaklarını yaladı ve kadın bu his karşısında nefesini tuttu. Gözleri kapalı geri çekilirken öpücük bu kez çenesine, boynuna, onu kaldırıp kameriyenin kenarına oturturken de omzunun yumuşak tenine uzandı ve kadına, sımsıkı sarılmaktan başka seçenek bırakmadı.

Başka bir seçeneği düşünemedi.

Hiçbir şeyi bunu istediği kadar istememişti: Zevk, acı, tutku ve risk. Aynı zamanda hem geçmişe hem de şu ana ait olan bir öpücük. Asla geleceğe ait olmasa bile...

İçinden sarsıcı tek bir düşünce geçti: *Bana ait.*

Elbette böyle bir şey yoktu. Ona ait değildi. Asla olmayacaktı. Ve hâlâ onun bir parçası olabileceği fikriyle yüzleşemiyordu. Hepsi bu kadardı. Bir gece. Bir fantezi. Söz verildiği gibi.

Ve o, asla daha akıllı değildi.

Ewan bu düşünceyi duymuş gibi geri çekildi, ikisi de nefes nefese kalmıştı. Grace onun saçlarını kavrayan yumruğunu biraz daha sıkarak tekrar yaklaştırdı. Genç adam söyleyeceği şeye fırsat bulamadan bu yoğun bir öpücük karşısında çaresizce inledi. Ağzını bir kez daha dudaklarından koparmayı başarak fısıldadı. “Bekleyin.”

“Yeterince uzun süre bekledim.” Bir ömür boyu.

Adam hafif bir kahkaha attı. “Bir an daha bekleyebilirsiniz.”

Bekleyemezdi. Bu, sahip olabileceği anların toplamından bir an daha az demektir.

“Bana isminizi söyleyin,” dedi, kadın tekrar itiraz etmeden önce.

“Hayır.” Anında reddedilince itiraz etmek için ağzını açtı ama Grace bir parmağını uzatarak onun dudaklarına dokundu. “Şşt. Bana fantezi sözü verdiniz, değil mi?”

Adam acı çekiyormuş gibi görünüyordu. “Öyle.”

“Arzularımı sordunuz.”

“Doğru...” diye başladı ama kadın parmağını bir kez daha dudaklarına götürdü.

“Benim arzulanığım şey bu. Fantezi. İsim yok.”

İsrar ederse anılar ortaya çıkardı. Ve geçmiş. Grace ve Ewan. Oysa bu gece, karanlık ve gizemli bir akşamda Dahlia ile dük olabilir, bir ömür gerektirmeden verilen sözler yerine getirilebilirdi.

“Bana siz söylediniz,” diye devam etti. “Bu gecenin gelecekle ilgisi yok.”

Grace onun yüzüne baktı, liderliğini takip etmesini arzularken zaman sonsuza kadar uzar gibiydi. Sonra Ewan elini tuttu, ağzını açarak parmağının ucunu dudaklarının arasına aldı, nazikçe emmeye başladığı anda her yerini ateş bastı. Dilinin, hassas parmak boğumundaki sert vuruşlarını ağzı açık seyrediyordu.

Zevkten nefesi kesildiğinde, parmağını serbest bıraktı, dişlerinin cildine sürtünmesiyle ona duyduğu arzu giderek artıyordu.

“İsim yok,” diye yumuşak bir sesle kabul etti sonunda. “O zaman maske de kalıyor?”

Bu soru karşısında Grace başını yana eğdi. Tabii ki maske kalıyordu. Grace’in kuralı, dükün sanki balosuna, evine ya da hayatına dönmeye hiç niyeti yokmuş gibi kendi maskesini çekip çıkararak karanlığa fırlatmasına engel olmamıştı. Niyeti varsa da o şeylere saklanarak geri dönmeyi düşünmüyordu.

Grace büyük bir zevkle onu izledi, nihayet bütün çıplaklığıyla karşısında kaldığı için başka türlü yapamazdı. Onu ay ışığında net bir şekilde görmekten daha büyük bir dileği yoktu. Bunu telafi etmek için uzandı, parmaklarıyla çıkık, aristokrat elmacık kemiklerinin üzerinde kayarak cildinin sıcaklığına baktı. Ewan uzanıp elini tuttu ve sanki bir armağanmış gibi yanağına bastırdı.

“Artık sizi görebiliyorum,” dedi.

“Beni daha önce de görebilirdiniz, sormanız yeterdi.” Grace bu özgür ve umarsız sözlere hayret etti. Asla saklanmak zorunda kalmamak nasıl olurdu? Grace saklanma konusunda, rol yapma konusunda o kadar uzmandı ki çoğu kez gerçeğini unuturdu.

Burada gösterebileceğinden değildi tabii.

Ewan ay ışığında altına benzeyen koyu sarı saçlarının arasından elini geçirdi, bakışlarını onunkilerle aynı hizaya getirdi. “O halde? Hoşunuza gidiyor mu?”

Hem de nasıl. “Yapacaksınız,” diye izin verdi, kendini o ana bırakarak. “Bu gecelik.”

Ona tanıdık gelen çarpık ve çocuksu çekiciliğiyle gülümsedi, bu anıyla Grace’in göğsü sıkıştı. Yine de kaçmasına yetecek kadar değil, asla gitmemeyi dilemesine yetecek kadardı.

Göz göze geldiler. “O zaman başka ne var, leydim? Sizin fanteziniz olacaksam nereden başlamalıyım?”

Grace'in kalbi hızla çarpmaya başladı ama hükmedilmeye izin vermeyecekti. Çenesini kaldırdı. "Beni tekrar öpün."

"Nereyi?"

Her yeri. "Nereyi isterseniz."

Ewan genzinin derinliklerinden homurdandı. "Her yeri beğeniyorum."

Grace ona uzandı ve karanlıkta fısıldadı. "Öyleyse her yeri öpün."

Fırtına gibi bir araya geldiler, kameriyenin çatısına doğru yükselirken birbirleriyle çarpıştılar. Ewan, onun uzun boynuna dudaklarını dokundurdu ve diliyle ilerlemeye başladı. Grace zevkle derin bir nefes alırken adamın onu iki yanından tutarak kameriyenin alçak duvarına sıkıştırdığının farkında bile değildi. Kendi elleri de Ewan'ın saçlarını kavramış, onu boynundan aşağılara, elbisenin dekoltesinden yükselen tenine doğru itiyordu. Sonra bir el yakasına yapıştı, kumaşı sıkarak gerdi ve göğüslerini serbest bırakıp yaz havasına salacak kadar yırttı.

Çılgıncaydı, deliceydi ve sadece birkaç dakika içinde gerçeğe geri döneceklerdi; adamın yaptıkları, kendi öfkesi, onarılamaz geçmişleri ve imkânsız gelecekleri hakkındaki gerçekler... ama şu anda sadece bu vardı... Çılgınca ve delice.

Kadın sert bir nefes alınca Ewan ona bakmak için geri çekildi. Grace parmaklarını köprücük kemiğinin üzerinden gezdirdi, hâlâ omuzlarını örten kumaşı yokladı, sonra kollarını indirerek adamın görüntüye doymasına izin verdi.

Ewan, ona hiç dokunmayacağını düşündürecek kadar uzun bir süre baktı ve açık saçık bir küfür savurdu. Bir an için, mü-kemmel konuşması geçmişine, Garden'a kaydı. Küfrün sertliğiyle Grace'in kanı tutuştu, içi arzuyla kabardı ama onun kendi sözlerini duyduğu anı gördü. Düklerin, bahçedeki patikanın ne kadar aşağısında olurlarsa olsunlar, hanımefendilere söylemediği sözlerdi bunlar. Belli belirsiz bir korku hissetti.

Duracak mıydı?

Elbette yapmazdı. Şimdi değil.

Durma.

“Bu...” diye fısıldadı, sözcükler boğuk ve gür çıkıyordu. “İstedğim buydu. Geldiğiniz andan itibaren bu elbiseyi üzerinizden çıkarmak istedim.” Ay ışığının aydınlattığı güzel gözleri onunkilerle buluştu. “Bunu sizin de istediğinizi söyleyin.”

Grace doğruldu, omuzlarını geriye iterek kendini onun sıcak bakışlarına sundu. Kendini teşhir ediyordu. Sonra fısıldadı. “Ne varsa hepsini istiyorum.”

Adamın genzinden bir başka muhteşem inilti yükseldi. “Leydim nasıl arzu ederse.” Dudaklarını onun için yanıp tutuşan yere koydu, bir süre diliyle vuruşlarını sürdürerek oyalandı. Ardından kadın onu cesaretlendiren sözcükler fısıldayarak vücuduyla karşılık vermeye ve altında hareket etmeye başlayana kadar –yavaş ve ritmik hamlelerle– nazikçe ağzına alıp emmeye başladı.

Ve orada, yıldızların ve o gizli kameriyenin çatısı altında, Grace kendini fanteziye, bu adama, muhteşem ağzına ve ellerine bıraktı; eteklerinin altından, ayak bileklerinin üzerinden bacakları boyunca üstünü örten kumaşı da çekerek yukarı kayan ellerine... Yaz havası, göğüslerine yaptığı gibi kalçalarını da açtı kadar...

Onu serbest bıraktığında, hayal kırıklığıyla neredeyse ağlayacaktı. Adam bir göğsünün büzülmüş ucuna uzun uzun üfle-dikten sonra tekrar ona baktı; parmakları uyluğunun yumuşak teninde oynuyor, aklını başından alan desenler çiziyordu. “Başka nerenizi öpeyim, leydim?”

Bacaklarını biraz daha açarken bu alaycı sözler karşısında bir küfür savurmamak için kendini zor tuttu. Zevk ticareti yapan bir kadındı ve ne almak istediğini biliyordu. Asla itiraf etmeyecek olsa bile, bu zevki yaşamak isteyeceği tek bir adam olduğunu bi-

liyordu. O asla bilemeyecek olsa bile. Göz göze geldiler, maske için minnet duydu –hem kumaş olan hem de çıkarması daha karmaşık olan için. Ardından, istediğini almaktan çekinmeyen Dahlia olarak yanıt verdi. “Her yeri dememiş miydiniz?”

Buna karşılık Ewan hafifçe küfretti, geri çekilmeden önce eğilerek dudaklarından bir öpücük daha çaldı. “Hmm. Hepsini tadınca kadar gitmenize izin vermeyeceğim. Her santiminizi...”

Tereddüt etmeden, kadının aklını da yanında götürerek dizlerinin üzerine çöktü.

Bacaklarını iki yana ayıran temas yüzünden Grace gözlerini kapadı, bunu söyleyebileceğinden daha fazla istiyordu. Adamın saçlarına doladığı parmaklarını sıktı, zihninde onun ismini fısıldıyordu, asla kullanamayacağı ismini... Ewan. Dizinin içindeki yumuşak deriye bir öpücük kondurarak dişlerini sürttüğünde, uzun ve titrek bir nefes verdi. Ewan fısıldarken nefesi ateş gibiydi, “Kendimi ormandaki Apollo gibi hissediyorum.”

Bu sözlerden sonra Grace gözlerini açtı, kameriyenin tavanına boyanmış yıldızlara baktı. Onu düşünmeden asla bakamayacağı bir sayvan daha. “A-Apollo mu?”

“Mmm.” Döndü ve uyluğunun diğer tarafına da abartılı bir öpücük kondurdu. “Gördüğü en güzel kadına rastlayana kadar ormanda dolaşan Apollo.”

Dudakları gittikçe yukarı çıkarken ve en çok istediği yere yaklaşırken kadının şaşkın kahkahası zevkle alınan derin bir soluğa dönüştü. Saçlarını çekerek ona tutundu, oyalanmasından nefret etse de sunduğu zevkle inliyordu. Onun nefesini hissedecek kadar yakın ve başka bir şey hissedemeyecek kadar uzaktaydı.

“Kadın bir su birikintisinde çıplak mıymış?”

Adam keyifle mırıldandı, sesindeki dikkat dağınıklığı sanki başka bir şeye fazla odaklanmasından kaynaklanıyordu. Grace'e odaklanmasından... Kendinin de odaklandığı yere. “Size sonra anlatırım.”

Dudaklarını onun sıcak, gergin dişiliğine dayadığında kadın haykırdı ve Ewan ona bakmaktan kendini alamadı. Saf tutkuydu. Zincirlerinden koparılmış ihtiyaçtı.

Ve Ewan, her zaman olduğu gibi onu kontrol ediyordu.

Ağzını kaldırıp geri çekilmeden önce, tenini uzun uzun yalayarak ateşini canlandırdı. Ardından eteklerini daha yukarı doğru itti, kalçalarını öne doğru çekerek kendine daha iyi bir görüş sağladı. Tek parmağını kadının içine daldırarak, “Sırılsıklamsınız,” diye inledi. Grace içini çekti ve kendini ona doğru bastırdı, daha fazlasını istiyordu: Temas, sözcükler, bakışlar, ne varsa. Daha sonra onu çok istediği için kendinden nefret edebilirdi. Fakat şimdi, Ewan’a teslim olmuştu.

“Burada altın gibi parlıyorsunuz. Ay ışığı sizi seviyor.”

Parmaklarıyla yine saçlarını çekiştirirdi. “Şu anda sizin beni sevmenizle daha çok ilgileniyorum.”

Grace duraksadı, dilini ısırды. Demek istediğini anlayabilirdi.

“Leydim nasıl arzu ederse.”

Anlamıştı.

Kadının parmakları saçlarının arasına girdi, sıkıca kavradı ve onu iyice açılmış, sızlayan can evine bastırdı. Adam tekrar tekrar tadına bakarken kendini kaybetti. Ewan, Grace gidip gelmeye başlayana kadar onu yaladı, emdi, diliyle ve parmaklarıyla okşadı. Grace’in nefesi giderek hızlanıyor, kalçaları onu rahatlatacak tempoyu bulmaya çalışıyordu.

“Evet.” Yumruğunu sıkarak saçlarını sımsıkı kavrayınca Ewan homurdandı. “Gösterin bana.”

Grace hiç utanç duymadan söyleneni yaptı, zevkin doruğuna ulaştı. Onun da aynı zevki aldığını bilerek... Bu gecenin, sahip oldukları tek şey olacağını bilerek...

Bunun bir hata olduğunu bilerek.

Ewan'ın dili çok özel bir nokta buldu ve kadının haykırışı ona ihtiyacı olan tüm bilgiyi verdi. O noktada sert, ritmik daireler çizerek tekrar tekrar çalışmaya başladı. Grace de zevki ararken elleriyle adamı kavramış rehberlik ediyor ve vücudunu ona doğru bastırıyordu.

Ewan ona bakmak için geri çekildi, ateşli bakışları korsajının yırtık kumaşına kilitlenmişti. Grace hayal kırıklığı içinde inledi, kalçalarını ona doğru kaldırdı ve Ewan bu hareketi, tam onun istediği yeri yavaşça emerek ödüllendirdi. "Siz bir kraliçesiniz," diye fısıldadı.

Grace bu sözlerle ve içlerindeki imkânsız vaade gözlerini kapadı.

Ardından Ewan ekledi, "Bu gece, kralınız benim." Daha da sarılan Grace'in yüreğinde bir arzu kırıntısı belirdi. Gözleri açıldı. Bakışlarıyla karşılaşınca Ewan, "Neye ihtiyacınız var?" diye sordu.

İhtiyacı olan *buydu*.

İhtiyacı olan *oydu*.

Bu gece.

Sonsuza kadar değil.

Sadece bu gece.

Belki yeterli olurdu.

Adamın saçlarının arasındaki yumruğunu sıktı ve gözlerinin zevkle kapanmasını, oradaki mevcudiyetini, okşama biçimini se-verek kendini ona bastırdı.

"Bu," diye fısıldadı. "Buna ihtiyacım var." Keyifli bir homurtu içini titretti. "Bu," diye tekrarladı. "İhtiyacım olan şey..."

Sensin.

Mucizevi bir şekilde bunu söylemedi.

Yine de duymuş gibi görünüyordu.

Ewan inledi, onun deli gibi istediği yerde diliyle daha sert daireler çizmeye başladı. Grace parmak uçları üstünde yükselmiş, zevkten titriyordu.

Zevk alırken çıkardığı sesler kadar vahşi sözler fısıldadı, dişiliğinde saf günah vardı. Kadın uzun süredir tuttuğu nefesi bırakıp sonunda saçlarını tutan ellerini gevşetene kadar, nazik ve kararlı bir şekilde orada, dizlerinin üzerinde kaldı.

Grace kendinden geçerken onu yakaladı, ayağa kalkarak bacaklarının arasına yerleşti, bir eliyle yanağını okşarken bir eliyle dizini tuttu, yavaş ve derin bir öpücükle onu kendine doğru çekti. Nabız gibi atan o özel yere vurduğunda, Grace onun nefis, sert çıkıntısının baskısına ancak kıvrınarak karşılık verebildi.

Öpüşmeyi keserek ağzını serbest bıraktı ve alnını onunkine dayadı, maskesinin ipekleri aralarına mesafe koyarken nefes nefese sordu. “Bana isminizi söyleyin.”

Grace.

Söylememek için kendini zor tuttu. Açığa vurmamak için. Başını iki yana salladı.

Bir vuruş daha yaparak ona bir zevk dalgası daha gönderdi, neredeyse çok fazla gelecekti. “Söyleyin,” diye sızlandı kulağına.

Çok fazla.

Grace gözlerini açtığı anda aralarında minicik bir mesafe olduğunu gördü.

Ve orada, bakışlarında onu gördü.

Özlem.

Neredeyse görünür görünmez kayboldu ama görmüştü.

Fark etmişti.

“Lütfen,” dedi, yanağına düşen bir bukleyi geri atmak için uzanarak. Ve bu dokunuşla, kimliğini gizlediği kılığa dokunmasıyla fantezi sona ermişti.

Biliyor muydu? Bu düşünceyle içinden bir korku dalgası geçti. Hemen ardından gerilerek onu uzaklaştırdı.

Ewan anında geri çekildi. “Bekleyin.”

Grace tepki vermedi, duvardan inip eteklerini silkeledi ve ipek şalını korsajındaki yırtığa sardı. Doğrularak. Sertleşerek.

Gerçeğe dönerek.

Ewan ondaki değişikliği gördü. Karanlıkta, hayal kırıklığıyla sövdü.

Grace’in gözlerini ona doğru kaldırıp sanki dünyada görmek isteyeceği başka bir şey yokmuş gibi bakmasından hem etkilendi hem de nefret etti.

“Sizi tekrar göreyim,” dedi Ewan, sözlerinde bir cinnet hali vardı. Sanki her an serbest kalabilme tehlikesine karşı sıkı tutulan bir şey gibiydi.

Asla. Birbirlerini tekrar görürlerse, ona tekrar dokunursa... Genç kadın her şeyi riske atardı. Buraya bir daha asla gelemezdi. Bu sondu.

Grace derin bir nefes aldı ve Dahlia cevap verdi.

“Hayır.”

Bölüm On Bir

Burgshey Malikânesi
Yirmi yıl önce

“Sen ne yaptın?”

Grace’in sözleri, odanın diğer ucundan ateşli silah sesi gibi patlamıştı. Gözlerinde şok ve ihanet vardı, yerde tortop olmuş kollarıyla karnına sarılan kardeşinin üzerine çömelmişti.

Ewan bir kaburga kemiğini kırmıştı. Birden fazla. Parmak eklemlerinin altında kemiklerin çatırtısını hissetmişti. Elbette hissedecekti. Whit’den birkaç santim daha uzundu ve babalarına göre, diğer çocuktan çok daha iyi bir dövüşçüydü.

Canavar babaları.

Yine de cüssesi onu Whit’den daha iyi yapmıyordu. Canavarın ne planladığını herkesten önce anlayan ve Ewan’la dövüşmek için adım atan Whit olmuştu. Ewan’ın sonunda dükün silahı olacağını herkesten önce o anlamıştı.

Ewan çocuğu haklı çıkararak ilk onu yere sermişti; yüzünde gözyaşları, kaburgasında kırıklar ve kanlar içinde. Sadece Whit

değil, Grace de gözyaşlarına boğulmuştu. Ancak Ewan yüzüne bakamıyordu, bunu yaparsa altından kalkamayacağı şeyler hissedeceğini biliyordu.

Kız yaşadığı sürece, darağacı senin bir adım uzağında.

Babası, birkaç dakika önce diğer salonda sapkın bir ağırbaşlılıkla Ewan'ın avucuna bıçağı tutuştururken söylediği sözler bunlardı. O artık Ewan değildi. Şimdi Robert'tı. Robert Matthew Carrick, Sumner Kontu, Marwick Dükalığı'nın vârisi.

Fakat bu onun adı değildi. Kızın adıydı.

O bir hiç. Senin yerine geçti. Şimdi, onu geri almalısın.

Aslında, babası onu annesi ve onun gibi bir düzine diğer kadınla birlikte yaşadığı Tavistock Row'daki genelev batağından çekip çıkardığında ve Ewan'a hiçbir çocuğun reddedemeyeceği bir teklifte bulunduğunda, bunu –bu son sınavı– beklemeliydi. Para, güvenlik, annesi için yeni bir şans ve sokaklardaki pis koku, ter ve vahşetin ötesinde bir hayat. Bir unvan –bir dükalık– bu kadar imkânsız bir geleceğin, bir şekilde ulaşılabileceğini hissettirmişti.

Sonra ulaşmıştı ve o kadar aptaldı ki babasının sunduğu her şeyi alıp kalanını yine de elinde tutabileceğini düşünüyordu. Annesini. Kardeşlerini.

Sevgiyi.

Dükün her şeyi göreceğini bilmeliydi. Bunu planlayacağını. Bunu imkânsız kılacağını. Kötüler nadiren aptal olurdu.

Kız yaşayamaz derken babasının sesinde hiç duygusallık yoktu. Hiçbiri yaşayamaz.

Ewan, hemen ayak direyerek kaçmayı planlamıştı. Hepsini kurtarmak için.

Fakat dük ondan bir adım ilerdeydi ve zarlar atılmıştı.

Şimdi.

İtiraz ettiğinde yaşlı adam onu harekete geçirebilecek tek şeyi söylemişti. *Sen yap, evlat. Sen yap, yoksa ben yaparım ve kız, asıl acıyı o zaman çeker.*

Ewan ona inanmıştı. Babaları kaç kez sadistçe davranmıştı? Vals yaparken atılan yanlış bir adım, akşam yemeğinde yanlış kullanılan bir çatal. Soğukta onları öldürmekle tehdit eden geceler. Akıl sağlığını çalmakla tehdit eden karanlık. Dayaklar.

Gözlerinin önünde yok edilen şekerlemeler, hediyeler, evcil hayvanlar...

Ve şimdi, son tehdit.

Ewan, onu durdurabilecek tek şeydi.

Whit önce odada tek başınaydı, her zamanki gibi neler olacağını biliyordu. Ewan onu indirmişti ve Whit sessiz kalmaya çalışsa da çığlıkları diğerlerinin dikkatini çekmişti. Elbette sadist babalarının planladığı gibi.

Devil kapıdan içeri girmiş ve hemen, Ewan'ın elinde bıçakla yanı başında durduğu erkek kardeşinin yanına koşmuştu.

Ewan değil.

Robert. Sumner. Bir gün, bizzat Marwick'in kendisi.

İsimler onu mahvediyordu. Artık onları istemiyordu. Böyle bir bedel karşılığında değil... Fakat artık başka seçeneği yoktu.

"Derhal onun yanından uzaklaş, ahbap," diye gürleyen Devil, dünyayı yerinden oynatacak katıksız bir hiddetle ona doğru geliyordu. Yumruklar ve öfke. Sürekli darbelerle Ewan'ı salonun diğer ucuna geriletti. Bu yumrukları hak ediyordu. Kendi yumruklarının gücünü azaltacağını biliyordu.

Daha az güçlü olması gerekiyordu.

Ewan, Devil'i yere sermeden önce küçük bir masayı devirip bir sandalyeyi alaşağı ettiler ve bu, ona gerçek amacına odaklanması için yeterince zaman kazandırdı.

"Ne yaptın?" dedi Grace'in sesi. Usulca. Şaşkınlıkla.

Gördüğü en güzel şeydi.

Tanıdığı en iyi insan.

Sevdiği tek şey.

Ve başka seçeneği yoktu.

Robert Matthew Carrick, Sumner Kontu, bıçağı daha sıkı kavradı, çelik kabza avucuna batıyor, bunu düzeltmek için tek bir şans olduğunu biliyordu. Ne yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

Olacakları anlayan kız ayağa kalktı. "Ewan, hayır!"

Devil dizlerinin üzerinde kalkmaya çalıştı.

Onu kurtarın, diye düşündü Robert, kardeşinin ayağa kalkmasını dileyerek.

Yaparlardı, öyle değil mi?

"Ewan, neler oluyor..." Whit, yerden doğrulmaya çalışıyordu. Kaburgalarındaki acıyı görmezden gelmek için gözyaşları yüzünde tuzlu izler bırakıyordu.

"Ewan..." Grace, saçları etrafında bir ateş bulutu, iri kahverengi gözlerinde şaşkınlık... Şaşkınlık ve daha kötüsü... İhanet.

"Yapma," diye bağırdı Devil arkasından. "Lanet olsun sana!"

İğrenç küçük piçler başlarına geleni hak ediyorlardı. Bunu o yapmasa babası yapacaktı.

Hepinizin gitmesine asla izin vermeyeceğim. Kahrolası babası.

Bunu yaparsan anneni buraya getiririm. Ewan bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Fakat bu adamın, değer verdiği herkesi yok etmediğinden emin olmak için tek bir şans olduğunu da biliyordu.

Kurban. Babası bunu söylerken unvanı kastetmişti.

Kurban. Unvanına lanet olsun.

Bıçağı sımsıkı kavradı ve kardeşlerinin, bildiği kardeşler olmasını diledi. Onların, kendisinin olabileceğinden daha fazlası olmalarını istedi. Salonun diğer tarafındaki kızla göz göze geldiler. Düşüncelerini okuyabiliyordu, onun düşüncelerini her zaman okuyabiliyordu. Kız bunu yapabileceğine inanmıyordu.

Tabii ki inanmıyordu.

Onu sevdiğini biliyordu.

Kız belli belirsiz bir hareketle başını iki yana salladı ama Ewan gördü.

Gördü ve her gece birbirlerine fısıldadıkları sözleri duydu: *Kaçacağız. Hepimiz.*

Fakat kız gerisini bilmiyordu. Babalarının birlikte gitmelerine asla izin vermeyeceğini bilmiyordu. Hayatta kalmak için en iyi şanslarının bu olduğunu bilmiyordu: Ewan kalıyordu.

Kalmayı hak ediyordu. Onlar gibi değildi... unvanı istiyordu. Belki bu, onu babaları kadar kötü yapıyordu.

Fakat yaşamayı hak ediyorlardı.

Üzgünüm.

Devil hemen arkasında ayaktaıdı.

Kurtarın onu.

Gözlerinden, her gece hayalini kurduğı o gözlerden kendini alamayarak kıza doğru ilerledi. Neredeyse ilk gördüğü andan itibaren sevdiği gözler. Sonsuza dek peşini bırakmayacak olan o gözler.

Şok içinde fal taşı gibi açılmışlardı. Kavrayışla. Sonra korkuyla.

Kız çığlık attı ve Ewan'ın bıçağı etle buluştu.

Sertçe vurulan çalışma odasının kapısı, Ewan'ı anılardan koparıp şimdiki zamana döndürürken elindeki viski kadehini neredeyse düşürüyordu.

Pencerenin önünde durmuş, bir hafta önce eğlence düşkünleriyle dolu sessiz bahçeye bakıyordu. Gece gökyüzü açıktı ve neredeyse yusuvarlak olan ay, ilerideki gizli duvarın arkasında yer alan kameriyenin çatısını aydınlatıyordu. Grace'i en son gördüğü yer. Ondan ayrıldığı yer.

"Girin," dedi.

Sözünü tam bitirmeden kapı açıldı. Ewan omzunun üzerinden, Londra'daki eve geldiğinden beri hiçbir zaman uykuya, yemeğe ya da kendine ait zamana ihtiyaç duymaz gibi görünen kusursuz uşak O'Clair'e baktı.

Odaya adımını atan O'Clair kusursuz bir netlikle, "Majesteleri," dedi. Bu sözcük Ewan'ı anında tedirgin etti. Tanrım, bu unvandan nefret ediyordu. "Aşağıda... Beyefendiler var."

Vurgu, aşağıdakiler her kimse, uşağın denetiminden geçmediğini açıkça ortaya koyuyordu ve şu anda Ewan için bu yeterliydi. Ziyaretçilerle işi yoktu. "Gecenin yarısı. Her kimse makul bir saatte tekrar gelebilir."

Uşak genzini temizledi. "Evet, şey, pek öyle görünmüyorlar..."

"Mayfair'de makul saatlerde yüzünü gösteren türden adamlar değiliz, düğ," dedi, gözleri geçirdiği şokla fal taşı gibi açılan O'Clair'in arkasından bir ses. Eğer yeni gelenler Ewan'ı bu kadar şaşırtmasaydı, bu bakışlar onu eğlendirebilirdi bile.

Devil kapıya bir tekme attı, menteşelerinden iyice açılıp duvara çarpmasıyla sözlerini noktaladı. Devil odaya girerken Londra'da Beast diye tanınmayı her santimine kadar hak eden Whit, arkasındaki kapı eşiğinde kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturmuş bekliyordu.

Artık ailenin en küçük çocuğu değildi.

Ewan gözlerini kısarak kardeşlerine baktı. Anılarıyla onları buraya çağırmış gibiydi. Ne bahtsızlık.

"Beyler! Israr ediyorum..." O'Clair, kendi adına düğün yanındaydı ve hâlâ mücadeleye devam ediyordu. "Düğ ziyaretçi kabul etmiyor..."

"Hah! Deme ya?" Devil, abanoz bastonunun gümüş sapıyla O'Clair'in omzuna dokundu, yanağının kenarından aşağı doğru inen yara izi bembeyaz parlıyordu. "Merasime gerek yok, iyi adam. Düğ bizi gördüğü için çok mutlu oldu." Konuşurken Ewan'a bakmıyordu. "Öyle değil mi, kardeşim?"

“Mutlu sözcüğünü kullanmazdım, hayır.”

“Ne kadar fena,” dedi kapı eşiğindeki Beast, yuvarlanan çakıl taşları gibi gelen sesiyle.

Uşak boş tehditler savurmaya başlayınca Ewan küfredmemek için kendini zor tuttu. Adamı kurtarabilirdi. “Teşekkür ederim, O’Clair.”

Uşak gözlerini ona çevirdi. “Majesteleri?”

Onca gecenin arasından, emirlere karşı koymak için bu geceyi mi seçmişti? “Gecenin geri kalanında sana ihtiyacım olmayacak.”

O’Clair ikna olmuş görünmüyordu ama yine de kendini topladı. “Elbette.” Hafifçe eğildi, odadan çıkmak için hareketlendi ve kapı eşiğindeki Beast’in önünde durdu. “İzninizle, efendim.”

Beast homurdandı ve onun geçmesine izin verecek kadar kıpırdadı.

“Hizmetlilerime zulmetmediğiniz için size teşekkür ederim,” dedi Ewan.

“Edep erkân Beast’in tarzı değildir.” Bu bir yalandı. Gör-gü kurallarında hepsi kusursuzdu. Babaları bunu sağlamıştı. Kendini eğlendirmenin başka yollarını bulmadan önce tacizci Pygmalion’u* oynamaktan çok mutlu olurdu. Devil masanın etrafında dolanıp otururken Beast homurdandı. “Bu yaşlı piçin masası mıydı?”

“Evet,” dedi Ewan, biraz daha viski alarak. İhtiyaç duyacağını hissediyordu.

“İyiymiş,” dedi Devil. Sözlerini, çamurlu ve Covent Garden’den getirdiği her türlü pislikle dolu, büyük ağır çizmelerinin gümbürtüsü vurguladı.

*Pygmalion: Mitolojide, fildişinden yonttuğu heykele âşık olan Kıbrıslı kral ve heykeltıraş. Pygmalion etkisi, kişinin düşüncelerinin davranışlarına yön vermesi, bu sayede beklentilerin gerçek olması şeklinde açıklanabilir. (ç.n.)

Genç adam onu suçlayamazdı. O lanet masadan ve evde babalarına ait olan her şeyden nefret ediyordu. Fakat bunu belli ederse Ewan değildi.

Onları Grace mi göndermişti? Bahçesinde, kameriyede, o geceyle ilgili gerçeği keşfetmiş ve bir yıl önce başlayacağı işi bitirmeleri için kardeşlerini göndermeye karar vermiş olabilir miydi? Hesap hatası mı yapmıştı?

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Hayır. Grace, kirli işlerini yapmaları için onları göndermezdi. Kavgadan kaçan biri değildi. Üstelik ondan kesinlikle kaçmazdı.

Neden yüzleşmeye kendi gelmemiştii

Sakinleşmeye çalışarak kadehini sessizce doldurdu.

“O halde, *Dükü Kim Öldürecek*’in yeni bir turu için mi buradasınız?”

Son iki yıldır bu ikisiyle her karşılaşması kavgayla sonuçlanmıştı. Daha doğrusu son yirmi yıldır. Her seferinde onları dize getirmişti ama her nasılsa, kazanan hep onlardı. Onlara bir amaç ve zevk getiren evleri, aileleri ve koca bir dünyaları vardı.

Ve Grace vardı.

“Fena fikir değil, ne dersin?” Devil’in sesinde Garden’in etkisi o kadar yoğundu ki devam ettiğinde Ewan bunun onu sinirlendirmek için olduğunu biliyordu. “Hadi ama kardeşim, biz canavar değiliz.”

Kesinlikle sinirlendiriyordu.

Bunu belli etmemeye kararlıydı. “Değil misiniz?”

“Hayır,” cevabı kapı eşiğinden geldi. “Bu her zaman senin uzmanlık alanın oldu.”

Devil hayranlıkla ıslık çalarak bastonunu kirli çizmelerine vururken bile Ewan başını kaldırmadı. Devil ardından, “Şu işe bak. Burada kendi kendine konuşan Beast varmış,” dedi.

“Ne istiyorsun, Devon?”

Bu isim hesaplanmış bir riskti, cevap olarak gelen sessizlikle karşılığını almıştı. Ewan, gözlerini dikmiş doğrudan ona bakan kardeşiyle yüzleşmek için döndü. Devil’in sesindeki neşe yok olmuştu, “Sadece birimizin onu darağacına götürecek özel bir adı olduğunu sana hatırlatırım.”

Ewan yanıt vermedi. On yıllardır sahtekâr dükü ifşa edecek imkânları vardı ve bir şekilde onları hiç kullanmamışlardı. Şu anda bunun için endişelenmiyordu.

Bunu yapmalarını dilediği günler olmuştu.

Devil bastonunu yine çizmelerine dokundurdu. Bir kez, iki kez, yavaşça, art arda, bakışlarıyla Ewan’ı tepeden tırnağa süzüyordu. “Değişmişsin.”

Bir yıl önce ringde ne gördüklerini biliyordu... artık onun öldüğüne inanmaya başladığı anda Grace’le karşılaştığında... Onun yumruklarını yediği zaman. Ve en kötüsü, bir zamanlar sevdiği kıza asla layık olamayacağı kafasına sokularak yere indirildiğinde.

O kızın artık var olmadığını anladığında.

Bu adamlar onun yıkılışını izlemişlerdi.

Şimdi ne gördüklerini de biliyordu. Onları en son gördüğünden olduğundan daha yapılıydı. Daha iri ve daha kaslı. Yanakları daha az çukurdu, tıraşlıydı. Hem vücudu hem de zihni daha sağlıklıydı.

Her zaman olmasa da çoğunlukla.

Bunun için, hayatının en büyük savaşı için hazırlanmıştı.

“Sana söylemiştik,” diye homurdandı Beast kapı eşiğinden.

Devil düşünceli bir şekilde, “Mmm,” dedi.

Beast ona karşılık bir kez daha homurdandı.

Kızgınlığı biraz daha arttı. “Siz ikiniz buraya aranızda sohbet etmeye mi geldiniz yoksa...”

“Onu gördün mü?”

Bu soru karşısında hareketsiz kaldı, sözcüler içinden bir heyecan dalgası geçmesine yol açtı. Onlara söylememiştir. Maske takıp baloya geldiğini bilmiyorlardı. Onun kollarında dans ettiğini bilmiyorlardı. Bahçeyi bilmiyorlardı. Kameriye.

Fanteziyi.

Bu da onu kendine saklamak istediği anlamına geliyordu.

Düşüncelerini sakladı, masanın diğer tarafındaki Devil’a bakan koltuğa kollarını iyice açarak oturdu. Yavaş ve sakin bir şekilde içkisini yudumladı. Ve yalan söyledi. “Hayır.”

Arkadan Beast’in homurtusu geldi.

Devil onu dikkatle izliyor, o korkunç baston suyun taş damlaması gibi sürekli tıplıyordu. “Sana inanmıyorum.”

“Onu görmedim,” dedi. Sözcüklerin, gördüğü tüm ayrıntıları nasıl çağrıştırdığını göz ardı etmişti: Sadece onun için bir tebesümle kıvrılan dudakları, yıllar sonra içinde çınlayan sesi, avuçlarındaki göğüslerinin yumuşaklığı, onu sınıksız saran uylukları ve o çok özel yerinin tadı...

“Bize onun için geri dönmediğini mi söylemek istiyorsun?” dedi Devil.

Cevap vermedi. Yapamazdı. Sözcükler bir araya gelmeyi reddetti. Tabii ki onun için geri dönmüştü. Her zaman onun için geri dönecekti.

Sessizlikte bir homurtu daha.

Kapıya bir bakış attı. “Konuşmakta sorun mu yaşıyorsun? Kafana çok mu fazla yumruk yedin?”

“Bence kafaya alınan darbeler hakkında ona çok fazla fikir vermekten kaçınsan iyi olur, düğün,” dedi Devil. “Bunu yapmak için can atıyor.”

Ewan gözlerini Beast’e dikti. “Geçen sefer senin için pek iyi gitmemiştir.”

“Seni piç herif,” dedi Beast kapı pervazından çıkarak. “Neredeyse karımı öldürüyordun! Bu sefer yumruklarımı sakınmayacağım.”

Ewan tehditvari bu sözler karşısında sakınmamak için kendini zor tuttu. Kadına kasıtlı olarak zarar vermemişti. Kardeşlerini cezalandırmak için para ödediği aptal, Çıplak Yumruklu Piçler’in karanlıkta indirdiği bir yükü yok ettiğinde kadın da tesadüfen limandaydı. Piçler Londra’da sayısız işe sahipti, bunların bazıları dürüsttü ama çoğu yer altında yürütülüyordu ve kazan-cın büyük kısmı kaçak mallardan geliyordu. Yükün imhasının onları mahvedeceğini bilen Ewan, gözünü *bu* işe dikmişti.

“Hedefim o değildi.”

“Hayır, bizdik,” dedi Devil, masanın arkasından.

Ewan onunla yüz yüze gelmek için döndü. “Eşitlemem gereken bir skor vardı.” Ona Grace’in öldüğünü söylemişlerdi ve bu onu mahvetmişti. Çılgına çevirmişti. Öfke ve intikamla doldurmuştu. Karşılığında onları yok etmek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Fakat yaşıyordu.

Ve onunla birlikte, Ewan’ın umudu da hayata dönmüştü.

White baktı. “Leydi Henrietta’yı gerçekten severim.” Duraksadı. “Artık Leydi Henrietta değil, değil mi? Bayan Whittington.” İçindeki burkulmayı göz ardı etti. “Duyduğuma göre bebeğiniz yoldaymış. Tebrikler.”

“Ailemden uzak dur.” Whit odaya girip ona yaklaştı ama Ewan kıpırdamadı, ürkmemesi gerektiğini biliyordu.

“Ailen beni ilgilendirmiyor,” dedi. Bu bir yalandı. Kardeşlerinin aileleriyle son derece ilgiliydi; onun için bu durum, taşradaki arazisinde tek boynuzlu bir at sahibi olmak ya da dereye bir denizkızı keşfetmekten daha farklı değildi.

Çocukken karanlıkta, babaları onlara eziyet ettikten sonra bir anlaşma yapmışlardı. Her kim dük olursa, babalarına bir vâris bırakma zevkini yaşatmayacak ve onun soyunu kurutacaktı.

Ewan, kendine çocuk hayal etme özgürlüğünü asla tanınamamıştı. Oysa şimdi, kardeşlerinin çocukları vardı ve onları merak ediyordu. Hepsi gibi onların da gözleri kehribar rengi miydi? Devil'in kızının, babası gibi kocaman bir tebessümü var mıydı? Annesi kadar zeki miydi? Whit'in çocuğu babası kadar sadık mıydı?

Ve Ewan, dükaliği kazanmak yerine kaybetmiş olsaydı, onun çocukları nasıl olurdu?

Ancak tüm bunları kendine sakladı. “Durum şu, sevdiğiniz şeye saldırdım, çünkü siz de benim sevdiğim şeye saldırdınız.” dedi. “Bana öldüğünü söylediniz.”

“Onu geri kazanma şansı bulduğunda, olacağı bu.”

Sizi tekrar görmeme izin verin. Kameriyede söyledikleri buydu. Hayır. Grace'in cevabı kısa ve netti.

Bu anıyı ve umudunun yitirilmesi tehdidini zihninden uzaklaştırdı. “Burada olmanızın sebebi o değil.”

“Hayır, değil,” dedi Devil. “Buradayız çünkü Londra'ya her döndüğünde insanlar ölüyor. Ve bu sefer bu olmayacak.”

“Senin dışında,” diye ekledi Whit.

Ewan ona baktı. “Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Hayatım boyunca bir Marwick Dükü'nü deşmek için can atıyordum,” dedi Devil masanın arkasından.

“Yine de hâlâ yaşıyorum.” İntikam almak için neden bir daha asla geri dönmediklerini hep merak etmişti. Tanrı biliyor ya bunu hak ediyordu.

“Eh, evet, bir söz verdiğimizde onu tutarız.”

Ewan yanlış anlamamıştı. Çocukken onlara bir söz vermişti. Birlikte kaçacaklarına dair bir söz. Birbirlerini koruyacaklarına. Bu sözü tutamamıştı. Yine de keskin bir bakışla Devil'ı süzdü. “Kime verilen söz?”

Devil'in kaşları kalktı. “Bildiğini sanıyorum.”

“Grace.” Sözcük, istemediği halde, beklenmedik bir şekilde ağzından dökülüyordu. Birçok şeyi açığa vuran sözcük.

Hayatta kalmasını ona borçluydu.

Whit, Devil’a baktı. “Sana söylemiştim.”

“Hmm,” dedi Devil. “Yine de... burada olma sebebimiz bu değil.”

O halde neydi? Grace ne söylemişti?

Soru sorma dürtüsüne karşı koydu, bunun yerine hayal kırıklığıyla yetindi. “O halde ne? Geçin bunları.”

Devil bu üsluba cık cıklayarak karşılık verdi. “Seni öldürmeyeceğimize söz vermek, memnuniyetle hırpalamayacağımız anlamına gelmiyor, kardeşim.”

Hayal kırıklığı başka bir şeye dönüştü ve kavga için can atmasına rağmen, koltuğunda biraz daha gevsemeye çalıştı. Londra’ya geldiğinden beri kaşınıyordu. Farklı bir adam olmaya yemin ettiğinden beri.

Ancak içindeki kötüyü ortaya çıkaracak biri varsa, bu ikisiydi. “Siz varsanız ben de varım.”

Devil’in kaşları kalktı ve gülle gibi yumruklarını cebinden çıkaran White vahşice sırtıttı. “Teklif ediyorsan önce ben. Yoksa karşımızda geçen yıl Grace’le ringde karşılaşan ve tam bir züppe gibi yumruklara hedef olan ödle mi var?”

Kardeşlerinin yüzüne yumruğu yapıştırmayı nasıl da istiyordu. Bunun yerine, bekledikleri rolü oynayarak mesafeli durdu. “Ona, size olduğumdan daha fazlasını borçluyum.”

Gerçek.

“Aha, yani ona bir armağan mı verdin? Onunla dövüşmeyerek?”

“Onu asla incitmem.”

Bu sözler karşısında diğer iki adam neredeyse donakaldı, dilleri çözülmeden önce hızla birbirlerine bakmalarından, Ewan

onların şaşkınlığını hissedebiliyordu. Devil başını iki yana salladı. “Tanrım.”

“Görmüyor,” dedi Whit.

“Neyi görmüyorum?”

“Kaçtığımızdan beri onu her gün incittiğini.”

Bu sözlerin ardından sessizlik çöktü ve Devil’in çenesinin gerilmesini izledi. Adamın yanağında on beş santim boyunca uzanan, Ewan’ın onlarca yıl önce açtığı yara, bu hareketle ve hiç şüphesiz Ewan’ın geçmişte yaptıklarının anılarıyla ağardı. Onları bir ömür boyu tehdit etmişti. Hayatlarını, geleceklerini, eşlerini, dünyalarını...

Ve onları tehdit etmek yaptığı en ufak şeydi.

Whit devam etti, onun sözleri daha da ağırdı, çünkü nadiren konuşan bir kardeşten geliyorlardı. “Asla güvende olmadı. Saklanmadığı bir gün hiç olmadı. Endişeyle etrafını kollamadığı tek bir gün yoktu. Senin endişenle. Onu Burghsey’den kovaladığın gecedен beri peşindesin.”

“Onun peşinde değildim. Onu arıyordum.”

“Elbette, başladığın işi bitirmek için arıyordun.”

Bu kez Devil başladı. “Bir dükalığı, bir hayatı ve geleceği çaldığının kanıtını ortadan kaldırmak için.”

Asla çalmak istememişti. Onun yanında olmasını istiyordu. “Bu doğru değil.”

“Hayır. Bunu şimdi biliyorum. Fakat o bilmiyor ve bilse de artık önemi yok.”

Bu sözlerdeki hakikati bilse de mantıksız bir öfkeyle alevlendi. “Ya bana neden burada olduğunuzu söyleyin ya da evimden defolun.”

Devil onu uzun bir süre izledi ve sonra, “Dikkat et kardeşim, gerçek bir Marwick gibi konuşmaya başladın,” dedi.

Babaları gibi olduğunun ima edilmesiyle yüzünde taşıdığı dü-kalığın getirdiği kibir ifadesi ortadan kalktı, görüşü öfkeyle bula-nıklaşırken yirmi yıldır ihtiyaç duymadığı bir hızla harekete geçti. Koltuğundan fırladı, Devil'in önünde dikilip ona bakarken ellerini ahşaba yasladı. Ardından, bir çan kadar net ve güçlü sesi ortalığı inletti. "Tekrar söyle. Seni parçalamam için bana bir sebep ver."

Devil uğursuz bastonunu çizmesine vurmayı aralıksız sür-dürüyordu. Ewan bastonu ikiye ayırmaya hazırlanırken, kardeşi gayet rahat bir şekilde sordu. "Onu öldürdün mü?"

Babaları.

Bir an, birlikte kalsalardı bunun nasıl bir şey olacağını hayal etti. Üçü, gece geç saatlerde viski eşliğinde geçmişle baş başa...

Farkındalıkla gelen pişmanlık hissini savuşturdu ve kadehini kaldırdı. "Önemi var mı?" Viskiye kafasına dikti.

Kardeşleri göz göze gelerek kaşlarını kaldırdılar. Ewan bunu okuyamadı. Bu sessiz iletişim onu sinirlendirdi.

Devil cevap verdi. "Aslında değil, hayır."

"Öyleyse neden ikiniz de defolup gitmiyorsunuz?"

"Kızmana gerek yok."

"Hepimiz kızgınız," diye terslendi Ewan. "Her zaman öyleydi. Aynı kızgın yıldızın altında doğan üç erkek kardeş." Aynı gün, aynı saatte doğdukları söylenmişti. Aynı hamurdan yoğrulmuş-lardı ama bir şekilde çok farklıydılar.

"Hmm." Devil başını yana eğdi. "Fakat sadece biz değildik, doğru mu?"

Öyleydi. Grace de aynı gün doğmuştu. Aynı saatte. Farklı bir adamdan ama aynı kadere.

Bilmediğini mi düşünüyorlardı? Her lanet gün bu kaderi dü-şünmediğini mi sanıyorlardı? Sabahları ilk aklına gelen ve ge-celeri sonuncusu olan, arada gördüğü her rüyada onun mevcut olduğunu?

Onun için acı çekmediğini mi düşünüyorlardı?

Onu istiyordu. Ve onu istemeye devam etmek için bir an önce gitmelerini istiyordu. “Neden buradasınız?”

Bir an için, sebebinin bu olduğunu düşündü: Ona işkence etmek. Onu geçmişle yüzleşmeye, bugünü sorgulamaya ve gelecekte korkmaya zorlamak. Tek başına. Bir an için, bütün bunların hepsini Devil’in gözlerinde gördü.

Ve sonra Whit, hemen arkasından konuştu. “Densizliğini konuşmaya geldik.”

İçini soğuk, hoş olmayan bir şaşkınlık kapladı ve doğruldu, endişeyle iri kıyım erkek kardeşine –canavar lakabına rağmen, Londra’nın gördüğü en yakışıklı adamdı– sonra düklerin nesiller boyu kendilerine ait olduğunu söyledikleri maun masada kendine baktı. Ahşabın damarını izledi, mükemmel bir çizgi, masanın altına gizlenemeyen, koyu renkli bir düğüme kadar uzanıyordu.

Düğüme bakmayı sürdürerek sordu. “Ne densizliği?”

“Ne densizliğiymiş,” dedi Devil, küçümseyen bir ses tonuyla. “Densizliğin ne olduğunu biliyorsun. Bağışlanmak için Garden’a gönderdiğin birkaç kuruş vakası. Depomuza her gün on bin sterlin gelmiyor.”

Ewan başını kaldırdı. “Ben depoya göndermedim.”

Kehribar gözler parladı. “Nereye gönderdiğin önemli değil, kardeşim. Garden’da ortaya çıkan böyle bir para, doğrudan depomuza düşer.”

Ewan bu sözler karşısında çenesini sıktı. “Sizin için değildi.”

Devil hakarete uğramış gibiydi. “Kan paranı alacağımızı mı sandın?”

Kan parası.

Sözcükleri ve onu yaralama biçimini duymazdan geldi. “Ben ce on bin sterlin iyi adamları kötü şeyler yapmak için cezbetmeye yeterli.”

Beast usulca küfretti. “Sadece bunun için bile onu gömmeliyiz.”

Devil gözlerini kısarak ona baktı. “Her şeyden önce düğ, ka-
run kadar zenginiz. Beast bile tek başına Berkeley Meydanı’nın
yarısına sahip. Parana ihtiyacımız yok. Geçmişle kirlenmiş olma-
sa bile onu kabul etmezdik.”

“Güzel, zaten sizin için değil.”

“Hayır. Öldürdüğün çocuklar için.”

Ewan sakın kalmak için kendini zorladı. Kendi emriyle kar-
deşlerine karşı işlenen son şiddet eylemi olan rıhtımdaki patla-
mada zarar gören çocuklardan ikisini kurtardığını duyduktan
sonra, parayı Rookery doktoruna göndermişti. Paranın kendine
kadar izlenmesini istemediğinden, üç farklı aracı kullanmıştı.
Dikkat çekmek istemiyordu. Bu konuşmayı asla istemiyordu.

Görünüşe göre üç farklı aracı yeterli olmamıştı.

“Bilmeniz gerekmiyordu,” dedi.

“Kendi çöplüğümüzde olan her şeyi biliriz,” diye karşılık ver-
di Devil.

“Ne istiyorsun? Yardım etmek istediğim için özür dilememi
mi bekliyorsun?”

Devil yine güldü, sesinde mizahtan eser yoktu. Bakışları
Ewan’ı geçerek White’e kaydı. “Duydun mu?” Dikkatini tekrar
Ewan’a verdi. “Bu piç, Garden’ı havaya uçurup adamlarımıza
saldırdıktan ve beşini öldürüp yarım düzinesini birkaç yıllığına
sakat bıraktıktan sonra, birkaç sterlini yeterli görüp elini kolunu
sallayarak bu işten sıyrılacağını mı düşünüyor?”

Beş.

Zihnindeki bu korkunç sayıyla gözlerini kapadı. O zamanlar
çaresizce Grace’i bulmak istiyordu, çaresizce intikamını almak
istiyordu. Fakat bunun bir önemi yoktu. Bunlar hayattı. Nefesi
kesildi. Tetiği çekmemişti ama bunu yapan adamları tutmuştu,
hem de ikici kez düşünmeden... Çünkü daha büyük bir oyunun,
kardeşlerinin peşindeydi.

Yıllardır, onların yok olmalarından başka bir şey düşünemiyordu, ölmelerini istiyordu. Öfke, keder ve onu içeriden çürüten intikam arzusuyla delirmişti.

Ona Grace'in öldüğünü söylediklerinde, ahlaki değerlerden ve erdemden tamamen uzaklaşmıştı, keder duymaya ve geri dönmeye hiç niyeti yoktu.

Fakat o yaşıyordu.

Ve bu keşifle başka bir şey daha geri gelmişti: Vicdanının dönüşü.

Bu yüzden, evet, parayı yollamış ve zarar verdiği kişilere dağıtılmasını istemişti. Garden'in yoksulluğu içinde büyümüş, hâlâ hatırlayabiliyordu. Sakatat dükkânlarının ve artıklar için kavg eden köpeklerin pis kokusu ve karanlıktaki dövüşler... Aç karınlar ve boş gözler... Adamlar gittikten sonra annesinin döktüğü sessiz gözyaşları ve şafakla pembeye dönen gökyüzü...

Bir çocuğun, bir eşin, bir arkadaşın ölümü bir geleceği yok edebilirdi. Bir sürü geleceği. Ve bu piçler, parayı acı çekenlerden saklamayı mı düşünüyordu? Ne için, onu cezalandırmak için mi? Ne için, gurur yüzünden mi?

İçini büyük bir öfke kapladı. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Bu kadar para hayatları değiştirir," dedi önce Devil'a sonra Whit'e bakarak. "Yiyecek satın alabilir, ev kiralayabilir, çocuklara eğitim verebilir. Bir hayat. Kahrolası bir gelecek! Birkaç yüz sterlinimiz olsaydı neler yapabilirdik, bir düşünsenize."

"Yok ya. Birkaç yüz sterlin seni dükkân yapmazdı, değil mi?" Devil sırtırtırken Ewan onu parçalamak istiyordu.

Geçen iki yıl içinde, Çıplak Yumruklular Piçler hakkında öğrenebileceği her şeyi ve nasıl çalıştıklarını, Covent Garden'i iyileştirmek için ellerinden gelen her şeyi nasıl yaptıklarını öğrenmişti. Doktorlar. Okullar. Şebeke suyu. Onu bir daha asla sahiplenmeyecek olan erkek kardeşleri, Ewan'ın uzun zaman önce verdi-

ği sözü tutmuşlardı. Ve gecenin karanlığında onlara izin veren Ewan, bunun için minnettar olmuştu.

O yüzden bu her neyse mantıklı gelmiyordu. “Benimle uğraşmak için mi onların hayatlarıyla oynuyorsun?”

“Hayır,” dedi Whit, sesindeki öfkeyi Ewan’inkine uydurarak. “Acılarının bedelini ödeyebileceğini ve geceleri rahat uyuyabileceğini düşünerek *sen* onlarla oynuyorsun.”

“Ben yirmi iki yıldır iyi uyumuyorum.”

Beast buna homurdandı.

“Aptal değilsiniz. Paranın yardımcı olabileceğini benim kadar iyi biliyorsunuz.”

“Evet,” dedi Devil. “Ve olacak.”

Ewan şaşkınlıkla kaşlarını çattı. “O halde parayı tutuyorsunuz.”

“Elbette tutuyoruz!”

Kahrolası. “O halde neden...”

Beast arkasından, “Çünkü yeterli değil,” diye homurdandı. “Onlara paranı vereceğiz ama daha fazlasını hak ediyorlar. Daha fazlasını alacaklar.”

Ewan yanlış anlamış gibi davranmadı. “Ama para değil.”

“*Sadece* para değil,” diye onu düzeltti Devil.

“O halde ne? Kellemi Seven Dials’ta’ mızrağa mı geçireceksiniz? Dükü kimin öldüreceğine geri mi döndük?”

“Aslında hiç fena fikir değil,” diyen Whit, sağlam bir kazık için Ewan’ın kafatasını ölçüyormuş gibi görünüyordu.

“Bunlar aristokrat değil, Marwick. Bunlar gerçek hayatları ve gerçek anıları olan gerçek insanlar, öfke ve kederlerinden kurtulmaları için onlara para vermeni istemiyorlar. Eğer züppe olmadan önceki hayatını bir an düşünürsen bunu hatırlarsın.”

*Seven Dials: O dönem, yakındaki St Giles’s ile birlikte, Londra’nın en büyük gecekondu mahallelerinden biri olarak bilinir. Ancak değişik yapısı nedeniyle hem tiksinti uyandırır hem de büyüleyicidir. (ç.n.)

Bu sözler bir anıyı canlandırdı. Grace, malikânenin batı ucundaki korundaydı. Onların yerinde. Devil ve Whit –ayrılmaz ikili– her zaman olduğu gibi uzakta boğuşup eğleniyor ve Grace, bininci kez ondan Londra’yı anlatmasını istiyordu.

Ona, şehirde tanıdığı tek yer olan Garden’den bahsederdi. Önemli olan tek bölge. Ona insanlardan bahsederdi. Sahip oldukları her şey için nasıl savaştıklarından. Bunu gurur ve kararlılıkla nasıl başardıklarından, çünkü daha az mücadele etme şansları olmadığından.

Ne ihtiyaç duyduklarını ne de hak ettiklerini alabiliyorlar, derdi. Fakat biz bunu değiştireceğiz.

Ewan sözünü tutmamıştı.

Grace tutmuştu.

Kardeşlerine baktı, Grace’in geçen gece anlamadığı şeyi onların içgüdüsel olarak kavradığını biliyordu. Sosyetik bir gelin alarak soyadını taşımasını engellemek için burada değillerdi. Grace olmayan bir kadına dokunmaktansa, Thames’in çamurlarında boğulmayı tercih edeceğinin farkındaydılar.

Ve işte o zaman, Ewan bunun olabileceklerin en kötüsü olduğunu anladı. Whit ve Devil ona Garden’i rahat bırakmasını söylemek için buradaydı. Grace’i rahat bırakmasını.

İmkânsız.

“Size borçluyum, bunu tartışmayacağım,” dedi. “Ama gitmiyorum.”

“Yanlış anlıyorsun, düğ,” dedi Devil. “Bize borçlu değilsin. Onlara borçlusun. Bizim affımıza ihtiyacın yok. Garden’in affına ihtiyacın var.”

Bunu isterdi. Fakat asla olmayacak bir şeydi.

Tüm bunları değiştireceğiz.

“Grace’in affına ihtiyacın var,” diye ekledi Devil.

Bunu da isterdi. Daha fazlasını. “Nasıl?”

Whit homurdandıktan sonra, "Sana söyledim," dedi.

Devil gülümsedi, Ewan'ın kendi bıçağıyla yanağında açtığı yara izi gerildi. "Bizi görmeye gel."

Garden için mi? Yoksa Grace için mi?

"Ne yani, beni gladyatör yapıp aslanlara mı atacaksınız?"

"Dövüş konusunda kendini fasulye gibi nimetten sanıyorsun, kardeşim," dedi Whit, kuru bir sesle.

Devil'in tebessümü güçlü bir kahkahaya dönüştü. "Bizden çok uzun süredir uzaktasın, züppe." Şapkasını kafasına geçirip kaşlarına kadar indirdi, böylece geriye sadece yara izi ve yüzünün alt yarısı kaldı. "Durumu telafi etmek için gel ve bizi gör yoksa geri dönüp biz gereğini yaparız."

Kapıya yöneldi, Whit onunla omuz omuza geldi. Garden'da-kilerin Beast diye çağırdığı kardeşi ona döndü. "Bize sormadın."

"Ne soracaktım?"

"Grace'in seni öldürmeyeceğimize dair bizden söz alıp almadığını."

Sormasına gerek yoktu. Bunu yaptığını biliyordu. Çenesini kaldırdı, daha önemli soruyu sormamak için direniyordu. Uykularını kaçıran soruyu.

"Neden bu sözü aldığını sormadın."

İşte bu.

Neredeyse sessiz kaldı. Neredeyse. "Neden?" Soru beklediğinden daha sert bir tonda çıktı. Daha sabırsız.

Whit, Devil'a baktı. "Sana söylemiştim."

Tık. Tık.

Whit tekrar ona döndü ve Ewan çok iyi tanıdığı o kehribar bakışta; öfke ve ihanetin dışında başka bir şey... Keder gibi bir şey gördü. "Ona yaptığın buydu. Ona borçlu olduğun."

"Ne?" sorunun ağzından çıkmasına engel olamamıştı.

Devil önce Whit'e, sonra tekrar ona baktı.

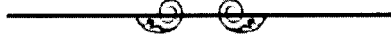
“Ya söyleyin ya da defolup gidin,” dedi Ewan, sesindeki çaresizlikle.

Whit cevap verdi. “Onun kalbini kırdın.”

Bu sözler, elini göğsüne bastırarak kadar sertti ve can yakıcıydı.

Whit bir an onu izledi, gerçeği görebiliyordu. “Sana bir şey yapmamıza gerek yok,” dedi, elinden büyük acılar çeken sessiz erkek kardeşi. “Senin mahvolmanı o sağlayacak. Ve bir an bile bunu hak etmediğini düşünmeyeceksin.”

Bölüm On İki

“Bir yıl dayanamaz diyorlar.”

Zeva ve Veronique içeri girerken Grace de borçları kontrol ettiği aylık hesap defterinden başını kaldırdı.

Zeva bugün özenle dikilmiş, yer yer gümüşle bezeli, bir servet değerindeki patlıcan moru elbisesini giymişti. Grace, kadının pratik kıyafetlere duyduğu saygısızlığa karşı başını iki yana sallasa da giysisinin uyumuna hayran kaldı. Öte yandan Veronique, bir pantolon ve bembeyaz bir gömlek giymişti, kollarının altından kolay erişilebildiği bir çift tabancayı tutan çaprazlama bir kılıf geçiyordu. Grace, her zaman o kadar görünür olmasa da kulübün güvenlik müdürünün silahsız olduğu bir zamanı hatırlayamıyordu.

Geceyle gündüz kadar farklı olsalar da her nasılsa mükemmel bir ekip olan bu ikiliye masasının karşısındaki koltukları işaret etti. “Bir yıl dayanamayacak olan kim?”

“Victoria,” dedi Zeva kısaca.

“Bir üyeden değil de kraliçeden söz ettiğinizi varsayıyorum?”

Grace’in yardımcılarıyla haftalık görüşmesi neredeyse her zaman Zeva’nın son dedikodu sayfalarını okumasıyla başlardı. Sık sık, üyelerle ilgili bazı heyecanlı haberler olurdu.

“Tanrım, evet. Kraliçe Victoria’nın kulübe üye olduğunu düşünabiliyor musunuz?” Zeva bir kahkaha attı, “Sanırım iş için harika olur,” dedi.

Grace, iş için korkunç olacağından emindi.

“Her neyse,” diye devam etti diğer kadın. “Bunu haberlerde okudum ve Dominion yaklaşırken bahis kitabına eklenmesi gerek gibi görünüyor. Hiç kimse bir kadının herhangi bir meşru süre boyunca hükümdar olarak kalabileceğini düşünmez.”

“Kimsenin buna inanmadığını mı söylüyorsun,” diye homurdandı Veronique, güderi kaplı bir bacağı diğerinin üzerine atıp koltuğunda iyice rahatlayarak. “Kadınlar, Elizabeth’in var olduğunu kolayca hatırlayabilir.”

Grace, “Ve erkekleri savaşa sürdüğünü,” dedi.

“Ne yazık ki zavallı bakire kraliçe, erkeklerden başka şekilde istifade edemedi,” dedi Zeva. “Biraz senin gibi Dahlia.”

“Duyduğum bu değil,” dedi Veronique sinsice.

Grace dikkatini yardımcısına çevirdi. “Neydi o?”

Zeva’nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve pencerenin ötesindeki çatılardan görülebilecek kadar geniş bir gülümsemeyle parladı. “Ah, evet, araştıralım! Neydi o?”

Veronique omuzlarını silkti. “Kızlar konuşuyor.”

Grace, “Kızlar konuşmamalı,” dedi.

“Onlara konuşmaları için para ödüyorsun.”

“Benim hakkımda değil!”

Zeva sanki masa tenisi maçı seyreder gibi dikkatle bir ona bir diğerine bakıyordu. “Ne olmuş ona?”

“Marwick’in balosuna gitti,” dedi Veronique, sanki bu Zeva için yeterli bilgi olacakmış gibi elini havada sallayarak. Zeva için hiçbir bilginin yeterli olmadığını unutmuş olamazdı.

Grace tekrar hesap defterine baktı, sayılar sayfada yüzerken zeminin açılıp onu başka bir uzak diyara sürüklemesini diliyordu.

“Eh, bunu yaptığını zaten biliyoruz,” dedi Zeva.

“Evet ama görünüşe göre tüm zamanını balo salonunda geçirmemiş.”

“Nasıl yani?” Bir duraksama. Hatırı sayılır, bilgi yüklü bir duraksama.

“Aha! Oooo!” Başka bir sessizlik ve hınzır bir sırıtış. “Zamanını nerede geçirmiş?”

“Bahçede,” diye fısıldadı Veronique, tüm binanın duyabileceği kadar yüksek sesle.

“Dahlia! Şunu söylemeliyim ki,” dedi Zeva elini göğsüne bastırarak. “Seninle gerçekten gurur duyuyorum.”

Grace gözlerini devirdi.

“Eh, kendine biraz fantezi yaratmasını önermiştik,” dedi Veronique bilmiş bir edayla.

“Yeter!”

“Ne kadar ilginç.” Başka bir duraksama. “Bu, bir yıl önce kıyasıya dövdüğün dük değil mi? Hani seni düşesi yapmak isteyen?”

Sadece düşes değil.

Sen bir kraliçesin. Bu gece senin kralın benim.

Bu sözlerin anısıyla yanakları kızardı. Belki fark etmezlerdi.

“Oo, enteresan...” dedi Zeva, hiç kuşkusuz ki hemen fark etmişti. Zaten fark etmesi için Zeva’ya para ödüyordu.

“Söyleyin bana,” dedi Grace. “Sizi kovmayacağımdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Ne için, işimizi yaptığımız için mi?”

Sorunun ardından sessizlik çöktü. Veronique gülmüyordu. Shelton Sokağı 72 numaranın oluşturulması için Grace’e katıldığı andan itibaren, sarsılmaz bir bağlılıkla kulüp üyelerinin ve çalışanlarının güvenliğini sağlıyordu. Kulüpte olmadığı tek zaman, kocasının gemisi limana demirlediği zamandı. Hatta o zaman bile kaptan sık sık ona bina çevresinde eşlik ederdi.

Grace takip edileceğini tahmin etmeliydi. Yıllar içinde, o ve Veronique, Covent Garden’da ve ötesinde geniş bir genç casus

ağı kurmuşlardı: Hizmetçiler, taverna kızları ve mesajlar için çatı koşucuları. Londra'nın –dünyanın– dört bir yanındaki suçlular; yankesici ve dilenci olarak çocukları kullanırdı, çünkü çocuklar kimsenin dikkatini çekmezdi. Ancak Grace kızların gözden kaçma ihtimalinin çok daha yüksek olduğunu keşfetti. Göze batmıyorlardı ve maaşları düşüktü. Böylece kızlara iyi maaş ve hatta daha fazla güç vermeye özen gösterdi. Yeni bir haber olduğunda Veronique ve Grace'e bilgi taşıyorlardı, bilgi ne kadar ilginç olursa o kadar iyiydi.

Bir balo elbisesi giyip Mayfair'e gitmesi kesinlikle ilginçti.

Yine de Grace bundan hoşlanmamıştı.

Başka ne rapor etmişlerdi? Kameriyede ne olduğunu görmüşler miydi?

Zeva genzini temizledi, "Evet, güzel, herkese aferin. Konu neydi?" diye sordu.

Sen bir kraliçesin.

Genzini temizleme sırası Grace'e gelmişti. "Kraliçeler."

Bunu düşünmemeliydi. Bir hata yapmıştı. Anıların ve geçmişe özlemin arasında kaybolan tek bir gece. Olması gerektiği gibi. Ewan, o olduğunu bile bilmiyordu. Oysa şimdi, görüldüğü kadarıyla tüm Covent Garden onun Grace olduğunu biliyor gibiydi.

Tanrım. Fantezi satmak yerine satın almaya kalkarsa olacağı buydu.

Zeva hâlâ konuşuyordu. "Elizabeth Regina'nın, Shelton 72'nin onurlu bir üyesi olacağına içtenlikle inanıyorum."

Grace konu değişikliğini memnuniyetle karşılayarak bir yılın yeni üyelik talebini ona doğru uzattı, "Sıraya girmesi gerek," dedi. "Her geçen dakika ünümüz artıyor. Elimde üç düşes var ve anladığım kadarıyla buralardaki küçük bir toprağın yöneticisi."

"Tartışmak istediğim de bu," diye araya girdi Veronique. "Şöhretimizin artması beni endişelendiriyor."

Zeva iç geçirdi, "Ah, Veronique, havada her zaman yağmur bulutu görürsün."

Veronique diğer kadına sert bir bakış attı. “Burada herkes kokteyl sandviçleriyle uğraşmıyor.” Grace’e baktı. “Tek söyledim, geçen ay yirmi bir yeni üye sözleşmesi imzaladığımız.”

“Yirmi üç,” diye düzeltti Zeva.

“Güzel. Üstelik ilginin azaldığına dair hiçbir işaret yok. Yani, üyeliği artırmaya devam etmek istiyorsak...” Veronique duraksayıp Grace’in bakışını yakaladı. “Ki öyle olduğunu varsayıyorum?”

“Aksi için bir neden göremiyorum,” dedi Grace.

“O halde daha fazla güvenliğe ihtiyacımız olacak.” Shelton 72’nin güvenlik sorumlusu ellerini iyice açarak Grace’in masasının karşı tarafındaki koltuğuna yayıldı. Masada gelişigüzel yığılmış gazete kâğıdı, üye dosyaları, banka belgeleri ve fatura kulelerine dikkatli bir bakış atarak ekledi, “En azından, bir gün altında mahsur kalacağın bu çığ gibi kâğıtların arasına gömüldüğünde, bu odanın dışında seni kurtarmak için özel bir korumaya ihtiyacımız olacak.”

“Saçmalık. Her şeyin nerede olduğunu biliyorum,” dedi Grace. Zeva oturduğu yerde güldü. “Kaç kişiye ihtiyacımız var?”

Veronique tereddüt etmedi. “Beş.”

Grace’in kaşları kalktı. Shelton 72’nin hem sağduyuya değer veren bir kadın kulübü hem de güvenliği önemseyen bir genelev olması nedeniyle, zaten günün her saati üç vardiya halinde çalışan on beş kişilik bir güvenlik kadrosu vardı. “Seri cinayetler mi bekliyorsunuz?”

“Üç gece önce Maggie O’Tiernen’in yerinde arbede yaşandı.”

“Maggie O’Tiernen’de üç gecede bir arbede yaşanıyor zaten,” dedi Grace. Bar, en sevdiği şey güçlü denizcileri onun onuru için dövüşmeye kışkırtmak ve karşılığında geceyi onunla geçirme lütfunda bulunmak olan İrlandalı kustah mülk sahibesiyle efsane olmuştu. “Bu tür gösterileri kimse Maggie kadar sevmez.”

“Bunun sıradan bir kavga olmadığını duydum,” dedi Veronique.

“Biri tarafından mı tahrik edilmiş?” diye sordu Zeva.

“Kimse teyit edemiyor,” diye yanıtladı Veronique, “ama hoşuma gitmedi. Hele Satchell’den sonra.”

Bayanlar için bir oyun diyarı olan Satchell’s, bir yıldan daha az bir süredir açıktı, ancak çoktan aristokrat kadınların gözdesi olmuştu. Bir dereceye kadar gizlilik ön plandaydı, gösterişli bir şekilde döşenmişti ve gittiği her yeri para harcamaya layık göstermeye yetecek kadar şöhrat sahibi, ışıltılı bir mücevher olan ve suça meyilli her yeni işletmenin koruyucu azizesi Trevescan Düşesi’nin uğrak yeri idi.

Elbette Grace, düşesi kadınların toplandığı yerlerle ilgilendiğini bilecek kadar uzun süredir tanıyordu. “Satchell’de ne oldu?”

“Basıldı.”

Grace hareketsiz kaldı. “Kim tarafından?”

“Rakip olabilir.” Veronique pantolonunun üstünde görünmeyen bir şeyi parmak uçlarıyla çekiştirirdi.

“Olabilir,” diye tekrarladı Grace. Kötü alışkanlıklara dayalı bir iş, tam olarak erkeklerinkiyle aynı kulvarda yürütülmüyordu. “Kraliçe, kadınların üstünden para kazanmak isteyen herkesin çanına ot tıkıyor.”

“İyi bir iş olduğunun kanıtıyız,” diye araya girdi Zeva.

Veronique omuzlarını silktiler. “Olabilir. Kraliyet de olabilir. Pel’in adamları olabilir.” Yeni icat edilen şehir polis gücü, adını duyurmak için can atıyordu. “Güç sarhoşu olan, sopa, yumruk ve ateşli silah kullanan adamların hepsi aynıdır.”

Grace midesini burkan bir duyguyla başını iki yana salladı. “Olabilir.”

“Yasadışı hiçbir şey yapmıyoruz,” dedi Zeva. Haklıydı. Fuhuş yasadışı değildi. Özel kulüpler de öyle. Yaptıkları en yasadışı şey kaçak içki servis etmektir ama Mayfair’deki bütün erkek kulüpleri aynı şeyi yapıyordu.

Elbette Mayfair’de erkek kulübü değildiler ve bu onları tehlikeye atıyordu. “Kadınların eğlenceyi kendi ellerine almasından kimse hoşlanmaz,” dedi Veronique.

“Kadınların hayatlarını kendi ellerine almasından kimse hoşlanmaz,” dedi Grace.

Baskına uğrarlarsa, Garden’da üyelerin ne yaptığını kimsenin bilmesine gerek kalmazdı. Üye isimlerinin listesi tek başına Britanya’yı sallardı.

“Binlerce düşmanımız var; kraliyet, polis ve rakiplerimiz sadece en görünür olanlar.” Grace, Veronique’ye baktı. “*The Other Side* iki hafta önce kapatıldı.”

Veronique’nin kaşları kalktı. “Bu üç oldu.” Veronique, Grace’in şimdiye kadar tanıdığı, belanın kokusunu en iyi alan kişiydi. Bu, kadının gemilerde yaşadığı dönemlerde geliştirdiği bir yetenektir. Bir kibrit çakıldığında, o kibritin sönüp sönmeyeceğini ya da yangın çıkarıp çıkarmayacağını bilirdi. Bir şeyler olduğuna inanıyorsa, büyük ihtimal doğrudur.

The Other Side. Maggie O’Tiernen’in Yeri. Satchell. Kadın üyelere hitap eden üç yer. Son haftalarda hepsine gözdağı verilmişti.

“Peck?” Tommy Peck, Bow Sokağı Dedektifi. Garden’daki kızları kollaması bir göstergeyse saygın kişilerden biriydi.

Veronique başını iki yana salladı. “Ortalıkta görünmedi.” Duraksadı. “Başka bir şey daha var.”

“Devam et.”

“Binanın izlendiğine inanmak için nedenlerim var.”

Grace bundan hoşlanmadı. “Nasıl? Çatıda silahlı nöbetçiler var... ve diğer bütün çatılarda da casuslarımız geziyor.”

Veronique omuzlarını silkti. “Kanıtlayamam. Etrafta garip yüzler dolaşıyor ve çizmeleri Cheapside’ oğlanları için fazla parlak.”

Eşegi sağlam kazığa bağlamakta fayda vardı. “Güvenliği işe alın. Kraliyetten evvel, tünellerin temiz olduğundan emin olun.” Grace onu devralmadan ve Shelton 72’yi seçkin bir kadın kulübüne dönüştürmeden önce, bina kaçakçıların saklandığı eski

*Cheapside: Eski Londra’da ‘Bow Bells’ (St. Mary-le-Bow Kilisesi)’nin çanlarının duyulma alanı olarak tabir edilen sınırlara sahip, kentin ucuz tarafı diye bilinen bölgesidir. (ç.n.)

bir yerdı ve diğer kaçakçıların ya da kraliyetin saldırısına karşı, farklı yönlerle uzanan yüzlerce metre gizli tünelleri vardı.

Genelevde yasadışı olan hiçbir şey yoktu, o yüzden bu konuda çok fazla düşünmemişti. İki örnek dışında... Birincisi, kulüp düzenli olarak konumunu bilmesine güvenilmeyen konukları getirmek için kullanılıyordu ve ikincisi, bazen kendini eğlenceye hazırlayan bir üye zaman zaman zindan fikrine ilgi duyabiliyordu.

Ancak kadınların iktidarda olduğu yerlerde, bu gücü onlardan kapmak için hiçbir şeyden sakınmayan erkeklerin ne kadar fazla olduğunu, Shelton 72'nin personelini ve müşterilerini korumak için ne gerekiyorsa yapacağını gayet iyi biliyordu.

Veronique başıyla onayladı, görünüşe göre tatmin olmuştu. "Yapılmış bil."

"Sırada ne var?"

Sohbetin geri kalanı kulübün iç işleyişini kapsıyordu. Grace'in Venedik'ten getirdiği kibirli ve yetenekli şefin, mükemmeliyetçi bir çizgiyle sürekli olarak pasta şefiyle anlaşmazlık yaşaması; iki hafta sonra, sonbaharın ilk ve her zaman en özenlisi olan eylül Dominion'u için hazırlıklar; benzersiz üçlünün yani kulübün üyelerine sunabildiği hizmetlerde belirli bir boşluğu dolduracak, iplerle ciddi bir beceriye sahip bir kadın ve iki erkeğin gelişi.

Kırk beş dakika sonra, Zeva ve Veronique raporlarını bitirmişti. Ayrılmak için ayağa kalktılar, kapıya doğru ilerlemeden önce Zeva geri döndü. "Bir şey daha var."

Grace yardımcısına baktı.

"Lordlar Kamarası'nda tartışılan yeni bir yasa tasarısı var. İçinde pek çok faydalı madde var: Hayat kadınlarının güvenliği, hastalık saçı mezbahalara ceza, işyerleri için yaş kısıtlamaları, gecekondular için temiz su boruları." Hepsi, Covent Garden ve East End'i doğrudan etkileyen sorunlardı. Grace şaşkıındı. "Yasa tasarısı kimin?"

"Lamont ve Leighton."

Yani İngiltere'deki en saygın düklerden ikisi. "Tartışmaya katılanlar kim?"

Hafif bir omuz silkme. "İyi olanlar."

Grace başını iki yana salladı. "Geçmez. Dünyamızı önemseyen yeterince lord yok." Doğru olan bir şey varsa, o da zengin aristokratların fakirlerle ilgilenmekten ödlerinin kopmasıydı.

Zeva başıyla onayladı. "Eh, en azından konuşuyorlar."

"Daha fazlasını yaptıklarında bana haber ver." Veronique'ye baktı. "Ve kızlara söyle, özel işlerim sadece beni ilgilendirir."

Veronique sırtıttı. "Hangi özel iş?"

Kapının belli belirsiz vurulması, kadının küçük eğlencesini daha fazla uzatmasını engelledi. Veronique hafifçe başını eğerek açtığında, on iki veya on üç yaşındaki bir kızın körpe yüzü göründü. Gri-yeşil gözleri Veronique'den Zeva'ya, ardından arkasından Grace'e kaydı ve şaşkınlıkla tekrar patronuna geri döndü. "Ben... aşağıdakiler bana yukarı gelmemi söylediler."

"Rapor ver," dedi Veronique.

Kız şapkasını çıkardı, siyah bukleler omuzlarına dökülürken gerginliği çok açık bir biçimde Grace'e baktı.

Grace o yaşta kendinin de ne kadar gergin olduğunu ve istifade edilmesi çok kolay olan bu zayıflığı açığa çıkarma korkusuyla yetişkinlerle birlikteyken bunu nasıl hızlıca savuşturmayı öğrendiğini hatırlayarak gülümsedi. "Hadi, devam et."

"Ziyaretçi var."

Bunu duyan Grace ayağa kalktı. Bir şifre.

"Nerede?" diye sordu Veronique.

"Rookery."

Grace masasından kalktı. Casuslarını yıllarca, yaşadıkları ve çalıştıkları Rookery'de Devil ve Whit'i izlemekle görevlendirilmişti. Böylece kardeşlerinin fevri davranışlarının başlarını belaya sokmasını engelleyecekti. Grace iki yengeye sahip olduğundan beri, Rookery'den gelen haberler azalmıştı. Görünüşe göre,

kardeşleri öfkelerini sıkıntıya dönüştürmektense daha değerli bir şey yaparak eşleriyle ilgilenmeyi tercih ediyorlardı.

Ancak bu rapor –Rookery’de bir ziyaretçi– orada olağandışı bir şeylerin olduğunu gösteriyordu... Doğru olmayan bir şey.

Bir ziyaretçi görüldüğü kadar masum değildi. Bir yabancı anlamına geliyordu. Genellikle, olmaması gereken bir yerde olan ve üstüne vazife olmayan sorular soran biri. Genellikle, Çıplak Yumruklu Piçler hakkında sorular soran biri. Kızlar, yıllar önce ortaya çıkmış olabilecek iki genç çocuk ve bir kızla ilgili sorular sorulduğunda yakından ilgilenmek ve hemen rapor vermek üzere eğitilmişlerdi.

Gerçi bir yıldır saklanmıyorlardı. Fakat özgürlük, Grace’in hafife alamayacağı kadar yeniydi. “Ne tür bir ziyaretçi?”

Kız, başıyla onay veren Veronique’ye baktı. “Devam et.”

“Çok güçlü bir adam. Piçlerin deposuna sandık çekiyor.”

Bir önceki gün limana bir gemi gelmişti ve akşam boşaltılmış olacaktı.

Akşam.

Ellerini ceplerine sokan ve sürekli ayaklarını değiştiren kızın açık tedirginliğini izledi. Grace ondaki kararsızlığın farkındaydı. Kızinki bir önseziydi. Grace’in de sahip olduğu bir önsezi.

“Bu söylediğin sıradışı gelmiyor,” dedi ona yaklaşarak. “Bura-ya gelme sebebin nedir?”

İri gözler onunkine doğru yükseldi. “Güneş tam tepede.”

Doğru. Piçler gün ışığında yük taşımazdı. Bu çok riskliydi.

Ne iş çeviriyorlardı?

Grace başıyla onayladı. “İşte bu. Adın nedir?”

“Victoria, efendim,” dedi kız, başını elinden geldiğince hızlı sallayarak. Bu bir Doğu Yakası nezaket gösterisiydi.

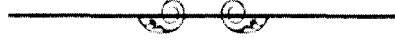
İsme şaşıran Grace, Zeva ve Veronique’ye baktığında onların da gülümsediğini gördü. “En azından buna karşı çıkamam.” Elini cebine attı ve çocukken kendisine rakip olacak bir hızla onu havada yakalayan kıza bir bozuk para fırlattı.

Kız harika bir dövüşçü olabilirdi ama bunu asla kanıtlamak zorunda değildi, çünkü istediği sürece Grace ile çalışabilirdi.

“İyi iş çıkardın, Victoria. Teşekkür ederim.”

Başka bir baş işareti ve kız, son anda bir şey hatırlayıp geri dönmeden önce kapıya doğru yöneldi. “Of, bir şey daha var...” Şapkasını çekiştirerek duraksadı, sonra sesi öncekinden biraz daha güçlü çıktı. “Onun bir züppe olduğunu söylüyorlar.”

Bölüm On Üç

Budala kardeşleri tam olarak onları bulmayı beklediği yer-deydiler. Covent Garden'ın derinliklerinde, piçlerin deposunun avlusuna bakan çatılarda.

Onlara ulaşmak için Garden'ın labirent gibi birbirine bağlı binalardan oluşan geniş ağını kullanırken, “Kenara çok yaklaşmayın,” dedi. “Birinini sizi aşağı itmesini istemezsiniz.”

Endişeyle dönüp bakan Devil'in kaşları, onu görünce neşeye yukarı kalktı. Tabii ki neşelenirdi. Devil, şu koca dünyadaki hiçbir şeyi etrafındakileri kukla gibi oynatmaktan daha fazla sevmezdi. “Vay! Sen ha! Ve tam da her şey ilginçleşirken geldin.”

Yaklaştıkça kalbi daha hızlı çarpıyordu. Aşağıdaki avludan, kardeşlerinin uydurduğu ayrıntılı planı izlemek için kalabalığın bir araya geldiği yerden şamata ve uğultuları duymayı bekleyerek başını eğdi.

Onun yerine sessizlikle karşılaştığında şaşırdı. Sessizlik kalbinin daha da hızlı çarpmasına yol açtı. Sessizlik daha tehlikeliydi.

Grace onların yanına geldiğinde kenara çekildiler, kaçtıkları gecedeki beri yirmi yıldır yaptıkları gibi aralarında ona da boşluk bıraktılar. O çatıda, yüksekte olduğu için ne kadar huzursuz

olursa olsun, asla bu adamlarla olduğu kadar evinde hissetmemişti. Kan bağları olmasa da y¼rekten kardeş olduklarının ve aileye doğumla değil, bularak sahip olunduğunun kanıtıydı.

Ancak bu, işleri y¼zlerine g¼zlerine bulaştırırlarsa, canlarına okumayacağı anlamına gelmiyordu.

Derin bir nefes aldı ve çatının kenarından aşağıya doğru onların bakışını takip ederek, ikinci g¼neřinin, ıplak Yumruklu Piçler'in sahip olduğu devasa deponun d¼rt bir yanını çevreleyen muazzam diked¼rtgen alana uzun g¼lgeler bıraktığı avluyu inceledi.

Piçlerin iş operasyonunu y¼r¼ten Norveçli dâhi Annika'nın, zifiri karanlık deponun b¼y¼k kayar kapısının eşiğinde durduğu, avlunun uzak ucundaki ana girişten erişilebilen bir i koridor ağı binaları birbirine bağlıyordu. Nik'in yanında, ellerinde koli kancaları varken kollarını geniş g¼ğ¼slerinin ¼zerinde kavuşturmuş, geçimlerini sağlamak için taşımacılık yapan d¼rtl¼ adam grubu vardı. Bu beş kişi, hareketsiz bir şekilde n¼bet tutuyordu.

İzliyordu.

Herkesin izlediği gibi. Avlu insanlarla doluydu. Yaşlısı ve genile erkeklerden ve kadınlardan oluşan ikili –yer yer ¼cl¼– sıralar halinde bir kalabalık vardı. Grace kalabalığın doğu ucunda, mahalleye tatlı su taşıyan bir grup çocuğun arkasındaki Rookery'nin fırıncısını tanıdı. Sokaklarda alışan kızlardan birkaçı batı duvarının uzun g¼lgesinde duruyordu. Doktorun karısı bile oradaydı.

Hepsinin g¼rd¼đ¼n¼ g¼rmesi, Grace'in biraz zamanını aldı.

Yalan.

Çatının kenarından avlunun ortasına doğru baktığı anda, onu tek başına orada g¼rd¼. Dirseklerine kadar sıvadığı g¼mleđinin kolları, omzunun ¼zerinden sert bir iple tutturulmuş yaklaşık bir metre karelik buz bloğunu kaldırırken gerilen ¼n kollarının kaslarını açığa çıkartıyordu.

Bu kaslar, onun d¼k olduğunu haykırmayan yegâne şeydi. Nereden geldiğini anlamaları için tek kelime etmesi gerekmezdi, ¼nk¼ bunu saklayabilecek hiçbir şey yoktu.

Grace ceketinin nerede olduğunu merak etti, çünkü onsuz ya da yeleksiz geleceğine inanmak imkânsızdı. Ya da bir kravat. Veya şapka. Pantolona gelince, kalçalarına tam oturuyordu ve Rookery için tasarlanmamıştı. Rengi Garden'ın kirini ve çamurunu gizlemek için çok açıktı.

Yüzü de gerçeği saklayamıyordu. Uzun burnunun Devil'in esaslı yumruğuyla çocukken kırılmış ya da ter ve kirle lekelenmiş olmasının bir önemi yoktu. Kıvrımları tamamen yanlış, keskin ve aristokrattı, burnundaki şişkinlik bile Mayfair vurgusu taşıyor gibiydi.

Bütün bunlara rağmen, gördüğü en yakışıklı erkekti.

Kızların onun hakkında söylediklerine şaşmamak gerekiyordu, buraya ait değildi.

Her santimi dük olduğunu ilan ediyordu.

Her santimi düşmandı.

Ve Garden bunu biliyordu.

İnsanlar avlunun dört bir yanındaydılar. Genç adamın buzu çekmek için bir kancası olmadan, cildini ipin sert sürtünmesinden korumak için deri bir omuz koruyucusu olmadan, aslında atların dizginlerini ve bastonları tutmak için yapılan eldivenleri olmadan buzu çekmesini izliyor ve yaptığı hatalardan zevk alıp mest oluyorlardı.

"Gerçekten, ikinizin yetişkinliğe erişecek kadar yaşaması bir mucize. Ve sizinle evlenecek kadınlar bulması da," dedi usulca. "Neyse ki kadınlar çok zeki yoksa soyunuz için gerçekten korkardım. Bu nasıl bir ceza? Ona buz mu çektiriyorsunuz? İçinde paketlenmiş olarak gelen yükü gördü mü? Çünkü kaçak mallarınızın yanına bir dükün yaklaşmasına izin vermek gerçekten inanılamayacak kadar aptalca."

"Gerçek yükün yanına bile yaklaşmadı," dedi Devil.

"Öyle mi?"

"Hayır. Sadece buzu çekiyor."

“Kaç tane var?”

Devil, Beast’e baktı. “Kaç, seksen mi?”

Beast omuzlarını silktili. “Yüz?”

Yüz blok buz, her biri en az yirmi kilo. Ve kancasız. Elleri iplerden su toplayacaktı. Omuzları da. Üzerinde taşıyıcıların geleneksel olarak giydiği korumaların hiçbirisi yoktu. Çenesi gerildi. “Kaç tane taşıdı?”

“On? Bir düzine?”

Grace başını iki yana salladı. Daha fazlasını yapamazdı. O bir taşıyıcı değildi. Elinde bir kancayla doğmamıştı.

Ancak adam hiç durmayacakmış gibi görünüyordu. Şehrin daha önce ona ve şimdi kendilerine ait bu bölgesinde, çamurun içinde onu izlerken boğazında bir şeyler düğümlendi. “Garden’ın ortasına bir düğ koyup onun zarar görmeden, sağ salim uzaklaşmasını mı bekliyorsunuz?”

“Bunu beklediğimizi söyleyemem, hayır,” dedi Devil.

“Mmm,” diye ona katıldı Beast. “Sanırım yapamam diye umuyoruz.”

“Ona dokunmayacağınıza karar verdik sanıyordum?”

Devil ona baktı ve kollarını iki yana açtı. “Çatıdayım, Gracie. Şu ana kadar oraya inmedim bile.”

“Yine de bir şey başlatıyorsun ve bu bitene kadar durmayacak,” dedi. “Bunu biliyorsun.”

“Kendisi başlattı,” dedi Whit.

Grace ona bir bakış attı. “Bu ne anlama geliyor?”

Whit homurdandı. “Borçlarını ödemeye geldi.”

“Borçlarını mı?”

“Ne yani, teklifini kabul etmese miydik?” dedi Devil. “On bin papel ve Garden’da bir miktar esaslı iş kaçırılacak bir şey değil.”

On bin sterlin. “Aileler için mi?”

Bu bir servetti.

Beast ona döndü, genellikle çok yumuşak bakan kehribar rengi gözleri sertleşti. Sesi de ona uyuyordu. “Beş adam ve bu ye-

terli değil." Grace, kardeşinin ağzından kısa ve sert bir homurtu gibi dökülen bu sözcüklerin acısını ıslak bir kırbaç gibi hissetti. "Onlara borçlu ve bunu hatırlasan iyi edersin."

Bu eleştiriyle yüzü kıpkırmızı oldu ve Beast'ın profiline konuştu. "Unuttuğumu mu sanıyorsun?" Beast ona bakmadı. "Sanırım onunla ilgili gerçekleri hatırlamakta her zaman güçlük çekiyorsun."

Bu sözler yüzünden göğsünün sıkışmasına sinirlenerek hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. Şu ya da bu şekilde, Ewan'a ne olduğu neden umurundaydı?

Ewan değil.

Arkası ona dönük bir şekilde avludan geçen adamı tekrar izledi. Artık sıırıslıklam olan gömleğinden sırt kasları görölüyordu. Ağırılığın altında seğirirlerken Grace'in ağzı kurudu.

Marwick. Dük gibi giyinmiş olsun ya da olmasın, onun gerçeği buydu.

Grace dikkatini ondan uzaklaştırdı, bunun yerine sessizce adamı seyreden kalabalığa odaklandı. Bu sessizliğin hiç de kolay bir yanı yoktu, sakinlik ve gerginlik arasındaki farkı anlayacak kadar uzun süredir Covent Garden'da yaşıyordu. Aşağıdakiler gerilmiş, dükü yakalayıp herkese ibret olsun diye cezalandırmak için fırsat kolluyor gibiydiler.

Zengin, güçlü, unvan sahibi dükü.

Sadece öyle doğduğu için bunlara sahipti.

Öyle doğmamış olması dışında. Doğduğunda, onlardan biri olsa da...

Fakat bunu bilen yoktu. Hiç kimse. Çıplak Yumruklu Piçler dışında hiç kimse. Rookery'deki biri, Tavistock Row'dan sarışın bir ufaklığı hatırlasa bile onu asla önlerindeki dükle eşleştiremezdi. Ne kadar buz taşıdığı önemli değildi.

"Kavgaya hazırlar," dedi Grace usulca. Onları kaç kez böyle görmüştü? Parmak uçlarında yükselmiş ve saldırmaya hazır halde?

Beast homurdanarak aynı fikirde olduğunu belirtti.

“Tabii ki hazırlar. Bundan hoşlanıyorlar,” dedi Devil. “Çamurda bir dük mü? Aşağılık bir pisliğin Shakespeare okumasını izler gibi.”

“O halde? Bunu onlara vermesini mi bekliyorsunuz?”

“Garden’ın kendi mücadelesini vermek istediğini ve daha azına razı olmayacaklarını bilecek kadar zeki. Ve eğer bağışlanmak istiyorsa...”

“Bağışlanmak mı istiyor?”

Devil ona bir bakış attı. “Bizden değil.” Çenesini avluya doğru kaldırdı. “Onlardan.”

Depo kapısındaki güçlü elemanlardan birinin ayaklarının dibine buzu koymasını izlerken zihninde bir anı canlandı. *Hak ettiklerini alamıyorlar.* Bunu ona çocukken söylemişti. Bu insanlar hakkında. Bu yer hakkında.

Adam tekrar avluya yöneldi.

Tüm bunları değiştireceğiz.

Ewan bu sözleri duymuş gibi çatıya baktı ve bakışları hemen onu buldu. Bir an duraksadı. Kimsenin fark etmesine yetecek kadar uzun olmasa da Grace fark etmişti.

Adam doğrulamak için çenesini kaldırdı ve Grace cevap verme dürtüsüne direndi.

Bu yaptığı her neyse, planı her neyse, yeterli değildi.

Asla yeterli olmayacaktı.

Onu avlu boyunca ilerlerken izledi, bakışlarıyla hatlarını, üstüne yapışan gömleğinden görünen geniş göğsünü ve her geçen yıl geliştirdiği sırt kaslarını takip etti. Yakasındaki açıklık, çocukluklarından beri orada olan sol omzundaki kırmızı bir lekeyi ve beyaz bir yara izinin ucunu ortaya çıkarıyordu.

Bu, Ewan’ın en değerli sırrını, aşkını keşfettiğinde babasının bıraktığı izdi. İhtiyar dük onları bir yaz akşamında karanlıkta, birbirlerinin sıcaklığında kıvrılmış halde bulmuş –Grace’in bugün bile hatırlayabildiği bir sıcaklık– ve öfkeden çıldırmıştı.

Hiçbir vârisim annesi orospu olan bir pisiğe sarılamaz, diye haykırarak Grace’in üstüne yürümüşü.

Ewan onu korumaya çalışmıştı ama babası yirmi santim daha uzun ve kırk beş kilo daha güçlüydü. Ewan'ı yere sermiş ve Grace'in gözleri önünde sadistçe o izi bırakmıştı.

Ertesi gün her şey farklıydı.

Sevdiği çocuk gitmişti.

Birkaç gün sonraysa onlara ihanet etmişti.

"Burada ne işi var?" diye sordu, düşünceleri zihninden uzaklaştırarak. "Buz taşıyarak sizi ikna edemez, Rookery'den bahsetmiyorum bile. Aksine, onları daha da kızdırır."

Devil, Marwick'in aşağıdaki hareketlerinden gözünü ayırmadan, "Senin için döndü," dedi.

Bu sözler, hafta başında bahçedeki dokunuşlarının anısıyla birlikte içini parçalayarak geçti. Aklını kurcalayan sorularla birlikte, mesela adını söylemesi için sürekli onu kışkırtması gibi. Şüphe aklını kurcaladı. Belki de başından beri bildiği duygusundan kurtulamadı.

Karşı çıkmaktan başka seçeneği yoktu, başını iki yana salladı. "Doğru değil."

Sözcükler neden bir yalan gibi geliyordu?

Ya doğruysa?

Bu düşünceyi zihninden savuşturdu ve avluya bakarak konuştu. "Evlenmek için piyasaya çıkmış."

"Evet," dedi Devil ağır ağır. "Doğru olsaydı bu bir sorun olurdu ama değil."

Grace ona baktı. "Ne?"

Beast homurdandı. "Bu bir tuzak."

"Kim için tuzak?" diye sordu Grace. "Herhalde böyle bir şey yapacağımı..." Baloda, bahçede kendini nasıl ona teslim ettiğini hatırlayınca sesi canlılığını yitirdi. "Beni geri kazanabileceğini düşünüyor olamaz."

Devil uzun süre ona baktı. "Yapamaz mı?"

Bakışları sertleşti. "Hayır."

“Tamam o zaman,” dedi Devil, alabildiğine uysal ve son derece çileden çıkarıcı bir sesle.

“Bu bir tuzak,” diye tekrarladı Beast.

Grace hiç düşünmeden Ewan’a baktı. Bakışlarının göğsünde, sırtında ve kıvrımlarında dolaşmasına, kash kalçalarının üzerinden aşağıya inmesine ve sonra yavaşça geri dönmesine izin verdi. Yüzünün güzel hatlarında –olması gerekenden daha yavaş bir şekilde– gezdikçe onun artık bir çocuk olmadığını daha iyi görüyordu.

O bir çocuk değildi.

Ne beklediğini bilmeden onunla göz göze geldi. Kesinlikle dudaklarının bilmiş bir tavırla kıvrılmasını, sanki aklından her geçeni okurmuşçasına bir sarı kaşının kalkmasını beklemiyordu. Sanki hoşuna gitmişti. Grace’in dikkatlice incelediğini anladığını göstermek istercesine çenesini ona doğru kaldırdı, hanımının desteğini bekleyen turnuvadaki bir şövalye gibiydi.

Bu nereden çıkmıştı?

Grace hanımefendi değildi ve o da kesinlikle şövalye değildi.

“Hop! Dük!”

“İşte başladık,” dedi Devil usulca. “Sana bakış şekli hoşlarına gitmedi, Dahlia.”

Grace, söz konusu dükü seyretmekle çok meşgul olduğundan bu haykırışı göz ardı etmişti. Göz ardı etse de ses duyulmuştu, adamın uzun adımlarının belli belirsiz yavaşlaması duyulduğunun kanıtıydı. Sadece gerçekten bakan birinin fark edeceği bir başka hareket.

Grace fark etmişti.

Farkındalığın verdiği huzursuzluğu görmezden gelerek, “Sınırım onlara her şeyi anlattın?” dedi.

“Yoo,” dedi Devil, bir eli cebinde, topuklarının üzerinde gelişigüzel bir şekilde sallanarak. “Onlara her şeyi anlatsaydık yüzünü gösterdiği anda ölmüştü. Onlara sadece onun bir dük olduğunu söyledik.”

Grace ona bir bakış attı. “Ne tür bir düğ?”

Devil ona sırtırken Ewan’ın yirmi yıl önce açtığı yaranın izi yanağında bembeyaz parlıyordu. Covent Garden aksanıyla cevap verdi “Hak ettiğini alan türden.”

Doğru, diye hatırlattı Grace kendine. Bu kalabalık, bugün ona hak ettiğini verecekti.

“Yine de kapıdan ilk çıkanların O’Malley’ler olmasını beklemiyordum.”

Beast homurdandı. “Kapıdan ilk olarak her zaman O’Malley’ler çıkar.” Avlunun batı kenarından aşağıya doğru süzülen güneşe baktı. “Saate gelince? Patrick O’Malley zaten çoktan bir düğün üstüne yürüyecek kadar kafayı bulmuş.”

Patrick O’Malley, her zaman dövüşe hazır gerçek bir kabadayıydı. Kalabalığın arasından ayrıldı. “Bizimle pislüğün içine girebileceğini mi sanıyorsun? İş canını yakmaya başlayana kadar biraz oyalanıp sonra da pılını pırtını toplayarak kendi türünden olanlara, Garden’da nasıl vakit geçirdiğine dair masal anlatmaya geri dönebileceğini mi sandın? Sence eğlenir gibi bir halimiz mi var?”

Ewan’ın Garden’da doğduğunu bilmiyorlardı.

Burada geçirdiği zamanın hikâyelerini anlatmakla hiç ilgilenmediğini bilmiyorlardı.

“O’Malley başlarsa, geri kalanlar işi bitirir,” dedi Beast. “Düğ bunun ne büyük lütuf olduğunu bilmiyor, erkekler sırf O’Malley kardeşlere karşı gelmenin zevki için onun tarafını tutacak.”

Grace kardeşlerine baktı. “Bir ayaklanma istiyorsunuz.”

Devil omuz silkti. “Ne münasebet! Bir ayaklanma olmayacak. Bu sadece adamakıllı bir kavga olacak. Tanrı’nın istediği gibi.”

“Ya ölürse? Bunun için kim asılacak?” diye sordu Grace, her şeyin kontrolden çıkmak üzere olduğunu hissediyordu.

“Nasıl dövüştüğünü unuttun mu Gracie?” diye sordu Whit.

“Bana Gracie deme,” diye tersledi. “Çocuk değilim.”

Whit, Devil’a baktı. “Sana söylemiştim.”

Grace kaşlarını çatı. “Ona ne söyledin?”

Devil iç çekti. “Söyledin.”

“Ona ne söyledin?”

Beast yere baktı. “Sadece genç Marwick Dükü’nün iblis gibi dövüştüğünü söylüyorum. Ölmeyecek.”

“Sana söylüyorum, dük,” diye bağırdı Patrick O’Malley aşağıda. “Garden’in tadına bakmak istiyorsan senin için buradayım.”

Ewan cevap vermedi, onun yerine hemen altındaki vagondan bir buz bloğunu daha iple çekip deponun yolunu tuttu. Dikkatini, güçlü bir kancası ve daha güçlü bir sırtı olan, ağaç gövdesi gibi kollarını göğsünde kavuşturarak kapı pervazına yaslanmış bekleyen adamda toplamıştı.

Dükle yarı yolda buluşmayı reddeden adam.

Kalabalık, deponun avlusunda daha fazla yer açmak için bir araya toplandı.

Grace küfretti. “Bu çılgınlık.”

Ewan’ın kafasının arkasına bir çamur yığını çarptı. Hareketsiz kaldı. Gerildi.

O’Malley, pis ellerini zaten leş gibi olan pantolonuna silerek yaklaştı. “Sana söylüyorum dedim, dük.”

“Oltaya gelecek,” dedi Devil.

Beast homurdanarak cevap verdi. “Elinde değil. Asla geri adım atamaz.” Anılar canlandı, çocukken yediği sağlam bir yumrukla sendeleyen Ewan anında dönüyor, ritmik hareketlerle daha fazlası için geri geliyordu.

Aşağıda, Patrick O’Malley’e dönmüştü.

“İkiye varmadan düşeceğine elli sterlin koyuyorum.”

Grace şaşkın bakışlarını Devil’a çevirdi. “Ewan’ın düşeceğini mi düşünüyorsun?”

Devil bir kaşını kaldırdı. “Sen düşünmüyor musun?”

Düşünmüyordu.

Beast cebinden iki saat çıkardı, gözleri hâlâ avluydaydı. İnsanların heyecandan titreyerek toplanmalarını seyrediyordu. Öfke

ve kalabalık onları kavgaya hazırlıyordu. “İki dakika mı? Yoksa saniye mi?”

Devil güldü. “Biraz bonkör ol, kardeşim.”

Beast saatlerine baktı, sonra Ewan’a döndü. Aynı anda o da kardeşleriyle yüzleşmek için kalabalığı tarıyordu. Sonra bakışları yukarı, binaların üzerine kaydı. Onların üstünde kilitlendi. *Onun* üstünde.

Beast bunu gördü. “Evet, pekâlâ. Paranı alacağım.”

“Sence hâlâ yapabilir mi?” Devil şaşırmış gibiydi.

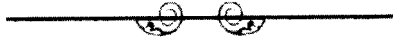
Hâlâ yapabilir, diye düşündü Grace.

Beast, başıyla Grace’i işaret etti. “Bence işin içinde o varsa, her zaman yapabilir.”

Grace ona sert bir bakış attı. “Ben işin içinde değilim.”

Ve gözünü ayırdığı o bir anlık sürede, aşağıda kıyamet koptu.

Bölüm On Dört

Grace onun için gelmişti.

Bu hesaplanmış bir riskti. Devil ve Whit'in tasarladıkları her türlü cezanın, onun hırpalanması ve yaralanmasıyla biteceğini, muhtemelen de bunu kardeşlerinden daha fazlasının yapacağını hiç şüphesiz biliyordu.

Fakat Grace'in ona gelmesi için tek şansının bu olabileceğini de biliyordu. Ondan uzak duracağına dair kendine bir söz vermişti. Onun gelmesini bekleyeceğine dair. Ona istediğini vereceğine dair.

Yaptığı buydu. Uzaklaşmış ve kendini daha iyi bir adam olarak yenilemişti. Daha değerli biri. Daha güçlü. Daha aklı başında. Ve onun gelmesini bekleyecekti, çünkü Grace'in de ihtiyacı olan buydu.

Kendinin tek ihtiyaç duyduğu şeyin o olması önemli değildi.

Fakat kardeşleri Garden'a dönmesini, borçlarını ter, kan ve para ile ödemesini talep ettiklerinde, bir zamanlar çocukluğuna ve şimdi de onlara –Grace'e– ait olan bu dünyaya yapılan daveti reddedemeyeceğini biliyordu.

Evet, bu bir hileydi. Grace'in ona gelmesi için kendine verdiği sözün etrafından dolaşan bir yoldu. Onu, maskesiz seçmesine izin vermeliydi. Bu bir hile olabilirdi ama onu geri kazanmak için hile yapmanın ötesinde her şeyi deneyecekti.

Böylece, sarsılıp kötü etkilense de attığı her adımda gösteri izleyen kan peşindeki bir kalabalığın tek odak noktası olduğunu hissederek buzu taşımıştı. Onunla ilgili gerçeği bilmiyorlardı, sayısız kez benzer kalabalığın arasında durduğunu. İnsanların, köpeklerin ve ayıların dövüşmesini izlediğini, zulmün sıradan ve acımasızlığın zırh olduğu bir dünyada çekirdekten yetiştiğini.

Her zaman, babasının bunu en başından beri gördüğünü düşünürdü.

Hayatta kalmak için her şeyi yapmaya hevesli bir çocuğun saf isteği. Gelişmek için. Kazanmak için.

Kalabalık için ağırlıkları kaldırdı, her hareketi, içindeki her sessiz tehdidi duydu. Bazılarının hayranlıkla, bazılarının öfkeyle ve diğerlerinin küçümseyerek izleyişini, gömleğinin incecik kumaşından, çizmelerinin cilasından, pürüzsüz tıraşından, rastgele dağıtılan para ve gücün süslü koşumlarından ve bunun doğumda elde edilmesinden nefret ettiklerini biliyordu.

Ancak bunları rastgele elde etmediğini bilmiyorlardı.

Doğumda, Grace'e ait olduklarını bilmiyorlardı.

Bir düzinenin son bloğunu deponun kapısına bıraktı ve bir diğerini getirmek için geri döndü. Bu işin nasıl biteceğini biliyordu: Ya yorgunlukla ya da kavgayla. Bunlar yegâne seçeneklerdi ve ilkinin olmasına asla izin vermezdi.

Gururu Garden'da öğrenmişti, tıpkı onlardan biri gibi...

Adımını belli belirsiz yavaşlattı –ancak dikkat çekmeden yapabildiği kadar– ve omuzlarını esnetmek için fazladan birkaç saniye harcadı, ancak dikkat çekmeden yapabildiği kadar. Devasa

buz bloklarını taşımak için kullandığı sert ip tarafından kazınan sol omzu ateş gibi yanıyordu.

Dikkatini acıya vermeye cesaret edemedi. Bunun yerine, önce yere baktı, sonra da kalabalığa bakma kisvesi altında çatılara doğru boynunu uzattı.

Onun için gelmişti.

Başından beri izleyen kardeşleri de yanındaydı. Devil tam bir ahmak gibi sırtıyor ve Whit her an cinayet işlemeye hazır gibi görünüyordu. Fakat Ewan onlarla ilgilenmiyordu.

O gitmediği sürece umurunda değildi. Bacaklarına sıkı sıkıya yapışan ve onu olduğundan daha uzun gösteren siyah pantolonunun hatlarını, dizlerinin üzerine çıkan siyah deri çizmelerini ve camgöbeği renginde parlak ipekle astarlanmış, rüzgârda dalgalanan uzun siyah ceketini zevkle seyredebildiği sürece.

O astara bayılmıştı, Grace'in renge olan sevgisine bir selam duruşuydu. Ona tam bir kraliçe gibi bakan bu kadına dönüşse bile sevdiği kızdan geriye bir şeyler kaldığının kanıtıydı.

Çatıların yukarısında, savaşçısını izliyordu.

Ve Ewan, onun için her şeyi yapmaya hazırdı.

Rüzgâr saçlarını havalandırdı ve güneş onları yakalayarak aleve çevirdi. Güneş kadının yüzünü ortaya çıkarınca, Ewan'ın da içinde bir ateş yandı.

Maskesiz.

Maskesiz ve mükemmel, gözleri Ewan'ın üzerindeydi. Her yerinde. Terli giysilerinin altındaki kaslarına bakışını, o bakışın yanan omzunda oyalanmasıyla bir şekilde acıyı dindirmesini, gözleriyle boynunun üstünde ve yüzünde gezmesini sevdi, bu bakışların altında yıkandı, kollarını ona doğru açmak istedi.

Tanrım, buna bayılmıştı.

Boğazının hareketlendiğini gördü.

Nefes alırken dudaklarının nasıl aralandığını gördü.

Ve göz göze geldiklerinde onun da hoşuna gittiğini gördü.

Bu ilginin yerine ulaştığını belli etmek için yüzünü ona doğru kaldırdı. Ona ulaşmak için kahrolası duvara tırmanırsa ne yapacağını merak ediyordu.

Muhtemelen onu bir kenara itecekti ama düşünmeye değirdi ve bir an için bir alternatif hayal etti. Çatının kenarından yukarı çıkıp onu kollarının arasına alarak özel bir yere götürüyor, ona çektiği tüm acıları unutturacak kadar zevk yaşıyordu.

“Hop! Dük!”

Kalabalıktan gelen haykırış onu bu hayallerden ayırdı, iyi bilmiş içgüdüleriyle hemen kendi düşüncelerine yeniden odaklandı. Havlama solundan gelmişti, yavaşladı ve başını sadece düşmanın yerini tespit etmeye yarayacak kadar belli belirsiz çevirdi. Onu görmek için fazla bir şey yapması gerekmiyordu, bir kavgayı asla reddetmeyecek türden, iriyarı, kaba bir piç kurusuydu. Bir araya gelen kalabalık, bağıra çağıra onu avluya, Ewan’ın birkaç metre ötesine sürüklemişti. Kendini bir seyircinin ortasında bulan adam, biraz güce ve çok daha az mantığa sahip erkeklerin yapma eğiliminde olduğu şeyi yaptı.

Boş tehditler savurmaya başladı.

Ewan onu dinlemek yerine başka bir buz bloğunu bağladı ve kalabalığa odaklandı, İrlandalı bir kavga başlatırsa Garden’ın işi bitireceğini biliyordu. Ve Ewan tam ortasında olacaktı. Bu düşünceyle içinden bir keyif dalgası geçti. Canı dövüşmek istiyordu.

Canı günlerdir dövüşmek istiyordu. Onlarca yıldır.

Omzunun fena halde yanmasını göz ardı ederek ağır yükü kaldırdı ve avluya geri döndü, bu kez ona saldıracak adamı görebiliyordu. İrlanda aksanıyla sözcükleri ağzında yuvarladığının farkındaydı. Hareketsiz dururken bile, belli belirsiz sallandığının, bir denge ihtiyacı duyduğunun farkındaydı.

Adam sarhoştı. Bu da kavganın kaçınılmaz olduğu anlamına geliyordu.

Bunu kalabalık da biliyordu. Daireler çizerek Ewan'a doğru yaklaştılar ve ona bir ring oluşturdular. Bakışlarını avlunun diğer ucunda tutmaya çalışıyordu ama bu arada, bir düzinesi şimdiden gerilmiş yüzleri izledi. Zaten bir tane gönüllü olduğu halde, kavgaya karışmak için can atıyorlardı.

Kaç tanesiyle dövüşmesi gerekiyordu?

Ewan'ın kafasının arkasına bir çamur yığını çarptı.

Hareketsiz kaldı. Gerildi. Döndü.

Kabadayı yaklaştı. "Sana söylüyorum, düğ."

Üç metre ötedeydi.

İki.

Ewan, Garden'in geri kalanı gibi Grace'in mihlanarak izlediği çatılara baktı. Kalbi hızla çarptı ve göğsü genişledi. Hâlâ yapabildiğini ona göstermek istiyordu.

Bir buçuk.

Ewan buzu indirdi.

Bir.

Darbe geldiğinde hazırды.

Adamın yumruğunu eliyle kavrayarak onu ürküttü.

İrlandalı'nın çenesi sarkarken Ewan'ın kaşları kalktı. "Bir düğün sağ kroşesi olmasını beklemiyordun, değil mi?" dedi usulca, sesinin bütün Garden'a sızmasına izin verdi.

Rakibinin gözleri bu sözler karşısında fal taşı gibi açıldı ve sonra kaşlarını çattı. "Henüz bir şey görmedin, seni züppe." Bu sözleri, serbest eliyle salladığı gülle gibi bir yumruk izledi. Ewan darbeyi savuşturup doğruldu ve yumruğunu doğrudan saldırganın yüzüne yapıştırdı. "Bu nasıl?"

Cevap geldiyse bile, deponun tuğla duvarlarında yankılanan, çevrelerinden gelen uğultuda kayboldu. Ewan bir an için, bunun heyecanlanan seyircinin sesi olduğunu düşündü, bunu çekmesi onlar için ne kadar ilginç olabilirdi?

Ama sonra etle buluşan yumrukların sesini duydu. Her yerde.

Bu, seyircinin heyecanı değildi. Dövüşün heyecanıydı.

Doğru dürüst bir kavga armağan edilen bütün avlu izliyor, bekliyor, kendi vuruşlarını yapmak istiyordu.

İkinci bir yumruk indirdi, sert aparkat rakibini ayaklarının üstüne kaldırdı ve başını düzgün bir şekilde boynunun üstüne yerleştirdi. Ancak adam dengesini yakalayıp kavgaya dönmeden önce, bir el Ewan'ı kendine doğru çevirmek için derisi soyulmuş omzunu kavradı ve yara ateş gibi tutuştu.

Ewan bu temasın ıstırabıyla kükredi, büyük bir keyifle burnuna bir yumruk atan başka bir adamla yüz yüze geldiğinde diğeri çoktan yumruklarını Ewan'ın midesine sıkıca indirmeye başlamıştı.

Marwick Dükü aldığı bu darbe üzerine iki büklüm oldu, ancak hızlı bir şekilde toparlandı ve yeni rakibinin hayran bakışları karşısında tüm gücüyle doğruldu. "Sen gördüğüm hiçbir düke benzemiyorsun," dedi adam.

"Hiç kimsenin gördüğü düklere benzemiyorum," diye cevapladı Ewan ve Garden'a gelen bu dükü devirmek için kendi şansını denemek isteyen başka bir adam kavganın ortasına dalana kadar dövüşmeyi sürdürdüler.

Ve böylece saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri kovaladı, yediği ve kendi attığı yumruklar arasında zaman kavramı kaybolmuştu ve artık yere indiklerinde, darbeler gerçek bir hasar veremeyecek kadar yumuşaktı. Neden buraya getirildiğini biliyordu, dayak yiyecek ve bunu kabullenecekti.

Çıplak Yumruklu Piçler'e, teklif ettiği tek şeyin para olmadığını kanıtlayacaktı.

Garden'a, istedikleri kavgayı sunacaktı. Eşit düzeyde, oyunun sonucunu değiştirecek unvan, güç veya para gibi ayrıcalıklar olmadan.

Ve ona, dönüştüğü adamı gösterme fırsatı bulacaktı.

Grace.

Sadece onun düşüncesi bile bir an dikkatini dağıtmaya yetti, yana kaçma fırsatı bulamadan doğrudan burnuna gelen güçlü bir yumruk yedi. Kafası acıyla sarsıldı ve yıldızlar azalmaya başladı. Bir kez daha çatılara bakmaktan kendini alamadı.

Gitmişti.

Donakaldı. Bir başka hata, çünkü yeni bir zorba ona saldırmak için fırsat kolluyordu. Savrulan yumruğu engelledi ve adamı, kendi aralarında mutlu bir şekilde kavgaya eden başka bir kalabalığın içine itti.

O gitmişti ama kardeşleri kalmıştı. Whit, Ewan'ın stratejisiindeki herhangi bir zayıflığı kendi amaçları için nasıl kullanacağını öğreniyormuş gibi dikkatle izlerken, Devil pişmiş kelle gibi sırtarak gözlem yapıyordu. Ewan'ın o gün ikinci kez binalara tırmanma isteği kabardı ama bu kez küstah kardeşinin yüzündeki tebessümü silmek içindi.

Nereye gitmişti?

Neden onunla gitmemişlerdi?

Güvende miydi?

Yeni bir saldırı turu onu çatılardan uzaklaştırdı, her yönden yarım düzine dövüşçü geliyordu. Kalleşçe dövüşüyorlardı. Bir el saçını tutarken, bir diğeri pantolonunun belindeydi. Üçüncüsünde bir tür sopa vardı. Bir kaşını kaldırdı. "Bu, sportmenlik dışı."

Sırtarak bir avuç eksik dişini ortaya çıkaran zorba bir yumruk salladı. Ewan darbeyi kıl payı savuşturdu ama tehlike geçmemişti. Biri onu arkadan yakaladı, bir kolunu kendi kolunun altına ve bir diğerini boynuna doladı. Onu sımsıkı kavramıştı.

Boğuluyordu. Mücadele etti, diğer adamlar yaklaşıyor ve gövdesine gelişigüzel vuruyorlardı.

Darbeler nefesini kesmişti. Çatıya baktı, önce Whit'le ve sonra Devil'la göz göze geldi. Kardeşlerinden hiçbiri yardım etmek için kıpırdamadı.

İkisi de onu kurtarmayacaktı.

Boğazının etrafındaki kol gerildi ve Devil eldivenli elini uzatarak başparmağını yukarı kaldırdı. Ewan anında anlamıştı.

"Ne yani, beni gladyatör yapıp aslanlara mı atacaksınız?"

Devil başparmağını yere doğru çevirdi.

Ewan'ın boynundaki kol, imparatorun kararını bekliyormuş gibi gerildi. Kavramak için uzandı ama düzgün bir şekilde tutamadı. Buna insafılı davranmaması gerekiyordu.

Yukarıdaki kardeşlerine baktı. Whit konuşuyordu, gözleri uzaklarda bir yerdeydi. Devil'in dikkati de aynı yöne çevrilmişti.

Ölmesini izleme zahmetine bile katlanmıyorlardı.

Kalabalığın kükremesi azalmış, yerini kulaklarında farklı bir uğultu almıştı. Bilincini kaybediyordu. Etrafındaki hava durgundu, kavga yatışmış görünüyordu. Boynunu kavrayan koldan kurtulmak için son bir çabayla öne doğru eğildi ve sonra hızla başını geriye atarak adamın burnuna yapıştı. Acıyla haykıran adam onu salıverdi.

Serbest kalan Ewan arkasına döndü. İlk saldıran İrlandalıydı. Hayır. Farklı biriydi ama yüzü aynıydı. Aynı etli kollar. Kardeş miydiler?

Nasıl bir duygu, diye düşündü, nefes almak için tökezleyerek geri gidiyordu. Yanınızda duran kardeşlerinizin olması?

Bir zamanlar nasıl bir duygu olduğunu biliyordu.

Burnundan akan kanı görmezden gelerek –görünüşe göre Ewan burnunu kırmıştı– adam bir kez daha üstüne geldi, hiç şüphesiz kesintiye uğrayan işini bitirmek istiyordu.

Farklı yönlerden başka ellerin ve yumrukların gelmesini bekleyerek yavaşça geri çekildi. Gelmedi. Bunun yerine sessizlik vardı.

Ve sessizlik kafasında değildi.

Etrafındaki kavga durmuştu.

Hayır. Etrafındaki kavga *durdurulmuştu*. Kardeşlerinin nöbet tuttuğu çatıya baktı.

Kırık Burun'un dikkati, Ewan'ın omzunun üzerinden uzak-taki bir şeye kilitlenmişti ve orada her ne gördüyse giderek yaklaşıyordu. Her kimse, kısıtlamanın neredeyse hiç duyulmamış olduğu bir yer olan Garden'ı dizginlemeyi başarmıştı.

Ne göreceğini bilmeyen Ewan bakmak için döndü.

İşte oradaydı.

Kraliçeleri.

Hayır. Onların kraliçesi değildi.

Alev gibi omuzlarına dökülen saçları, pantolonun üstüne giyilmek üzere tasarlanmış camgöbeği korseyle takım, pisliğin ortasında bir şekilde tertemiz kalmış camgöbeği astarı ortaya çıkarak dalgalanan mükemmel tasarlanmış uzun siyah ceketi ile kalabalığı deniz gibi ayırdı. Ancak onlara kısa bir bakış bile atmadı. Bir yıl öncesinden hatırladığı belindeki kırmızı fular, tuhaf bir kemer ya da gereksiz bir aksesuar değildi... bir silahtı.

Hareketlerinde hiçbir tereddüt yoktu, adımları eşit ve kararlıydı. Kesin ayrıcalığı sayesinde yolunun açılacağını bilerek hızını ne artırdı ne de yavaşlattı.

Ve aynen öyle oldu, hedefine kilitlenmiş bakışı ve her adımında kalabalık çekildi.

Ona kilitlenmişti.

Yaklaşırken yüzünün güzel hatlarını, batan güneşin yanaklarındaki altın rengini, sert çenesiyle günah kadar dolgun ve yumuşak dudaklarını seyretti. Kalbi deli çarpıyordu. Muhteşemdi,

kraliçe gibiydi ve Ewan bir ömür boyu bu anı beklemişti: Ona gelmesini.

Onun için gelmişti.

Bu farkındalığın hemen ardından, içinden tek bir sözcük geçti.

Benimsin.

Ona ulaştığında içi saf zevkle dalgalandı, en az yarım düzine çürük oluştuğunu tahmin ettiği yüzünü, kavga ve pislikten karmış, yakası yırtılarak göğsünü açığa çıkarmış beyaz gömleğinin olduğu yeri incelerken, bakışları anlaşılmazdı. Dudaklarını ya tiksinti ya da hoşnutsuzlukla sıkıyordu ve gözlerini onunkilere doğru çevirdi.

Ondan sadece birkaç santim uzaktaydı, onu öpmek için eğilmek zorunda kalmayacağı kadar uzun boyluydu ve çılgın bir an, bunu gerçekten düşündü. Nefesini teninde hissetmek için. Teninin yumuşaklığını hissetmek için.

Burada, hüküm sürdüğü bu yerde ona dokunmak istiyordu. Maskesiz ve hiç olmadığı kadar güzeldi, çünkü burada her köşeyi yönetiyordu, her çıkış noktasını biliyordu, her hareketi daha kimse yapmadan önce biliyordu. Çok güçlüydü, bir Garden kavgasını katıksız iradeyle durdurabiliyordu ve bu gücü, onu her zamankinden daha çok istemesine neden oluyordu.

Kadın içindeki arzuyu görmüştü. Ewan görmesine izin vermişti ve tıpkı hatırladığı gibiydi. Sevdigi kızdan geriye kalan tek şey olan güzel kahverengi gözlerindeki farkındalık hoşuna gitti. Hemen gözlerini kısıtı ama Ewan, ondan başka tarafa bakmayı reddederek geri adım atmadı. Bunca yıl onu aradıktan sonra bunu asla yapmazdı.

Omzundaki, kaburgalarındaki ve burnundaki ağrıya meydan okuyarak dik durmaya çalıştı. Bundan sonra olacak her şeye hazırlanırken bile kalbi hızla çarpıyor ve ona belli etmeyi reddediyordu; oynamak üzere oldukları oyun ne olursa olsun, sonucun her şeyi değiştireceğini biliyordu.

Konuştığında kim olacaktı? Bahçesindeki maskeli kadın mı? Yoksa Grace nihayet ortaya çıkacak mıydı?

Hiçbiri. Yeni biri. Farklı bir maskeyle.

Konuştığında sadece ona hitap etti. "Sana geri dönmemeni söylemiştim." Bir yıl önce, onu ringde bırakıp hayatını onsuz yaşamaya devam ettiğinde.

"Davet edildim."

Başını yana eğdi. "Reddedebilirdin."

Asla. "Bu bir seçenek değildi."

Kadın uzun süre onu süzdü. "Kardeşlerim seni buraya eğlenmek için getirmiş."

"Ben de onlara bunu verdim ama yukarıda tünedikleri yerden aşağı inmelerini tercih ederdim."

Kadının yanağındaki küçük bir kas seğirdi. Eğlenmiş miydi? Tanrım, o tebessümü çok isterdi, küçükkken rahatlıkla onunla paylaştığı tebessümü. "Gösteriyi izlemeyi tercih ediyorlar."

"Ya sen?" diye sordu usulca, parmakları ona dokunmamak için zor duruyordu. Çok yakındı. Beline kolunu dolayıp onu saniyeler içinde kendine çekebilirdi. Hatta daha kısa sürede. Bahçedeyken yalvardığı zevki ona burada yaşatabilirdi... onun yerinde. "Ne tercih edersin?"

"Barışı tercih ederim," dedi. "Sen bize sadece savaş getirdin."

Kaybetmekten ve ıstıraptan deliye döndüğünde Rookery'de yarattığı kargaşayı kastettiğini anlıyordu. Bir zamanlar güvende tutmaya yemin ettiği bu yere getirdiği acıyı.

Ama bugün onu güvende tutan Grace'di. Ewan'ı güvende tutmuştu.

Ve bundan muazzam keyif almıştı, çünkü onu güvende tutması, unutmadığı anlamına geliyordu. Onu güvende tutması, umut olduğu anlamına geliyordu.

Kalabalığın onu öldürmesini engellemiştir.

“Gelmemeliydin,” dedi.

“Kaçırmazdım,” diye yanıtladı.

“Neden?”

Sen. “Kefaret için geldiğime inanır mısınız?”

“Rookery’de kefarete spordur,” dedi kadın. “Fakat sen bunu hepimizden daha iyi bilirsin, öyle değil mi? Çekirdekten yetiştin.” Meydan okuyan bir tavırla çenesini kaldırdı. Öfkeyle. “Ayrıca hakkını almaya yaklaşmadığını da biliyorsun. Bu yere ne yaptığını bilmiyorsun. Sana ne borçlu olduğunu bilmiyorsun.”

“Ya sen? Bana ne borçlusun?” Soru kendini beğenmiş gibi görünebilirdi ama değildi. Aksine dürüsttü.

Grace aynı şekilde karşılık verdi. “Sana vereceklerinin hepsi ve daha fazlası.”

Ewan bakışlarını kaçırmadı. “Yine de kavgayı durdurdun.”

Grace gözlerini kıstı. Ewan konuşmadı. Gerek yoktu.

“Gerçek gücünü göstermiyordun,” dedi.

Doğruydum ama bunu görebilecek tek kişi oydu.

“Aptalcaydı. İzin verseydim seni öldürürlerdi.” Gözünün içine soka soka aldığı darbelerden zonklayan burnuna ve çenesine baktı. “Neredeyse ramak kalmış.”

Ewan bir kaşını kaldırdı. “Dikkat et, yoksa yaşamamı tercih ettiğini düşünebilirim.” Gördüğü kadarıyla, bunu onun için yaptığı imasından hoşlanmamıştı. Fakat Tanrım, Ewan bunu çok sevmişti. Ölmesini değil, yaşamasını istiyordu. Ve bu cesaret vericiydi.

“Ölü dükkânlar dikkat çeker, kraliyetin işime burnunu sokmasını istemem.”

“Burada ona yer yok,” dedi Ewan. “Garden’in zaten kraliçesi var.”

Ona maskeli ve geçmişlerinden kurtulmuş olarak geldiği, hafta başında gecenin yankısını duydu.

Sen bir kraliçesin. Bu gece senin kralın benim.

O da duymuştu. Bir an nefesinin kesildiğini gördü, gözbebeklerinin kendini ele verecek kadar büyümesini izledi. Duymuş ve hatırlamıştı. Ve yine istiyordu.

Onun için gelmişti.

Onun bu haddini bilmez zevkini hissetmiş gibi, dudakları ince bir çizgi halinde gerildi. “Sana geri dönmemeni söylemiştim.”

Öfkeliydi ama öfke kayıtsızlık değildi.

Öfke tutku gibiydi.

Doğruldu ve ondan uzaklaştı, aralarındaki mahremiyeti geride bırakarak kendi konularına geri döndü. Sesini yükselterek, etrafında toplanan kitleye hitap etti. “Sanırım bu öğleden sonra Rookery’de dertlere deva olacak yeterince malzeme dağıttık, beyler.” Kavgayı başlatan kabadayıya baktı. “Dükler sana göre değil, Patrick O’Malley. Bir dahaki sefere dikkatli ol, seni cellattan kurtarmak için burada olmayabilirim.”

“Evet, Dahlia.” İrlandalı süklüm püklüm ona gülümsedi, bu samimiyet Ewan’ın onu tekrar yere serme isteğini körükledi.

O ana kadar kadının bir sevgilisi olabileceği aklına gelmemişti. Buralarda doğan ve büyüyen bu adamlardan biri ona ait olabilirdi.

Bu düşünceyle derin bir nefes aldı. İmkânsızdı. Daha bir hafta önce onun kollarında kendini kaybetmişti. Dudakları ağzında, elleri saçlarındaydı ve çıgıkları havada yankılanıyordu. O gece onu seçmişti.

Sadece bu gece, diye fısıldamıştı.

Bir gece. Ewan’a verdiği söz buydu. Bir gecelik fantezi.

Hayır. Bu düşünceye karşı koydu. Bir gece yeterli değildi. Asla olmazdı.

Benimsin.

Ewan, kabadayının ölümünü aklında planlarken, Grace arkasını döndü ve deri kaplı bacaklarıyla avluyu yutarak onu geride bıraktı. Her şeyin buraya kadar olabileceği fikri karşısında birden büyük hayal kırıklığına kapıldı.

“Ya sen, Dahlia?” diye seslendi, bu yerin ona verdiği ismi kullanarak. “Ya sen? Dükler sana göre mi?”

Bu yalın soru karşısında kalabalığın içinden bir şaşkınlık dalgası geçti. Grace donakaldı. Geri döndü. Ewan başarmıştı.

“Sen istemezsen ben alırım!” diye bağırdı solundaki bir kadın.

Grace kısa bir an daha kıpırdamadan durdu. Fakat Ewan, tebaasına hitap etmeden hemen önce kadının gözlerinde parlayan öfkeyi gördü. Konuştuğunda binalardan sekerek geri dönen sözcükleri, toplanan herkesin onu duymasını sağlıyordu. “Bu züppe kaşınıyor ve onu kaşımak için nasıl can attığımızı Tanrı biliyor, fakat o size göre değil.”

Ewan’ın içinde bir öfke alevlendi ve ona doğru bir adım attı, bu hareketle omzunu ateş gibi yalayan keskin bir acı duydu.

Kardeşlerinin izlediğini bildiği çatıya baktı. Kendini tekrarladı. “O size göre değil.”

Ne yapıyordu?

Sonra Ewan’a baktı, gözlerinde beklemediği bir şey vardı. Uzun bir süre onu süzdü. Genç adam ne düşündüğünü bilmek için her şeyi verebilirdi, her şeyi ödeyebilirdi, her şeyi yapabilirdi.

“İsteddiği dövüşe kavuşacak,” dedi, kadının berrak ve tiz sesi. “Fakat şimdi iyi dinleyin, bu benim dövüşüm.” Garden’a döndüğünde, sözcükler Ewan’ın içinde yankılanıyordu. “Anlaşıldı mı beyler?”

Avludakiler koro halinde homurdanarak onayladı.

Ewan’ın gözlerinin içine baktı.

“Onu benden alacak.”

Bu sözler ve altında yatan vaatlerle adamın bütün vücudu gerildi. Birbirleriyle işleri bitmemişti. Grace bitirememişti ve bu yüzden onun için gelmişti.

Sonra bir kraliçe gibi arkasını döndü ve kalabalığın içinde kayboldu. O giderken bile genç adamın içinden bir zevk dalgası geçti.

Grace sonunda gelmişti ve şimdi, Ewan’ın ona gitme zamanıydı.

Bölüm On Beş

Grace ne yaptığını bilerek uzaklaştı.

Adımlarını giderek hızlandırırsa, avludan ve insan kalabalığından kaçarcasına uzaklaşsa ve bir yanı bir an önce ortadan kaybolmak isterken diğer yanı peşinden gelmesini istese de onu takip edeceğini biliyordu. Biraz daha hızlı hareket etti, labirent gibi sokaklardan, ondan ve onun hissettirdiklerinden bir an önce kurtulmak istiyordu. Ona bir şeyler hissettirdiği gerçeğinden.

En yakın ara sokağa döndü, sonra bir diğerine, sonra yarım düzine çocuğun taş atarak eğlendiği ve kadınların ikinci güneşi altında, metal bir leğenin etrafında kıkırdarak çamaşır yıkadıkları ve dedikodu yaptıkları uzun, kıvrımlı bir Garden yoluna saptı.

Yanından geçerken kadınlar ona gülümsediler. Tanıdığı iki tanesi ellerini kaldırmak onu selamladı ama sohbetten kimse geri kalmadı. “Hiç böyle bir düğ görmemiştim,” dedi Jenny Richley. Sözlerindeki beğeni, Grace’in istemediği anılarını canlandırdı.

“Aman be, sen zaten hiç düğ görmedin ki Jenny,” diye cevabı yapıştırdı Alice Neighbors.

Jenny güldü. “Sence hepsi çok yakışıklı mı?”

Hayır, diye düşündü Grace. *Değillerdi.*

Olmamaları gerekiyordu. Yaşlı ve at suratlı olmalıydılar. Hamlamış, ayrıcalık kokan ve gut hastalığından muzdarip olmalıydılar. O bunların hiçbiri değildi.

Çünkü dük olmak asla kaderinde yoktu.

Buna tutundu: *Dükaliği çalan oğul*. Ve bunu, Grace'i kurtlara bırakarak yapmış, sonra kurtların ava devam etmesini sağlayarak dükaliği elinde tutmuştu.

Öyle değil mi?

Bu kuşku hâlâ çok taze ve rahatsız ediciydi.

Ondan kurtulmanın en kesin yolu olduğunu bilerek kadınları geçtikten sonra, sokağın en ucundaki, yan tarafına inşa edilmiş basamaklarıyla çatılara çıkılacak bir yeri olan binaya yöneldi.

Ondan kurtulmak istiyordu.

Değil mi?

“Bilmiyorum ama ona bir kez daha bakmaktan çok mutlu olurdum, görüldüğü kadar yakışıklı olduğundan gerçekten emin olmak için yani...”

Grace duvardan çıkıntı yapan bir tuğlaya uzandı, cevap geldiğinde tırmanmaya hazırды. Fakat gelen cevap kadınlardan değildi.

“Size ikinci kez bakma fırsatı vermekten çok mutlu olurum hanımlar.”

“Yüce Tanrım!” diye ciyakladı tanımadığı kadınlardan biri. “Bu o!”

Grace, uzun ceketinin kuyruğu arkasından dalgalanırken duvara yapışarak dondu kaldı, içinde alevlenen hayranlığa karşı koyamıyordu. Onu beklediğinden daha çabuk bulmuştu. Ara sokağın girişinde adamı görecektik kadar başını çevirdi. Yanağındaki yaradan gelen kan kurumuştu, bir zamanlar beyaz olan gömleği artık tamir edilemeyecek kadar lekeliydi; omzunda yırtılmış, göğsünün gergin kaslarına yapışmıştı.

Fark ettiğinden değildi tabii.

Ewan, bunu fark ederek bir kaşını kaldırdı.

Grace kendini yere bıraktı ve yavaşça arkasını döndü. “Bana sorarsan pestilin çıkmış gibi görünüyorsun, dük.”

Kadınlar kıkırdadı.

“Bu doğru, Rookery’deki adamlar nasıl yumruk atılacağını biliyor.” Bir elini kaldırdı, sol gözünün altında açan çürüğe dokundu.

“Kadınlar da,” dedi içlerinden biri boğuk, gırtlaktan gelen bir kahkahayla.

Ewan sırtıttı ama gözlerini Grace’den ayırmadı. “Evet, bu konuda da tecrübem var.”

Grace çenesini yukarı kaldırdı. “Bana sorarsan, yanlış tayfayı kızdırmış gibisin.”

“Öğrenmem biraz zaman alıyor.”

Toplanan kadınlar, onun kendiyle dalga geçmesine gülüştüler.

“Pekâlâ, beni kızdıracak bir şey yapmadı,” dedi Alice yakındaki bir sepete uzanırken. “Aç mısınız, lordum? Çörek ister misiniz?”

“Çörek istemiyor,” dedi Grace.

“Saçmalık. Tabii ki istiyorum,” dedi Ewan, kadınlara yaklaşıp. Daha sözlerini bitirmeden sepetten bir kurulama bezi çıkarılıp açıldı ve ona doğru uzatılarak içindekiler ikram edildi.

Ewan teşekkürün ardından döndü ve yakındaki bir sandığı alıp ters çevirdi. Sandığı tek eliyle kaldırırken Grace onun hafifçe yüzünü buruşturduğunu gördü. Belli belirsiz...

Acı çekiyordu.

Grace, fark ettiği şeyi göz ardı etti, bunun yerine –sanki hayatının her gününü Covent Garden’da çapulculuk yaparak geçirirmiş gibi– leğenin etrafında toplanan kadınlara katılan ve kendine sunulan çöreklerin tadını çıkaran adama dişlerini gıcırdattı.

Kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslandı, çöreği kabul edip devasa bir ısırik alırken onu izledi. Kesinlikle kibar ya da terbiyeli olduğu söylenemezdi.

“İşte erkek diye buna derim,” dedi Alice gururla.

“Evet,” diye yanıtladı Jenny. “Düklerin kırıntılarla daha fazla ilgileneceğini düşünürdüm.”

Ewan çığnerken gülümsedi, çenesi otlaktaki bir inek gibi çalışıyordu. Grace abartılı hareketlerin o çenenin hatlarını nasıl vurguladığını görmezden geldi. Onun güzelliğini. O kadar düzgündü ki çizgi çekmek için kullanılabilirdi.

Umursamadı. Ofisinde son derece işlevsel bir cetveli vardı.

Ewan yutkundu. “Elinde bu kadar lezzetli bir lokma olan adam neden kırıntıları düşünsün anlamıyorum.” Başını eğdi ve Alice’e bütün ihtişamıyla gülümseyince kadın kıpkırmızı kesildi. Grace onu suçlayamazdı. O tebessümün ağırlığı altında defalarca kızarmıştı. O tebessüm için ne bahaneler yaratmıştı.

Tam kıvrımlarını hatırlamak için yıllarını harcamıştı. Gözlerindeki heyecanı. Teninde hissettiklerini.

Bir nefes aldı ve ona bakmak için döndü. Alice, dikkati hâlâ adamın üzerindeyken, “Önemli bir şey değil. Sadece annemin çörekleri. Bir tane daha?” diyordu.

Ewan heyecanlı bir çocuk gibi ellerini ovuşturdu. “Biliyor musun, sanırım alacağım. Teşekkür ederim.”

Alice, Grace’e baktı. “Ya sen, Dahlia? Bir tane ister misin?”

Arkasına, tırmanması gereken duvara göz attı. Onu Shelton 72’ye götürecekti, bu yerden, bu adamdan ve kurduğu bu yeni tuzak her neyse ondan uzaklaştıracak çatılarla arasında birkaç adım vardı.

Fakat Grace, Alice’in teklifini kibarca reddetmeden önce, duvara yönelmeden önce ona baktı. Gözlerindeki cesaret gün gibi açıktı.

Neden bu ikramı kabul etmeyecekti? Burası Ewan kadar kendinin de yeri idi. Hatta ondan daha fazla... Dolayısıyla bu çörekler de ondan çok kendine aitti.

Yaklaştı. Jenny, tünemiş olduğu alçak bloğun yan tarafına doğru kayarak bir çörek seçip adamın karşısına oturan Grace’e yer açtı. Otururken leğenin aralarında olmasına dikkat etti, sanki metal bir leğen dolusu kirli ılık su onu koruyacakmış gibi.

Korunmaya ihtiyacı yoktu tabii.

Yoktu. Karşısında oturan adam beklediği gibi biri değildi. Ne uzun süre sevdiği çocuk, ne ondan daha da uzun süre korktuğu deli adam ne de birkaç akşam önce kendini teslim ettiği sevgiliydi...

Fakat onu tanımaması önemli değildi. Grace kılık değiştirme konusunda uzmandı ve önündeki adamın çok kısa ömürlü olduğunu sorgusuz sualsiz biliyordu. O hâlâ Marwick Dükü'ydü ve Grace, aristokratlara numara yapma şansı vererek hayatını kazanmıyor muydu?

Demek bu dük, bir Covent Garden dövüşçüsü olmayı seçmişti.

Bu yüzden, onu destekleyecek yumruklara ve hem kadınları hem de maçları kazanmak için kahraman bir tebessüme sahipti.

Bu, durumu gerçek kılmıyordu. Fantezi yapıyordu. Kehribar gibi parlayarak üstünde gezen gözler bile bunu değiştiremezdi.

"Gömleğin kanla kaplı," dedi.

Adam ağzının köşesinden kırıntıları yalarken Grace ona bakmamaya çalıştı. "Onur nişanesi."

"Yüzündeki yara kötüye gittiğinde öyle olmayacak. Grosvenor Meydanı'na geri dönmenin ve züppe cerrahının gelip seni iyileştirmesinin vakti geldi."

"İyileşmek için yardıma ihtiyacın varsa senin için biraz merhemim var, dük," dedi Alice.

"Oha!" diye çığlık attı bir diğeri. "Dikkat! Alice genellikle o kadar cömert değildir!"

Alice güldü. "Daha yakından bakmak için bahane olur!"

Grace, Ewan'ın müstehcen şakalardan geri çekilmesini bekliyordu. Garden, aristokrasinin hassasiyetlerine vakti veya eğilimi olamayacak kadar sert ve fazla değişkendi. Fakat onun yerine, Ewan utangaç ve genç bir görünümle sırtıttı. O bakışta bir anlığına eskiden tanıdığı o çocuğu gördüğünde midesinin nasıl ters döndüğünü göz ardı etti.

O çocuğu görmek istemiyordu.

Onu sevdiği bir dönem olduğunu hatırlamak istemiyordu.

Onu sevdiği, kollarının arasına aldığı ve bir gün birlikte hüküm sürecekleri yer olan bu yer, *ona* ait bu yer hakkında fısıldadığı bir dönem... Ta ki fikrini değiştirip ona sırtını dönene kadar.

“Teklifiniz için teşekkür ederim, Bayan Alice,” –Grace, kadınların bu kibar hitap biçimi yüzünden dalkavukluk etmelerine gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu– “ama şu anda iyileşmekten başka planlarım var. Ne de olsa,” –omuzlarını uzun uzun ve tembelce arkaya doğru esnetti– “Dahlia bana bir dövüş sözü verdi.”

Seyirciler, oturdukları yerde topluca döndüler. Dört çift göz fal taşı gibi açılmıştı. Grace bir küfür savurma dürtüsünü bastırdı, bu etkileşimin kardeşlerinin kulağına gitmeme ihtimali hiçbir şekilde yoktu.

“Çörekle işin bitti,” dedi.

Ewan’ın gözleri büyüdü. “Öyle mi?”

“Sen,” dedi. “Bu kadınların işlerine engel oldun. Onlar, senden ve bu yerden çok daha öteye uzanan bir hayat mücadelesi veriyor.”

“Hayır, hanımcım,” diye itiraz etti Alice. “İkiniz asırlardır gördüğümüz en heyecan verici şeysiniz.”

“Bu doğru. Kızlarım, ben çamaşır yıkarken bir dükün gelip benimle oturduğuna asla inanmazlar,” diyen Jenny, başını iki yana salladı ve ayaklarının dibindeki sepetten biraz daha çamaşır almak için eğildi. Gri keten yeleği leğenin içine attı, dipten bir kaya parçası olarak giysideki kirleri ovalamaya başladı.

“Yardım ettiğimi de söyleyen daha inandırıcı olur mu?” Ewan aralarındaki sepete baktı ve elini leğene daldırıp kendine ait bir taş çıkarmadan önce, sepetin içinden başka bir kumaş yığını, rüzgârda dalgalanan kocaman bir gömlek çıkardı.

Grace’in gözleri kocaman açıldı.

Leğenin etrafındaki kadınlar donakalmıştı. İşin gerçeği, sanki bütün Garden aynı durumdaydı; sokaktaki çocuklar, pazar meydanındaki saat... her şey donmuştu.

"Majesteleri," diyebilirdi Jenny güçlkle ve şok içinde. "Yapamazsınız."

Ewan ona baktı. "Aslında yapabilirim. Her zaman dük değildim."

Aklını kaçırmıştı. Bu sözler karşısında Grace'in gözleri fal taşı gibi açıldı: Bir vahiy, bir itiraf ve değer verdiği her şeye yönelik bir tehditti bu. Kendine engel olamadı. "Ondan önce bir *konttun*."

Bakışları karşılaştı ve Grace onun sözlerini sanki yüksek sesle söylüyormuş gibi duydu. *Bunu kastetmedim.*

Bir kaşını kaldırdı. "Kontlar da çamaşır yıkamaz, majesteleri."

"Ben yaparım," dedi kısaca ve işine geri döndü, bütün dünya onu izlerken gömlekteki lekeleri taşıla çitilemeye başladı.

Sonunda Jenny tekrar konuştu. "Lütfen, majesteleri. Yapmayın. Korkunç..." Sesi giderek alçaldı ve *yardım edin, lütfen?* der gibi Grace'e baktı.

Grace, onu vazgeçirmek için ayağa kalktı. Fakat bunun yerine Ewan, "Her zaman çatılarda mı gezersin?" diye sordu.

Soru karşısında Grace anında gerildi. Cevap vermedi.

"Çocukluğundan beri," dedi Alice, derin ve coşkulu bir kahkahayla. "Ona tırmanmayı oğlum öğretti."

"Öğrenmesi gerekiyordu, değil mi?"

Öğrenmeye ihtiyacı yoktu.

Ewan başını yana eğdi, gözleri Grace'e kilitlenmiş halde, sanki daha önce yapmış gibi becerikli hareketlerle yıkadığı kumaşa taşı sürtmeye devam etti.

Yapmıştı da. Burada. Buna çok benzeyen bir ara sokakta.

Sonuçta dük olmadan çok önce bir Covent Garden çocuğuydu.

Kollarındaki kaslar, düklere ait gibi görünmüyordu aslında.

Neyse ki gözleri kaslara takılmadan Ewan düşüncelerini bölüdü. "Sana tırmanmayı öğreten çocuktan bahset."

Bana tırmanmayı sen öğrettin. Ağaç tepelerinde birlikte kaç kere oturduklarını sayamazdı bile.

Fakat bunu söyleyecek değildi ve ona bakmayı reddederek, “Asriel,” dedi. Alice’in sepetinden bir çift pantolon aldı ve onları leğene batırdı. Sudan geniş bir fırça alıp ovalamaya başlayarak yaşlı kadına gülümsedi. “Bize Garden’daki ayak basabilecek tüm sağlam zeminleri o gösterdi.”

Alice güldü. “O çocuk ne zaman tırmanmaya başlasa yüreği-me inerti.”

“Kedi gibiydi,” dedi Grace. Bunu en son ne zaman düşünmüş-tü? “O nasıl, Alice?”

Siyahi kadın gülümsedi ve Grace, bir annenin hoşnutluğunu hissetti. “Ah, çok iyi. Çok iyi. Hâlâ St. James’teki kumarhanede ama ara sıra akşam yemeği için eve uğruyor.” Asriel, iş için Garden’ı terk eden birkaç kişiden biriydi ve Londra’nın en gözde erkek kulüplerinden biri olan Fallen Angel’da güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu.

“Ona, Dahlia’nın uzun zaman önceki dersler için minnettarlığını yolladığını söyle.”

Alice başıyla onayladı. “Söylerim.”

Ewan’a baktı, onu seyretme biçiminden hoşlanmamıştı.

Ya da çok hoşlanmıştı. “Yapma. Bana öyle bakma.”

Ewan’ın kaşları kalktı. “Ne gibi?”

“Benden hoşlanır gibi,” dedi, dikkatini işine tekrar vererek.

“Senden her zaman hoşlandım,” dedi basitçe. Grace ona bakmaktan kendini alamadı, yaralı ve kanlı yüzü samimi ve huzursuzdu.

Birbirlerinden hoşlanmamaları gerekiyordu.

Oturdukları yere bir göz gezdirip bakışını Ewan’ın üstünde tuttu. “Ya siz, lordum, size becerilerinizi kim öğretti?”

Ewan ağzının bir tarafını çarpıttı. “Çamaşırdan bahsettiğini sanmıyorum.”

Bütün kadınlar güldü ve Jenny horoz gibi öttü, “Bu hikâyeyi de dinlemeye itiraz etmem!”

“Bana annem öğretti,” dedi sadece.

Bunun o kadar basit bir şey olmadığını bildiğinden, Grace ona bakmaktan kendini alamıyordu. Annesi, bir zamanlar İngiltere’nin en saygın düklerinden birinin metresiydi, sonra çocukla birlikte buraya kaçmıştı.

“Anneniz mi!” diyen Alice’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Bir düşes çamaşır mı yıkıyor?”

“Sadece çamaşır değil,” dedi konuşmayı ustaca manipüle ederek. “Bana yumruk atmayı da öğrettiğini söyleseydim ne derdin?”

“Vay be!” dedi üçüncü kadın. “Kulağa tam bir Garden Düşesi gibi geldiğini söyleyebilirim!”

“Öyleydi,” dedi bir gülümsemeyle ve herkes güldü. Onu izlemeyi bırakamayan Grace dışında herkes... Ewan ona baktığında, söylemediği her şeyi gözlerinde okudu ve bundan hiç hoşlanmadı.

Fakat Ewan devamını getirdi. “Belki ben de kendime bir Garden Düşesi bulmalıyım.”

Kahkaha anında durdu, çamaşır grubunun çevresini sır gibi bir sessizlik sardı. Grace’in göğsü paniğe benzer bir duyguyla gerildi.

Panikti, öyle değil mi?

Her ne olmuşa artık bitmişti.

Grace yıkadığı ıslak pantolonu temiz çamaşırların üzerine koydu, genzini temizledi ve ayağa kalktı. “Bu kadarı yeter.”

Ewan bakışını ona kaldırdı. “Öyle mi? Neden?”

Grace uzun bir süre onu süzdü. Gerçekten bilmiyor muydu?

Belki de bir zamanlar olduğu deli adamdı ama tehlikeli değildi.

Yanlış. Bu şekilde, kan revan içinde çamaşır yıkarken hiç olmadığı kadar tehlikeliydi.

“Çünkü sen buraya ait değilsin, Marwick.”

Ewan ayağa kalkmadan önce, bu sözler karşısında irkildi, hareketlerinde saklamaya çalıştığı bir gerginlik vardı. Ancak Grace

bunu fark etti. Göz göze geldiklerinde orada bir şeylerin parladığını gördü, çocukluklarından hatırladığı bir şeyin: Meydan okuma.

Durumu biliyordu, burada zayıflık gösterirse Garden'in onu çiğ çiğ yiyeceğini biliyordu. O dersi tam da bu yerde alarak büyümüştü. Buraya aitti, fırsat bulursa kanıtlamaya çalışırdı. Burada doğmamış mıydı? Diğerleri Drury Lane'in varlığından bile haberdar değilken, Drury Lane'in doğusundaki labirent gibi sokakları o öğrenmemiş miydi?

Fakat buraları terk etmişti. Ve Grace gelip sahip çıkmıştı.

Burası artık Grace'e aitti, bunu -ve orada yaşayan insanların gururunu- her zamankinden daha iyi anlıyordu. Tiril tiril kıyafeti, bozulmamış konuşması ve bakımlı elleriyle buraya geldiğinde, onlara -ve en önemlisi Grace'e- kendilerini aptal gibi hissettirmişti.

"Mayfair'e gitmek için Garden'in derinliklerine fazla dalmışsın, dük," dedi Grace, çenesiyle batıyı işaret ederek. "Sokaklarda tehlikeli biriyle karşılaşmadan önce güneşi takip et ve evine dön."

Kendini geri dönmeye, çatılara doğru tırmanmaya ve işinin yolunu tutmaya zorladı. Onun gidişini seyrederse lanetlenirdi.

"Artık bu sokaklarda güvendeyim, öyle değil mi Dahlia?" diye seslendi Ewan. *Grace elinde olmadan geri döndü*, adı onun dudaklarına ait değildi.

Gitmiyordu. Sakin ve rahat bir şekilde ona doğru geliyordu; sanki uylukları ağrıamamış, omzu yanmamış ve kendini beğenmiş yüzünün her tarafında morluklar açılmamış gibiydi. Hâlâ nasıl bu kadar yakışıklı olabiliyordu? Kimse yüzü siyah ve maviye dönmüşken yakışıklı olmamalıydı.

"Benim korumamı kendin talep etmedin mi?"

İyice yaklaşıncı duvardan indi. "Hayır, koruma demezdim."

"Hayır mı? Oldukça net duydum," dedi sesini alçaltarak. Böyle akıcı ve esrarlı konuşsa da seyircilerini dışlayacak kadar sessiz değildi. "Sana ait olduğumu söylediğini duydum."

Grace, bu sözlerin tüm benliğini nasıl dalgalandırdığını göz ardı etti, çevredeki kadınlar heyecanla titreyişirken gözlerini kısarak ona baktı. Adam seyirciye oynuyordu ve bundan hoşlanmamıştı. “Anlaşılan kafana aldığın darbeler aklını karıştırdı, çünkü ben böyle bir şey söylemedim.”

“Söylemedin mi?”

“Hayır. Seninle dövüşme hakkının bana ait olduğunu söyledim.”

“Peki, sana dövüşe hazır olduğumu söylersem?”

Arkalardan biri iç çekti, Grace bunu duymazdan geldi.

Bunları, onun iç çekmesi uğruna söylediğini de duymazdan geldi. “Sana, bunu beceremeyecek kadar uzun zamandır züppe olduğunu söyleyebilirim.”

Ewan uzun bir süre onu süzdü. “Ya züppelik beni bir dövüşçü yaptıysa? Ya beni öfke ve zehirle doldurduysa ve senin dövüşeceğin türden bir kabadayıya dönüştürdüysen?”

Grace kıpırdamadı.

“Ya dövüşe hazırsam?” diye fısıldadı Ewan. “Ya verebileceğim tek şey buysa?”

Güneş alçalıyordu, neredeyse çatıların üzerindeydi. Ara so-kağa altın rengi ışık saçıyor, Ewan’ın Rookery’nin isine ve çamuruna bulanmış altın saçlarını, kadının gözlerine kilitlenmiş gözleriyle aynı renge çeviriyordu. Kendi gözleri kadar iyi bildiği o gözler. Daha iyi bildiği.

Düşlerinde peşini bırakmayan gözler... Ve onları hatırlaması için kendine izin verebileceği tek yerdeydi.

Ewan sesini alçalttı. “Ya bana sahip çıkmadan kavgamı sahiplenmezsen?”

Genç kadın, sözcüklerin oluşturduğu görüntüler yüzünden nefes alamıyordu. Onlarla birlikte gelen anılar yüzünden.

Bunu istemiyordu. Geçmişlerinin ima edilmesini istemiyordu. Şu anda yaşanan karmaşayı istemiyordu. Dudaklarındaki tadı, dokunuşu ya da ağzıyla onu nasıl çözdüğünü hatırlamak istemiyordu.

Dokunacak kadar yakındı. “Onu yiyecek misin?” diye sordu Ewan.

Ne?

Başıyla aralarını işaret etti. Grace, baktığı yeri takip edince, dikkatini elindeki yarısı yenmiş çöreğe verdiğini gördü. “Çörek,” dedi. “Onu yemeyi düşünüyor musun?”

Grace çöreği göğsüne bastırdı. “Benden bunu mu istiyorsun?”
“Boşa gitmesi yazık olur.”

Grace gözlerini kıstı. “İkramlardan mahrum mu kaldın, dük?”

Bu soru, ortamı anında değiştirdi. “Evet.” Sesi kısıktı ve derinlerden geliyordu. “Tanrım, evet. Hayatım boyunca ikramların yoksunluğunu yaşıdım.”

Bu sözler karşısında Grace’in ağzı açıldı.

Çocukluğundan beri çok iyi tanıdığı o belli belirsiz tebessüm, adamın dudaklarını ele geçirdi. “Fakat ben çörek istemiyorum.”

Elini yüzüne doğru kaldırdı, kulağının arkasına bir tutam saç sıkıştırdı. Bu dokunuşla Grace’in içinden bir alev dalgası geçti. Kısa bir nefes aldı. “O halde ne?”

“Sadece senin de istediğin şeyi.” Tutuşunu değiştirdi ve onu kendine doğru çekti. Ardından dudakları dudaklarındaydı, çekiştirdikleri çörek yere yuvarlandı ve kadın kendinden geçti.

Geçen geceki öpücüklerden farklıydı, o zaman maskeli, peruklu ve tanınmayacak kadar sürmeli haldeydi. Sırf bu zevk uğruna, Grace’e özel muamele yaptığında, geçmiş olmadan, gelecek olmadan, sadece şimdiki zamanda...

Tabii ki farklıydı. Çünkü bu öpücük diğerlerinden üstündü. Bu öpücük vaat ve tehditti, tarih ve spekülasyondur. Ona asla sahip olamayacağını bildiği halde, kadını istediği yirmi yılın toplamıydı.

Sancılı, tatlı, leziz ve etkileyiciydi. Onu daha önce kendini hiç açığa çıkarmadığı Covent Garden güneşinin altın ışığında çıplak bırakmıştı. Burası hiçbir zaman çıplak kalacak kadar güvende olmadığı bir yerdi.

Oysa şimdi, kollarını dolayıp onu kendine doğru çekerken Ewan evindeydi. Ve Grace güvendeydi. En azından öpüştükleri sürece.

Sakin durma.

Onu orada tutmak ve saf zevki tatmak için kollarını kaldırıp adamın boynuna sararken aklından bu düşünce geçiyordu.

Lütfen sakın durma.

Ewan'ın durmaya niyeti varmış gibi görünmüyordu. Aksine, Grace parmak uçları üstünde yükselip boylarını eşitlerken kollarını beline sıkıca sardı, onu kendine çekti ve tamamı kasla güçten oluşan sert gövdesine bastırdı.

Grace kalçalarını ona doğru uzatarak sızlayan yumuşak yerini onun gergin uzunluğuna yasladı.

Onu istiyordu. Arzuları karşılıklıydı.

Bunun farkına vardığında içini çekti, bu ses öpücüklerin ve adamın zevk iniltisinin arasında kaybolurken iri ve sıcak bir el Grace'in sırtına, dağınık buklelerine doğru sarkıyordu. Okşamasında zerre kadar nezaket yoktu, parmaklarıyla sımsıkı kavıyor, bir tutam saçını avuçlayarak onu hareketsiz bırakıyordu.

Güzel. Nezaket istemiyordu.

Ewan öpücüğü derinleştirirken Grace kendini onun için açtı, elleri ve dili aynı anda birbirlerinin üstünde kayıyor, saçının ipeksi tellerini sıkarken dudaklarını yalayıp her hareketine karşılık veriyordu. İkisi de birbirine doyamıyordu. Sonunda adam onu çevirip kaldırdı, yüksek bir sandık ve varil yığınının arkasına doğru sürükledi.

Çamaşırcı kadınların zorlukla görebileceği şekilde onu duvara yasladı ve ellerini başının her iki yanına koyarak giderek daha fazla uyuşturan ve daha azgın öpücükleri için kafese aldı. Kadını giderek daha da derinliklerine sürüklemekle tehdit ediyordu.

Onu yalvartma tehdidiyle...

Sakin durma.

Ve sonra güçlü kalçasını bacaklarının arasına yerleştirdi, ağırlığını sancıyan etine yaslayınca Grace genizden hafif bir çığlık attı. Sadece Ewan'ın duyabileceği kadar yüksek bir sestir ama yine de bu, adamın kanını tutuşturmuş gibiydi. Grace ellerini göğsünden aşağı kaydırıp parmaklarını geniş alana yaydı, şu anda, bir yıl önce haritasını çıkardığı zayıf hatlardan çok farklıydı.

Artık o sıksalıktan eser kalmamıştı. Tamamen kastı, yeni bir haritaya layık taze bir topografyaydı.

Parmakları bir kaburga kemiğinin üzerinden geçerken adam kesik bir nefes aldı. Ağrı. Gülle gibi bir Rookery yumruğu. Kırık bir kaburga. Yine de flört etmek ve dalga geçmek için zaman bulmuştu. Onu takip edecek gücü bulmuştu.

Yıllar ötesinden yankılanan bir vaat: *Seni takip edeceğim, Gracie. Daima.*

Adamın muazzam ellerinden biri ceketinin içine girdi, sabit tutmak için kalçasını kavradı ve ona sıkı sıkı sarılırken o görkemli kalçaya biraz daha sıkı bastırdı. Grace ona doğru gidip gelmeye başlayınca, göğsünü avuçlamak için elini yukarı doğru kaydırды.

Rookery'nin ortasında, seyircilerden bir metre ötedeydiler. Onu durdurmalıydı.

Ama istemiyordu.

Üzerinde gezen ellerinin hissettirdiklerine karşı koymak imkânsızdı. Grace zevke yabancı biri değildi ama hiç böyle hissetmiş miydi? Daha önce ona bu kadar ateşli dokunan bir adam olmuş muydu? Bu kadar açık ve kararlı?

Sorular daha oluşmadan kaybolup gitti.

Başka adam yoktu.

Başparmağı korsesinin kenarının altından kayarak buradaki gergin meme ucunun etrafında sert bir daire çizirken Grace ona karşılık verdi. Elini indirdi, adamın inanılmaz ve harika erkekliğine koydu; sertleşmişti, ateş gibiydi ve mükemmeldi. Ewan ona derinden gelen keyifli bir iniltiyle karşılık verdiğinde, genizden

hafif bir kahkaha attı. O da kendisi gibi zevk içinde inliyordu. Serbest elinin parmakları adamın saçını yine sımsıkı kavradı ve o dolgun alt dudağını uzun uzun emerek yoğun lezzetinin tadını çıkardı.

Ewan'ın iniltisi başka bir şeye dönüştü. Yırtıcı bir şeye.

Ama Grace artık av değildi.

Bugün, şu anda eşitlerdi.

Birbirlerini avlıyorlardı.

Kendine nasıl engel olacaktı?

"Orada her şey yolunda mı?" Heyecanlı soru uzaktan geldi. Sanki kilometrelerce uzaktan ama ses, top atışı kadar yüksekti ve bunu sinsî, neşeli bir kahkaha tufanı izlemişti.

Grace hemen ondan uzaklaşarak bir nefes aldı ve Garden'a döndü. Bakışları ara sokağın üzerinden, her saniye biraz daha koyulaşan taşların üzerinden geçti, güneş şimdi batıdaki gökyüzünü cehenneme çeviriyordu.

Ceketini düzelterek adamın yanından geçti, sandık yığınının arkasından çıkarak gözleri kocaman, cesur, pişmanlık duymadan dudaklarında bilmiş gülümsemeleriyle karşısında duran kadının topluluğuna baktı.

Arkasından her şey tamamen normalmiş gibi sakin ve rahat bir şekilde konuşan Ewan'ın sesi geldi. "Affedersiniz, hanımlar."

Bu sözler ve seyircilerden gelen kıkırdamalar karşısında sertleşti, parmak uçlarını dudaklarına koyup içlerindeki uğultuyu, öpücüğüyle bıraktığı lezzetli sızıyı dindirme dürtüsüne direnerek ona baktı.

Hayır. Lezzetli değildi.

Onu öpmemeliydi.

Adamın, sanki Covent Garden kavgaları onun geçim kaynağıymış gibi caka satarak buna karşı koymayı zorlaştırmış olması önemli değildi. Bu kavgaların ona yakışmış gibi görünmesi de önemli değildi.

Grace'in, dudaklarına dokunması gerekmiyordu. Esrarlı, delici bakışları onları yine de bulmuştu ve genzinden yükselen hafif bir hırıltı içindeki ateşi yine alevlendirerek onunla göz göze gelmişti. O gözlerdeki arzunun farkındaydı.

Arzu?

İhtiyaç.

Grace arzu gibi hissetmiyordu. Ewan bir kolunu beline dolayıp onu kendine çekerek sanki bir haftaları varmış ve izlenmiyormuş gibi sakince oyalanarak tekrar öptüğünde *ihtiyaç* gibi hissediyordu. İtiraz etmeye fırsat bulamadan *-itiraz edebilir-* adam onu tekrar serbest bıraktı, dudaklarını kulağına yaklaştırıp, "Grace," diye fısıldadı. Sanki adı bir kutsamaydı. Bir kez daha. "Grace..." Ve sonra, "Tanrım, bunu ne kadar uzun zamandır istiyordum," dedi.

Grace de öyle.

"Onu eve götür ve güzelce yıka, Dahlia!" diye seslendi Jenny ve kadınların geri kalanı, ötüşüp tezahürat yaparak çakılıp kaldıkları yerden uzaklaşmaya başladılar. İşlerin ve röntgenciliğin sonu gelmişti, sepetleri kalçalarına yaslayıp eve dönmeye hazırlandılar.

Grace bir an için bunu hayal etti. Onu eve götürmeyi. Banyo hazırlamayı. Güneş gidene, her yeri karanlık bürüyene ve insanlara istediklerinin yapma izni verene kadar günün kirini üstünden temizlemeyi.

Bir an için bu fantezide kayboldu.

Bir an için onun güvende olmadığını unuttu.

Evinde değildi.

O düşmandı, onun ve kardeşlerinin hatta Covent Garden'in tümünün.

Adamı omuzlarından itti ve beklediğinden daha kolay hareketlendiğini gördü. İstediklerinden daha kolay.

Ardından gelen sorulara sinir olarak bu farkındalığı bir kenara itti. Cevaplara daha da sinir oluyordu. İçi öfke ve hüsrana doluydu. "Bu bir hataydı."

Ewan başını iki yana salladı. “Hayır, değildi.” Bu, tartışılacak bir şey değilmiş gibi rahatlıkla söylemişti. Sanki saatin kaç olduğunu ya da gökyüzünün rengini söyler gibiydi.

“Tabii ki öyleydi. Oynadığımız oyun bu,” dedi Grace, yorgunluğunun sözlerine sızmasına izin vererek. Ondan kaçmaktan bıkmıştı. Ondan saklanmaktan bıkmıştı. “Hepimiz hata yaparız.” Duraksadı. “*Sen* yaparsın.”

Hedefini bulan bu sözler karşısında Ewan’ın gözlerinden çılgın bir bakış geçti. Mayfair’in onun hakkında düşündüğü deli düke dair bir ipucuydu. “O zaman bana onlar için nasıl bedel ödeyeceğimi söyle.”

Bu sözleri ona söylediğini kaç kez hayal etmişti? Başını iki yana salladı. “Bunun bedeli yok, düğ. Ne parayla ne güçle ne de ömür boyu çamaşır yıkayarak ödenemez.”

Arkadaki kadınlar ilgiyle kıkırdadı.

“O halde ne?” Üsteledi. “Avluda adamlarınızdan dayak yedim. Kardeşlerinden. Senden.”

“*Senin* kardeşlerin,” dedi.

“Ne?”

“Onlar *senin* kardeşlerin.”

Adam başını iki yana salladı. “Hayır. Seninle kaçtılar. Seni korudular.”

“Evet,” dedi çenesini kaldırarak. “Beni senden korudular ama onlar *senin kanından*.”

Ewan bu sözlerin doğruluğunu duymazdan geldi. “Hâlâ bana bir sebep söyleyemedin. Tek bir iyi sebep olursa gideceğim. Neden cezamı ödeyemediğime dair tek bir neden. Neden duamı edip günahımın kefaretni ödeyemediğime dair bir neden...”

“Binlerce sebep var!”

“O zaman bana bir tanesini söyleyebilirdin.” Duraksadı. “Bunun yerine, beni Gardenda eğlenceli bir kovalamaya yönlendiriyorsun.”

“Beni takip ettin,” diye karşılık verdi Grace sertçe.

Ewan bir kaşını kaldırdı. “Evet ama sen istedin.”

Doğru. Lanet olası!

Hayal kırıklığı ve öfke alevlendi, çığlık atmak istiyordu. Bunun yerine aralarındaki mesafeyi kapattı, uzandı ve gömleğinin zaten yıpranmış olan boynunu yakaladı. Daha önce, buzları çektiği halatın incecik kumaşta açtığı deliğin olduğu yeri buldu. Kumaşı birden çekti ve yırtıp açarak önceki kavganın başladığı şeyi bitirdi. Adamın derisi soyulmuş omzu ve babasının oraya işaretlediği M ortaya çıktı: Kıpırmızı cildinin üstünde kabarık, uğursuz beyaz bir yara.

“Al sana sebep!”

Gömleğini bıraktı. Ewan topuklarının üstünde geri doğru sendeledi.

“Sen her zaman ona ait olacaksın. Rookery’deki kadınlara nasıl davrandığın umurumda değil. Ne kadar iyi çamaşır yıkadığın umurumda değil. Garden haritasının zihnine kazınmış olması ya da buranın çamurunda doğmuş olman umurumda değil. Bize ihanet ettiğin an burayı da terk ettin. Bizim yerimize onu seçtiğin an.”

Boğazında büyüyen yumruya direnerek durdu. Gözlerinin arkasındaki karıncalanmanın acısına direndi. Bir zamanlar sevdiği çocuğun yasını tuttu. Onu asla terk etmeyeceğine yemin eden, ona asla zarar vermeyeceğini söyleyen çocuğun...

O çocuk yalan söylemişti.

“Sen *her zaman* Marwick olacaksın,” dedi, günün morlukları ve akşamın gölgeleriyle giderek kararan yüzüne bakarak. “Bu da senin daima bir hata olacağın anlamına geliyor.”

Ve belki bir gün, Grace de bunu öğrenebilirdi.

Yutkunarak boğazındaki ağrıdan kurtulmaya çalıştı ve bir şey söylemesine fırsat vermeden arkasını döndü. Uzaklaşmadan önce Ewan uzanıp onun kolunu kavradı ve yüz yüze gelmek için çevirerek kendine doğru çekti.

“Onu asla seçmedim.”

Grace başını iki yana salladı ama onun elini kolundan aşağı kaydırarak elini tutmasına karşı koymadı. Bunu yapmalıydı.

Onun kaba, güçlü ve sıcak dokunuşunun tenindeki hissinden nefret etmesine rağmen yapmadı.

Yalan. Bundan nefret etmiyordu.

Hatta onu daha sıkı tutup sözlerine devam ederken, daha da az nefret ediyordu. “Onu asla seçmedim. Hayatımda korkunç şeyler yaptım. Sonsuza kadar cehennemde yanmama neden olacak şeyler. Beni asla affetmeyeceğin şeyler. Ve hepsine katlanabilirim. Fakat buna asla katlanamam.” Sesinde öfke vardı. Hayır. Öfke kadar basit değildi. Daha acı. Hiddet. “Onu asla seçmedim.”

İnanmak isterdi. Tanrım, daha çok inanmak istediği hiçbir şey yoktu ama gözlerini kapattığında, yıllar önce, elinde bıçakla onun üstüne yürüdüğünü hâlâ görebiliyordu. Geçen yıl karanlıkta Londra rıhtımlarının yanmasını izleyişini görebiliyordu.

Ya şimdi... Bu adam kimdi? Neden bu kadar farklıydı?

Ewan çatılara baktı. “Bekleyeceğime yemin ettim.”

Kadının kafası karıştı. “Ne için bekleyeceğine?”

Ewan gözlerini ona dikti. “Neye ihtiyacın var?”

Yine o soru. Daha önce de sormuştu. Ringde. Evinin bahçesinde.

Neye ihtiyacın var, sanki varlığının tek sebebi Grace’e zevk yaşatmakmış gibi.

Hayır. Zevk değil.

Amaç.

Hayatı boyunca amacını biliyordu. Vekil, ödül ve koruyucu olmuştu. Patron ve arkadaş olmuştu. İş kadını, arabulucu, dövüşçü ve casus olmuştu. Hayatında, amacını tam olarak bilmediği bir an asla olmamıştı. Bir planının olmadığı herhangi bir an.

Cevabı bilmediği bir an.

Ama orada, şehrinin gündüzden geceye dönmeden önceki sessizliğinde, Grace Condry, çıplak yumruklu dövüşçü, benzersiz iş kadını ve Covent Garden’in kraliçesi, bir cevabı olmadığını fark etti.

Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu.

Neyi hak ettiğini bilmiyordu.

Ve arzuladığı şeyden korkuyordu.

“Bilmiyorum,” derken sözcükler ağzından fısıltı gibi çıkıyor ve çok fazla şeyi açığa vuruyordu.

Bu itiraf adamı değiştirdi, bakışları sertleşti, çenesini gerildi. Bir adım geri çekildi ve bir şekilde, olmayacak bir şekilde, Grace aralarına koyduğu bu mesafeden hiç hoşlanmadı.

Fakat istediği bu değil miydi? Aralarında sonsuz mesafe olmasını istemiyor muydu? Onun gitmesini ve bir daha asla geri dönmemesini istemiyor muydu?

İhtiyaç duyduğu şey bu değil miydi?

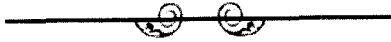
Elbette buydu.

Değil miydi?

Ewan durdu, aralarındaki iki metre iki kilometre gibi görünüyordu.

Ardından, Grace’in aklındaki çılgın düşüncelerin arasından konuştu. “Bildiğin zaman beni görmeye gel.”

Bölüm On Altı

O nu beklemek işkenceden beterdi. Ewan o akşam geç saatlerde yatak odasının ortasında durdu. Garden'daki boks karşılaşmaları ve Grace'le yaşadıkları sonrasında her yeri sızlıyor, bu ağrıların yalnızca *bir bölümünün* iyileşeceğinden emin oluyordu.

Grace'in onu nasıl istediğini görmüştü. Orada, sokağın ortasında öpüşüklerinde bunu açıkça hissetmişti. Hafif iç çekişlerinde, Ewan'a yapışıp onu çıldırtırcasına vücuduna yaslandığında fark etmişti.

Daha da kötüsü, ona neye ihtiyacı olduğunu sorduğunda bu arzuyla nasıl mücadele ettiğini görmüştü.

Kahrolası kadının ona ihtiyacı vardı.

Tıpkı Ewan'ın da ona ihtiyacı olduğu gibi.

Ve güneş çatıların üzerinde batarken Grace'i buna ikna edebilirdi. Genç kadın, duvara tırmanarak evine giderken onu takip etmesine ve kalmasına izin verebilirdi.

Onu tekrar öpmesine ve başladıkları şeyi bitirmesine izin verebilirdi.

İhtiyacının o olduğunu söyleyebilir ve Ewan'ın bunu sunmasına izin verebilirdi.

Fakat yeterli değildi. Sadece onunla birlikte olmasına izin vermesini istemiyordu. Ona dokunmasına. Onu öpmesine. En az kendisi kadar, Grace'in de tutkulu, yiyip bitiren bir arzuyla onu istemesini istiyordu.

Ve bu, Ewan'ı seçmesi anlamına geliyordu. Ona gelmesine. Onu kabul etmesine.

Bu yüzden, onu kollarının arasına almak ve tüm bunları açığa vurana kadar öylece kalmak yerine oradan ayrılmıştı.

Bildiğin zaman beni görmeye gel.

Bunu hatırlayınca kızgınlıkla homurdandı, hayal kırıklığıyla pantolonunu yukarı çekip kaburga kemiklerini sızlatan bir sertlikle düğmeleri ilikledi. "Bunu fazlasıyla hak ediyorsun," diye söylenerek iliklemeyi bitirmeden önce durdu, odanın diğer ucunda, çepeçevre yanan mumlara rağmen hâlâ gölgede olan ama günün erken saatlerinde aldığı hasarı açıkça sergileyen aynaya döndü.

Yanından uzaklaşmasaydı Grace hâlâ onunla olur muydu? Yaralarını iyileştirir miydi? Bu soruyla, daha önce göğsünde gezen parmaklarının anısı canlandı, kaburgalarının üzerinden aşağı doğru kayıyordu, acıyla kesik bir nefes aldığı anda dokunuşu yumuşamıştı. Acı çekmesinden hoşlanmadığının ilk göstergesi buydu.

Sanki dokunuşu ona zarar verebilirmiş gibi... Cezasını boks ringinde vermiş olsa bile, yumruklarının ve sonra, başka bir erkeğin hafife alacağı belindeki ipek fuların tadına bakmış olsa bile onun dokunuşundan zevk alırdı.

Yaşıyordu.

Bir yıl sonra bile bu gerçeğin ortaya çıkması onu mahvetmekle tehdit ediyordu.

Grace yaşıyordu. Eğer haklıysa, kadın onu istiyordu. Bu yüzden risk almış ve onu bu isteğiyle birlikte Garden'da bırakarak Mayfair'e geri dönmüştü. Eve mutfaktan gizlice girme girişimi başarısız olmuş, onun hırpalanan yüzünü gören aşçı çığlıklar

içinde O'Clair'i çağırmıştı. Anında anaç bir tavuğa dönüşen uşak, hemen bir doktoru, Scotland Yard'ı ve görünüşe göre bir rahip olan erkek kardeşini çağırmalarında ısrar etmişti.

Ewan, yarası beresi olsa da bir yerinin kırılmadığına, hiçbir suç işlenmediğine ve son dini törene henüz ihtiyacı olmadığına dair uşağı ikna ettikten sonra banyo, bir şişe viski ve bir sepet bandaj istedi.

Üçüncü isteğine geçmeden önce, ilk ikisinden cömertçe istifade etti ve gövdesini kaplayan alaca renkli noktaları incelerken yüzünü buruşturdu. Hava karanlıktı ve odadaki mum ışığı yaraların tedavisi için ideal değildi ama uşağın paniğe kapılması ihtimali yüzünden daha fazla mum istemeyecekti. Kaburgalarını dikkatlice incelerken elindekiyle, bir ayna ve tenine gölgeler düşüren bir düzine alevle yetinecekti.

Herhangi bir cerrahi durum olduğunu düşünmüyordu ama onca viskiden sonra bile ağrısı çoktu.

Ağız dolusu küfrederek bandajları karnına sarmaya çalıştı, tahriş olan yerler işini olması gerekenden daha zor hale getiriyordu. Yorgundu, acı çekiyordu ve öğleden sonra meydana gelen olaylar -kavga ve Grace'in onu kalabalığın içinden Garden'ın derinliklerine sürüklediği kovalamaca- ve sürekli kendini kontrol etme çabası yüzünden serseme dönmüştü.

Tanrım, onu çok istemişti. Genç kadının vadettiği dövüşü gerçekleştirmek için onu omzuna atıp en yakındaki kuytu bir köşeye götürmek istemişti.

Fakat onu bir duvarın yarısında, çatılara doğru yola çıkarak çok sevdiği bu dünya üzerindeki hâkimiyet merkezine geri dönerken bulduğunda, onu gizli saklı istemediğini fark etmişti. Onu aleni olarak istiyordu.

Sırlarını ve öykülerini bilen kişi olmak istiyordu. Çatılara birlikte çıkabilecekleri tüm yolları kendisine göstermesini istiyordu.

Ona tırmanmayı öğreten başka bir çocuk olmasından nefret ediyordu. Hayatta kalmak için ağaçlardan daha fazlasını bilmesi

gerektiğini hiç fark etmemiş olmasından nefret ediyordu. Hayatta kalmak için mücadele etmek zorunda kalmasından nefret ediyordu. Üstelik bunların hepsi onun yüzünden olmuştu.

Genç kadının arduvaz karoların üzerinde ve bacaların etrafındaki yol haritalarını öğrenmesi ve son yirmi yılda yaşadıkları hakkında anlatacağı her öyküyü dinlemek istiyordu. Yeni haritalar yapmak, yeni öyküler yazmak istiyordu.

Ve koca dünyanın onları bir arada görmesini istiyordu.

Bilmiyorum, demişti ve Ewan itirafın tınlarını duymuştu. Onları ruhunda hissetmişti. Çünkü kendisi de bilmiyordu. Bilmediği tek şey onunla birlikte öğrenmek istediğiydi. Bir gelecek istiyordu ve sahip oldukları tek şey geçmişti.

Bana ihanet ettin.

Homurdanarak kaburgalarına sardığı uzun keten şeridi olan bildiğince sıkı çekerken dişlerini acıya karşı gıcırdatıyordu.

“Kendi başına asla yeterince sıkı saramazsın.”

Duydukları yüzünden neredeyse bandajları düşürüyordu. Bu hareket ona inanılmaz bir acı verdi, Grace odaya girip kapıyı arkasından kapatırken adam sert bir şekilde nefesini bıraktı.

Kalbi deli gibi çarpıyordu. Onu zevkle izlerken rahatlamıştı, içinde zerre kadar gurur yoktu. *Gelmişti*. Kendi isteğiyle gelmesinin onu heyecanlandırmayacağı bir zaman olması mümkün müydü?

Ve bu onun kendi isteğiydi.

Aynı zamanda Ewan da istemişti.

Üniformasını, onu hükümdar yapan kıyafetleri giymişti. Siyah pantolon ve uzun bacaklarını dizlerinin üzerine kadar kapatan deri çizmeler. Pantolonun üzerinde altın iplikle işlenmiş buz mavisi bir korse. Belinde, silah olarak seçtiği başka bir fular; korseyle aynı renk, altın varaklı. Hepsinden öte, mükemmel şekilde dikilmiş siyah bir uzun bir ceket. Başka bir kadında, bu uzun

ceketin kılık değiştirmek için olduğunu düşünürdü, onu meraklı gözlerden saklayacak ve sokaktaki bir beyefendiye çevirecek bir şey... Fakat Grace saklanmıyordu. Ceket, altındaki –bir kış günü göğü tonundaki– soluk mavi çarpıcı korseyi ve içindeki uyumlu astarını sergileyecek şekilde açılıyordu.

Dğmeli ceketinin üzerine takılmış dağınık kırmızı buklelerini örten kukuleta mükemmel bir gizlilik oluşturuyordu ve bu, saklanmaya dair tek küçük kanıttı. O kukuletaı geri atmak ve günün erken saatlerinde olduğu gibi bütün saçlarının omuzlarına dökülmesine izin vermek isterdi.

Hayal kırıklığına rağmen, kadının elik ve ipeksi görüntüsünün tadını çıkardı. Ona yine maskeli olarak gelmişti. Maskeli baloya geldiği gece taktığı ipek maske olmayabilirdi ama yine de bir maske takmıştı; daha önce Covent Garden ordusuna komuta ederken taktığı, gten yapılmış maskenin aynısı.

Dvşten sonra kısa bir an gördüğü, duvarlara tırmanmayı nasıl öğrendiğini anlatan kadın gitmişti. Pisliğin ortasındaki kabadayılara ve çamaşır yıkayan kadınlara kolayca gülümseyen kadın yoktu.

O rahat tebessmleri kendisi için de istiyordu.

Onu istiyordu. Dürüst haliyle.

Fakat buna da razıydı.

“İçeri nasıl girdin?”

Grace hafifçe gülümsedi. “Ben kaşarlanmış bir sokak sulusuyum, dk. Grosvenor Meydanı gibi bir şeyin, beni sıradan bir haneye tecavüzden alıkoyacağını mı düşünüyorsun?”

“Seni alıkoyacağını düşündüğüm şey adres değil,” dedi. “Sa-dece, aşır toriter uşağımın seni merdivenlerde karşılamamasına şaşırdım.”

Grace odayı boydan boya geçerek ağır, gösterişli bir içki şişesiyle kadeh derlemelerinden oluşan küçük masanın yanına geldi.

Ewan, çalımla yürürken uzun bacaklarının çevresinde savrulan ceketinden gözlerini alamıyordu. Şişenin tapasını çıkardı ve içindeki brendiyi koklayınca kaşları havaya kalktı.

“Fransız. Çok pahalı.”

Kadın kendine bir kadeh doldururken, “Daha ucuza almanın yolları olduğunu biliyorum,” dedi Ewan.

Onun, Çıplak Yumruklı Piçler’in pek de yasal olmayan girişimine atıfta bulunduğu Grace’in gözünden kaçmamıştı. “Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok.” İçkisinden bir yudum aldı. “Antika düello tabancası ve yatak takkesiyle tek bir uşak bile görmedim. Hayal kırıklığı, gerçekten.”

“Hmmm. İşime karışan herkesi savuşturamayacaksa otoriter bir uşağa sahip olmanın ne anlamı var?”

Kadının gözleri mum ışığında parladı. “Bütün düğ uşakları otoriter değil mi? Kolalı bir gömleğin ve iyi ütülenmiş bir kravatın her an giyimeye hazır olduğundan başka türlü nasıl emin olabiliriz?”

“Bilmiyorum. Dükalık mülklerinde fazla zaman harcamam.”

Bu tam olarak doğru değildi. Zamanının çoğunu Burghsey malikânesinde geçiriyor, ancak arazinin batı ucunda inşa ettiği küçük bir kulübede yaşıyordu. İçeride, sadece evin dökülmesini engelleyecek kemik bir kadro vardı.

“Hmm,” dedi kadın. “Her halükarda, ben geldiğimde uşağının vazifesini yapamadığı aşikâr.”

“Endişelerini, onunla bir sonraki performans değerlendirmesinde dile getireceğim. Yabancı bir kadının eve girmesini engellemedi. İşte bir kusur.”

O güzel dudaklar yeniden kıvrıldı. “Bunun bir kusur olarak sayıldığından emin değilim. Doğrusu, istediğim yere fark edilmeden ulaşmakta çok iyiyim.”

Onu ne kadar yoğun bir şekilde fark ettiğini düşündüğünde, bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu. Onunla aynı odayken attığı adımı bile nasıl hissettiğini. Aradan yirmi yıl geçtiği halde, onu hâlâ topçu ateşi kadar net fark ederdi.

“Gitmemi ister misin?” diye sordu.

“Hayır.” Asla gitmesini istemezdi.

Grace ikinci bir kadeh doldurdu ve aralarındaki mesafeyi kapatarak ona uzattı.

Ewan kadehi aldı. “O halde?”

Bu soru karşısında Grace başını yana eğdi.

Ewan, “Karar verdin mi?” diye sorarken kendi ses tonundaki hüsrânı duyuyor, sabrını giderek kaybettiğini açık ediyordu.

Grace bir adım daha yaklaşıncı Ewan heyecanla derin bir nefes aldı. Onu kucaklayıp yatağa götürse ve cırılçıplak soysa ne olacağını düşündü. Bu tür düşüncelere aklı erdiğinden bu yana, her gece hayal ettiği gibi onunla sevişse nasıl olurdu?

O zaman maskesini çıkarabilir miydi?

O ne yapardı?

Kaçardı.

Bunu biliyordu. Çünkü Grace yıllarca ondan kaçmıştı. Ayrılmalarından sonraki yirmi yıl içinde onu bulmaya her yaklaştığında olduğu gibi ondan kaçacaktı. Ona ihanet ettiği, kalbini kırdığı ve kendi dengesini bozduğu için bunu hak etmişti.

Kadın kaçardı ve Ewan da buna engel olmak için her şeyi yapardı, bu yüzden heykel gibi hareketsiz kalıp onun yaklaşmasına izin verdi.

Grace kıl payı dokunacak mesafedeydi ve omzundan bir torba indirdi. Ewan, içeri girdiğinde bunu fark etmemişti. Gözlerini göremiyordu, kukuletayı yüzünün üst yarısını gölgede bırakacak kadar indirmişti. “Seni biraz hırpalamışlar,” dediğinde görebildiği tek şey, dolgun pembe dudaklarıydı.

Ewan tereddüt etmedi. “Kendi adıma, ben de fazlasıyla karşılık verdim.”

Grace sanki bir sırrı varmış gibi gülümsedi, gurur duyması mümkün müydü? Tanrım, gurur duymasını nasıl da isterdi. Onu dövüşürken izlemesini ve becerisine hayran kalmasını isterdi. Bunun onu bir Neandertal yaptığını biliyordu ama umursamıyordu. Onun emriyle dünyaları yok edebileceğini bilmesini istiyordu, sorması yeterdi.

Neye ihtiyacı olursa.

“Neden bir doktor çağırmadın?” diye sordu usulca.

Soru karşısında biraz gücenmekten kendini alamadı. “Doktora ihtiyacım yok.”

Kadın çenesini kaldırıncı mum ışığı yüzünü yakalayarak altına boyadı ve şaşkınlıkla eğlenen bir çift göz ortaya çıktı. “Erkekler ve tıbbi bakımla ilgili saçma kuralları. Her tarafınızda tomurcuk gibi açan çürüklere rağmen nasıl iyi hissettiğinizi anlatmaya devam edersiniz. Patrick O’Malley burnunu kırmış gibi.”

“Bana dadılık yapmaya mı geldin?”

Cevap vermedi, bunun yerine kukuletasını indirmek için uzandı ve kırmızı bukleleri alev seli gibi salıverdi. Tanrım, bu saçları seviyordu. Bu, her zaman onu yere serebilecek doğanın bir gücüydü. Tıpkı kadının kendisi gibi.

Etraflarındaki karanlık daraldı. “Neden buradasın?”

Grace hareketsiz kaldı.

Bu durgunluktan ve maskesini bir kez daha takmasından nefret ediyordu. Garden’daki hesapları yanlış çıkmıştı. Kendi gerçeklerinden bir şeyler göstermesi için ona bir olta atmış ve sonra oradan ayrılmıştı. Bir daha asla geri dönüşü olmayabilirdi.

Onu asla geri alamazsın.

Tanıdığı kıza sahip olamayabilirdi ama dönüştüğü kadına bir göz atma şansı hiç olmayacak mıydı? Sonsuza dek ondan saklanacak mıydı?

“Bana doğruyu sytle,” diye fısıldadı Ewan, ses tonundaki sabırsızlığı gizleyemedi.

Grace sessizliğini sürdürdü, konuşmak yerine elini onun yüzüne doğru kaldırdı. Parmakları gözünün altındaki şişmiş deriyi, çenesindeki sararmış çürükleri, burnunun çizgisini takip ederken nazikti. Tahminlerinin aksine, burnu mucizevi bir şekilde kırılmamıştı.

“Seni iyileştirmek için buradayım desem?”

Bir şekilde dokunuşundan daha fazla keyif veren bu sözler karşısında Ewan yavaşça soluğunu bıraktı, “İşinin hayli zor olduğunu söyleyebilirim.”

İyileşme ihtimalinden emin olmadığını söylemedi.

Kadın sanki bunu biliyormuş gibi hemen duraksadı.

Kal. Lütfen.

Cevabı beklemek onu yiyip bitiriyordu.

Burada kalmayı seç.

Kalbi, göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu, sonunda... sonunda, Grace kaburga kemiklerini bağlamak için kullandığı keten şeride uzandı. Ewan kendini tereddütsüz ona teslim ederek öylece durdu; kadının parmakları üstünde dolaşıp onu araştırırken, yumuşak ve güçlü dokunuşu kaburgalarının üzerinden kayarak verilen hasarı tespit etmeye çalışırken nefes almaya bile çekiniyordu.

Genç adam, karın kaslarının üzerinden geçerken sert bir nefes aldı. Grace hemen başını kaldırdı ve yoğun kahverengi gözleriyle ne kadar ağrısı olduğunu anlamaya çalıştı. “ok mu fazla?”

Yetmez bile.

Kafasını iki yana salladı. “Devam et.”

“Bu kırık olabilir,” dedi usulca.

“Değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“İkimiz de onları daha önce kırdığımı biliyoruz.” Anılar aralarında canlandı. Ewan kaburga kemiğine bir tekme almıştı ve o zaman da onu Grace iyileştirmişti.

“Whit her zaman bacaklarını daha iyi kullanırdı,” diye fısıldadı.

“Ya şimdi?”

Soruya gülümsedi, Covent Garden’ın Beast adını verdiği bu adama duyduğu açık hayranlık karşısında Ewan’ın kıskançlık damarı kabardı. “Şimdi her konuda iyi. Büyüdü ve acımasız oldu. Hiç kaybetmiyor.”

Ewan’ın içini garip bir duygu kapladı. Aralarında en küçük ve en zayıf olanın, en güçlüye dönüştüğü gerçeğini fark etti.

“Büyüdüğü yaz on beş, belki on altı yaşındaydık,” dedi neşeyle. “Sihirbazlık gibiydi. Onu ayakkabılarının içinde tutamıyorduk. Bir hafta, hiç paramız kalmamıştı ve başparmağı ayakkabısının burnundan çıkıyordu. Ona bir çift çalmak zorunda kaldım.”

“Nereden?”

Omuz silkti. “Charles Sokağı’ndaki genelevin ahmak müşterilerinin birinden. Fiyatta anlaştıktan sonra kafasına göre ödeme yapan şerefsizlerden. Terli soysuz bunu hak ediyordu.”

“Adam bir...”

Sorunun geri kalanını yuttu.

Grace başını ona doğru eğdi. “Bir müşteri miydi? Hayır. Avcı Şövalye’nin işine fahişeden çok dövüşçü olarak yarıyordum.”

“Öyle olsaydı da yargılamazdım.” Tavistock Row’da bir genelevde doğan Ewan, kadınların hayatlarında ancak erkeklerin karar verdiği kadar seçeneğe sahip olduklarını çoğundan daha iyi biliyordu.

“Yapmayacağını biliyorum,” dedi ve sözlerindeki samimiyet onu sevindirdi.

Grace bandajlamayı bitirdi, keten bezin ucunu kendi içine sıkıştırdı. Adamın geri kalanını, bandajların üstündeki ve yüzündeki çürükleri, o gün erken saatlerde Garden’da kullandığı halatların kestiği omzundaki açık yarayı incelerken dudakları düz bir çizgi oluşturacak şekilde gerildi.

Daha önce Grace’in gömleğini yırtarak açtığı omuz, her gün silebilmeyi dilediği yara iziyle birlikte geçmişini de açığa çıkarıyordu.

Fakat geçmişi silindiğinde Grace de silinirdi.

Grace başıyla hafifçe onaylayarak getirdiği çantayı almak için eğildi. Yakındaki bir sandalyeye koyarak içinden küçük bir seramik kap çıkardı, kapağını açarak hemen burnuna yaklaştırdı. Onu izleyen Ewan gülmekten kendini alamadı. İyi ya da kötü her şeyi önce koklayan geçmişteki kızın bir yansıması...

“Komik bir şey mi var?”

“Bunu hep yapardın.” Kadın hemen elini indirdi ve ona yaklaştı. “Nedir o?” Grace kabı ona doğru uzattı, Ewan koklamak için eğildi. “Limon.”

“Defne ve söğüt kabuğu da ekledim. Bundan daha beterlerini iyileştirdi.”

“Seni?”

“Ve daha nicelerini.” Parmaklarını merhemin içine daldırıp ona uzanırken Ewan derin bir nefes aldı; her dokunuşuyla cennete bir bakış atıyordu.

“Bunu daha önce de yaptın.”

“Yaralara bakmayı mı?”

“Benim yaralarım.” Duraksadı. “Geçen yıl hayal ettiğimi sanıyordum. Dokunuşunu.” Karanlıkta. Onun yaşadığını fark etti-

ği o küçük odada. Kendisinin de tekrar yaşayabileceğini anladığı yerde.

Grace yaptığı işten başını kaldırmadı ve Ewan bu yoğun ilgiyi seyretmek için bir fırsat yakaladı; burnuna serpilmiş çillerini, kocaman gözlerini, bir kaşının üstündeki yara izini. Alnındaki kanı ve yanaklarındaki gözyaşlarını sildiğinden bu yana geçen yıllar içinde neredeyse hiç fark edilmez hale gelmişti. Uzanıp o yamuk yarım daireye dokunmaktan kendini alamadı.

Kadın sert bir nefes alarak ona uyarıcı bir bakış attı.

Ewan elini indirdi ve ceketinin dikişini, normalde skandal yaratacak fakat onun üstünde güçlü bir vücudu sarmalayan ipek korsesinin yoğun pırıltısını incelemeye geri döndü.

“Hiç elbise giyer misin?” diye sordu, bunun bir risk olduğunu bilerek.

Kadın tereddüt etti. “Konuya aşınayım,” diye cevaplarken ağzının seçiren köşesi Ewan’da o noktayı öpme isteği uyandırdı.

Parmakları derisinin üzerinde dolaştı, çürüklerle dolu bir omzundan, kıpkırmızı olan diğerine geçti. Merhem kabına döndü ve ona tekrar dokunduğunda, soğuk merhem omzundan daha fazlasını yatıştırdı.

“Maskeli balomda giymiştin.”

Bu bir riskti, onu tanıdığını açığa çıkarıyordu ve kadının omzundaki parmakları durdu. Onun hızla düşünüp taşındığını duyabiliyordu: Kendisi olmadığına onu ikna edebilir miydi?

Maske yok, Grace. Bu akşam olmaz.

“Ne zaman anladın?”

Ewan kadının ona bakmasını bekledi. “Seni her zaman tanırım.”

“Bir eş aramıyorsun.”

Başını iki ana salladı. “Hayır.”

“Kızlarını önüne atan anneler peki?”

“Başarısız.”

Grace uzun bir süre ona baktı, “Balo, yosunlu toprağı ve ulu ağaçları seven gelecekteki Marwick Düşesi için değildi. Benim içindi.”

İkisi aynı şey.

Geçmişinin izlerini okşayan omzundaki parmakların farkındaydı. Onların geçmişi. Okşarken kardeşinin sözlerini duydu.

Onun kalbini kırdın, demişti Whit.

Ewan’a güvenmiyordu. Bu durumda yapabileceğı tek şey, kendinin ona güvenmesiydi.

“Özenle hazırlanmış partileri sevdiğini duydum.”

Geniş daireler çizerek merhemi derisinin üzerine sürerken seyrettiğini bildiğı yerden kaçındığının farkındaydı. Ewan’ın önem verdiği tek şeyin Grace olduğunu keşfettiğı gece babasının omzunda açtığı yara izi. “Pozisyon için müsait değilim,” dedi Grace usulca.

“Biliyorum.” Fakat bu, onu daha az istemesi için sebep değildi.

“O canavarın kazanmasına izin vereceğime bin kere ölürüm.”

Soyundan başka hiçbir şeyi önemsemeyen eski düğ. Onun bu öfkesine hafif, mizahtan yoksun bir kahkaha attı. “Benim farklı hissettiğimi mi düşünüyorsun?”

Göz göze geldiler ve babasına, Marwick soyunun devamını tek bir amaç haline getiren adama olan öfkesini tüm gücüyle görmesine izin verdi. Ardından, Ewan düğ olduğunda, babasının bu kadar önem verdiği şeyi asla almamasını sağlamak ona düşmüştü.

Bu da Ewan’ın hiç çocuğı olmaması anlamına geliyordu.

Güzel, kızıl saçlı küçük kızları hiç olmayacaktı.

Onun düşüncelerinden habersiz olan Grace tekrar konuştu. “Sana uzak durmanı söylediğim halde geri geldin.”

Her zaman geri geleceğim.

“Fakat bir yıl ortada yoktun. Nereye gittin?”

“Eve döndüm.”

Mirasını devraldığında, parçalanmak üzere bırakarak uzaklaştığı ve geri döndüğünde, karşısında harabe halinde bulunduğu Burghsey'deki malikâne. Kaldığı yerden devam etmek için arazileri restore ederek ve kiracılarla ilgilenerek yeniden dirilttiği, parlamentodaki yerini alarak bir ömür önce ona söz verdiği hayata katıldığı mülk.

Kendini de yeni bir adama dönüştürmüştü. Öncesinden daha sağlıklı, daha güçlü ve daha iyi bir adam. Ve daha değerli... Ancak Grace'in dönüştüğü güçlü, zeki, kudretli ve ondan çok daha üstün kadına layık olacak kadar değer kazanmadığını biliyordu. Ona uzanmak şöyle dursun, bakmayı bile hak etmediği kadına.

Yine de bakmıştı. Ve uzanmıştı.

“Peki neden şimdi döndün?” diye sordu, artık ona dokunmuyordu ve sözlerindeki sertliği –öfkeyi– duyabiliyordu. Hayal kırıklığını. “Beni pişman olduğuna ikna etmeyi mi düşünüyorsun?”

“Çok pişmanım. Kardeşlerime sırtımı döndüğüm için pişmanım,” dedi Ewan. “Ve Grace, sana sırtımı döndüğüme pişman olmadığım bir an bile yok.”

Grace, yılların verdiği tecrübeyle onun sözlerinden etkilendiğini belli etmemeyi başardı ama Ewan dikkatle onu izliyordu ve boynundaki şah damarına kilitlenen bakışı kalp atışının hızlandığını görmüştü.

Bakışını ona çeviren kadının güzel kahverengi gözleri mum ışığında kocaman parlıyordu. “O halde? Bir maskeli balo ve bir Garden kavgasının geçmişe iyi geleceğini mi düşündün?”

“Gitmene sebep olduğum günden beri her gün kavga ediyorum,” dedi, onun duymasını isteyerek. “Bir kavga daha ne fark eder? Bin tane daha ne fark eder?”

Bağışlanma şansı olsaydı, Covent Garden’ın yumruklarına her gün maruz kalırdı.

Sonunda Grace yara izinin üzerinde parmağını gezdirdi ve bu hisle Ewan üperdi, söyledikleri karşısında kadının ne yapacağını bilmiyordu.

Bir risk daha.

“Neden bu gece buraya geldin?” diye tekrar sordu.

Kadın odanın uzak ucundaki koltukları işaret etti, eğer gece bu kadar sıcak olmasa şöminenin yanmış olabileceği yerd. “Otur.”

Söyleneni yapan Ewan kendini koltuğa bıraktı ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu, anın mahremiyetinden ve geçmişinden zevk alsa bile, ona zayıflığını göstermekten nefret ediyordu.

Çocukluk yıllarında ve rıhtımdaki patlamadan sonraki günlerde de ona bakmıştı. Bunu biliyordu. Onu sonsuza dek göndermeye hazırlanırken bile, onu orada hissediyordu.

Sanki uzak durabilirmiş gibi.

Onlar, birbirlerinin çekim gücüne kapılmış gezegenlerdi.

Hayır. Kendisi bir gezegendi. Grace güneşti.

Küçük seramik kabı elinde tutarak çantasını ve bandaj sepetini toplayan Grace uzun bacaklarıyla halıyı döverek ona yaklaştı. Zemine vuran çizmelerin sesi içini keyif, sıcaklık ve arzuyla doldururken onu seyretti; sıradan bir oluşummuş gibi daha önce hiç hissetmediği bir arzuydu bu. Birbirleriyle ilgilenmeleri için.

Birbirlerini tanımak için.

Daha fazla tanımak için.

Malzemelerini koltuğun yanındaki alçak masaya koyarken bakışları orada toplanan çeşitli şeylere kaydı: Bir şişe viski ve yüksek bir kitap yığınının üstünde duran boş bir kadeh. Dudaklarında bir tebessüm belirdi.

“Ne?” diye sordu Ewan.

“Hiçbir şey. Sadece aslanın inine göz atıyormuşum gibi hissettim.”

“Hmm,” dedi Ewan, ensesini ovmak için elini kaldırdı. Nedenini söyleyemese de içinden utanç gibi bir şey geçiyordu. “Onca içki ve kitap düşünülürse bu aslan çok ilginç olmalı.”

“Yani dışarıda olmadığın zamanlarda, dükalık vazifeni yerine getirmek için yaptığın şey bu mu?” Döndü, odayı geçerek aynaya doğru yürüdü.

“Dük değilim,” dedi, konunun değişmesine sevinerek. Grace bir şamdan seçip geri dönerken onu seyretti.

Kadın bir an ona baktı ve sonra, uzun boyu, cazibesi ve üstündeki göz alıcı kıyafetiyle bir kraliyet mensubu gibi tepesinde dikilmesi yetmezmiş gibi önünde diz çöktü ve işine geri döndü.

Yanı başındaki kadının verdiği zevkle mahvolmak üzereydi. Ona uzanmamak, kıpırdamadan durmak için kendini zorluyordu. Onu izlerken, içinden geçen o tek sözcüğe direniyordu.

Benimsin.

Grace sepetin içine uzanıp yeni bir uzun keten şerit çıkardı ve omzunu sarmak için adama doğru uzandı.

“Bir dahaki sefere Garden’da sandık taşıırken bir kanca kullan.”

“Hmm,” diye homurdandı adam. “Nerede bulabileceğimi biliyor musun?”

Grace bu sözlere kıkırdadı ve Ewan onun bu neşesinde güneş ışığını yakaladı. “Dükler için sandık kancası üretmiyorlar mı?”

“Ne o ne de buz maşası. İnanabiliyor musun?”

“Bunu Lordlar Kamarası’na götürmelisin.” Bandajı omzunun üzerinden sıkıca çekti ve Ewan acıyla bir nefes aldı. “Yarın yeni-sine ihtiyacın olacak.”

“Getirmek için geri gelecek misin?”

“Hayır.”

Birkaç santim uzaktaki yüzüne bakmak için döndü ve usulca sordu, “Neden olmasın?”

Göz göze geldiler. “Bu gece de burada olmamalıydım.”

“Bu da beni *neden geldin* sorusuna geri getiriyor.”

“Bilmiyorum,” dedi Grace.

O gün öğleden sonra söylediklerinin yankısı kilidini açtı. Neden geldiğini biliyordu.

Neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

İkisinin de ihtiyacı olan şeyi biliyordu.

Uzandı, güzel kırmızı bir bukleye dokunup iki parmağının arasında çekiştirdi. “Neden bu gece buraya geldin?” diye tekrarladı, usulca ve arzulu bir tonda.

Göster bana diye diledi. *Güven bana*.

Bakıştılar. “Neden geri döndün?”

Ewan her zamanki gibi risk aldığını bilerek cevap verdi. Fakat onun için asla risk almazdı, bu çok açıktı.

“Başından beri her şeyi aynı nedenle yaptım. Senin için.”

O zaman Grace ona uzandı, eli çenesi boyunca kayarken dokunuşu hâlâ cennette gibi hissettiriyordu. Narin, mükemmel dokunuşuyla, sanki boşluğu kapatması gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi onu dudakları arasında minicik bir mesafe kalana kadar yaklaştırdı. “Sana yapmamayı söylemişim.”

“Neye ihtiyacın var?” diye sordu Ewan.

Kadın cevap vermedi. Eyleme geçti.

Bölüm On Yedi

Onun için geri dönmüştü.

Neden geri döndüğünün, ne kadar değiştiğinin ya da değişip değişmediğinin önemi olmamalıydı. Ve onu öptüğünde, mantıklı düşünme yeteneğini kaybetmesinin de önemi olmamalıydı.

Fakat adam Grace'i öpmemişti. Grace onu öpmüştü.

Ve Ewan'ın genzinden gelen boğuk zevk hırıltıları, zaten yanan bir alevi besleyerek onunkıyla eşleşen bir uğultu göndermişti. Ewan'ın pansumanını yapmak Grace'i arzuyla titretmişti, özellikle parmaklarının altında sıçramaya hazır bir yırtıcıymış gibi kaslarının ürperdiğini ve gerildiğini hissettikçe nefesi hızlanıyordu. Fakat yapmamıştı.

Onun için geri çekilmişti.

Onu bekleyerek.

İsteyerek.

Ve onu öptüğü anda, adam artık çözülmüştü. Onu kavrayıp yukarı, kucağına çekmek için döndü, elleri kalçalarında ve sonra ceketinin içindeydi, vücudunun yanlarından ipek ve çelik katmanlarla kaplı gergin göğüslerine doğru ilerliyordu.

Öpücüklerini her zaman böyle beceriyle mi hazırlıyordu? Her zaman bir kadının düşüncelerini çalmayı başarmış mıydı? Ya da Grace'in, onu kesinlikle geri öpmemesi için her türlü mantıklı nedeni olduğu halde, nerede ve kiminle olduğunu unutmamasına sebep olan o kusursuz öpücüğe hazırlanmak için yirmi yıl mı harcamıştı?

Öpücüğüne eşit arzu ve eşit coşkuyla karşılık verirken bunun imkânsız olmadığını düşündü.

Sadece bu seferlik diye yalan söyledi kendine. *Sadece bu kez ve bir daha asla.*

Daha derinlere indi, öpücüğün sonsuza dek sürmesini istiyordu. Adam kesik bir nefes aldı ama zevkle değil, acıyla. Bu sesi duyunca onu incelemek için geri çekildi, kendisi de sanki bir duvara tırmanmış gibi nefes nefeseydi.

Ewan'ın alt dudağı fena halde şişmişti. Grace nazikçe ona dokunmak için uzandı, oradaki çürükleri okşadı ve sonra parmaklarını burnunun hizasında, aynı derecede çürük ve kesinlikle ağrıyan elmacık kemikleri boyunca gezdirdi. "Asırlarca siyah ve mavi olacaksın. Seni iyi benzettiler."

"Umurumda değil," dedi adam, elini omzunun üzerinden kaydırarak onu tekrar kendine doğru çekti. "Hadi gel ve beni tekrar öp."

Alçak sesle verilen bu komut onu alev gibi yalayıp geçti ve az kalsın itaat ediyordu, yapmayı çok isterdi. Ancak bunun yerine, koltuğun yanındaki torbayı almak için eğildi ve pantolonunun içindeki iri, çelik gibi ve inanılmaz sıcak sertliğe dokununca, adam onun kalçasını kavradı.

Kadın doğrulurken, "Mmm," diye inledi ve Grace ona baktı, göz kapakları yarı aralık, bakışları anı yakalamak istercesine ona dönüktü.

Ewan her zaman yakışıklı, uzun boylu ve sarışındı, mermerden yontulmuş gibi kusursuz bir yüze sahipti. Devil, Burghsey'deki

bir maç sırasında burnunu kırmıştı ve bir kusuru olması onu sadece daha mükemmel hale getirmişti. Fakat şimdi, morarmış ve hırpalanmış, bir dudağı şişmiş ve gözünün altındaki sıyrık yığınyla, daha önce ona ait olan bu yerde sanki Grace'e teslim edilmek üzere hazırlanmış bir armağan gibiydi.

İçerideki sıcak tutkuların çağrısını duymazdan gelen Grace, önündeki göreve odaklandı, çantasını açtı ve temiz beyaz bir bezle küçük bir metal kutu çıkardı. Ewan'ın ateşli bakışlarında merak uyandırmıştı, ona içindekileri göstermek için kutuyu açtı. Ewan bir kaşını kaldırdı. "Bugün çektiğim bloklardan biri mi?"

Bezi buzla doldururken ona hafifçe gülümsedi ve gözüne yerleştirmeden önce buz paketini düzgünce bağlarken diğer başparmağıyla pürüzsüz yanağını okşadı.

"Buna ihtiyacım yok," diye homurdandı Ewan.

"Ne yazık ki var."

"Bunu çok iyi yaptın," diye söylendi. "Buz paketini."

"Daha önce de yapmıştım."

"Bunu özel kutudan anladım." Göz göze geldiler, bakışı ciddiydi. "Ne sıklıkla?"

Grace yutkundu, aslında ne öğrenmek istediğini biliyordu. Tek omzunu silkti. "Garden'a geldiğimizde, her gece içimizden biri dövüşüyordu. Bizim kadar –senin kadar– iyi olsan bile," diye ekledi, onun düşmanları yok etmeden sindirme şeklini hatırlayarak, "rakipler de darbe alır."

Avcunun altındaki çenenin kasları gerildi. "Dövüşmek zorunda kalmadan nefret ediyorum."

"Etme," dedi ve bu konuda ciddiydi. "Dövüşmek, Garden'da nefes almak gibidir ve içimde iyi olmamı sağlayacak kadar öfke vardı. Hepimiz iyi olduğumuz için şanslıydık ve paramızı alabildiğimiz için daha da şanslıydık." Ona baktı. "Senin sayende bu kadar iyi olduk, biliyorsun değil mi?"

“Yapmak zorunda kalmamalıydım.”

Hayır, kalmamalıydı. Kendilerini seven anneleri ve onlarla gurur duyan babalarıyla çocukluklarını yaşamaları gerekirdi. Bunun yerine, binlerce farklı şekilde dövülmüş ve yaralanmış bir halde buradaydılar.

Grace dövüş konusu üstünde fazla durmadı. “Devil ve Whit buz işine bu şekilde bulaştı. Buzlu ya da buzsuz kavga arasındaki farkı çabucak öğrendik ve onlar da asla onsuz kalmayacağımızdan emin olmanın bir yolunu buldular.”

Ewan’ın sarı kaşlarından biri kalktı. “O halde kaçakçılık sadece eğlence amaçlı diye düşünüyorum.”

Grace buna biraz güldü. “Hayır, kaçakçılık para için ve bunu aristokrasiye kakalamak için.” Duraksadı, “Sanırım bu kısmı biraz eğlenceli.”

Ewan sessiz bir kahkaha attı ve elini kaldırıp Grace’in elinin arkasına bastırdı. “Ve sen, uzman doktor.”

Grace başıyla masanın üzerindeki kitapları işaret etti.

“Ben Dr. Frankenstein değilim.”

“Kendini küçümseme.”

“İşim bittikten sonra seni hayata döndürecek miyiz? Ne tür bir canavara dönüştüğünü görmek için?”

Bu bir flört müydü? Yoksa geçmişlerine bir selam mıydı? Dönüştüğü canavardan kaçtığı geceye? Etrafını kollayarak, olduğuna inandığı canavar için endişelenerek geçen yıllara?

Kadının elindeki buzu aldı ve ona doğru uzandı. “Grace,” diye fısıldayarak onu biraz daha kendine yaklaştırdığında, Grace’in içini bir sıcaklık ve ismini koymaya cesaret edemediği bir şey kapladı. Alnını onunkine yasladı ve gözlerini kapadı. “Hangi canavara dönüşmüş olursam olayım... beni yaratan sen değilsin.”

Grace bu sözlerdeki ıstırapı duydu ve bundan nefret etti.

Ve sonra farkındalıkla gelen kafa karışıklığından, belki de onun inandıkları gibi bir canavar olmadığını düşünmeye başlamakta nefret etti.

Geçmişin anılarının şu anın gerçekleriyle çarpışmasına direnmek gittikçe zorlaşıyordu. Grace'in çöplüğünde, onun anıları. Kulüpte Grace'den yediği yumruklar. Garden kadınlarıyla birlikte çamaşır yıkaması. Rookery'nin adamlarından cezasını çekmesi. Mizah duygusu.

Ve sonra, o gün öğleden sonraki dövüşme tarzı, sanki bunun için yaratılmış gibi. *Zaten öyleydi.*

Grace için gelme şekli, sanki onun için yaratılmış gibi. *Zaten öyleydi.*

Ama en önemlisi, onun için bu kadar yanıp tutuşmaktan nefret ediyor, bu yeni, değişmiş adam geldiğinde böyle olmasını beklemiyordu. Bir ömür boyu acı vermesine rağmen, onu bu kadar çok arzulamaktan nefret ediyordu.

Şimdi bile, günün erken saatlerinde maruz kaldığı kavga yüzünden acı çeken Ewan'a baktıkça tek yapmak istediği şeyin onu tedavi etmek olmasından nefret ediyordu.

Hak etmemiş olmasına rağmen.

Buraya gelip ona sadece şunu söylemeye karar vermişti: Onun ilgisini, Garden'da korumasını ya da ondan dilediği herhangi bir şeyi hak etmediğini. Kesinlikle ilgisini hak etmiyordu, zamanında gereğinden fazlasını vermiş ve sonra onu fırlatıp atmasını izlemişti.

Sadece, sormaya bu kadar meraklı olduğu o soruyu cevaplamaya niyetliydi. *Neye ihtiyacı vardı?* Onun gitmesine ihtiyacı vardı. Aradığı geleceği ya da istediği kefareti bulmasına ve hayatını yaşamasına ihtiyacı vardı. Ondan uzakta.

Niyeti sadece merhemi bırakmaktı.

Niyeti sadece, neye ihtiyacı olduğunu sonunda anlamaktı.

Ardından, mumlarla ve aynalarla, tütün, çay ve onun kokusuyla dolu bu karanlık odaya geldi. Onu arzulamadan asla koklayamayacağı bir bileşim...

İhaneti yüzünden ondan nefret etse bile bu değişmiyordu.

O anda gitmeliydi. Günah ve sekse hazır bu odayı görmezden gelmeliydi. *Onu* görmezden gelmeliydi.

Oysa bunun yerine, istemeden başka bir anıda kayboldu. Korku, acı ya da gönül yarasıyla değil, arzuyla gelen bir anı. Ewan giyinik değildi, pantolonu bile düzgün bir şekilde düğmelenmemişti. Mum ışığının altında yaralarını iyileştirdiği, banyodan yeni çıkmış ve giriştiği müsabakadan kalan yara berelerle kaplı halinden eser yoktu. Kazanabileceği bir müsabaka...

Yapmamıştı. Çünkü artık Garden'a zarar vermek istemiyordu.

Grace bunu eşit ölçüde hem çok sevmiş hem de nefret etmişti.

Ve şimdi, ona neye ihtiyacı olduğunu söylemeyi düşünürken en acil ihtiyacı artık onun gitmesi ve bir daha geri dönmemesi değildi. Artık çok daha tehlikeliydi, çünkü karanlıkta en son karşılaştıklarında ihtiyaç duyduğu şey aynıydı.

Bir öpücük daha.

Bir dokunuş daha.

Bir gece daha.

Bir kez daha.

Ve onun, kitaplardakinden bile daha korkunç bir canavar olmasının önemi yoktu.

Kadın yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine bakarken Ewan ondaki değişikliği hissetti. Grace'in gayet iyi bildiği, uzun zamandır çok sevdiği, ölene kadar aklından çıkmayacak o kehribar gözlere bakarken...

Oysa şimdi buradaydı ve bu gecelik ona aitti.

“Senin olsun,” dedi adam.

İhtiyacın olan her şey.

Grace onu tekrar öptü, elleri hareket ediyordu ama artık iyi-
leştirmek için değildi. Yatıştırmak için değildi. İstekle. Arzuyla.
Ellerini göğsünün üzerinde gezdirirken Ewan hızla bir nefes aldı,
karnındaki bandajların üzerinden geçerken, kasları ona yaraları-
nı hatırlatacak kadar titredi ve gerildi.

Acıyla inleyince, Grace sanki yanmış gibi ellerini kaldırdı.
“Ben...”

Ewan anında başını iki yana salladı. “Durma.”

Grace bir an kıpırdamadan onu izledi. Emin değildi.

“Durma.”

Durmak istemiyordu. Başlamak ve asla durmamak istiyordu.
Geçmiş, bugünü ve görmezden gelmenin imkânsız olduğu on-
larla ilgili gerçeği bir kenara bırakıp bu anı, bu geceyi, sonsuza
kadar saklamak istiyordu.

Tek bir sözcük onu deldi geçti.

Benimsin.

Ewan onun ellerinden birine uzandı ve tutup karnının üstü-
ne, bandajların altına ve pantolonunun üzerine, kasların derin
bir V çizdiği ve koyu kahverengi tüylerin yok olduğu yere koydu.

Grace, parmaklarının teni üzerinde oluşturduğu görüntüye
bakıp yutkundu. “Nazik olacağım.”

“Nezaket istemiyorum,” dedi Ewan. “Seni istiyorum.”

Ona istediğini verdi, parmakları üzerinde dolaştı, banyodan
sonra düğmelemeyi unuttuğu pantolonun ön patına kadar bir
yol izledi. Orada durdu, bir nefes aldı, o gölgeli noktanın hemen
altındaki kalın, görmezden gelinmesi imkânsız çıkıntı yüzün-

den donakalmıştı. Yapması gereken tek şeyin parmaklarını biraz daha kaydırıp ona sahip çıkmak olduğunu biliyordu.

Benimsin.

Ne söz ama. Ne inanılmaz, ne harika bir söz.

Ewan elini saçlarına götürdü, okşayarak parmaklarını kırmızı buklelerin arasından geçirdi. “Söyle bana.”

Kadının dolgun ve mükemmel dudakları aralandı. “Bu gece.”

Ewan’ın genzindeki hareketten ne söylemek istediğini biliyordu. Yeterli değildi. Biliyordu ama bunun için yarın endişelenecekti; onu dışarıda tutmak için inşa ettiği duvarları güçlendirip onsuz inşa ettiği dünyaya geri döndüğünde.

Ewan gönülsüz bir tavırla onayladı, kabul etmek istemediği bir anlaşmaydı ama yine de kadını özgür kılıyordu.

Grace onu kavradı, dizlerinin üzerine çökmek için kucağından kayarken adamın başının koltukta arkaya eğilmesini, yarı kapalı gözlerinin esrarlı bakışını, ona uzanmamak için mücadele ederken koltuğun kolçaklarını sımsıkı kavramaktan beyaza dönen parmak eklemlerini ve gerilen boyun kaslarını keyifle izliyordu.

Kadının liderlik etmesini istiyordu.

Aşağıda gerilen erkekliği, sert ve muhteşemdi.

Benimsin.

Elleri, dış hatlarına dokunarak pantolon patının altına doğru ilerledi ve bu dokunuşunun onu nasıl mahvettiğini, tüm vücudunun bir yay gibi gerildiğini görmekten büyük keyif aldı. Ewan ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu –bunun farkındaydı– yine de kendini tutmayı başarıyordu. Derin, titrek bir nefes aldı ve o anda –kadının o anı kontrol etmesine, kendi adına sahip çıkmasına izin verme isteğini açığa vurmasıyla– Grace’in içinde bir şeyler koptu. Zevk getirdiği kadar acı getireceğini de bildiği bir şey.

Ama bu gece zevk içindi.

Dizlerinin üstünde doğruldu, göğüs kasına bir öpücük kondururken bu hareket dokunduğu yerdeki baskıyı artırıyordu. Yüzünü çevirdi ve boynunun, uzun köprücük kemiğiyle buluştuğu yere bir öpücük daha kondurmadan önce yanağını sıcaklığı boyunca kaydırды.

Bir öpücüğü de göğsünün tam ortasına dokundurduğu sırada adamın kalbinin nasıl deli gibi çarptığını duyabiliyordu.

Birkaç santim aşağıya bir öpücük daha.

Ewan alçak sesle ağır bir küfür savurdu, bu açık saçık sözcükler kadının içinde yanan ateşi daha da körükledi. “Bunu çok uzun zaman bekledim,” diye fısıldadı adam, Grace bandajlar boyunca ikisini de tutuşturan yumuşak okşamalarını sürdürürken.

“Söyle bana,” diyerek onun sözlerini tenine doğru tekrarlar-ken, parmakları pantolonun kalan düğmelerini çözdü, kumaşı tamamen açarak onun nefes kesen uzunluğunu ortaya çıkardı.

Adam burada bile mükemmeldi.

Özellikle burada.

Geri çekildi, hiç dokunmadan onun pürüzsüz, taş gibi sert, koyu kahverengi bir tutam tüy yumağının arasından yükselen uzunluğuna baktı.

“Siktir,” diye fısıldadı Ewan ve bu bir küfür değildi. Bir duaydı.

Zorlukla dikkatini adamdan uzaklaştırdı ve gözleriyle buluştu. “Biraz daha.”

Bu sözler karşısında Ewan’ın kaşlarından biri kalktı ve ona uzanmak, yüzüne dokunmak için koltuğun kolçağını serbest bıraktı, içinde yanan ateşi inkâr etmesi imkânsızdı.

“Bundan hoşlanıyorsun.”

Grace dikkatini ödülüne çevirdi. “Öyle.”

“Bunu görebiliyorum. Bunu istediğini görebiliyorum.” Ewan duraksadı, kalçaları belli belirsiz yerinden oynadı. “Tanrım, Grace...”

“Söyle hadi,” diye fısıldadı. “Bana ne istediğini söyle.”

“Dokunuşun,” dedi Ewan. “Hissetmememe izin ver...”

Ona istediğini verdiği anda adamın kalçaları sarsıldı, parmakları sıcak teninde gezerken tekrar küfretti ve ağzından çıkan ah-laksız sözler sessiz odada ateşli silah gibi patladı. “Evet. Kahretsin. Evet. Bana böyle dokunman için sonsuza kadar bekledim.”

“Böyle mi?” diye sordu Grace, daha utanmaz hareketlerle.

Ewan kalçalarını ona doğru kaldırdı, parmakları saçlarının derinliklerine doğru kaydı. “Tanrım, evet. Aynen böyle.”

“Ama sadece bu kadar değil,” dedi Grace, erkekliğini sımsıkı kavrayıp sıvazlayarak. Elini kalın kökünden üstünde tek bir damla sıvı olan güzel başına doğru kaydırды. Bu hareketi tekrarladıkça Ewan inliyordu. “Ve böyle.”

“Hepsi,” derken sesi buram buram seks kokuyordu.

“Göster bana,” diye fısıldadı Grace.

Ewan anında elinin üstündeydi ve nasıl zevk vereceğini öğretmek için iri, sert eliyle onun elini kavramıştı. Bu görüntü, katıksız ihtiyacı. Adam elini biraz daha sıkı ve kalçasını oynattı.

Bir damla daha sıvı.

“Nazik olma,” dedi, boğuk bir sesle. “Bunu istemiyorum. Senin...” Cümleinin sonunu getirmede, Grace bunu duymak için her şeyi yapardı.

“Ne?” diye sordu, onun ateşiyle ağzı sulanarak. Görüntüsüyle. “Ne istiyorsun?”

“Onu benden senin almanı istiyorum,” dedi. “Ne istersen, neye ihtiyacın varsa, onu sağlayabileceğimi bilmeni istiyorum. Bunu sağlayacağım.”

Bu sözler karşısında daha fazla dayanamayan Grace öne doğru eğildi, dudaklarını onun yara bere içindeki parmak eklemlerine bastırdı. Onu okşarken adam kıpırdamıyor, güçlkle ne-

fes alıyordu. Grace dudaklarını kaldırıp ona baktı, gözlerindeki arzuyu görmemek imkânsızdı. “Bana bunu sağlayacak mısın?”

Ewan gözlerini kapadı, çenesi kasılarak serbest eliyle kadının saçlarını kavrarken alçak, esrarlı ve harika bir tonda ismini fısıldadı. “Ya sen...”

Grace emindi. “Ben senin kraliçenim,” diye fısıldadı ve fanteziye teslim oldu. Onun da aynısını yapmasını diledi. “Bunu bana bırak.”

Ewan, Grace’in elini bıraktı.

Özgür kalan Grace büyüklüğünün ve pürüzsüzlüğünün tadını çıkararak onu tekrar okşadı, ona istediği her şeyi yapabiliirdi, kendine aitti. Ewan’ın pantolonunu iyice açarak ve içerideki ağır keseye uzandı ve onu nazik bir sertlikle kavradığı anda adam koltuktan fırladı. Bir edepsiz küfür ve bir damlacık daha kazandı.

Direnemeyeceği kadar fazlaydı. Adamın adını fısıldayarak ucunu yaladı; dili belli belirsiz oradaydı, tuzlu tadını almaya yetecek kadar. Ewan’ın elleri anında kadının saçlarına dolandı ama dokunuşu tüy gibiydi, tüm vücudu ona sahip olma isteğiyle yay gibi gerilmiş ve ağzını dudaklarına bastırıp sunduğu zevki tatmak için kıvransa da kendini zaptederek onu şefkatle kucaklıyordu.

Grace’in de istediği zevk.

Ewan’ın ona bıraktığı zevk. Bu durumdan ve ona verdiği güçten zevk alıyor ama bir yandan da kontrolü kaybedene kadar onu ne kadar zorlayabileceğini görmek için test etmek istiyordu.

Diğer yanı ise kontrolü kaybetmesini istiyordu.

“Bana bak,” diye fısıldadı Ewan. Grace anında söyleneni yaptı ve adam başparmaklarından biriyle alt dudağını okşadı. “Yapmak zorunda değilsin...”

Grace onun sözünü kesti. “Sızlıyor mu?”

Ewan nefesini bıraktı. “Tahmin edemeyeceğin kadar. Ya da belki edebileceğin kadar sızlıyor. Seninki de sızlıyor, öyle değil mi aşkım?”

Doğruydu ve inkâr etmedi. “Aynen öyle.”

“Bırak ben seninle ilgileneyim,” dedi, bir vaat gibi alçak boğuk bir sesle. “Seni çırlıçıplak soyup bacaklarını ayırmama ve çığlık atana kadar yalamama izin ver. Tekrar tadına bakayım. Tanrım, günlerdir tadın aklımdan çıkmıyor.” Başparmağıyla okşamaya devam ederek kadının dudağını ateşe verdi. “Benim için yanan ve ıslanan o yerdeki sızıyı dindirmeme izin ver.”

Avcunda nabız gibi atan sertliğin üstüne bu ayartıcı sözler kadını iyice delirtti. Söylediklerinin hepsi doğruydu; ateş gibiydi, sırlıslıklamdı ve sızlıyordu. Bu hissi yatıştırmak için uyluklarını birbirine bastırmış ama bu sadece acıyı daha da güçlendirmeye yaramıştı.

“Sen de istiyorsun,” diye fısıldadı Ewan, sanki ne yaptığını sezmiş gibi. “Beni orada, bacaklarının arasında istiyorsun. Ateş gibi yanan yerinde.”

Doğruydu. İstiyordu, hem de nasıl istiyordu.

Fakat şimdi değil.

Ağzını açtı, başparmağının ucunu ağzına aldı, diliyle yavaşça iki kez vurarak emdi. Yapacaklarının tadına bakmasını istiyordu. Ewan bir kez daha küfretti, sarf ettiği her açık saçık söz, kadına zevk dalgaları yollayarak sızlayan noktasında toplanıyordu.

Grace onu serbest bırakarak katışıksız bir tatminle gülümse-di. “Bunu daha çok istiyorum.”

Bu sözler Ewan’a bir silah gibi çarptı, yüzünü ona doğru eğerek hoyratça bir öpücük çaldı. Geri çekilirken fısıldadı. “İşin bittiğinde istediğimi alırım.”

Grace başıyla onayladı. “Buna izin vereceğim.”

Ewan'ın ağzının bir köşesi baş döndürücü, erkeksi bir neşeyle kıvrıldı. "Kraliçe daima haklıdır." Sonra tekrar arkasına yaslandı ve başını bir kez daha koltuğa koydu.

"Bana ne istediğini söyle," dedi Grace. Bu bir soru değildi. Komuttu.

"Em beni." Bu komut, ona yol açan her şey gibi sert ve tatlıydı. Saçlarının arasındaki parmaklar artık daha sıkı kavırıyordu. "Devam et."

Grace dudaklarını araladı ve onun büyüklüğünü, verdiği hissi tartarak yavaşça ağzına aldı. Çelik gibi sertliği. Tadı. Ona bu zevki yaşatırken adamın tamamen hareketsiz durmaya çalışması. Kendi aynı zevki yaşarken eli hâlâ ona dolanmış, okşuyordu.

Grace yıllarını bir seks kulübü işleterek geçirmiş, her kadının arzusunun titiz şartlara göre yerine getirildiğinden emin olmuştu ve tüm bu yıllar boyunca elbette kendini de düşünmüştü. Ancak bir kez olsun, şu anda yaptığı şeyin –yani bir adama aklını alacak türden bir zevk yaşatmanın– arzusunu açığa çıkaracağını hayal etmemiştir.

Ve kendi aklını alacak türden.

Çünkü Grace yaşamı boyunca, partnerine zevk yaşatmak için hiç böyle bir zevk veya bu kadar büyük bir arzu yaşamamıştı. Oysa şimdi, yalayıp emerken ve onu daha derinlere çekerek tadını açığa çıkarırken tek bir amaç uğruna hareket ediyordu. Onu gevşetmek için. Gelmesini sağlamak için. Tadına bakmak için. Bunu ondan alan kişinin kendi olduğunu bilmek için.

Kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti.

Onu çıldırtan doğru hızı, doğru duyuları, iyice azdıran doğru noktaları bularak tamamen yaptığı işe odaklanmıştı. Onun çıkardığı sesleri, söylemeye çalıştığı yarım cümleleri, fısıldadığı küfürü ve ismini bir dua gibi söyleme şeklini seviyordu. Derken saçlarının arasındaki elleri gerildi ve nefesi kesildi, "Grace. Ben galiba... duramayacağım..."

Sakın durayım deme, diye düşündü kendi kendine. Biraz daha derinden emdi, bir dokunuş daha hızlandı ve onun ağzında büyüdüğü, başının nabız gibi attığını hissetti. *Onu bana ver.*

Benimsin.

Adamın parmakları iyice gerildi, bilinmedik bir küfür savurdu ve odaya kadının ismini haykırarak boşaldı. Grace büyük bir zevkle gücünün tadını çıkardı. Ewan kendine gelip oturduğundan beri vücudu ilk kez gevşeyene kadar yanından ayrılmadı.

Ewan, kadının saçlarını omuzlarından yukarı kaldırdı. Odanın serin havası Grace'in ensesindeki sıcak derinin üzerinden aktı.

İnleme sırası ona gelmişti, çünkü serin hava onu yatıştıracağına ateşini alevlendirmişti. Adamın zevkini kontrol ederken baskılamaya çalıştığı sancı giderek artmış ve artık göz ardı edilemeyecek bir hale gelmişti.

Ewan bunu biliyordu, eğildi ve başından beri onu baştan çıkaran sözleri söyledi.

“Neye ihtiyacın var?”

Sana. Sana ihtiyacım var.

Hayır. Bunu söyleyemezdi. Çok açık verirdi.

“Benim...”

Doğru sözleri bulamadı, içindeki ateş gibi sancı çok fazlaydı. “Benim ihtiyacım...”

Adama baktı. “Lütfen.”

Ewan birden hareketlendi, onu kaldırdı ve tekrar kucığına oturttu. Vücudundaki çürükler ya da bandajlar umurunda değildi, umursadığı tek şey kadının ağzına kapanıp bacaklarının arasındaki yeri avuçlamak, bir elini ihtiyaç duyduğu yere doğru kaydırmaktı. Hoyrat öpücüğüne ara verdi. “Biliyorum,” diye fısıldadı kulağına. “Burası.”

Grace, “Evet,” diye fısıldadı. Ewan dudaklarına kapanarak sesini kesti. Grace kendi pantolonunun patına uzanıp çekiştirirken

adam da onun bacaklarını ata biner gibi kucağına oturabilecek şekilde ayırdı. Grace beceriksizce uğraşırken Ewan yardıma koştu, muhteşem adam düğmelerini ustaca çözdü. Ancak Grace başka bir sorunu olduğunun farkındaydı. Öpücüğe ara verdi. “Çizmeler.”

Ewan başıyla onayladı, birlikte şimşek hızıyla hareket ederek –korsesi ve ceketini dışında– çıplak kalana kadar onu çizmelerinden ve pantolonundan kurtardılar. Ewan onun kendinden geçmiş halini izliyordu; ceketinden sıyrılmak için döndü, omuzlarını örten geniş kayışlar ve gökyüzü rengindeki özenle dikilmiş korsesiyle biraz daha çıplak kaldı. Bir kez daha kucağına binmek için ona döndüğünde, sancı daha da kötüleşmişti ve çaresizce fısıldadı. “Bir daha yap. Dokun bana.”

Ewan elini sımsıkı ona bastırarak anında itaat etti. Kuvvetlice. Grace ona doğru gidip gelmeye başladığında tutuşmasını sağlayacak kadar sabitti. Kadın onun dokunduğu yere uzanırken ve bileğini kavrayıp orada sabit tutarken bakışlarıyla onun hareketini takip etti.

“Aşkım, bekle.” Ancak Grace beklemek istemiyordu. Yeterince uzun süre beklemişti. İstiyordu. Hemen şimdi. Sözlerini onaylamadığı için homurdandı ve ona karşı çıkarak kendini daha sıkı bir şekilde bastırdı.

Ewan hafifçe inleyerek gülerek, “Grace,” dedi. Grace ona baktı, kendi zevki için savaşmaya hazırdı. Arzu aklını başından almıştı. Adam, yeni bir öpücük için serbest eliyle onu kendine çekti ve dili derinlere doğru kayarken parmaklarından biri kıvrımlarını ayırdı.

Aşırı zevk yüzünden Grace’in nefesi kesildi.

“Beni her zaman kullanabilirsin, aşkım,” diye kulağına fısıldarken parmağı kadının bütün arzusunun bir araya toplandığı noktaya doğru kaydı. “Ama beni kullandığında, dilerim iyi kullanırsın.”

Zevkten mest olan Grace kalçalarıyla ona doğru gidip gelmeye başlarken Ewan da aynı şekilde karşılık veriyordu. “Göster bana,” diye fısıldadı esrarlı ve gür bir sesle. “Bana nerenin sızladığını göster.”

Sonra parmakları onunkilere dolandı. Grace gidip gelirken hangi tempoda zevk aldığını öğreniyor, ona öğretiyor ve sonunda, elleri omuzlarında yükselirken nefes nefese kalıyordu. Yapmaması gerektiğini bildiği halde, adam onu izler ve temposuna ayak uydurarak bir zevk seline doğru sürüklerken hiçbir şeyi umursamadı. *Daha sert, daha hızlı, evet aşkım ve sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeysin* gibi en günahkâr şeyleri duyduğu sırada sonunda sessiz odaya haykırdı.

Tekrar Ewan’ın kucağına oturduğunda, adam elmacık kemiğine ve şakağına birer öpücük kondurdu ve Grace orgazminin artçı şoklarıyla sarsılırken onu sımsıkı tuttu. Ona vücudunu ve zamanını verirken burayı asla terk etmemesini diledi.

Grace kendine geldiğinde hemen gerildi ve ağırlığını onun üstünden kaldırmaya çalıştı. “Bandajların.”

“Şu anda acı hissettiğimi mi sanıyorsun?” Onu kucağına geri çekti ve saçına bir öpücük daha kondurdu, okşamaları o kadar doğaldı ki Grace’i hiç ısınmadığı yerlerde ısıttı.

Güldü. “Sadece zevki hissetmeni diliyorum.”

Ewan elini aşağı kaydırды, önce tembelce gezen eli kasıtlı bir şekilde okşamaya başlayınca Grace ürperdi. “O halde bunu sık sık yapmalıyız,” dedi adam.

Grace’in tebessümü kayboldu.

Tabii ki böyle bir şey olamazdı. Aralarında sık sık gerçekleşecek bir olay olamazdı.

Aralarında bir gelecek yoktu, çünkü tüm boşluk geçmişle doluydu.

Bu bir hataydı.

Kucağından inmek için hareketlendiğinde Ewan elini kavradı. Grace kıpırdamadı, onu orada tutmasını bekliyordu. Yapmadı. Fakat elinin sıcaklığı, hiç ihtiyaç duymadığı bir vaat, baştan çıkarıcı bir cazibe gibi onu bırakmadı. Elinin avcunda kayarken verdiği duygudan nefret ederek ondan uzaklaştı.

Ewan direnmedi. Onu geri çekmedi.

Grace bunun mantıksız olduğunu bildiği halde, büyük hayal kırıklığı yaşıyordu. "Gitmeliyim."

Pantolonunu çekerken ve yere düşen eşyalarını toplarken – merhemi, buz kutusunu ve sargı bezini ona bırakırken– Ewan kıpırdamadan onu izledi. Bandaj sepetini dikkatlice masasına yerleştirdi.

Ona baktı. "Gitmeliyim."

Adam başıyla onayladı. Onu durdurmayacak mıydı?

Zaten bunu yapmasını istemiyordu, öyle değil mi?

Bu işleri kolaylaştırırdı, değil mi?

Kolaylaştırdı. Fakat daha iyi olmasını sağlamadı.

Yutkunarak boğazındaki yumruyu savuşturmaya çalışan Grace, ceketini fırlattığı yerden almak için arkasını döndü, şu an yalnızca onun sunduğu zevkle ilgileniyor, her zerresi orada kalmak istiyordu. Onun kal demesini istiyordu.

Ve sonunda Ewan konuştu. "Hizmetkârları nasıl atlattın?"

Grace açık vererek başını belaya soktuğunu bilse de yanıtladı. "Aslında, her zaman çatıları kullanırım."

Ewan kasıtlı bir şekilde yavaş hareket ederek ayağa kalkarken Grace'in kalbi çarpmaya başladı. "Bugün seni takip etmek istedim. O duvarın tepesinde."

Grace ona bakmak için döndü. "Göründüğü kadar kolay değil."

Ewan yarım yamalak gülümsedi. "Buna inanıyorum."

Kadın bir an onu izledi. “Aksine, beni orada bıraktın.”

“Ve sen beni görmeye geldin.”

Bu, daha önceki sözlerinin yankısıydı. *Beni görmeye gel.* Neye ihtiyacı olduğunu söylemek için yanına gelmesi gerekiyordu ve onu, eskisinden çok farklı olan tanımadığı bu adamı görmeye gelecekti. Çok farklı ve çok daha tehlikeli.

“Göster bana,” dedi Ewan, düşüncelerini bölerek.

Yapmamalıydı. Onunla, bundan daha fazla zaman harcamak hataydı. Onu tanımak için bundan daha fazla zaman harcamak hataydı.

Yapmamalıydı. Fakat istiyordu. Onu çatıya çıkarmak ve kendi yaşadığı özgürlüğü tatmasını istiyordu.

Yeni bir anı yaratmak için.

Kafasına bir fikir takıldı.

Sessizce odayı geçip gardırobunu açtı ve içeriden ince beyaz bir gömlek çıkardı. Onu göğsüne bastırarak geri döndüğünde, kehribar gözleri mum ışığında parlayan Ewan'ı pantolonunun düğmelerini iliklerken buldu.

Utanmazca, onun önünü iliklemesini izledi ve daha düğmeler yerine oturmada çıkıntılarını ve gölgelerini özlediğini fark etti. Shelton 72'nin –sadece kıyafetlerini çıkarıp tekrar giymelerini izlemek için– eşlikçilerini en donanımlı, en özenli kıyafetleriyle talep eden üyeleri vardı ve Grace, müşterilerinin arzularını nadiren sorgulasa da sevgilisini soyunurken izlemenin zevkini asla tam olarak anlayamamıştı.

Oysa şu anda, Ewan'ın güçlü kolları çalışıp kasları esnerken ağzı kurumaya başlayınca, bunun nasıl bir zevk olduğunu kavradığını fark etti. Onu pantolon düğmelerini çözerken saatlerce izleyebilirdi.

Ewan işini bitirdi. “Şimdi beni giydirecek misin?”

Gömleği adama doğru fırlattı, kaslarındaki ağrı ve sancılara karşın, yumuşak bir hareketle başının üzerinden geçirmeden önce, kumaşı havada kapma hızına hayranlıkla baktı. Burada bir mahremiyet vardı, şu anda okşar gibi teninin üzerinde kaymakta olan yumuşak keteni az önce kendi tutmuştu.

Dar kalçasının etrafında sarkan gömleği giydikten sonra bakışlarını onun korsesine ve pantolonuna dikti, gözleri ilgiyle aydınlandı.

Başka bir zamanda, başka bir adamla, her ikisi de en yüksek doyuma ulaştıktan hemen sonra gösterilen bu aşırı ilgi onu eğlendirebilirdi ama burada, şimdi, adamın gözlerindeki arzu onu eğlendirmiyordu. Aksine, bundan haz alıyordu.

Adam ona aitti. Grace'i nereye kadar takip edecekti?

Yarın yeni bir gün doğacaktı; geçmişlerinin ve bugünlerinin gerçeği, geleceklerinin imkânsızlığıyla birlikte. Fakat önlerinde bu gece vardı ve eğer sokaklarda büyümek Grace'e bir şey öğretmişse o da planlamanın zevk için değil iş için olduğuydu.

Kararını verdi, bir mum aldı ve elini ona uzattı. "Gel benimle."

Bölüm On Sekiz

Sanki Londra'nın en saygın aristokrat ailelerinin onları görebileceği Grosvenor Meydanı'nda değil de İskoçya'nın vahşi doğasında, en yakın kişiden kilometrelerce uzaktaymış gibi, Marwick atalarından kalma evin karanlık arka merdivenlerinden çatıya çıktılar.

Belki de Ewan bunu umursamalıydı ama dükalığı hiçbir zaman umursamamıştı ve o gece... Umursadığı tek şey Grace'ti.

Grace, bir elinde ceketini ve diğer elinde Ewan'ın eli varken yukarı tırmanıyordu, duvar aplikleri olmadığı için merdivenler kararana ve sadece bir kişi sığacak kadar daralana kadar ikinci katı ve üçüncü katı çıktılar. Tepeye ulaştıklarında Grace döndü ve başlarının üzerine yerleştirilmiş kapıyı göstermek için çenesini kaldırarak duvara yaslandı. "Devam et," diye fısıldadı. "Hadi aç."

Ewan uzandı, kalbinin hızla çarptığını fark etmek onu şaşırtmıştı. Tereddüt etti.

"Sinirli misin, düğün?"

Göz göze geldiler, aralarındaki mum titreyen bir ışıkla yüzünü yıkadı ve Ewan kendisiyle dalga geçen bir kahkaha attı. "Nede-

nini bilmiyorum. Diğer tarafta eleştirel aristokratlardan oluşan bir topluluk bulacağımızdan değil tabii.”

Grace sırtıttı. “Aha! Ancak öyle olduğunu bir düşün. Bütün Londra nişadır koklamış gibi koşardı. Yine de dürüst olmak gerekirse neyi eleştirebileceklerinden emin değilim,” dedi. Ewan kapıyı yukarı iterek çatıya giden yolu açmıştı. “Bu pantolonla popom şahane görünüyor.”

Adamı bu tartışılmaz gerçeikle bırakan Grace o güzel poposuyla yukarıdaki kapağa doğru tırmandı. Ewan onu tekrar içeri çekmek, yatağa atmak ve ona üstün olduğunu tüm yolları göstermek istiyordu. Çatının canı cehenneme.

Fakat Grace çoktan gitmiş, dışarı bakıp geri dönmüştü. Etrafı kolaçan ederken korsesinin gümüş ipliği mum ışığında parlıyordu. “Güvendesin. Görünürde zekâ belirtisi gösteren tek bir gezgin aristokrat yok.”

Bu alaycı tavır içini ısıttı, hatta inanmak zor olsa da bir anlık mutluluk hissetti. Zaten o ve Grace için her zaman böyle değil miydi? Her zaman mutluluğun peşinde, fakat asla yakalayamadan?

Mevsim normallerinin dışındaki bu güzel sonbahar gecesinde onu takip ederek çatıya çıktı. Kadın çoktan meydanın sınırındaki evin güney cephesine ulaşmıştı. Onun, şehrin yukarısındaki rahatlığını bir an hayranlıkla izledi.

“Biri seni görebilir.”

Grace bir tebessümle ona döndü. “Westminster Markisi’nin yolun karşısındaki pencerede bir dürbünü olmasından mı korkuyorsun?”

“Yüce Tanrım! Tabii ki hayır ama sen söylediğine göre...”

“Westminster bir röntgenci değil. Bu tür bir eğlence için fazlasıyla hoşgörüsüz,” dedi gelişigüzel bir tavırla, çıplak yumrukla

dövüşerek geçimini sağlayan sıradan bir kızın İngiltere'nin en zengin aristokratlarından birinin kişilik özelliklerini bilmesi son derece sıradandı sanki. Devam etti. "Ve bir şey görmek için hava çok karanlık olmasaydı, dürbünüyle bakacağı tek şey senin atların olurdu." Ona baktı. "Atın var mı?"

Bu soru onu şaşırttı. "Var."

Grace elini havada salladı. "Faytona koşulanlardan ya da Hyde Park'ta bindiğin kır at değil. Yarış atlarından bahsediyorum. Westminster'in ilgilendiği tek şey bu."

"Hyde Park'ta atla gezdiğimi nereden biliyorsun?"

Grace omuzlarını silktilti ve dikkatini aşağıdaki meydana verdi.

"Westminster'in atları sevdiğini bildiğim şekilde."

"Nasıl bir şekilmiş bu?"

"Bir şeyleri bilmek benim işim."

"Atlara duyulan ilgi gibi."

"Westminster'in atlara olan ilgisinin kumarla ilgisi olup olmadığı gibi. Leither Kontu'nun afyon trafiğine neden daha gevşek cezalar için lobi yaptığı gibi. *News of London*'ın yayıncısının neden kadınların seçme hakkı fikrine bu kadar bağlı olduğu gibi."

Ewan'ın kaşları kalktı. "Peki bunları nasıl biliyorsun?"

Kadın çenesiyle meydanı işaret etti. "Siz züppeler, dünyanın yılda on binden az kazananın hoş karşılanmadığı bu mükemmel bakımlı meydandaki binalardan ibaret olduğunuzu sanıyorsunuz –ama gerçek şu ki– aristokrasi için sıradan, burjuva ve sıkıcı olsa da dünya ticaret üzerine kurulu ve ticaret, üstünde uğraşmaya değer bir iş."

"Ne tür bir ticaret?"

"İstihbarat ve zevk. Bazen ikisi de. Ama asla hiçbirisi değil."

"Ve sen bu işlerle mi ilgileniyorsun?"

Grace tek omzunu silkti ve Westminster House'a baktı. "Me-sele şu ki Westminster bizim konumumuzla veya elbisemizin durumuyla hatta elbisemizin olup olmamasıyla ilgilenmiyor. Karanlık, Ewan. Bizi kimse göremez. Gören olsa bile, Deli Marwick'in son sevgiliyle çatıya çıktığını düşüneceklerdir."

"Sevgili, bu hikâyenin en şaşırtıcı kısmı," dedi Ewan dalga geçerek.

Grace kıpırdamadan durdu ve bu konuşmayı istemeyen Ewan kendine küfretti. Tam onu kilidi açmaya ikna ettiği anda hiç gerek yoktu. Kadın ona dönerek usulca, "Burghsey'in ek binalarında seni bekleyen bir kadının yok mu?" diye usulca sordu.

Kıskanıyor muydu?

"Burghsey'e *nadiren* gidiyorum."

"Bu, orada zevk bulamayacağın anlamına gelmiyor."

"Orada öyle bir şey yok." Sözcükler düşündüğünden daha soğuk çıkmıştı. Daha sert. Bu mekânın aralarına girmesini istemeyerek genzini temizledi. O yerin, bir daha ona yakın olmasını istemiyordu. Tekrar boğazını temizledi. "Dürüst olmak gerekirse zevk, tecrübe sahibi olduğum bir şey değil," dedi.

Grace ona döndü. "Ne kadar üzücü. Geceleri düklere özel âlemlerde kullanılmayacaksa, unvanın, paranın, gücün ve ayrıcalığın anlamı nedir?"

Ewan güldü. "Korkarım düklere özel bir âlem için hiç davet almadım."

"Hmm," dedi Grace. "Bence bu konuda kendini şanslı saymalısın. Birkaç düşes tanıyorum, kocaları inanılmaz derecede sıkıcı ya da kesinlikle iğrenç. Asla kaliteli bir parti veremezler."

"Bu durumda her ikisinden de kaçınmaya çalışacağım ve tüm âlemleri size bırakacağım."

Grace buna gülümsedi. "İşte bu işi iyi bilirim."

“Buna inanmakta sorun yaşamıyorum,” dedi Ewan, onun hayatına dönmek isteyerek.

Grace başını yana eğdi. “Dediğim gibi işim zevktir.”

“Ve istihbarat.”

“Zevkle birlikte neler dökülür hayret edersin.”

“Sanırım tahmin edebiliyorum.” Duraksadı. “Benim hakkımda neler öğrendin?” dedi.

“Seni soruşturduğumu kim söyledi?”

Ewan sırtıttı. “Evet, yaptın.”

Grace bir an duraksadı. “Seni kimse tanımıyor.”

Sen beni tanıyorsun. Bunu ona söylemedi.

“Senin hakkında bana söylenen en fazla şey bir kır atın olduğu ve parkta gezmeyi sevmen.”

“Aslına bakarsan parkta gezmeyi sevmiyorum.”

“Elbette öyle,” dedi Grace, sanki herkes biliyormuş gibi. “Uzun ve hızlı gidebileceğin yollarda at binmeyi seviyorsun.”

Ewan ona baktı. “Ve asla geri dönmek zorunda değilmişim gibi davranabileceğim yerlerde.”

“Ama her zaman dönmek zorundasın, değil mi?”

Her zaman dönmek zorundaydı, babasına ve dükaliğe adeta bir zincirle bağlıydı. Burghsey Konutuna bağlıydı. Ve buraya.

“Ve kimse bana geçen yıl nerede olduğunu söyleyemedi,” dedi kadın usulca.

Adam ona baktı. “Kimse bilmiyor.”

Grace bekledi. “Yani?”

“Bana gitmemi sen söyledin,” diyerek uzaklara, ay ışığının vurduğu gölgeli çatılara baktı.

“Yine de geri döndün.”

“Ayrıldığımdan farklı bir adam olarak,” diye itiraf etti. “Daha iyi bir adam.”

Sessizlik çöktü, aralarındaki tek hareket sonbahar rüzgârıydı. “Öyle olabileceğini düşünüyorum,” dedi Grace.

“Ayrılan adamın bir amacı yoktu.”

“Peki şimdi var mı?”

Ewan doğrudan ona baktı. “Var.”

Bu sözcükler Grace’i korkutmalı ve onu, çatıların üzerinden koşarak Garden’a geri göndermeliydi. Belki geçmişte olsa yaparlardı. Fakat bu gece, burada, Ewan değişen tek kişinin kendi olmadığı hissine kapılmıştı.

Grace sanki bu düşünceyi duymuş gibi yutkundu ve başını çevirdi. Onun bakışlarını takip eden Ewan, ağaçların tepelerinin ay ışığında zar zor görülebildiği meydana baktı. “Bir çatım olduğu hiç aklıma gelmemişti.”

“Çünkü bu konuda hiçbir zaman bir endişen olmadı.”

Ewan ona baktı. “Endişelenmek zorunda kaldığım zamanlar vardı, biliyorsun.”

Başlarını sokabilecekleri bir çatı endişesi, onları bir araya getiren ilk şeydi. Kaybetme korkusu. Belirsizlik korkusu.

Açlık ve istek korkusu.

“Biliyorum,” dedi kadın usulca. “Hepimizin öyle.”

Ewan bunu iğnelemek için söylemediğini düşündü ama Grace ceketini çekip kenardan uzaklaşarak çatının ortasındaki baca yığınlarına doğru ilerlediğinde, öyle olduğunu anladı. Baca bloğuna giden tuğla basamağa tünemiş, çizmeli bacaklarını uzatarak onu izliyordu.

“Tanrım.” Ewan başını iki yana sallayarak karanlığa döndü. “Grosvenor Meydanı. Hâlâ imkânsız gibi geliyor.”

Londra'ya, ait olduğunu hiç hissetmediği bu eve her geldiğinde, artık kendine ait olduğunu hissetmediği bu şehirde, hiçbir zaman ait olduğunu hissetmediği bu dünyada, kaç öğretmeni olursa olsun, Eton ve Oxford'da kaç yıl geçirmiş olursa olsun, ne kadar dans dersi ve arazi yönetimi dersi almış olursa olsun böyle hissediyordu. Sahip olduğu terzilerin, uşakların, kâhyaların ve aşçıların bir önemi yoktu. Marwick Konutu'nun koridorlarında yürürken kendini hep sahtekâr gibi hissediyordu.

"Gelmemeli." Grace onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Sonunda burayı boylayacağını her zaman söyledik, dük."

Adam dişlerini gıcırdattı. "Keşke bana öyle hitap etmesen."

"Senin unvanın bu, öyle değil mi?" Cevap gelmeyince devam etti, "Majestelerini mi tercih ederdin?" dedi.

"Hayır," dedi Ewan anında. "Tanrım! Hayır. Bundan hep nefret etmişimdir." Bu, onunla ilgili hiç sona ermeyen işkence gibi bir anıydı; her zaman onunla birlikteymiş gibi ama yine de asla yanında olmadan...

Grace başını yana eğdi. "Yani adı beğenmiyorsun, unvanı sevmiyorsun, saygı ifadesi istemiyorsun. Uşaktan, komşulardan, evden, kıyafetlerden veya ayrıcalıklı olmaktan hoşlanmıyorsun." Duraksadı. "Dükalkıla ilgili sevdiğin bir şey var mı?"

Ewan cevap vermek yerine karanlık çatılara bakmak için döndü, giderek solan ay ışığı, meydanın karşısı bir yana, yandaki evi bile görmeye zor yetiyordu. "Londra'yı nasıl böyle gezebildiğini anlamıyorum."

Grace sırtıttı. "Gökyüzünden mi demek istiyorsun?"

"Böyle mi adlandırıyorsun?"

"Şiirsel boyutunu her zaman sevmişimdir," dedi. "Gerçek şu ki gökyüzü daha kolay olur ama ay dışarı çıktığında ve sokak lambaları yandığında? Yolu biliyorum."

İçinde yankılanan bu sözcüklerde ona tuhaf gelen bir şey vardı. Göz göze geldiler. “Yolu biliyor musun?”

Bu soruyla aralarındaki hava ağırlaştı. Yolu bilmesi mantıklı gelmiyordu. Sokaklarda büyüyen ve Covent Garden’ı krallığı haline getiren, canı istediği gibi istihbarat, casusluk ve zevk ticareti yapan bu kızın, Rookery’den oraya, Grosvenor Meydanı’nın kuzey kenarına giden yolu öğrenmek için zamanı, ilgisi veya eğilimi olması mantıklı gelmiyordu.

Şehrin daha bakımlı, daha az karmaşık ve sokakların, çatıda sinsice birinin dolandığını gördükleri anda hiç düşünmeden Bow Sokağı dedektiflerine haber uçuracak insanlarla dolu olduğu Mayfair’de, çatıların girdisini çıktısını bilmesi mantıklı gelmiyordu.

Ne kadar güzel ya da ne kadar buyurgan olduğunun önemi yoktu.

Görölmekten kaçınmanın tüm yollarını bilecek kadar uzun bir süredir yapmadığı sürece. Ewan bu fikir karşısında nefesini tuttu ve bunu sormanın bir risk olduğunu bilerek aralarındaki mesafeyi hemen kapattı. Eğer haklıysa, bu onu korkutabilirdi.

Fakat bu onların hayatı değil miydi? Riske atmamışlar mıydı?

Ona yaklaştı. Grace pantolonun paçasındaki görünmez bir şeyi almış gibi yaparak kasten ona bakmadı. Orada bir şey olsa bile gelenin körüydü ve onu görmesine imkân yoktu. Ondan sakınıyordu.

“Yolu nereden biliyorsun, Grace?”

“Sadece bir buçuk kilometre,” dedi Grace ve Ewan, kadının ses tonundaki temkinli ifadeyi duydu. “Galler’in yolunu bilmek gibi bir şey değil.”

İkisi de –Rookery söz konusu olduğunda– Mayfair’in Galler kadar uzak olabileceğini biliyordu. Grace’i az çok görebilecek kadar yakındı, titreyen mum ışığında yüzü altın renginde ve saçları, aydan gelen gümüş ışıltıyla parlıyordu.

“Söyle bana,” dedi yumuşak bir sesle, ona doğru hareketlenirken gerçeği bilmek için sabırsızlanıyordu. “Bunun benim çatım olduğunu nasıl bildiğini söyle.”

Grace huzursuzca bacağını titretip duruyordu, bu hareket o kadar abartılıydı ki Ewan bir adım geri çekildi. Daha önce hiç böyle kıpır kıpır olmuş muydu? Ona doğru uzandı, parmakları kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına itti. Kulaklarının mükemmel olduğunu nasıl fark etmemişti?

“Burası Grosvenor Meydanı, Marwick. O kadar fazla ev yok ve baca kümelerini herkes kadar sayabilirim.”

Ewan başını iki yana salladı. “Marwick değil. Şimdi olmaz, kahretsin.”

Çelik kadar sert ses tonu karşısında Grace’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Dikkat et,” diye uyardı.

Ewan umursamadı. Bir şey vardı ve daha fazlasını bilmek istiyordu. “Çatımda bir kapak olduğunu nasıl bildiğini söyle, Grace.”

Savunmacı bir tavrıyla ters ters ona baktı. “Herkesin çatısında bir kapak var. Züppeler bunu bilmez, çünkü bacaları temizlemez ve çatılara katran sürmezler, o halde neden burada vakit geçirsinler ki?”

“İçeri nasıl gireceğini nereden bildiğini söyle.”

“İçeri hiç girmedim,” dedi, soruların gidişatını beğenmerek. “Balo haricinde içeri hiç girmedim.”

Ona inanıyordu ama yanlış bir şeyler vardı. Burada bir şey olmuştu.

Başka bir şey daha vardı.

“O halde ne?” diye sordu.

Cevap vermesini beklemek neredeyse sonsuzluk kadar sürdü.

Sonunda Grace konuştu. “Buraya gelirdim.”

“Neden?”

“Soyup soğana çevirmek istediğim bir düğ vardı.”

Ewan başını salladı. “Yapma, Grace. Neden?”

Bir kez daha sonsuz bekleyiş başladı.

“Seni beklemeye gelirdim.”

Bu itirafla Ewan neredeyse dizlerinin üstüne çökecekti.

“Neden?”

Grace başını çevirdi. “Önemi yok.”

Önemli olan tek şey buydu.

“Düşünmüştüm ki...” Sesi soldu, kaybolup gitti.

Buna gerek yoktu. Yapamazdı. Grace’in, onlar kaçtıktan son-raki yıllarda onu görüp yapabileceğini düşündüğü şey her neyse, onu görüp ikna edebileceğini düşündüğü şey her neyse... bunu yapamazdı.

Sonunda, “Biz gittikten sonra ne oldu?” diye sordu genç kadın.

Ewan omuz silkti. “Önemi yok.”

“Yine de var. Nereye gittin? Hiç burada değildin.”

“Okul,” dedi. Neyse ki bir şekilde okula gitmiş ve orada teselli gibi bir şey bulmuştu. Diğer çocuklar onun deli olduğunu düşünse bile önemli değildi. Haklı olsalar bile. “Eton, sonra Oxford ve sonra uzağa, anakaraya. Ondan ve tehditlerinden kurtulabileceğimi düşündüğüm her yere.”

“Seni incitmekten asla vazgeçmedi,” dedi Grace usulca.

Elbette vazgeçmemişti ama onun düşündüğü şekilde değil. Ewan yanlış bir adım atarsa Grace’in acı çekeceğine söz vererek babası onu defalarca incitmişti. Devil ve Whit de bu tehdide dahildi. Ewan, babasına düşkün oğul rolünü oynayacaktı. Kontu oynayacaktı.

Eğer yapmazsa bedelini sevdiği insanlar ödeyecekti.

Elbette bütün dünya onu deli sanmıştı. Ya Grace'in buraya geldiğini bilseydi? Bu çatıya geldiğini? Onu beklemek için?

Genç kadını güvende tutmak için binayı yerle bir ederdi.

Sonra aklına daha kötü, ürkütücü bir düşünce geldi. "Onu hiç gördün mü?"

Önemli olan tek şey buydu. Ewan, Grace'in babasıyla yüz yüze gelme fikrine katlanamayacağını düşündü. Bu şimdi bile -Covent Garden'in kraliçesi olarak- ölü bir düke karşı kendini çok daha kolay kollayabileceği halde geçerliydi.

Grace başını iki yana salladı. "Hayır."

Kızı öldürebilirdi.

"Buralara gelmek için asla yolu bulmak zorunda kalmamalıydın. Baca kümelerini asla saymak zorunda kalmamalıydın," dedi Ewan öfkeyle. "Böyle olmaması gerekiyordu..." Bu evin çocuğunun Grace olması gerekiyordu ama bunun yerine, kaderin talih-siz bir cilvesiyle, Ewan'ın evi haline gelmişti. "Burası senin evin olmalıydı. İmrenilecek bir adres, aşağıda bekleyen sıcacık yatak senin olmalıydı. Hizmetçiler, arabalar ve hayal edilemeyecek kadar para senin olmalıydı."

"Beni bekleyen sıcak bir yatağım var," diye cevapladı Grace, gözleri karanlık ve okunamaz bir haldeydi. "Hizmetçilerim, arabalarım ve hayal edilemeyecek kadar param da var. Doğru yakasındaki adresler arasında, imrenilen bir adresim bile var." Duraksadı. "Üzüntüyle ellerini ovuşturma. Asla unvan, ihtişam ya da zenginlik istemedim. Ve kendi başıma oldukça iyi iş çıkardım."

"Dahlia kim?"

Güldü. "Ona bakıyorsun."

Ewan başını iki yana salladı. "Hayır, bakmıyorum. Onu maskeli balomda gördüm. Deponun avlusunda bir isyanı bastırırken

de gördüm. Bana Grace'e ulaşma izni verene kadar alt katta –bir an için– yine gördüm.”

Bu sözler karşısında Grace yine huzursuzlanarak kıpırdanmaya başladı. Ewan haklı olduğunu biliyordu.

“Ama o kim?”

Grace onun bakışını yakaladı. “Kraliçe o.”

Ewan, ona söylememesinden nefret ediyordu. Gerçekler konusunda ona güvenmemesinden nefret ediyordu.

Fakat Grace'i suçlayamazdı.

Derin bir nefes aldı, bakışları korsesinin üzerindeydi. Altın iplik, ayaklarının dibindeki mumdan gelen belli belirsiz ışıktaki bir anıyı canlandırarak parlıyordu. “Sana ne söz verdiğimi hatırlıyor musun? Çocukken?”

“Birbirimize binlerce söz verdik, Ewan.”

Adının dudaklarındaki yankısını beğenerek başıyla onayladı. “Yine de hatırlarsın.”

Her nedense bunu hatırlamasını önemsiyordu. Grace, “Bana altın iplik söz verdin,” dediğinde derin bir nefes koyverdi.

Rahatlayarak başıyla onayladı. “O zaman sana vadedebileceğimi düşündüğüm tek şey buydu. Annem...” Durdu. Kadın onu dikkatle izliyordu. Grace'e ihanet etmiş olsa da –hepsine ihanet etmiş olsa da– güzel gözleri şimdi bile anlayışla bakıyordu. “Annem, altın iplikten para birimiymiş gibi bahsederdi ve bunun sana verebileceğim en pahalı şey olduğunu düşünürdüm.”

“Asla savurganlık istemedim.”

“Yine de sana vermek istedim. Seni...”

Seni düşes yapacağım.

Grace bunu hissetti. Ayağa kalkıp ona yaklaşmadan önce yumuşak bir sesle, “Bunu da asla istemedim,” dedi. “Sadece bana

sunacağın dünyayı istedim.” Önünde durdu ve ona baktı, gözleri karanlıktı, aydan gelen ışık ve arkada bıraktığı mumun aleviyle zar zor seçiliyordu. “Bunu hatırlıyor musun?”

Her şeyi hatırlıyordu.

“Çoğu aynı, bilirsin. Kaldırım taşlarının üzerinde arabalar hâlâ takırdıyor ve gıcırıyor, bir tavernada kavganın hazır olmadığı bir an bile yok. Pazar meydanı, hepsi sana bir şeyler satmak isteyen çiftçiler ve mankafalarla dolu.”

Küçükken, Garden’ın hayat ve özgürlük dolu sayısız resmi ni çizer, kötü kısımları es geçerek, sadece iyileri aktarırdı, kızın Garden’ın kötü yüzüyle asla karşılaşmayacağına emindi.

“O halde? Bütün küfürleri öğrendin mi?”

Sırıttı, dişleri karanlıkta bembeyaz parlıyordu. “Her birini. Bazılarını da kendim yarattım.”

“Onları duymak isterim.”

“Onlara hazır olduğunu sanmıyorum.”

Yine o alay... Neler olabileceğine dair bir ipucu. Ewan buna tutundu.

“Ve şimdi, en iyi kısmı biliyorsun,” dedi Ewan yumuşak bir sesle.

“Yağmur sokakları altın rengine dönüştürüyor.”

Bunun üzerine Ewan ona uzandı. Ürkebileceğini düşündü ama kız ürkmedi. Yüzünün yan tarafına dokundu, güzel saçlarından bir tutamı kulağının arkasına iterken güzel anılar canlandı. Birlikte yapamadıkları binlerce şey olmuştu ama bu, şefkatli bir dokunuş ve çalınmış bir an, fazlasıyla tanıdıktı.

“Dükalıkta asla gözüm olmadı,” dedi Grace. “Ben Garden’ı istedim. Bana söz verdiğin buydu. Ona hak ettiği şeyi verecektik.”

Tüm bunları değiştireceğiz.

“Ya sen?” diye sordu Ewan, cevabı bilerek. “Benim verdiğim sözü yerine getirdin mi?”

Grace başıyla onayladı. “Biz getirdik.”

Grace. Devil. Whit. O bunun bir parçası değildi. Aslında durumu daha da kötüleştirmişti.

Gökyüzüne baktı. “Para gönderdim. Ailelere.”

“Biliyorum.”

Tekrar Grace’e döndü. “Bana dük olmakla ilgili sevdiğim bir şey olup olmadığını sormuştun.”

“Ee?”

“Onun parasını Garden’a dökebilmeyi seviyorum. Orada değişiklik yapmak için onun adını kullanabilmeyi seviyorum.”

“Tasarı tartışılıyor. Leighton’ın veya Lamont’un değil. Senin.” Grace’in bakışları keskin ve anlayışlıydı. Onun görmesi için hazır olduğundan daha fazlasını görüyordu. “Garden için.”

“Tasarıyı Deli Marwick sunarsa kimsenin dikkate almayacağını düşündüm.”

“Zaten kimse dikkate almayacak,” dedi Grace. “Garden’da hiç kimse hak ettiğini alamaz.”

Haklıydı. Parlamentoda, Londra’nın en fakir köşelerinde kadın ve erkeklerin yanında yer alan kişilerin sayısı yeterli değildi. Şimdi bile, uzun zaman önce verdiği sözü tutamıyor, Grace gibi olamıyordu.

“Bağışlanmayı beklemiyorum.”

“İyi.”

“Ama yine de diliyorum.”

Senden de diliyorum.

Grace, adamın omzunun üzerinden baktı. “Güneş doğuyor.”

Ewan önce onun gösterdiği yöne, doğuya baktı, kapkara gökyüzünden başka bir şey görmedi. Sonra fark etti, ufukta zar zor seçilen bir dizi kurşunu açtı vardı. Çatılar.

“Bana en iyi kısmını hiç söylemedin.”

Ewan ona baktı ve başını salladı. “Anlamadım.”

“Güneşin ilk önce fakir semtlerde doğduğunu bana hiç söylemedin.”

Değiştirmişlerdi.

Sözcükler, hiçbir şey ifade etmemesi gereken basit bir gözlem, Ewan’ın nefesini kesti. İster sözler ister uzaktaki şafak vaadi olsun, nedenini bilemiyordu ama ağzından çıkanları engellemedi. “Keşke seninle birlikte kaçsaydım.”

İtiraf bir riskti ve bu sözleri derhal geri alabilmeyi isterdi. Grace’e, ihanetlerin en kötüsüyle mahvettiği geceyi hatırlatabilirdi ama sonu öfkeyle bitse bile gerçeği bilmesi gerekiyordu.

Belki de öfkesini geçiştiren şafaktı, çünkü konuştuğunda sözlerinde hiç iğneleyici söz yoktu. Bunun yerine hüzünlü bir şeyler vardı.

“Bizi başka bir şey de mahvedebilirdi,” dedi uzaktaki çatılara, dönüşünü bekleyen kendi topraklarına bakarken. “Birbirimizi gerçekten sevmeyecek kadar birbirimize benziyorduk.”

Sözcüklerden nefret ediyordu. “Seni sevdim,” dedi, yeterli olmadığını bilerek.

“Biliyorum,” dedi Grace. “Ben de seni sevdim. Fakat bu bir bahar aşkıydı. Bir yaz aşkı. Soğuk gelene kadar gelişmesi için yalnız bırakıldı. Ta ki rüzgâr parçalamakla tehdit edene ve don onu öldürene kadar.”

Bu benzetmeden hoşlanmamıştı. Grace sadece güneşken, kendinin soğuk olmasından hoşlanmamıştı.

Grace o ana döndü, gözleri onunkileri buldu. “İlk aşk sonsuza kadar sürmez.”

Bu sözler, günün erken saatlerindeki kilerden daha sert bir darbeydi. “O halde? Şimdi ne olacak?”

O kadar yakındı ki aldığı nefesi duydu, yavaştı, hatta düşünmesi için zaman tanıyacak kadar yavaştı. “Ewan,” dedi usulca ve döndüğünden beri ilk kez, bu dansa, bu oyuna veya her ne yapıyorlarsa ona başladıkları andan itibaren, sesinde şefkate benzer bir şey duydu.

Ewan, bu durumdan medet umarak, “Ya kendimizi bundan kurtarırsak?” dedi. Kafası karışan Grace kaşlarını çatarken devamını getirdi. “Ya yeniden başlarsak?”

“Yeniden başlamak mı?” dedi kadın, duyduklarına inanamayarak. “Bunu nasıl yapacağız? Hayatımı hiç senden bağımsız yaşamadım.” Grace karanlığa, bir zamanlar kendine ve şimdi ona ait olan bu şehre doğru konuşurken Ewan’ın yüreği hızla çarpmaya başladı. “Ne seninle tanışmadan önce, ne de senden sonra. Ben senden önce hiç kimseydim, sadece bir vekildim, kehribar içindeki bir sinek gibi seni bekledim.”

“Ben de hiç kimseydim,” dedi Ewan, ona dokunmak istiyor ve yapmaması gerektiğini biliyordu.

“Pek de öyle değildin,” dedi Grace, titreyen mum ışığında gözleri parlıyordu. “Sen güçlü ve zeki Ewan’dın, hepimizi oradan çıkaracağına yemin eden kişiydin.”

“Sizi oradan çıkardım.”

Grace’in sözleri sanki çelikten yapılmış gibi sertleşti. “Bizi kovdun. Bizi korkuttun ve yalnız bıraktın. Biz sahip olduğumuz her şey için savaşıırken sen kendine ait...” Tükürür gibi bir elini meydanın üzerinde salladı, “... sarayında yaşıyordun.”

Doğruydı. Ve aynı zamanda yanlış.

Söyle ona.

Nasıl anlayacaktı?

“Bize yalan söyledin,” dedi, uzun, dağınık saçlarını rüzgâra bırakarak. “Sen...” *Yüce Tanrım*. Sesi çatlıyordu. Ağlarsa... Ewan buna dayanamazdı. “Bana yalan söyledin,” dedi Grace, sözcükler gök gürültüsü gibi geliyor, etraflarına çarpıyordu. “Ve bir daha asla başlayamayız, çünkü olduğun her şey –*olduğumuz* her şey– kalıcı. Silinemez. Bunun için senden nefret etmeliyim.”

Ona söyleme zamanı gelmişti ve bunu yapabiliirdi. Açıklamış olabiliirdi. Uzun zaman önce, o gece ne olduğunu açıklayarak ona gerçeği söyleme işine başlamış olabiliirdi. Ve bu kadarı yeterli olabiliirdi.

Fakat Grace henüz bitirmemişti. “Ve ben, o çocuğu affedebilsem bile, yetişkin bir erkek olarak yaptıkların ne olacak? Devil. Whit. Hattie. Garden’daki beş delikanlı... Tetiği sen çekmemiş ya da kibriti sen çakmamış olabilirsin ama onlar senin yüzünden gitti. Geçim kaynaklarımızı tehdit ettin. *Evlerimizi*.” Gözlerini kısarak ona baktı. “Bir de değiştiğini söylüyorsun.”

Değişmişti.

“Daha iyi bir adam olduğunu söylüyorsun.”

Öyleydi.

Değil miydi?

“Fakat bunun önemli olduğundan emin değilim.”

Önemli olan tek şey, ona zarar vermiş olmasıydı.

“Önemli *olmamalı*.” Sanki Ewan’la değil de kendi kendine konuşuyormuş gibi sesi bir fısıltıya dönüştü. “Önemli olmama-lı... ve senden nefret etmeliyim.”

Bu *gereklilik* kipinden medet uman Ewan, onu ittiği anda gitmesine izin vereceğine kendi kendine söz vererek kadına uzandı.

Ona direndiği saniye gitmesine izin verecekti.

Ama direnmedi.

“Bu nefret olmadan ben kimim?” diye fısıldadı Grace.

Bu soru Ewan’ın yüreğine ok gibi saplandı.

“O olmadan, sen kimsin?” diye ekledi.

“Bilmiyorum,” dedi Ewan. Doğruydu. “Tek bildiğim, bilmek istediğim.” Alnını onunkine yasladı, gözlerini kapadı ve gittiği günden beri hiç aklından çıkmayan o sözleri söyledi. “Çok üzgünüm.”

Hiçbir şeyi bu kadar yürekten kastetmemişti.

Gök gürültüsü gibi çarpıştılar, öpücük ikisinin de nefesini keşiyor ve Ewan’ı çok daha fazlasını istemekle tehdit ediyordu. Kadına yaklaşırken Grace çoktan ona doğru eğilmiş, kendine çekmek için elleriyle saçlarını kavramıştı. Karşılaştıklarında dudakları dolgun ve aralıktı, nefesleri ve dilleri birbirine dolanıyordu.

Ateş gibi.

Gerçekten ateşti, alev alevdi ve Grace’in de aynı şekilde onu istediğini bilmek neredeyse dayanılmaz bir duyuydu. Kadının ondan nefret etmesi gerekse de hissettiği şey –ve şu andaki durumlarına her ne denirse– nefret değildi. Başka bir şeydi.

Eğer Grace izin verirse, Ewan başka bir şeyle uğraşabilirdi.

Dudağı öpücüğün gücüyle sızlıyordu ama dili onun dilini okşarken ve hızla kendinden geçerek bir iniltiyle tekrar tadına bakarken bunu umursayamazdı. Onu kendine çekip kaldırdı ve bir bütünün iki yarısı gibi birbirlerine yapıştılar.

Her zaman olduğu gibi.

Kendi öpücüğünün nerede bittiğini ve onunkinin nerede başladığını bilemese de bu kaçınılmaz öpücüğün içindeki duyuyu tadabiliyordu: Keder, öfke, hayal kırıklığı, arzu ve kadının adlandıramadığı ama Ewan’ın orada olduğunu bildiği başka bir şey.

Grace parmaklarını saçlarına gömdü, ağzına yerleşti, zevkle iç çekerek derinleri okşamaya başladı. Sesi içinde hızla ilerliyor, arzuyla bir kez daha sertleşmesine yol açıyordu.

Akşam onlara yetmemişti.

Asla yeterli olmayacaktı.

Bu bir haktı. Kadın *onun* üstünde hak iddia ediyordu. Sonsuza dek onundu.

Ve Grace...

Benimsin.

Tanrım. Karşılığında o da hak iddia edebilmek için her şeyi verirdi. Sanki bu düşünceyi duymuş gibi Grace öpüşmeyi kesip ondan uzaklaştı, aralarında boşluk bırakmak için bir adım geri attı. Nefesleri arzu, şaşkınlık ve tutkunun yanı sıra, kadının gözlerindeki derin hayal kırıklığıyla ağırlaşmıştı.

Fakat bu da değildi. Başka bir şey vardı.

İhtiyaç.

Kadının ona ihtiyacı vardı ve Tanrı aşkına, onun da Grace'e ihtiyacı vardı.

Grace bunu gördü. Ona istediği her şeyi vereceğini gördü. Arzu ettiği her şeyi. Başını iki yana sallayarak bir adım daha geri attı ve suçlarcasına bir elini kaldırdı. "Hayır."

"Grace," diyerek uzandı. Fakat kadın çatıdan geçip gecenin karanlığında kaybolurken saçları, ceketini, ona dair her şey parmaklarının arasından süzülerek yok oldu.

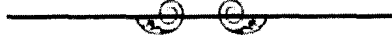
Vücudundaki her zerre onu takip etmek için köpürüyordu. Onu yakalamak ve ona her şeyi anlatmak için. Anlamasını sağlamak için.

Önemli olduğundan emin değilim.

Grace gözden kaybolurken ardından bakakaldı. Gökyüzünün doğuda biraz daha hafiflemesiyle antrasit yerini lavantaya, ardından da adamın şimdiye kadar gördüğü en koyu kırmızıya bıraktı. Sanki bütün şehir alevler içinde yanıyor gibiydi.

Ve Ewan, kör edici güneş ışığı çatılara tırmandığı zaman kendini bırakabildi. Grosvenor Meydanı civarındaki hizmetkârlar, onun şafağa bıraktığı hüsrân dolu haykırıyla yataklarından fırladılar.

Bölüm On Dokuz

Grace bir hafta sonra, akşam yemeği için Berkeley Meydanı'na gitti.

Whit evlendiği zaman, meydanın batı ucunda çarpıcı bir ev satın almıştı, çünkü karısı evi beğendiğini söylemişti. Genç adam hayatta kendine tek bir hedef koymuştu: Hattie'yi şımartmak. Ev haftanın çoğu günü boş duruyordu, çünkü Hattie, Londra'nın en büyük nakliye işletmelerinden birini yürütürken Whit ise piçlerin genel merkezinde asla boş kalmıyordu. Her ikisi de Covent Garden'daki daha kullanışlı evlerini tercih ediyordu.

Ancak Whit, özel mekânında ailesi dahil ziyaretçi kabul etmekten hoşlanmadığı için, her cuma akşamı şehirdeki evlerinde aile yemekleri düzenliyorlardı. Böylece, Whit ile Devil'a "züppeleri ürkütme" fırsatı doğuyor ve ellerinden gelenin en iyisini yapma zevkini yaşıyorlardı. Bu genellikle, saygın bir gösteride tıraşsız yüzleri ve çamur kaplı çizmeleriyle boy göstererek gürültü yapmaktan ibaretti.

Dolayısıyla, Berkeley Meydanı'nın saygıdeğer aristokrat sakinlerinin cumartesi sabahları tartışacak pek çok konusu vardı.

Bu yemekler genellikle Grace'in haftanın en mutlu zamanlarından biriydi, Devil ile Felicity'nin sekiz aylık ve her yönden mükemmel olan Helena'sıyla kucaklaşma şansı buluyordu.

Fakat o gece, Mayfair Meydanı'nın çatılarından aceleyle tükendikten bir hafta sonra, Marwick Dükü'nün çatısını düşünmekten artık kaçınamayacağını bilerek bu buluşmadan korkuyordu.

Marwick Dükü'nün evinde geçirdiği akşamı düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Ne Marwick Dükü'nün kucağındaki anları ne de Garden'daki o öğleden sonra –sanki dövüşmek gündelik bir olaymış gibi– gömleği kan ve kir içindeki dükü...

Ve artık, kafasındaki Marwick Dükü olmayan Marwick Dükü'nü düşünmekten de kesinlikle kaçınamayacaktı. Onu Ewan olarak düşünmekten vazgeçmesi yıllarını almıştı ve geri dönmesi sadece birkaç gün sürmüştü.

Ewan.

Dünyanın geri kalanı için neredeyse hiçbir şey ifade etmeyen bu değişim, Grace'in iç dünyasını altüst etmek için yeterliydi.

Bu nefret olmadan ben kimim?

Sen kimsin?

Bu sorular, günlük hayatını yaşayıp işini yönetirken ve Ekim Dominion'unu planlarken hafta boyunca zihninde yankılanmış, bir hafta boyunca cevaplar onu atlatmıştı.

Yine de yemeğe katıldı, eve girdi, ceketini çıkardı ve ağlayan Helena'yı ona gülümseyen dadısından alarak kucakladı. Geleceğinden şüphelendiği şeylere karşı bebeği bir kalkan olarak aldığı için memnundu.

Covent Garden'da casusları olan tek kişi Grace değildi. O sadece en iyilerine sahipti ve onları neşeyle izleyen bir grup çamaşırcı kadının önünde, bir dükün Dahlia'yla güpegündüz öpüştüğünü fark etmek için iyi bir casus olmaya gerek yoktu.

Evin yemek salonuna girerken yanakları kızardı. Hattie masanın yarısını –kraliçeye hazırlarmış gibi– şimdiden av etleri ve sebze tabaklarıyla özenli bir biçimde donatmıştı, masanın diğer yarısı oturma odasına aitti. Bu, Grace'in her zaman sevdiği bir tasarım tercihiydi. Yemeklerden sonra kadınlarla erkeklerin ayrılma geleneğinden nefret eden Hattie, yemek salonunu yemek sonrası için de çok daha rahat bir hale getirerek bunu engellemişti.

Grace salona henüz girmişti ki –aslında Helena'yla saçma sapan bir bebek muhabbeti yapıyordu– Devil, kendisine iki parmak viski koyduğu büfeden ona doğru döndü. “Aha, bu gece bize katılamayacak kadar meşgul olup olmadığını merak ediyorduk.”

Grace, bu sözler karşısında midesindeki gerginliği göz ardı ederek yengelerine, salonun bir ucundaki yüksek pencerelerin yanında duran Felicity'ye ve Whit'in oturduğu büyük koltuğun koluna tünemiş Hattie'ye çabucak gülümsedi. Ardından tekdüze bir sesle Helena'ya hitap ederek, “Neden size katılamayacak kadar meşgul olacaktım?” dedi.

“Bilmem,” dedi Devil, ikinci bir kadehle ona yaklaşarak. “Marwick'le oynamakla meşgul olabileceğini düşündük.”

“Görüyorum ki hemen konuya giriyoruz.” Grace'in kalbi göğsünden çıkacak gibi çarpıyordu ve odadaki diğer tek ses küçük yumruğunu Grace'in yanağına çarpan Helena'nın gevezelikleri olduğu için, onu başkalarının duyup duyamayacağını merak etti.

Devil'dan içkiyi aldı ve içine baktı. “Bunu içmek güvenli mi?”

Devil sırtırken yüzündeki yara izi iyice gerildi. “Geçmişte seni öldürmeye çalışan ben değildim, Gracie.”

Devil lafını asla esirgemezdi.

“Of, Tanrı aşkına!” Pencerenin kenarındaki Felicity, elbisesinin parlak pembe eteklerini pelüş halıda hışırdatarak yanlarına geldi. “Geri dur, tamam mı? Şu söylediğine bak,” diye dalga geçti. “Duyan da bir aziz gibi yaşadığını zannedecek.”

“Neredeyse öldürdüğüm bir kadını baştan çıkarmaya çalışmadım,” dedi Devil.

“Elbette,” diye karşılık verdi Felicity. “Sadece hayatını mahvetmek için bir kadını baştan çıkarmaya çalıştın.”

Hattie bir kahkaha attı ve Whit’le Grace’in kaşları, kardeşlerin duyguları paylaşmak için kan bağına gerek olmadığını kanıtlayan türden bir uyum içinde yukarı kalktı.

“Bu farklı!” diye beyan etti Devil. “Evde kalmış bir kız için en uygun çözümü bulacaktım.”

“Ah, tabii. Hebridler’de bir dul kulübesi ya da ona benzer bir şey.” Felicity, ona ters ters baktıktan sonra dikkatini tekrar Grace’e verdi. “Pekâlâ. Hadi bize anlat.”

“Ne sorduğunu bilmiyorum.”

Yalan. Ancak Felicity kolayca vazgeçecek biri değildi. “Alice’in çamaşır yıkamasına yardım ettikten sonra –ki bu kısım çok garip görünüyor– seni öptüğünü biliyoruz.”

İnkâr etmenin anlamı yoktu. Rookery’nin yarısının görüş alanı içindeydiler. “Doğru.”

Tekrar sessizlik oldu ve dört çift gözün ısrarla ona baktığını bilen Grace, tek müttefiki Helena’ya kenetlenmiş gibi davrandı. Bebek, etrafında olup bitenden tamamen habersiz, neşeyle tükürük balonları saçıyordu.

Devil, White döndü. “Söyleyeceğin bir şey var mı?”

Whit omuz silkti. “Sana söylemiştim.”

“Sanki görmek için kahrolası bir kâhine ihtiyacımız varmış gibi.”

Grace ona döndü. “Neyi görmek için?”

Whit elini saçlarının arasından geçirdi. “Senin için geri döndüğünü.”

Başından beri her şeyi yapmamın sebebi sensin demişti.

Senin için.

Whit, “Sadece bu değil,” dedi. “Sen de ona döndün.”

“Dönmedim,” dedi Grace, başını iki yana sallayarak. Ardından, inanmayan bakışlar dörtlüsü karşısında, “Dönmemeliyim,” demek zorunda kaldı.

“Çok haklısın,” dedi Devil.

“Devil,” diye çıkıştı Felicity.

Devil homurdanarak arkasını döndü. “Haksız değil.”

“Ama ya öyleyse?” Hattie ayağa kalkarken araya girdi, salonu geçti ve servis tabağında duran doğranmış havuçlardan bir tane seçti. “Akşam yemeğine oturmayacağımızı varsayıyorum, değil mi?” Sebzededen bir ısırık aldı ve düşünceli bir şekilde çiğnedikten sonra, “Ya geri döndüyse ve değişmişse?” dedi. Grace, Hattie’nin bu sorusu –mümkün olabileceğini düşündüğü fikri– karşısında içinde kopan fırtınayı göz ardı etti. “Erkekler değişmez,” dedi ardından. “Dünyada bir kadın olarak hayatta kalmanın ilk kuralı bu. Erkekler değişmez.”

Devil, “Bu doğru,” dedi.

“Saçmalık,” diye yanıtladı Felicity. “Sen değiştin.”

“Beni sen değiştirdin, aşkım,” dedi Devil anında. “Bu farklı.”

“Tabii ki yaptım,” dedi Felicity. Tıpkı senin de beni değiştirdiğin gibi.” Ona yaklaşarak koluna girdi. “Ya Grace onu değiştirdiyse?” Durdu, sonra, “Whit için, Hattie için, senin için... ve benim için gelen adam... tamamen ızdırap içindeydi. Umudu yoktu.”

Bana öldüğünü söylediler.

Felicity omuz silkti. “Umut kişiyi değiştirir.”

Grace bu sözler karşısında kıpırdamadan kaldı.

Ya adamın nihayet bir umudu varsa?

Ya Grace'in umudu varsa?

Helena huzursuzlanmaya başlayınca Grace onu ailesine götürdü. Devil hemen bebeği alıp koluna yatırdı, cebinden gümüş bir çingirak çekip ona uzattı.

"Ne demek istiyorsun, Felicity?" diye sordu Devil, bebek sakinleştikten sonra.

Grace'e bakmadan önce kocasına, "Ne demek istediğimi çok iyi bildiğini düşünüyorum," dedi. Grace'e döndü. "Demek istediğim, onları dinleme."

"Ağzına sağlık!" diye ona katıldı Hattie. "Ne konuştukları hakkında hiçbir fikirleri yok."

"Ne istediklerini öğrenmek, neredeyse ikisinin de ölümüne mal oluyordu."

"Bu doğru değil!" dedi Devil. "Ne istediğimi biliyordum."

Whit, "Bilmiyordun," dedi. "Grace ve ben, aklını başına getirip Felicity'nin, sahip olmayı hayal edebileceğinden çok daha iyi olduğunu görmeni sağlamak için gerçekten çok uğraştık." Yengesine gülümsedi. "Bunu biliyorsun, değil mi, onunla yetinmek zorunda olduğunu?"

Felicity mutlu bir şekilde gülümsedi. "Aslında biliyorum."

"Öte yandan ben, onu ilk gördüğüm andan itibaren Hattie'yi istediğimi biliyordum."

Hattie'nin kaşları kalktı. "Biliyordun, öyle mi?"

Karısına gülümsedi. "Beni hareket halinde bir arabadan aşağı ittiğin andan itibaren, aşkım. Nasıl bilmem?"

Hattie, Grace'e döndü. "Cezalandırılmaya doymuyor."

"Evet, pekâlâ, bunun bir aile özelliği olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi Grace, umursamaz bir alaycılıkla.

“Fakat dük...” dedi Hattie, “istediği şeyi hedef almakta zorlanmıyor gibi.”

“Hayır,” dedi Whit ilgisizce. “Grace’i istediğinden o kadar emin ki yirmi yıl saklanmak zorunda kaldın.”

Grace, artık Ewan’dan kaçtıklarından emin değildi. Bir şeyler değişmişti.

Ya da belki boş bir umuttu.

Felicity başını yana eğdi. “Bu kesinlikle kötü şöhret gibi bir şey.”

“Burada neyi tartışıyoruz,” diye araya girdi Devil. “Yıllarca korku içinde kaçmamıza sebep olduğunı unuttunuz mu? Beni başıma vurup donmam için bırakarak öldürmeye çalıştığını unuttunuz mu?”

Felicity, “Donarak ölmediğine dikkat çekirim,” dedi.

Devil’in kaşları şaşkınlık ve kuşkuyla kalktı. “Eve gittiğimizde konuşacaklarımız var, karıcığım.”

Felicity başıyla grubu işaret etti. “Eve gittiğimizde asla konuşacaklarımız olamaz,” dedi.

“Akıllarını karıştırdığın için konuşacağız ama benim aklı-mı karıştıramayacaksın,” dedi. “Hayatta kaldım çünkü beni sen kurtardın.”

Felicity dönüp Grace’e baktı. “Sadece ben değil. Dük, Devil’ı ölüme terk ettiği gece Londra’dan ayrıldı. İzlendiğini biliyordu. Eğer onu ben kurtarmasaydım, Whit yapardı. Marwick’in gittiğini Devil’a söylemeye gelirdi.”

İmkânsız değil, diye düşündü Grace. Ama yine de bir kumardı.

Devil, “Bu iddiaya asla inanmadım,” diye homurdandı.

“Asla?” Grace’in kaşları kalktı. “Bu, sık sık konuşulan bir konu mu?”

“Bu, Hattie’nin varsayımı,” diye homurdandı Whit. “Benim hoşuma gitmiyor.” Dikkatini karısına çevirdi. “Çünkü onu *hava-ya uçurmaya* çalıştı.”

“Ne var ki,” dedi Hattie mutlu bir şekilde, “Sadece biraz havaya uçtum.”

Grace, Hattie’ye baktı, ona bir miktar afyon ruhu verildiğini ve uyumak yerine halüsinasyon gördüğünü düşünüyordu.

“Biraz mı havaya uçtun?”

Whit öfkeyle homurdandı.

Hattie elini havada salladı. “Ve sadece bana zamanında ulaşmadığı için.” Grace’e baktı. “Bana zamanında ulaşmak istediğine inanıyorum. İncinmemi engellemeye çalıştığına... İkinci patlamadan o sorumlu değildi. Bana ve diğerlerine zarar veren de ikinci patlamaydı. Bunu biliyoruz.”

“Ne olmuş yani? Kibriti çakmadığı için ona puan mı veriyoruz?” dedi Whit. “Tabancayı ateşlemediği için? Niyet seni kurtarmazdı, eğer...”

Hattie, adamın yanağına küçük bir öpücük kondurdu. “Evet, aşkım ama ölmedim.”

“Öyleyse, hayatta kaldığın için onu affediyor muyuz?”

Felicity’ye baktı. “Bence cezasız kalamaz, ne diyorsun?”

“Lanet olsun, hayır,” dedi Devil. “Ama on ya da yirmi yıl kadar buz ambarında kalmasına itiraz etmem. Soğuk hava deposu ona iyi gelir.”

Bana öldüğünü söylediler.

“Ya Hattie’yi öldürmeyi başarsaydı? Felicity’ye zarar vermeyi? Ne yapardın?” diye sordu Grace.

Kardeşleri bakıştı ve Grace o anda cevabı görüp anladı, çünkü kendi cevabı da aynıydı.

Devil cevapladı. “Ona ulaşmak için Mayfair’i yerle bir ederdim.”

Grace başıyla onayladı. “Üçümüz intikam için vaftiz edildik.”

“Hayır,” dedi Whit usulca. “Dördümüz.”

Devil usulca küfrederek mutlu bir şekilde koluna salyalarını akıtan kızına baktı. “Ne kadar şanssızlık yaşasak da şanslı olan bizdik. Benim Felicity ve Helena’m var. Garden var. İşim var.” Ona bir bakış attı. “Ve sanırım sen varsın.”

Bu şakalaşma için minnettar olan Grace elini göğsüne götürdü. “Bu kadar pohpohlama gerçekten çok fazla.”

Devil’in yüzü bir tebessümle aydınlandı, “Fakat o ne aldı? Mülk? Mayfair’deki ev? Unvan ve beraberinde gelen onca sorumluluk? Ve anılar.”

“Bizim de anılarımız var,” dedi Grace.

“Evet ama anılarımız şimdiki zamanla birlikte geliyor.” Duraksadı. “Üçümüzle birlikte. Büyümüş. Değişmiş. Hayatta kalmayı başarmış. Onun için yalnızlık ve pişmanlıktan başka ne var ki?”

Whit homurdandı.

“Bilmiyorum,” dedi Grace yumuşak bir şekilde.

Devil devam etti. “Önemli değil, çünkü soru onun neye sahip olmadığı değil, Gracie. Soru, *senin* neye sahip olduğun.”

Grace başını salladı. “Senin sahip olduklarının aynısına.”

Whit’den bir homurtu daha geldi ve ardından, “Senin durumun daha kötü,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü benim kaburgalarım iyileşti. Devil’in yüzü iyileşti. Ve diğer kırıklar...” Hattie’ye uzandı, kadın anında elini onun avcuna koydu. “Bizim iyileştirme şansımız oldu. Ama sen... senin kırıkların düzelemez.”

Kalbini kırmıştı.

“Ve düzelemedikleri için bir daha asla sevemedin. İşte bu yüzden tüm hayatını Garden’a adadın. Kulübündeki çalışanlara, çatıdaki kızlara ve bizlere... Asla kendine nasıl bakabileceğini

düşünmek için vakit ayırmadın. Sevmek için bir daha asla risk almadın. Bunun yerine, Shelton Caddesi'nde bir bağı olmayan sevgiye hizmet ediyorsun ve gecenin sonunda yalnız olduğunu kimse fark etmiyormuş gibi yapıyorsun.”

Gerçeği yansıttığı için her sözcükten nefret ediyordu ve sessiz, sabırlı Whit'in her zaman sorunu tam olarak bilmesinden de nefret ediyordu. “Konuşmadığın zaman seni daha çok seviyorum.”

Whit tekrar homurdandı.

“Ben seviyorum,” diye savunmaya geçti Grace. Kardeşleri aralarında bakışınca devam etti. “Gerçekten! İradem dışında da olsa ikinizi seviyorum. Ve eşlerinizi. Ve Helena'yı.” Yemek masasının dibinde oturan Hattie'yi işaret etti. “Ve Hattie'nin karnındaki bebeği. Bu bebek ne zaman geliyor peki?”

Hattie, bir eliyle hamile karnının muazzam şişkinliğini ovuşturdu. “Görünen o ki hiçbir zaman. İçeride kalmak istiyor.”

“Aptal değil. Dünya tehlikeli bir yer,” dedi Whit, çenesini Grace'e çevirerek. “Halası kahrolası bir deliyle görüşüyor.”

“Onunla görüşmüyorum.”

Bir kara kaş havaya kalktı. “Öyleyse ne?”

“Bilmiyorum.”

“Bunu son bir saat içinde, birlikte geçirdiğimiz tüm hayatımızda olduğundan daha fazla söyledin,” dedi Devil.

Grace ona yorgun bir bakış attı. “Bundan nefret etmediğimi sanma.”

Devil cevap vermeden önce asırlar gibi gelen bir sessizlik köktü. “Grace, eğer bildiğim bir şey varsa... geçen yıl öğrendiğim bir şey... bu iş –aşk– bilemeyeceğimiz tek şey.”

“O yüzden, deli adamla görüş,” dedi Whit.

Üzgünüm.

“O deli değil.”

“Hayır, değil,” dedi Hattie, Whit’e bakarak.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Grace, hepsi son Noel tat-lısını yutmuş gibi görünen bir kişiden diğerine bakarak. “Ne?”

Hattie içini çekti. “Birkaç gün önce Sedley-Whittington ofi-sinde bana geldi.”

“Ne yaptı?” Adını Hattie ve Whit’den alan Sedley-Whittington, Londra liman bölgelerinde işe hâkimdi. Ewan onlardan ne isteyebilirdi?

“Whit onu Thames’e atmadığı için şanslı,” dedi Devil bir içki daha alarak.

“Neden?” diye sordu Grace. “Limana biraz daha fazla para bağışlamak için mi?”

“Hayır,” dedi Hattie, ilgili bir ses tonuyla. “İş istedi.”

“Ne?”

Whit homurdandı. “Ben de aynen bunu dedim.”

Grace onu duymazdan geldi, tüm dikkatini yengesine verdi.

“Ne dedin?”

“Evet karıcığım, ne dedin?”

“Ona istediğini verdim.”

Elbette doğru duymuyordu. “Marwick Dükü’ne iş verdin.”

Hattie başıyla onayladı. “Aptal değilim. Onun buz bloklarıyla yaptıklarını duydum. Kancayla neler yapabileceğini bir düşün.”

Grace’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ona sandık taşıma işi mi verdin?”

Hattie ona alaycı bir bakış attı. “Beni havaya uçurmaya çalıştı, Grace. Nezaket gösterecek halim yoktu.”

Bu sözler onu güldürdü. “Ne istiyor?”

“Eh, kesinlikle bir iş değil,” dedi Devil.

“Yapmak istemeyen biri için işini çok iyi yapıyor,” dedi Hattie. “Ona terfi vermeyi düşünüyorum.”

Whit bu cevaba küfretti. “Ona ne şüphe.”

Grace bu şakalaşmayı duymazdan geldi. “Ama neden?”

Hattie bir omzunu silkti. “Belki o kadar da karmaşık olması gerekmiyor. Belki bir şans daha istiyor. Belki umut istiyor.”

Umut.

Helena salyaları arasında hafifçe mırıldandı ve Grace, çingiragini babasının parmak eklemlerinden biriyle mutlu bir şekilde paylaşan bebeğe baktı. Onunla konuştu. “Rookery’ye yardım etmek için olan yasa tasarısını parlamentoya o verdi.”

Sessizlik. Ardından Beast viskisini hızla yuvarladı. “Tasarı düşecek. Yel değirmenlerine saldırıyor.”

Hepsi öyle yapmıyor muydu?

“Grace,” dedi Felicity usulca. “Sen ne istiyorsun?”

Neye ihtiyacın var?

Bu sözcükler defalarca zihninde yankılandı.

Bildiğin zaman beni görmeye gel.

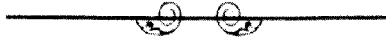
Kardeşlerine baktı. “Belki ben de umut istiyordumdur.”

“Lanet olsun.”

“Kahretsin.”

Felicity, erkeklerin ortak tepkisine sırtıttı. “İyi o zaman. İşte *bu* heyecan verici.”

Bölüm Yirmi

Shelton 72'de bir ateşbaz vardı.

Partilerde uzman olduğunu söylemişti diye düşündü Ewan, sürücüsü arnavut kaldırımın dar sokakta ilerlerken alevlerin gecenin karanlığındaki dansını seyrediyordu. Ve eğer konu bir partiyse... İşte buydu.

Yeterince kafa yormuş olsa, boğuk kahkahalar ve güneş gibi aydınlatılmış pencerelerden sokağa dökülen ışığın altın rengine dönüştürdüğü parke taşlar bulmayı bekleyebilirdi. Mayfair'den ve tanınmaktan uzak olmanın özgürlüğünü yaşayan, özenli kıyafetler giymiş maskeli kadınların ilgisini bekleyebilirdi ama Grace becerisiyle övündüğünde, bunun ateş yutanlarla ilgili türden bir şey olduğunu asla düşünmemişti.

Gel gör ki kalçasında bir şişe ve elinde meşalesiyle bir ateşbaz vardı. Etrafını, Garden'ın iri gözlü çocuklarıyla ayaklarındaki sırtıkların onları binanın hemen hemen birinci katına yükselttiği cambazlar çevirmişti. Burası, kardeşlerine yönelik saldırısı ve fazlasıyla hak ettiği ders için yalnızca bir kez içeri girebildiği binaydı.

Kristal berraklığıyla hatırlıyordu.

Onu asla geri alamazsın.

O dersi aklına kazıyarak gitmişti. Ve aksinin doğru olmadığını ümit ederek geri dönmüştü... belki bir gün onu tekrar isteyebilirdi.

Daha iyi bir adam olmak için uğraşmıştı. Geçen haftalar içinde, kadının dudaklarının hafifçe kıvrıldığı ve kalkanlarını indirdiği kısa süreli anlar olmuştu. O yüzden Grace'in ona ısınmış olabileceğini düşünmüştü. Öpüşükleri ve kollarında kendini kaybedip zevk içinde onun adını haykırdığı zaman da ısınmış olabilirdi.

Ona ısındığına neredeyse emin olmuştu.

Sonra, gece çatılardan geçerek gelmişti. Ewan çok ileri gidip çok fazla şey ele verince de ondan kaçmıştı. Her şeyi mahvettiğinden emindi. Ertesi gün Leydi Henrietta'ya gitmişti, Grace'i kazanamasa da en azından Hattie'yle başlayarak Garden borçlarını ödeyebileceğine inanıyordu. Kendi acı ve kederi yüzünden kaybettiği gemilerin bedelini... Yeniden inşa etmek zorunda kalacağı rıhtımların ve yanında çalışan adamların hakkını...

Özür dilemişve kadın mucizevi bir şekilde kabul etmişti.

Ewan bir hafta boyunca güverteleri zifilemiş ve sandıkları taşımış, Mayfair'e gidip yatağına yığıldığında, hatırlayabildiğinden beri ilk kez deliksiz uyuyabilmişti. Kendi kendine bunun sebebinin fiziksel yorgunluk olduğunu söylüyordu ama gerçeği biliyordu. Artık yıkmıyor, inşa ediyordu.

Yeterince kefareti ödediğinde, affedilebileceğini umuyordu.

Grace tarafından olmasa da halkı tarafından.

Ardından, bir hafta sonra bir paket geldi. Dışı tamamen siyah kaplı, üstünde altın 72 işlemeli, ince, abanoz bir kutu. Bunun ondan olduğunu hemen anlamıştı.

İçinde, beyaz ipek bir zemine yatırılmış –Ewan’ın maskeli baloda taktığı gibi– siyah bir karnaval maskesi vardı. Onu kaldırdığında, üstünde tek satırlık bir metin bulunan kartvizit ortaya çıkmıştı.

Beni görmeye gel.

Kartın arkasına kesin bir tarih, saat ve adres yazmıştı: Shelton Sokağı 72. Altında, ekru kartın tam ortasında, pembe bir yıldız çiçeği vardı.

Dahlia. İmzası.

Beni görmeye gel, diye düşündü. Garden’da, Grace’i terk ederken kullandığı sözcüklerin aynısıydı. Fakat sözcüklerin diğer kısmını dahil etmemişti.

Ewan neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. O biliyor muydu?

Bu, onu mu ifade ediyordu?

Her ne olursa olsun, onunla birlikte olma fırsatını kaçırarak değildi. Özellikle burada, onun yaşam bölgesinde. Ondan, Dahlia’dan bahsetmesini istemişti ve şimdi, onun sırlarını açıklamayı teklif ediyordu.

Fakat bir ateş yutan beklemiyordu.

Söz konusu adam şişesinden bir yudum aldı, meşalesini uzattı ve en az iki metre yüksekliğindeki bir alev sütunu çıkardı. Göstericinin etrafını saran çocuklar hep birlikte, çılgınca tezahürat yaptılar; bu, sıırıkların üstündeki cambazların kendi meşalelerini yakıp onları ileri geri fırlatmaya başlamasıyla daha da kakofonik hale geldi. Shelton 72’nin kapısının bir ateş kemeri altında durduğu yanılısamasını oluşturan bir performansa dönüştü.

Ewan gösterinin bitmesini bekleyerek yavaşladı ama ateş yutan onu çoktan görmüştü. “Hoş geldiniz, efendim!” Silindir şapkasını çıkardı ve abartılı bir şekilde eğildi. “Lütfen! İçeri girin.”

Ewan dikkatini tekrar meşaleleriyle yürüyüşe çıkan sırık cambazlarına verdiğinde, ateşbaz müthiş bir kahkaha atıp, “Ta-

mamen güvenlidir, efendim. Ve eğer *bunlar* sizi ilgilendirirse, hazırda neler olduğunu görene kadar bekleyin... içeride!”

Bir başka gece, bir başka zaman, bir başka adam için bu sözler onu kapıdan içeri itecek kadar merakını artırabilirdi ama Ewan'ın abartılı performans ve güç yeteneklerine ihtiyacı yoktu. Grace'in içeride olduğu bilgisi yeterliydi.

İçerideydi ve onunla birlikte olmasını istiyordu.

Ve böylece ona ulaşmak için alevlerin arasından geçti.

Kulübün metal kapısı, sanki gelişini bekliyormuş gibi hiç çalmadan açıldı. İçeride, özenle sürmelenmiş gözleri mum ışığında parlayan uzun siyahi bir kadın, bir dizi ağır kadife perdenin ardında anında kaybolan başka bir kadının kulağına fısıldadı.

“Ben...”

“Kim olduğunuzu biliyorum,” dedi kadın usulca. Geriye yaslandı ve sadece arkada olup biten bir şeye bakacak kadar perdeyi araladı. Gördüklerinden memnun kalmış olacak ki dikkatini tekrar ona verdi. “Maskelerin, mahremiyeti korumak için tasarlandığını unutmayın, efendim.”

Efendim. Dük değil. Burada değil. Burada unvan yoktu ve bu yokluğun getirdiği zevk muazzamdı.

Ewan endişeyle etrafa bakındı ve her biri kolunun altına bir tabanca bağlamış iki devasa adam gördü. Güvenlik. Başka bir adam, bu kaba kuvvet gösterisinden rahatsız olabilirdi ama Ewan'ın hoşuna gitmişti. Bu, Grace'in bu duvarlar arasında umduğundan daha güvende olduğu anlamına geliyordu.

Adamları selamladı. Karşılık vermediler.

Ardından, onu zar zor bilgilendiren kadına baktı.

“Ya şimdi?”

Kadın perdeye uzandı ve geçebileceği kadar açtı. Bu hareketten sonra, küçük girişin ardındaki partinin uğultusu ve çılgın renkleri içeriye doldurdu. “Dominion sizi bekliyor.”

Dominion.

Elbette buna Dominion denirdi.

Ve onu buraya davet etmişti. Partinin tadını çıkarmak için. Onun tadını çıkarmak için. Grace. Dahlia. Her *ikisi* de.

İçi heyecanla doldu ve Grace'in dünyasına açılan geçidi ona aralayan kadına döndü. "O nerede?"

Kadın kınayan bakışını ona dikti. Güzel. Grace'in hüküm sürdüğü bu mekânda onu önemseyen insanlar olması hoşuna gitti.

"Kimi kastettiğinizi bilmiyorum, efendim."

Başıyla bir kez onayladı. Görünüşe göre kendi başınaydı, bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı. Perdeyi itti ve Grace'in eğlen-ce âlemine daldı.

Şimdiye kadar gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Bir renk, ses, kahkaha, haykırış, müzik cümbüşü, neşeli ve festival havasında... burada ciddi bir orkestra veya yaylı çalgılar dörtlüsü yoktu, bunun yerine başıboş müzisyenler vardı. Pudralı kabarık bir peruğu olan genç bir kadın, geniş kabul salonunun bir köşesinde keman çalıyor, pembe bir bürümcük bulutu içindeki maskeli bir kadın da elbisesinin eteklerini savurarak inanılmaz bir hızla dönerken müziğin temposu giderek artıyordu. Çevrelerini, onları alkış tutarak izleyen bir seyirci çemberi sarmıştı.

Salonun diğer tarafında, yemyeşil safir kadife döşemeli, geniş yuvarlak bir koltuğun üzerinde bir grup maskeli kadın, oturma alanlarının ortasını sahne olarak kullanan üstlerindeki oyuncuyu izliyordu. Bu, yarı şeffaf pantolon ve vücudunu sımsıkı saran gömleğiyle gösteri yapan bir akrobattı ve sadece olağanüstü gücünün altını çizmeye yarayan düşük bir tempoyla kendini imkânsız şekillere sokuyor, eğilip bükülüyordu.

Bir eliyle kendini kaldırdı, bacakları tavana doğru bakarken izleyen kadınlar arasında bir alkış tufanı koptu. Ewan onlara katılmamak için kendini zor tuttu.

Önünden şampanya dolu bir tepsi geçti. İpek ve saten içinde yarım düzine eldivenli el, kadehleri kaldırmak için uzandı ve tepsiyi tutan kadın tek bir adım bile atlamadan partiye katılanların isteklerini tam olarak ulaştırdı. Hepsi tatmin olduktan sonra, sanki sürekli orada olduğunu biliyormuş gibi parlak yüzünde hoş bir gülümsemeyle ona dönen kadın, “Şampanya, efendim?” diye sordu.

Ewan başını olumsuz anlamda salladı.

“O halde ne?”

Burbon der demez kadın ortadan kayboldu. Ewan onu bir daha görüp göremeyeceğini merak etti; burayı hıncahınç dolduran çılgın insanlar topluluğu, hiç kuşkusuz onu bulmasını imkânsız kılacaktı.

Arkasını döndü ve ön taraftaki kapısı açık, küçük bir odaya yöneldi. İçeride, köşedeki bir masanın arkasında, maskesiz bir kadın duruyor, bir avuç dolusu eğlence düşkünü onu izleyerek oyalanıyordu. Kadın gülümsedi ve başıyla işaret ederek yaklaşmasını istedi. Koyu bir İtalyan aksanıyla, “Bize katılın, sayın efendim,” dedi.

Kendini Fortuna olarak tanıtan kadın, masanın altından her biri Venedik maskelerinin şekilleriyle boyanmış bir fincan takımı çıkarınca, merakını kontrol edemeyerek yaklaştı.

Kadın, masaya koyduğu boş fincanlara isim verdi.

La Tragedia.

La Commedia.

Gli Innamorati.

Ve sonra, koyu kırmızı gül goncaları kullanarak bir dizi imkânsız numarayla izleyicilerinin gözlerini kamaştırmaya başladı. Çiçekleri seramikten geçirerek hem mutluluğu hem de kederi yaşayan ve nihayetinde birbirlerini bulan talihsiz âşıkların hikâyesini anlattı.

Bardaklar masanın üzerinde uçu. "... kaderlerinde vardı..."

Tomurcuklar tekrar tekrar ortaya çıktı. "... aşkın kıymetini bilmediler..."

Ve sonra, çılgınca kucaklaşan iki sevgilinin portresini taşıyan boş fincanı seyirciye gösterince, bütün tomurcuklar kayboldu. "... gönül yarası..." dedi usulca, fincanı baş aşağı masaya koymadan önce.

"Fakat!" dedi Fortuna, hayal kırıklığına uğramış sessizliğin etrafa çökmesine izin verdikten sonra. "Bu gece gönül yaraları için değil, ne dersiniz?"

Yakındaki bir kadına baktı. "Öyle mi, leydim?"

Kadın başını iki yana salladı. "Değil."

Fortuna, Ewan'a baktı. "Bayım?"

Ewan gülümsemesine engel olamadı. "Hayır."

"Allora..." dedi neşeyle. "Belki de söyledikleri doğrudur. Aşkta *umut* vardır."

Görünüşe göre boş duran fincanı kaldırdı ve ortaya taze, kıpkırmızı bir gül çıkardı. Seyirciler hep birlikte derin bir nefes aldı ve Fortuna parlak ve güzel gülü kaldırıp başını eğerek ona doğru uzattığında, Ewan'ın bile tebessümü genişledi. "*Sizin innamora-ta'nız için. Piacere.*"

Ewan uzandı ama onu alamadan, kadının bakışları omzunun üzerinden geçti. "Fakat..." Duraksadı. "Ya bu gül doğru değilse?"

Ve sonra -kimse ne olduğunu anlayamadan- bir elini avcundaki gülün üzerinde salladı. Ewan, çiçeğin tamamen başka bir şeye dönüştüğünden adı kadar emindi.

Gözalıcı pembe bir yıldız çiçeği.

Arkasını döndüğünde ne bulacağını tahmin etti ve içi sıcacık oldu. "Aslına bakarsan," dedi, onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "*Bu mükemmel.*"

Fortuna'nın gizemli tebessümü yayıldı ve çiçeği adamın eline bırakırken İtalyanca başka bir şey söyledi. Fakat Ewan, Grace'i görmek için çoktan dönmüş ve o anda nefesi ciğerlerinden uçup gitmişti.

Grace altına bürünmüştü.

Çocukken ona söz verdiği makaralar dolusu altın iplik işte buradaydı, gösterişli bir dupiyon ipek kumaş olarak dokunmuş ve onun mum ışığında parıltıyan muhteşem elbisesine dönüşmüşlerdi. Dışarıdan bakan biri için, elbisenin hiç şüphesiz ağırbaşlı olduğu düşünülebilirdi, özellikle de partiye katılan diğer elbiselerle karşılaştırıldığında. Omuzlarına ve kollarının aşağısına mükemmel bir şekilde oturan ipek, elinin hemen arkasında keskin bir noktayla sona eriyordu.

Ancak dekoltesinde ağırbaşlı hiçbir şey yoktu: Derin bir yuvarlak yakaydı, göğüslerinin şişkinliğini ve çarpıcı, pürüzsüz, çilli cildini açığa çıkarıyordu. Bakır bukleleri omuzlarına dökülüyor, elbisenin dekoltesiyle alay eden bir bukle, vahşi bir cazibe gibi dönerek kumaşın içinde yakalanıyordu.

Altınla bakırın birleşimi onu güneşe çevirmişti ve aniden bu kadar sıcak basmasının nedeni kesinlikle buydu.

Ewan, eğer elbiseyi çıkaramazsa bu binayı ateşe verebilirdi.

Kadının dudaklarından bir gülümseme geçti ve sanki ne düşündüğünü biliyormuş gibi gözlerinde bir şey parladı. Başıyla, sihirbazın çiçeğini neredeyse ezmek üzere olan elini işaret etti.

"Fortuna'nın en sevdiği numara."

"Harika bir numara," derken adamın sesi haftalardır kullanılmamış gibi alçak ve hırıltılı çıkıyordu. "Seni dışa vurduğu kısımdan özellikle zevk aldım."

"Bu kısım her zaman olmaz." Gülümsemesi genişledi ve Ewan kabarmamak için vahşi bir dürtü duydu. İzin verse onu sonsuza kadar gülümsetirdi.

“Bu daha da iyi,” dedi. “Kadın çok başarılı.”

“Sihirbazsız bir sirk neye benzer?” diye yanıtladı Grace. “Takas yapalım mı? Seninkine karşılık benim ödülüm?”

Ona, içinde iki parmak burbon olan bir kadeh uzatınca Ewan kaşlarını kaldırdı, bakışları salonun üzerinden geçerek şampanya tepsili hizmetçiyi aradı. “Ama nasıl...”

“Dominion size zevk sunmak için tasarlandı, bayım. Biraz burbonun bir meydan okuma olduğunu mu düşünüyorsunuz?” Sözlerindeki zafer ve gurur yüzünden Ewan’ın onu öpme duygusu kabarıyordu.

“Bana zevk vermek için, değil mi?”

“Katılımcılara zevk vermek için,” diye güldü.

“Peki ya sen?” diye sordu. “Sen de katılıyor musun?”

Kadın anında başını olumsuz salladı. “Hayır.”

“Neden?”

Duraksadı ve konuşmasa da Ewan aklından geçen cevabı gördü. Aslında, hiçbir cevabı bunu istediğinden daha fazla istemezdi.

Bekledi. *Söyle bana.*

“İş olduğu için,” dedi sonunda. Bu doğru olabilirdi ama vermek istediği cevap bu değildi. “Çünkü bu benim binam, benim işim ve benim malım. Katılmıyorum çünkü benim zevkim, başkalarının zevke erişimini sağlamaktan geçiyor.”

Ewan onayladı. “Benim gibi.”

Grace başını eğdi. Kızarıyor muydu? Tanrı aşkına, bunu sevişti. O kızarmayı sonsuza kadar görmek isterdi. “İstersen bu gece, evet.”

Bu gece.

“Çok isterim. Bu gece ve her gece.”

Kızarıyordu.

“Sadece bu geceyi teklif ediyorum.”

Tek gecelerden bıkmıştı. Hepsini istiyordu. “O halde kabul ediyorum ve bütün geceyi, seni daha fazlasına ikna etmeye çalışarak geçireceğim.”

Grace bir kaşını kaldırdı. “Göreceğiz.”

“Hayır demedin.”

Kadın gözlerini devirdi ama Ewan onun dudaklarında bir tebessümün oynadığını gördü. Fortuna’nın odasından çıkıp ikinci bir kemancının ilkinde ve bir grup çiftin döne döne kendinden geçmiş ilk dansçıya katıldığı daha geniş alana gittiler.

Grace izlemek için durduğunda altın etekleri etrafında dönerek onu sardı. Ewan, kadının bakışlarını takip etti. Dans eden üç çift vardı, her biri eşine o kadar yakındı ki bu dansın sıradan bir danstan öte olduğunu hissettiriyordu. Maskeli, yaşlı bir kadın uzun, sarı saçlı bir adamla dans ederken gözleri birbirlerine kilitlenmişti. Ewan ve Grace’in yakınında olan koyu saçlı bir kadın, sevgilisinin kollarında döndü ve adam bir baş işaretiyle dansı bırakmasını söylemeden önce, ona baştan çıkarıcı bir tebessüm sundu. Kalabalığın içinde bir anda, muhtemelen daha özel bir yere doğru kayboldular.

Yanında duran Grace gülümsedi, aldığı mutlak keyif inkâr edilemezdi.

“Dans etmek ister misin?”

Grace –sanki anlamadığı bir dil konuşuyormuş gibi– yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

Ewan döndü, kadehini yakındaki bir masaya koydu ve geri geldiğinde elini ona uzattı. “Bu sefer maske yok.”

“Senin masken var.”

Ewan başını iki yana salladı. “Bu önemli olan türden değil.”

Bu akşam olmaz. Onunla bir daha asla.

Grace koluna girdi ve etraftaki kalabalık onlara bir boşluk bıraktı. Müziğin temposunu çabucak yakalayarak dansa başladılar. Grace kendini onun kollarına teslim etti, müzikle giderek daha hızlı ve daha hızlı, tekrar tekrar dönerek dans ettiler. Ta ki Ewan aralarındaki minicik mesafeden sıkılıp kadının ayaklarını yerden kesene kadar. Grace kollarıyla bacaklarını onun etrafına dolarken kahkahalarla gülüyordu ve kalabalık, heyecandan çılgına dönmüştü.

Müzik bittiğinde ikisi de nefes nefeseydi ve gülüyorlardı. Grace'in güzel kahverengi gözleri ona kilitlenmişti; bir anlığına her şey kolay, rahat ve gerçekti. Ewan belki on yıldır... belki de hiçbir zaman hissetmediği, huzur gibi tuhaf bir hisle doldu.

Eğilip bir öpücük çalmaktan kendini alıkoyamadı, hızlı, yumuşak ve mükemmeldi. Çünkü Grace hemen ona teslim oldu ve geri çekildiğindeyse iç geçirdi.

"Maske yok," diye fısıldadı Ewan. "Bu gece olmasın."

Aramızda olmasın.

"Neden buradan zevk almıyorsun?" diye yumuşak bir sesle tekrar sordu genç adam. "Neden herkesin yanında kendine de yer açmıyorsun?"

"Çünkü zevk paylaşmak içindir," dedi Grace.

Ve paylaşmak çok fazla güven demekti. Ewan bunu herkesten daha iyi anlıyordu.

Fakat hepsini ona vermek istiyordu. Güven, paylaşım, zevk. Ne isterse. "Seninle paylaşmama izin ver. Bu gece."

Grace uzun bir süre hareketsiz kaldı. Ewan gözünü ondan ayırmıyordu. Nefesleri hâlâ hızlı ve kesikti, birbirine karışıyordu. Kadın sonunda başıyla onayladı. "Maske yok."

Ve Ewan, onun şu anda verdiğiinden daha büyük bir zevki tekrar hissedeceğinden emin değildi. Ayrıldılar ama parmakları

onunkilere kenetlenmişti ve Grace onları kapıya götürmeden önce, uzanıp burbonunu aldı.

Yürürken içkisini yudumluyordu. “Bu, şimdiye kadar tadına baktıklarımın en iyilerinden.”

Grace başını yana eğdi. “Tedarikçilerimizi bilgilendireceğim.”
Devil ve Whit.

“Ya da belki onlara kendin söylemek istersin,” diye ekledi gelişigüzel bir şekilde. “Sedley-Whittington’da sandık taşıdığını duydum.”

Demek biliyordu. “Leydi Henrietta, tayfaya katılmama izin verme nezaketi gösterdi.”

“Neden?”

Amaç.

Bunu ona söylemedi ama kadın yine de duymuş gibiydi. “Peki planın bu mu? Pazartesi, çarşamba ve cumartesi günleri yük taşıma? Salı ve perşembeyse Lordlar Kamarası?”

“Bu dürüst bir iş,” diyen Ewan, dalga geçer gibi ekledi, “parlamentonun aksine...”

Bu işi seviyordu. Kaslarındaki gerginliği ve günün sonunda, birlikte çalıştığı insanların bundan gurur duymasını seviyordu. İş gününün sonunda gelen biranın tadını seviyordu.

“Deneyimlerime göre, aristokratlar dürüst iş konusunu pek umursamıyor.”

Aristokratlar hakkında konuşmak istemiyordu. “Burası benim zevk almam için mi?”

Göz göze geldiler. “Evet.”

“Bu gece aristokrat yok.” Ona hafifçe gülümsedi. “Fakat bunun ilk isteğim olacağını zaten biliyordun, değil mi?”

Grace’in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Kesinlikle, bayım. Biliyordum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Ewan usulca.

“Peki ikincisi nedir?” diye sordu genç kadın.

Cevap anında geldi. “Dahlia’yı tanımak istiyorum.”

Ewan, onun tepkisini beklerken nefesini tuttu. Grace bir an düşündü, sonra bir eliyle yandaki odanın kapısını işaret etti: Yattığı bu muhteşem dünyanın bir kat daha derinini...

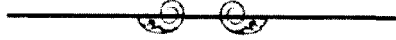
Keşfetmek için bir davet.

Onu tanımak için bir davet.

Bakışları karşılaştı. “Göster bana,” dedi Ewan.

“Memnuniyetle.”

Bölüm Yirmi Bir

Dominion'u sevmiştii.

İçeri girip sınırsız eğlencenin üzerine çökmesine izin verdiği andaki tavırlarında okumuştii. Onu Fortuna'yı izlerken bulduğunda, kendini sihre bu kadar kaptırmış olmasına şaşırarak gözlerini ondan alamamıştı. Bunun bir numara olduğunu biliyordu ama yine de kendini ona vermişti.

Ve o anda, Dominion'u onun gözlerinden yaşarken onu davet etmekten asla pişman olmayacağını biliyordu. Çünkü davetini kabul ederken ve kulübe gelip kendini ona teslim ederken aynı zamanda umut veriyordu.

Ve istediği buydu, öyle değil mi?

Çılgınca ve gülünç, mantıksız ve can sıkıcı.

Fakat aynı zamanda mükemmel.

Dans ettiklerinde onu havaya kaldırmış ve sık sık inkâr ettiği bir zevki tattırmıştı. Özgürlük. Neşe. Küçük bir şeyden bile mutlu olma.

Bunu hak etmemişler miydi? Bunca yıldan sonra?

Kabul odasından, kulübün bir tür sirk çadırına dönüştürülmüş olan merkezi oval salonuna doğru yürüdüler. Şatafatlı bir

biçimde döşenmiş mobilyalar odanın dış kenarlarına taşınmış ve ortaya büyük bir trapez asılmıştı. Bir akrobat, Grace'in hızla yaptığı hesaplara göre, yaklaşık elli kişilik bir seyirci kitlesine hayal bile edilemeyecek güçlü bir performans sergiliyordu.

"Senin kulübün," dedi Ewan usulca.

Grace ona baktı, bu yer hakkında bir şeyler bilmesine şaşır-mamıştı. Adam aptal değildi. Ancak çok az kişi gerçeği biliyordu.

"Ne kadar biliyorsun?"

"Kadınlar için olduğunu biliyorum," dedi.

"Dominion haricinde refakatçisi olmayan hiçbir erkek buraya giremez."

Ewan kaşlarını kaldırdı. "Peki bunu tecrübe eden adamları sonrasında nasıl uzak tutuyorsun?"

"Harika bir soru. Erkekler meraklı hayvanlardır, değil mi? Bizi anında kendi alanlarından uzak tutmak isterler ve kendimize ait bir yerimiz olması fikrinden de nefret ederler."

"Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Ne demek istediği açıktı. Unvanı elinden alınmıştı ve bu unvana ilgi duymadığını açıkça belirttikten sonra bile hayatı tehdit edilmişti. İkisi de aynı şeyi düşünüyordu. Grace yutkundu ve dikkatini odaya çevirdi. "Konuklar yalnızca benim özel iznimle katılabilir."

"Ve sen onları araştırırsın."

Grace başıyla onayladı. "En ince ayrıntısına kadar. Onaylandıktan sonra, kendi personelim tarafından şehrin çevresindeki yerlerden gözleri bağlı olarak taşınırlar ve yeraltı tünellerinden buraya getirilirler."

Ewan anında ona baktı. "Ben öyle getirilmedim."

"Hayır," dedi Grace usulca. "Getirilmedin."

Veronique onun da diğer adamlarla birlikte getirilmesini istemiş ve o gece katılacaklar içinde en tehlikelisinin Ewan olduğu konusunda ısrar etmişti. Sonuçta her zaman öyle olmamış mıydı?

“Neden?”

Grace, güvenini tehlikeye atmayı reddetmişti. Umudunu.

Ve bunun bir hata olduğuna inanmıyordu.

Lütfen, diye düşündü, *hata olmasına izin verme*.

“Çünkü sen *benim* misafirimsin.”

Ewan'ın gözlerinde bir şey parladı, doyum gibi bir şey.

“Ya ön taraftaki gösteri? Herkes içeri gizlice giriyorsa sebep ne?”

Grace güldü. “Seyredecek çocuklar yoksa sirkin ne anlamı var?” Ewan da buna gülerken, “Eğleniyorlar mı?” diye sordu.

“Her şey yanıyor, keyifleri yerinde.”

“Müşteri ne kadar memnun olursa o kadar iyi,” dedi Grace, odaya dönerek. O gece katılanların, Londra'nın en güçlü ve sevilen insanlarından bazıları olmasından gurur duyuyordu. L Dükü ve Düşesi ile R Markisi ve Markizi, her iki çift de toplantıya katılmışlardı, kocalar mutlu bir şekilde eşlerinin üstüne titriyordu. Leydi N bu sefer partneriyle gelmişti, görünüşe göre o akşam piçlerin deposuna indirilecek hiç mal yoktu.

Ancak –her zamanki gibi– takipçiler büyük ölçüde kulübün kadın üyeleri ve onların kavalieriydi.

Grace, trapezcinin hareketli çubuğun üzerinde durmak için kendini yukarı çekmesini, ardından Fragonard tablosundaki hanımefendinin gibi kabarık iç eteğiyle tek ayak üzerinde dik-katlice denge kurup oturduğu pozisyona dönmeden önce takla atmasını izledi.

“Dahlia, kendini aştın!” Grace arkasını döndü, içinden sinir olsa da yüzüne gülümsedi. Bu, onun değil, kulübün gecesiydi. Birkaç adım ötede, bir elinde şampanya, diğerinde iriyarı ve çok başarılı bir kavalie olan Henry ile Trevescan Düşesi duruyordu.

“Sizi her zamanki gibi maskesiz görüyorum, düşes?”

Kadın elini sallayıp, “Sürmelerimi bulaştırmalarından hiç hoşlanmıyorum,” dedi.

Grace başını yana eğdi. “Sizin için sorun yoksa bizim için de yok.”

Düşes, sıırım gibi vücudu, inanılmaz derecede dolgun dudakları ve şaşırtıcı derecede kare çenesiyle Grace’in yanında duran maskeli Ewan’a baktı. Kadının dudakları hafifçe aralandı, gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı ve sonra... anladı. “Bu gece senin de bir kavalien olduğunu görüyorum, Dahlia.”

Grace yanaklarındaki ısı dalgasını görmezden geldi. “Bazen benim bile bir misafirim olabiliyor.”

“*Misafir*,” dedi düşes, gözlerini ona bakan Ewan’dan ayırmadan. Maskesinin gölgesi ve odanın loş ışıkları, adamın ifadesini okumayı zorlaştırıyordu. “Pekâlâ, ikinizi de görmek ne kadar güzel.” Duraksadı. “Birlikte.”

Kadehini onlara doğru kaldırıp bir yudum aldı, sonra Henry’ye baktı. “Hadi canım?” Arkadaşı ona sıırıttığında, kolunu tuttu ve onu kalabalığın arasından, yukarıdaki odalara doğru giden merdivenlere yönlendirdi.

Grace, odanın ortasındaki trapeze bakmadan önce, onların kayboluşunu düşünceli bir şekilde izleyen Ewan’a döndü. Akrobat kızı birkaç dakika daha izlediler. “Trapezin montajını yapmamız tam bir hafta sürdü ama buna değmiş, değil mi?”

Ewan bir mırıltıyla onayladı ve Grace dikatini ona verdiğinde, ilk kez akrobata bakmadığını fark etti. Çoğu kulüp üyesi olan ve Dominion’da sık sık olduğu gibi kulübün daha müstehcen tekliflerinden zevk alan seyirciyi izliyordu.

Salonun çevresinde farklı zevk durumlarında çeşitli çiftler –ve bir üçlü– vardı. Ölçüyü aşan bir şey yapmıyorlardı. Yukarıda mahremiyet sağlayan odalar vardı ve bu katta da –tercih-

ler o yöne doğru kayarsa- mahremiyetin yokluğunu giderecek birkaç oda vardı. Fakat çiftler koltuklara dağılmışlar, birbirlerine kıvrılmışlardı. Erkeklerin kucağına oturan kadınlar, okşamak için eteklerini dizlerine kadar çekmişti. Tam karşılarında Tomas, ustaca kucağına serilmiş kıkırdayan Kontes C'nin kulağına fısıldıyordu. Grace, ikisinin az sonra bir odaya gitmek için ayrılacaklarını bilecek kadar tecrübeye sahipti.

Odanın karşısındaki Zeva kapı eşiğinde durmuş, her şeyin iyi ve samimi olmasını, Shelton 72'de sıradışı hiçbir şeyin yaşanmamasını sağlıyordu.

Fakat Ewan gözlerini alamıyor gibiydi.

Ne düşünüyordu?

Hepsi iyi olmayan ihtimaller karşısında Grace'in midesi kasıldı. Endişesini alaycı ses tonunun arkasına saklayarak, "Gözünüzü diktiniz, lordum," dedi.

Ewan ona bakmadı. "Erkeklerin hepsi misafir değil."

Londra'nın en iyi kulüplerinden biri olmasının yanı sıra, Shelton 72'nin şehrin en güzel genelevlerinden biri olduğunu anlamaya başlayan Ewan'ın profilini izledi. "Hayır."

"Ve zevk dediğinde..."

"Nasıl olursa olsun."

Biraz homurtu. Anlayış mı? Tikinti mi? Küçümseme mi? Başka bir şey mi? "Müşteri ya da personel olan adamlar buranın neler sunabileceğini gördüklerinde bunu bir sır olarak saklamaya nasıl ikna oluyorlar?"

Grace o zaman hissetti. *Büyülenme.*

İçinde bir şeyler gevşedi. Bozulmamıştı. İlgisini çekmişti ve başka bir şey daha. *Etkilenmiş* gibiydi. Gülümsedi. "Buraya geldiklerinde, özel zevklerini çabucak ortaya çıkarırlar... Bu da onların sır saklamasını kolaylaştırır."

"Ne gibi özel zevkler?" diye sordu ona dönerek.

Grace nefesini bıraktı, kısmen rahatlamış kısmen şaşırmıştı. Çünkü orada, gözlerinde, nihayet ne düşündüğünü görüyordu; kehribar rengi gözlerinin karanlık merkezleri arzuyla genişlemişti.

Onun inşa ettiği bu dünyayı sevmişti.

Tadına bakmak istiyordu.

Ve *bu*, Grace'in anladığı bir şeydi.

"Şu anda tecrübe ettiğin gibi zevkler," dedi usulca. Artık onunla uyum sağlamaya her zamankinden daha istekliydi. "Bir oda bulup keşfetmek ister misin?"

"Yanlışı anlıyorsun," dedi adam. "Onları izlemek istemiyorum."

"Öyle mi?"

"Hayır."

Grace'in kaşları çatıldı. Neredeyse on yıl seks içinde ve çevresinde çalışmak, onu müşterilerin ne istediğini bilme konusunda uzman hale getirmişti. Genelde yanılmazdı. "İzlenmeyi mi tercih edersin?"

Ewan başını iki yana salladı. "Sen istemedikçe hayır."

Bu davetle birlikte içinde bir gümbürtü koptu. Onunla birlikte keşfetme isteğiyle. Karanlık gözlerindeki arzuyla. Elini kaldırdı ve bir tutam sarı saçını alnından geri attı. "O halde ne?"

Ewan'ın içinde bir şeyler kıpırdandı, onu özgür bıraktı ve eğildiğinde, kadının kulağındaki sesi alçak ve esrarlıydı. "İnşa ettiğin bu yerde, zevk yaşayan bu kadınları izlemek..." Bir elini ağzına götürdü. Grace, hayatında hiçbir şeyi bundan daha fazla sevmemiş olabileceğini düşünüyordu. "Seni zevk alırken izlemek istememe neden oluyor?"

Bu sözler içinde öyle bir etki yarattı ki birden kendi de bunu istedi.

Buna ihtiyacı vardı.

Tereddüt etmedi.

Daha fazla akrobatın, müzisyenin ve açık saçık şarkıcının sahne aldığı, kalabalık bir insan kitlesinin içki içip yemek yiyerek kendinden geçtiği odalara girip çıkıyorlardı. İki ayrı çiftin sarmaş dolaş olduğu uzun bir koridordan geçtiler ve Nastasia Krikos'un sahneye çıktığı ve bir aryayı, onu Mozart'ın ilham perisi yapacak derecede icra ettiği tiyatro alanına geldiler.

Ewan'ı divayı izlerken bulacağını tahmin ederek arkasına baktı ama diva yerine onu izliyordu. Gözleri buluştuğu an, kadını kendine doğru çekti. Bir öpücük daha çalarken Grace'in nefesini ve aklını da almıştı. Geri çekildiğinde Grace kendini onun yakasına yapışmış halde buldu.

“Bana burada başka neler yaptığını göster.”

Gidebilecekleri bir düzine yer vardı: Üst katta, her biri belirli bir fanteziyi uyandırmak üzere tasarlanmış, özenle döşenmiş odalar; binanın altındaki yer altı mezarları, şarap ve peynir mahzenleri, çatıdaki sera...

Fakat onu kulübe ait bir yere götürmek istemiyordu.

Kendine ait bir yere götürmek istiyordu.

Böylece adamı küçük bir kart odasından geçirdi. Aristokrat kadınlardan oluşan bir grup, Grace'in pazar meydanında keşfettiği Fransız bir kadının, özenle süslenmiş kartları çevirip gelecekleriyle ilgili kehanette bulunduğu bir masanın etrafında toplanmıştı. Kartlar elle boyanmıştı ve güzeldi, ancak doğrudan izleyicilerine bakıp en derin arzularını okuyabilen bu kadının yanına bile yaklaşamazdı.

Grace, Ewan'ı çekip köşeye doğru sürükledi ve zar zor görünen bir kapının üzerindeki gizli mandala bastırıp onu Domini-on'dan arka merdiven boşluğuna doğru çekti. Kadınlar dönüp bakamayacak kadar büyülenmişlerdi.

Grace kapıyı arkalarından kapattı ve anında sessizlik çöktü, öte yandaki çılgın kutlamanın uğultusu kesilmişti. Merdiven boşluğu loş bir şekilde aydınlatılmıştı, uzak aralıklarla mumlar yanıyordu ve aldıkları nefesin bile sesi duyuluyordu. Şu an Ewan'a o kadar yakındı ki sadece bir santim eğilse birbirlerine dokunurlardı.

Ewan bu küçük, sıkışık alanı inceledi ve sonra ona sahtekâr bir gülümsemeyle baktı. "Biraz daha büyük bir yer düşünüyordum ama..." Sonra yüzünü ellerinin arasına alıp öptü, nefesini tutarak temasından başka bir şey istemeyen kadının sırtını duvara yasladı.

Grace, adamın derin ve mükemmel öpücüğüne izin verdi. Geniş omuzları, gırtlığındaki boğuk arzu iniltisi, onu tüketmekle tehdit eden tütün kokusu etrafını sarmıştı.

Ewan sadece konuşacak kadar geri çekildi. "Hmm. Bu işimizi görür."

Kadın cevap veremedi onu tekrar öpüyordu, bir eli korsajına doğru kayıyor, aniden çok dar gibi görünen elbisesinin üstündeki göğüslerinin gergin derisini okşuyordu. Başparmağını kumaşın altına daldırdı, meme ucunu bulup sıktı. Grace haykırdı onu çenesinden kulağına kadar öptü ve bir yandan onunla konuşurken o çıldırtıcı, tek dokunuşu defalarca tekrarladı. "Bu elbise günahkâr."

Grace doğru sözcükleri bulmaya çabalayarak gözlerini açtı. "Onu senin için seçtim."

"Mmm," dedi. "Biliyorum." Onu tekrar okşadı ve kadının gözleri bu dokunuşla kaymaya başladı. "Ah..." Ewan durunca gözlerini tekrar açtı. "Beni izle." Bir temas daha, bu kez biraz daha sertti. "Seni bir ziyafet gibi yatağa yatırmak ve seyretmek istiyorum. Altının teninde nasıl parladığını ezberlemek istiyorum."

Grace başını duvara yaslayıp derin bir nefes aldı, hiç düşünmeden boynunu ve göğsünü bir sunu gibi adama açtı.

Ewan küçük bir zevk inlemesiyle ona baktı ve leziz öpücükleriyle onu boynundan aşağıya, sonra da göğüslerinin eğimli derisine doğru emmeye başladı. Grace'in parmakları saçlarının arasındaydı, Ewan'ın başını korse çizgisine çarpana kadar aşağı doğru yönlendirdi ve o anda ikisi de inledi.

Grace karanlıkta sövdü ve adamın dudaklarının kıvrımını orada, teninde hissetti.

"Bunu parçalayarak üstünden çekip çıkarmak istiyorum," dedi, elbisenin çizgisi boyunca dilini sürterek. "Ama sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Kadının, saçlarını kavrayan parmakları gerildi. "Umrunda değil."

Ewan başını kaldırdı, bir parmağını kumaşın kenarındaki tene koydu ve bir göğsün üzerinden omzuna doğru takip etti. "Benim umurumda," dedi. "Sana makaralar dolusu altın iplik vaat ettim. Ve onu senden almayacağım. Asla."

Grace ona baktı. Sözlerindeki gerçeği gördü. Ve o anda, kulübünün karanlık merdiven boşluğunda, Londra'nın en kepaze zümresi sadece birkaç adım ötede gülüp içip pervasızca kendinden geçerken, ondan saklanarak bir ömür geçirdiği bu adam korsajını yırtmayı reddettiğinde, Grace hayatında ikinci kez âşık oldu.

Ve bunun farkına varmak o kadar dehşet vericiydi ki yapmayı düşünemediği tek şeyi yaptı. Onun elini kavradı ve yatağa götürdü.

Shelton 72'nin gizli merdiveninden çıkıp kulübün müdavimleri tarafından kullanılan odaları ve bir yıl önce, sadece onu ringe götürmek ve sonsuza kadar kendinden uzaklaştırmak için sağlığına kavuşturduğu zemini geçtiler.

Şükürler olsun, geri döndü.

En üst katta, küçük bir mandalı çevirdi ve kapıyı açarak odayı açığa çıkardı. Daha fazlasını. Çünkü bu özel merdiven boşluğu,

Grace'in kâğıtlar ve defterlerle dolu masasının olduğu dış ofisine çıkmıyordu. Hiç kimsenin oturmadiğı oturma odasına ya da çoğu akşam okuyarak vakit geçirdiğı küçük kütüphaneye de çıkmıyordu. Hayır, bu kapı onun iç sığınağına açılıyordu. Yatağına.

Ewan onu odaya kadar takip etti ve bu sefer onları içeri kapatan o oldu. Kapının pervaz üstüne sessizce kapanmasıyla birlikte Grace'in kalbi çarpmaya başladı. Onun tekrar ateşli ve vahşi tarzıyla yaklaşmasını bekleyerek Ewan'a döndü. Bunu istiyordu, aşka düştüğünün farkına varmaktan o kadar rahatsız olmuştu ki bunu düşünmemek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Ewan'ın böyle bir endişesi yok gibi görünüyordu.

Yırtıcı bir hayvanın tembel rahatlığıyla, sanki gelecekteki her şey için zamanı olduğunu ve kadının onu terk etmeyeceğini bilir gibi bakıyordu.

Uzun boylu ve yakışıklı, siyah maskesinin altında kare şeklindeki çenesi mükemmel, sanki dünyada bakmayı tercih edeceği başka hiçbir şey yokmuş gibi gözleri onun gözlerinde olan bu adamı seyrederken... Grace, onu terk edemeyeceğini fark etti.

Yapabileceğinden emin değildi.

Ve sonra, apansız, hiçbir zaman emin olmadığını anladı.

Bir adım geri çekildi, düşüncelerinden rahatsız oldu, beklenti içinden akıp gitti ve aniden dengesi bozuldu. Tembel yırtıcı gitmişti, çelik gibi kolunu sırtına sararak bir anda onu gafil avladı. "Yakaladım seni."

Grace'in nefesi kesildi, bu hareketin getirdiğı hisse değil, sözcüklere yakalanmıştı. "Biliyorum."

Ewan uzun bir süre onun gözlerini aradı. "Biliyor musun?" diye fısıldadı, elini saçına götürüp kulağının arkasına başıboş bir tutam iterek. "Sana her zaman sahip olacağımı biliyor musun? Eğer izin verirsen?"

Bu sözler içini ısıttı.

“İhtiyaç duyduğun şey her zaman ben olacağım,” dedi.

“Peki senin ihtiyacın ne?” diye sordu Ewan.

“Şu anda ona sahibim.” Derin bir nefes aldı ve ekledi, “Ama seni uyarıyorum, yarım yamalak istediğimi sanmıyorum.”

Ya hepsini vermek istersem?

Grace bu soruyu kenarda tutarak ellerini kaldırdı, maskesini çekip yüzünü ortaya çıkardı. “Maske yok,” diye fısıldadı.

Adam gülümsedi. “Maske yok.”

Grace onun yanında bir daha maske takabileceğinden emin değildi.

“Dön.”

Grace bu komuta uyarak anında söyleneni yaptı.

Ewan yavaşça kadının saçını topladı ve omzunun üzerinden öne sarkıtarak elbisesinin arkadaki bağlarına ulaştı. Yırtıcı geri döndü, her biri altın kumaşı gevşeten uzun düğmeleri omurgasından aşağı doğru yavaşça ve metodik olarak çözmeye başladı. Şeritlerden birini daha uzaklaştırdı, eğilip omzunun kıvrımına bir öpücük kondururken Grace elbiseyi göğüslerine bastırdı.

Tenine dokunan diliyle, kadının vücudu alev almıştı.

Ardından Ewan konuştu. “O gece... bahçede.”

“Beni tanıımıyormuş gibi davrandın.” Bunun için ona çok kızgın olmalıydı. Oysa değildi. Hatta bunun için minnettar olan bir yanı vardı, çünkü onu o gece kafasından geçen çelişkili düşüncelerin kargaşasından kurtarmış ve ona başka bir şey vermişti: Sadece sevgili oldukları fantezisini.

Onlar için hiçbir zaman basit bir şey olmamıştı.

Ve bu gece, her şeyi daha da karmaşık hale getiriyordu.

“Seni tanıdım,” dedi. “Elbette seni tanıdım.”

Boynunun arkasına konan yumuşak ve mükemmel bir öpücük, arzuyla içini ürpertti ve dil darbesi bir ateş daha tutuşturdu.

“Seni tanımayacağım bir an asla olamaz,” diye fısıldadı cildine, sıcak ve mükemmel nefesiyle. Grace onun yüzüne bakmadığı için memnundu ama neyin günah olması gerektiğini ve aslında bunun cennete yakın bir şey olduğunu itiraf ederken onu görmek için sabırsızlanıyordu. “Biçimini, sesini, tatlı ve baharatlı bir krema gibi olan kokunu tanımayacağım bir zaman asla olmayacak.”

O ibadetini sürdürürken Grace yutkundu. Birbiri ardına öpücükler yağdırırken daha hızlı gidebileceği aklına gelmemiş gibi görünüyordu.

Lanet olsun, biraz daha hızlanmazsa kadının aklını kaybedeceğini düşünemiyordu.

“O gece,” dedi kürek kemiklerine hitap ederek korsesinin bağlarını çözüp onu serbest bırakırken. “Senin yanımdayken kendimi Apollo gibi hissettiğimi söylemiştim.”

“Hatırlıyorum,” dedi zor duyulan bir sesle, adam son bağlarını gevşeterek parmaklarını bantlar yüzünden kızarmış cildinde gezdirirken. Bu dokunuşun dayanılmaz zevki karşısında Grace nefesini tuttu. “O...” Ewan’ın bir eli vücudunun etrafında dolandı ve dolgun, sızlayan göğsünün altına gelip sözünü bitirmesini bekliyormuş gibi durdu. “Ormanda bir köşeyi dönmüş ve bir su birikintisinde çıplak bir kadın görmüştü.”

Sırtından neşeli bir kahkaha geldi, bu ses, eliyle göğsünü kaldırıp başparmağıyla meme ucunu yavaş, dairesel hareketlerle okşarken verdiği dokunma zevkini artırıyordu. “Su birikintisinde çıplak değildi.”

Kadın başını salladı. “Bana bunu söylemedin.”

“Hatırladığım kadarıyla dikkatim dağılmıştı.”

“Şimdi de benzer şekilde dikkatinin dağılmış olması mümkün mü?” diye sordu Grace. Ewan kulağının dibinde mırıldanarak, “Sana bir hikâye anlatıyorum,” dedi. Diğer eli boştaki göğsü

kaldırmak için ilkin katılmaya geldi. Diğer meme ucunu okşamak için...

“Kusura bakma,” dedi Grace, altında kıvranarak. “Devam et.” Ewan, bir meme ucunu canını yakacak kadar sıktı. Kadın nefesini tuttu. “Lütfen.”

“Mmm...” diye gürledi yeniden.

Grace hikâyeye odaklanmaya çalıştı. “O halde ne yapıyordu?”

“Bir aslanı öldürüyordu.”

Elbiseyle korseyi kollarının ve kalçalarının üzerine iterek onu serbest bıraktı, ta ki altın kumaş ayaklarının dibinde toplanıncaya kadar. İpeğin teninde kayarken verdiği hınzır duyguyla, kendini tekrar onun kollarına atmak istiyordu. Onun hemen öylece kendine sahip olmasını, düşünebileceği her biçimde sahip olmasını istiyordu.

Bu arzusunu gerçekleştirmeden adam kalçalarını elleriyle kavradı ve onu aşağıdaki muhteşem sertliğine doğru sıkıca çekti. Grace kendini geriye bastırdı ve kollarından birini kaldırarak onun ensesine doladı. Ewan’ın bir eli tekrar göğsüne dönerken diğeri göbeğine doğru kaydı.

“Dokun bana,” dedi kadın usulca. “Lütfen.”

Ewan inledi, parmakları kadının en mahrem kısmını örten tüylere doğru kaydı, bir parmağı onun için sızlayan yeri yokladı. Grace başını çevirdi, onun parıldayan gözlerine baktı. “Ewan.” İcini çekti.

“Cyrene.”

“Ne?”

O muhteşem parmak harekete geçti. “Aslan katili Cyrene.”

“Mmm.” Bu hafif zevk dokunuşu karşısında keyiflenerek kalçalarını yana yatırdı. “Anlat.”

“Narin ve güzel doğdu, büyük bir savaşçının tek çocuğuydu,” dedi, o el hafifçe –çok hafif– çalışıyordu. “Kimse onun savaşabileceğine inanmadı.”

“Aha. Hafife alındı,” dedi Grace, parmakları adamın ense kısmındaki saçlara dolanmıştı.

“Aynen öyle. Savaş alanını istiyordu ama farklı bir alanı vardı: Babası savaşa giderken koyunlara bakması için onu her zaman evde bırakıyordu.”

“Aslanlar için ziyafet.”

Ewan kulak memesini dişlerken Grace zevkle ürperdi. “Kesinlikle. Bir gün sürüsüne bakarken bir aslan geldi ve büyük savaşı Cyrene onu öldürdü.”

“Hadi Apollo,” dedi nefes nefese, kalçalarını ona doğru sallayarak. “Daha hızlı.”

Ewan durdu.

Grace sövdü.

“Bu çirkin sözcüğü burada öğrendin.” Grace, adamın sesindeki hınzır tebessümü ve onu yönetirken aldığı zevki duyabiliyordu. Yüzünü görmek için ona doğru döndü. Şu andaki tebessümünü görmeyi hayal ederek bir ömür harcamıştı, Ewan onun zevk noktalarıyla oynarken öte yanda bir dünya yokmuş gibi davranıyorlardı.

Adam bakışlarıyla onun her santimini, her kıvrımını, gençliğindeki kavgalarından kalan her yarasını incelerken bacaklarından aşağı inip tekrar yukarı çıkarak en mahrem yerini saklayan koyu bukleleri hafızasına kazırken onu seyretti.

Dikkatini tekrar yüzüne çevirdiğinde, sesi esrarlı ve hoştu, “Apollo yere serildi,” dedi.

Ve tek bir sözüyle isyanları durdurabilen Covent Garden’in kraliçesi Grace, kendini hiç o anda hissettiğinden daha güçlü hissetmediğini fark etti, çünkü güçlü, yakışıklı ve kendince kudret sahibi bu adam Grace’e dalıp gitmişti.

Onu kendine çekti, kucaklayarak yatağa götürdü, kaba ipek yorganın üzerine bırakarak kendine katılmasına izin verdi. Her

ikisi de yanıp tutuşana kadar onu öpmesine, diliyle okşamasına ve dudaklarını emmesine izin verdi.

İşte bu.

Kadının zevk aldığı şey buydu. İstenmek. Arzulanmak. Parası, gücü veya konumu için değil, olduğu kişi için.

Fakat hepsi bu değildi. Yeterli değildi.

Alınan zevk, karşılıklı olmalıydı. İstenmek ve karşılığında istemek konusunda... Vermek ve karşılığında almak konusunda... İhtiyaç duymak ve ihtiyacı karşılamak konusunda...

Bir ömür boyu arayarak geçirdiği zevk buydu.

İşte ilk aşkı Ewan buradaydı. Ve şimdi, son olduğundan şüpheleniyordu.

Adam ondan uzaklaştı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Gözünün köşesine bir tane daha. Çenesine bir tane daha. “Gördüğü en güzel şeymiş,” diye fısıldadı ve birden, Grace hikâyesinin geri kalanını duymak için sabırsızlanmaya başladı.

Sinsi bir tebessümle, “Dövüşmeyi bilen kızları herkes sever,” dedi.

O kehribar rengi gözler onunkilere asılı kaldı. “Doğru.” Ve bu tek, yumuşacık sözcük onu alevlendirmeye yetti. Bu ateşi keşfetmeye fırsat bulamadan, Ewan’ın parmak uçları hafifçe kolunun üzerinden kalçasına geçerek devam etti ve Grace ürpererek devamını bekledi. “Apollo çok uzun zamandır bir tanrıydı, tahmin edeceğin gibi pek çok güzel kadın görmüştü ama hiçbir zaman bu kadar gözü kara ve yoluna baş koymuş birine rastlamamıştı. Bir savaşçıya. Anında âşık oldu ve hemen o noktada ona evlenme teklif etti.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu Grace nefes nefese. “Kendini onun kollarına attı ve hikâyesinin sonunda sonsuza dek mutlu yaşadılar mı?”

Tekrar o hafif, bilmiş tebessüm. “Dikkat etmiyorsun. Onun bir tanrı olması umrunda değildi. Dünyanın gördüğü en yetenekli savaşçılardan biriydi. Gücünü biliyordu ve bundan vazgeçmek niyetinde değildi. Ölümsüz biri için bile.”

“Akıllı kız,” diyen Grace, adamın ceketini çıkardı ve konuşurken kravatını çözdü.

“Sana onun ne kadar cesur ve zeki olduğunu söylememiş miydim?”

Kravatı fırlatıp ellerini ince beyaz keten gömleğin içine soktu, pantolonundan çekip çıkarana kadar aşağıya indi. “Ve ne kadar güzel olduğunu.”

Ewan onun çenesini parmaklarının arasına aldı ve kendine doğru çevirdi. “Kıyaslanamaz.”

Bir başka öpücük, ateşli ve leziz.

“Fakat kız, babasıyla yaşadığı gibi ikinci bir hayat istemiyordu. Bir tanrının karısı olarak mutlu, huzurlu bir yaşam istemiyordu. Bir savaşçı kraliçe olarak bir krallığı yönetmek istiyordu.”

Grace şimdi onu izliyor, hikâyenin sonunu bilse de her kelimeyi dikkatle dinliyordu. Hikâyenin tek sonu vardı. “Onu reddetti.”

Ewan başıyla onayladı. “Ve böylece büyük tanrı –güneşin, gerçeğin, ışığın, kehanetin tanrısı– kendisine kalan tek şeyi yaptı.”

“Onu kaçırdı,” diye fısıldadı Grace. Ve saçma bir hikâyenin parçası olan sözler onu dehşete düşürdü. Daha fazla güce sahip, hak iddia etmek için hiçbir şeyden kaçınmayan birinin her zaman olduğu fikri. Erkeklerin elindeki o güçten dehşete düşmüş halde, kaç kez etrafını endişeyle kollamıştı?

Bu adamın elindeki?

“Hayır.” Onu dikkatle izleyerek gözlerinin içine baktı. “Hayır, Grace. Onu kaçırmadı. Ona yalvardı. Truva Savaşı’nın büyük

tanrısı, Zeus'un oğlu, dizlerinin üstüne çökerek kendine katılması için yalvardı. Ona servet, mücevher ve ölümsüzlük teklif etti... eğer onu sevmesine izin verirse."

Grace başını iki yana salladı. "Yine reddetti."

"Neden?" Hikâye tükeniyordu ve orada, o tek sorunun sınırında gerçeği duydu. "Ona dünyayı vermekten başka bir şey istemiyordu. Onu sevmek, güvende tutmak ve dilediği her şeyi vermekten başka..."

"Ama ihtiyacı olan her şey değil," diye karşılık verdi. "Neye ihtiyacı olduğunu bilemezdi. O bir tanrıydı, diğeri sıradan bir fani."

O bir düktü, kendisi ise hiçbir şey.

"Ondan dünyayı istemiyordu," dedi usulca.

Ewan, onu devam etmeye kışkırtmak için başıyla onayladı.

"Ona geleceği armağan etmek istiyordu," dedi adam yumuşak bir sesle, "ama kız bunu sahiplenmek istiyordu."

Ewan uzun bir süre –Grace onun tekrar konuşup konuşmayacağını merak edene kadar– duraksadı. Bir parmağı dudaklarının yumuşak kabarıklığı üzerinden çenesinin çizgisini izledi. "Neye ihtiyacın var?"

Bu soru kadını çok rahatlattı. Böylesi bir mutluluk.

Ve yaşadığı her şeyin ötesinde bir umut.

"Sana ihtiyacım var," dedi.

Ewan bekledi. Her zamanki sabrıyla.

Ve sonunda Grace devam etti. "Sana ihtiyacım var."

Bu sözlerle Ewan'ın gözleri anlaşılmasız bir ifadeye büründü.

"Şimdi," diye fısıldadı kadın. "Bu gece."

Gerisini söylemedi, her şeyi değiştirecek olan kısmı...

Sonsuza kadar demedi.

Gerçi kadını öpüş biçiminden, sırtüstü yuvarlayarak üstüne çıkıp çenesinde, boynunda, bir omzunun kıvrımında, gitgide

gerginleşen göğsünde derinlemesine ve eksiksiz gezerken bunu duyabilirdi. Dudakları o gergin ucun üstünde yumuşadı ve Grace, onun kendini ilahlaştırma biçimine iç çekti. Parmaklarını saçlarına doladı, kendini belini ona doğru kavis yaparak iyice vücuduna bastırdı.

Onun için yanıp tutuşuyordu.

Sadece dokunuşu için değil –hepsi için– okşamanın samimiyeti, özeni ve verdiği zevk için.

Hem de çok büyük bir zevk.

Ewan onun dokunuşunu takip etti, dudakları etrafına sıkıca kapandı ve kadın saçlarını yumruklarıyla çekiştirip ismini fısıldayana kadar nazikçe emdi. Grace, başını sımsıkı göğsünde tutuyordu, ateşli ve istek doluydu. Ewan'ın uzun, tempolu emişleri altında yavaşça çözülüyordu.

Adamın eli kalçasının üzerinden, uyluğunun derisinden aşağı kayıyor, Grace kendini ona açana kadar bacaklarını ayırıyordu. Kadın onun dokunuşuyla buluşmak için kalçalarını kaldırdı, ona doğru gidip gelmeye başladı. Duyduğu ihtiyaçla yanıp tutuşuyordu; sadece vadettiği okşama için değil, geri kalan her şey için. Onu seyreden gözleri için. Üstündeki dudakları için. Kulağındaki sözleri için. Onun için.

Ewan ardından onun kıvrımlarını aralayıp okşadı, ıslak ve istekliydi. Genzinden çıkan memnuniyet iniltisiyle sırlıslıkla oldu. Başını kadının göğsünden kaldırdı ve göz göze geldiler. “Bu hoşuna gidiyor.”

Grace başıyla onaylayarak kalçalarını onun elinin darbeleriyle aynı anda hareket ettirmeye başladı. “Sen hoşuma gidiyorsun.”

Bunu duyan Ewan durdu ve çılgın, kısacık bir an için, Grace çok fazla şey söyleyip söylemediğini merak etti. Eğer bu çok fazlaysa, gerisini ona söylediğinde ne olacaktı?

Ewan tekrar okşayınca, gözleri kapanmaya başladı. Adam durdu. “Hayır, aşkım,” dedi, bu sözcük onu dokunuşları kadar ısıtıyordu. “İzlemeni istiyorum.”

Parmakları, en özel yerinde tembel daireler çizerek hareket etmeye başladı.

Grace bacaklarını iyice ayırdı. “O halde devam et.”

İkisi de onun vücuduna, üstünde gezen Ewan’ın eline baktı ve Grace kendi elini onun eli üstüne kaydırdı. Parmakları birbirine dolanmış, nefesleri ağırlaşmaya başlamıştı. Ewan, “Al hadi,” dediğinde, ikisi de başını çevirmedi. Adam eğilip meme ucunu tekrar kavradı, önce nazik ve uzun sonra sabit ve güçlü bir şekilde emdi. Bu sırada kadın kesik kesik solumaya başladı ve sırtını ona doğru kaldırdı.

“Ewan,” diye fısıldadı. “Lütfen.”

İşte oradaydı, zirveye çıkıyordu ve Ewan’a doğru gidip gelirken adam bu süreçte ona rehberlik ediyordu. Kendi zevkine sahip çıkarken onu izlemek için başını kaldırdı. “İşte,” diye inledi. “Al hadi. İhtiyacın olan her şeyi al.”

Onun armağan değerindeki dikkatli bakışı altında Grace söyleneni yaptı. Bu, ona zevk yaşatmak için her zaman yanında olacağına dair, bunu sağlayacağına dair bir vaatti. Mest olmak için. Çözölmekten korktuğunda rehberlik etmek için.

Grace doyuma ulaştığında Ewan başını kaldırdı. Eliyle kadını sımsıkı avuçluyor ve son ana kadar zevk almasını sağlamaya çalışıyordu.

Sonunda Grace ona baktı ve elini yanağına koydu. “Zevkin senin olması gerekiyordu,” diye fısıldadı. “Onu sana ben verecektim.”

“Yapmadığını mı sanıyorsun?” dedi dudaklarına, fısıldayan sözcükler arasında öpücükler çalarak. “İnsanın aklını başından alan bir zevkten başka hiçbir şey hissetmiyorum.”

Grace bundan hoşlanmamalıydı ama hoşlanmıştı. “O kadar iyi miydi?”

“İnanılmaz derecede iyiydi,” dedi. “Tanrım, Grace. Seninle hazzı yaşamak, tecrübe ettiğim diğer tüm zevkli şeyleri soluklaştırıyor.”

“Çok fazla zevk yaşadın mı?”

Neden sorduğunu bilmiyordu. Geçen yirmi yılda ne olduğunun önemi olmamalıydı. Sevgilisi olup olmaması önemli değildi. Kim oldukları önemli değildi.

Sormamalıydı.

Ewan umursamamıştı. “Hayır.”

Bu cevap karşısında, içindeki doğruluk karşısında kalbi sızladı. Bunca süredir en az onun kadar yalnızdı. Bir şeye özlem duyuyordu, tıpkı onun duyduğu gibi...

Ona özlem duyuyordu.

“Seni çok özledim,” diye fısıldadı, sözcükler o kadar hafifti ki sarmaş dolaş olmasalar Grace onları duyamazdı. Fakat sesindeki gerçeklikle birlikte duydu. “Her gün, her saat. Seni özledim.” Bir duraksama ve ardından, “Seni özledim demek yeterli değil. Bu sözcük... doğal bir oluşum anlamına geliyor. Öyle ki aradığın gün evde olsaydım... Keşke en son kravat aldığımda St. James’te olsaydın... o zaman seni özlememe şansım olurdu. Fakat senin için hissettiğim o sancılı boşluğa ne diyoruz? Bütün zamanlarda? Her gün?”

Grace’in de içinde yaşadığı boşluğu dile getirirken sözcüklerinde gözyaşı vardı. Sanki bir parçası gitmiş gibi acılı bir hüznü vardı.

Onu yeniden öptü, ısrarla ve o acıyla dopdoluydu. “Diğer yarın bir daha asla dönmemek üzere gittiğinde duyulan yalnızlığa ne diyoruz?” diye sordu. “Buna ne diyoruz?”

Aşk.

“Ewan,” diye fısıldadı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Sadece ona acısını hafifletecek bir şeyler vermek istediğini biliyordu.

Kendi acısını da hafifletmek için.

Sonra birden... Ewan donakaldı, nefesi boğazında durdu. Gözlerini kadına çevirmişti ama yüzüne bakmıyordu.

Bölüm Yirmi İki

Grace'in sol omzunda bir dövme vardı. O zamana kadar fark etmemişti. Üstü her zaman kayışlar, korsajlar ve elbise kollarıyla kaplıydı, daha önce onu soyduğunda kırmızı buklelerden oluşan bir cümbüş omuzlarına dökülüyordu. Zaten onun gözlerine, yüzüne ve tutkuyla teslim olma şekline kendini öylesine kaptırmıştı ki daha önce fark edememişti.

Oysa şimdi farkındaydı, sol omzunda kolunun dış kenarından yaklaşık sekiz santim aşağıda ve on beş santim içeride siyah bir dövme vardı. Fark etmişti, çünkü kendi vücudunda aynı noktada bir işaret taşıyordu. Grace'in geceler önce tedavi ettiği beyaz bir yara izi... Yirmi yıl sonra hâlâ kabarık ve buruşmuş haldeki iz, onu sevdiği için kendine verilen ceza.

Onu güvende tutmak için defalarca alacağı bir ceza. Ve öyle olmuştu.

Grace kaçmıştı, kendine kardeşleriyle yan yana olduğu bir krallık ve bir saray inşa etmişti. Kaçtığı andan itibaren, Ewan'ın bir canavara dönüştüğüne inandığını ve onu unutmak için elinden gelen her şeyi yaptığını düşünmüştü.

Fakat onu unutmamıştı.

Onu yanında taşımıştı.

Orada, omzunda, yaklaşık sekiz santim aşağıda ve on beş santim içeride onun işareti vardı, babasının kendi etine oyduğu M, doksan derece dönmüştü.

Artık Marwick'in M'si değildi.

Artık bir E harfiydi.

Ewan'ın E'si.

Nefesi göğsünde sıkıştı, kalbi hızla çarpmaya başladı ve söyleyecek sözcükleri bulamadı... bu işaretin ağırlığı, aniden yaptığı her şeyin, olduğu her şeyin, feda ettiği her şeyin buna değer olduğunu kanıtlıyordu. Çünkü Grace onu unutmamıştı. Onu yanında taşımıştı.

İşarete uzandı ve onun mükemmel, yumuşak teninde parmaklarını gezdirirken Grace izlemek için başını oraya çevirdi. Ewan dövmeyi avcuyla örttü. "Acıttı mı?" Düşünceleri gibi sözleri de kesik kesik çıkıyordu.

"Evet."

Ona baktı. "Dövmeyi kastetmiyorsun."

Grace başını iki yana salladı. "Hayır."

"Maske yok," diye fısıldadı Ewan.

"Acıttı," dedi. "Her şey acıttı. Günlerce ve haftalarca." Ewan gözlerini kapadı, bu sözler karşısında göğsü sıkışıyordu. "Seni deli gibi özledim. Karanlıkta, rutubette, yağmurda, soğukta uyanırdım. Ve seni özlerdim. Ve Mayfair'deki o kahrolası binalara tırmanır, lanet bacaları sayarak bir gün onu terk edeceğini hayal ederdim. Orayı terk edeceğini. Ve unvanını terk edip bize geri döneceğini."

Mum ışığında parlayan gözleri yaşlarla doluydu. "Hayır. Bize değil. Bana. Bana geri döneceğini hayal ederdim." Dövmesinin

üzerinde tuttuğu eline bir damla gözyaşı düştü ve adamın tenini bir ateş gibi dağladı. “Ama sen yapmadın.”

İstedim.

Her kahrolası gece. Hiçliğin ortasında, Tanrı'nın terk ettiği o evde yatağına uzanır ve onlara ulaşmak için izleyeceği yolu tam olarak hesaplamaya çalışırdı.

“Dövmenin acıyı dindireceğini ummuştum. Zehri akıtmak gibi.”

Tanrım, onun zehri olmaktan nefret ediyordu. “İşe yaradı mı?”

Sonra göz göze geldiler ve uzun bir süre öyle kaldılar. Grace usulca cevap verdiğinde Ewan gerçeği görebildi. “Hayır.”

Bu sözcük adeta bir silahtı. Kalbine iğneyle atılan bir imzaydı. “Grace.”

“Tanrım, o isimden de nefret ettim,” dedi, artık çok daha özgür konuşabiliyordu. “Devil veya Whit her kullandığında seni hatırlatmasından nefret ediyordum.”

“Ben de aynı laneti yaşadım. Bir uşak bir züppe ya da çöpçatan bana unvanımla hitap etse, çılgına dönüyordum. Bana sürekli seni hiçbir yerde bulamayacağımı hatırlatıyordu.”

Grace ona baktı. “Senin için öyle miydim? Öyle mi düşünüyordun?”

“Tek istediğim buydu.”

“Bu gece?” dedi Grace.

“Her zaman,” diye yanıtladı Ewan. “Sonsuza kadar.”

Sonra avcunu omzundan kaldırdı, bakışını tekrar yakalamadan önce, o dövmeyle bir öpücük kondurmak için eğildi. Uzanıp kadının kendi omzundaki elini tuttu, “Bana, bu işaretle sonsuza kadar babama ait olduğumu söylemiştin,” dedi.

Grace sözlerini geri almak istercesine yumuşadı.

“Hayır.” Onun pişmanlığını istemiyordu. İkisinin de –yaşamları boyunca– aralarında yeterince pişmanlık yaşanmıştı. Başını iki yana salladı. “Eğer bu doğruysa,” dedi, “bu işaretle bana mı ait oluyorsun?”

Bunun üstüne Grace ellerini saçlarının arasında kaydırarak onu aşağı çekti ve dudaklarını dudaklarına koymadan önceki an, “Evet,” diye fısıldadı.

Ve bu tek sözcük Ewan’ı özgür bıraktı. Öpücükleri onun kontrol etmesine ve onu keşfetmesine izin verdi. Sonra keşif sırası ona geldi, çıplak bacağına onun bacakları arasına kaydırırken kadın kollarını boynuna doladı ve kendini yukarı kaldırarak ona teslim oldu.

Ewan beline dolan güçlü uyluk kaslarının sıcak ve yumuşak temasıyla inledi, ikisi de uzun zamandır bunu bekliyormuş gibi öpüşmeleri sert ve şehvetli bir hal aldı. Grace kendini ona doğru kaldırıp açarak ve ona istediği her şeyi vererek arzusunu karşıladı. Sonra –bu yeterli değilmiş gibi– içini çekerek öpüşmeye ara verip, “Bana sahip ol,” dedi.

Ewan, son yıllarda birden fazla kez delirdiğini düşünmüştü. Fakat Grace’in o sözcükleri fısıldayıp kendini teslim ettiği o an, delirmeye en yakın olduğu andı. Arzuyla delirmişti. Umutla delirmişti. İhtiyaçtan delirmişti. Dudaklarını ondan ayırdı ve biraz soluklanmasını bekledi. “Bunu yaparsam... izin verirsen... sadece bu gece değil.”

Hareketsiz kaldı, kadının güzel kahverengi gözleri onunkilere takılı kalmıştı. “Biliyorum.”

Biliyor muydu? Umutlanmaya cesaret edemedi.

“Sadece bu hafta ya da bu yıl değil, Grace.” Onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. Bunu anlaması gerekiyordu. Kendi kararını vermesi gerekiyordu. “Yeniden başlamak istiyorum.”

Grace başıyla onayladı. “Biliyorum.”

“Arzuladığın her şey ben olmak istiyorum.”

Kadın gülümsediğinde, Ewan onun güzelliği karşısında nefesinin duracağını hissetti. “İhtiyacım olan her şey olmak istediğini sanıyordum.”

“O da var,” dedi bir öpücükle. “O da var.”

“Bu durumda,” diyen Grace’in bakışları bulandı, kalçalarını ona doğru kaldırarak sertleşen uzunluğunu ikisi de inleyene kadar birkaç kez kendi yumuşaklığına bastırdı. “Bana sahip ol.”

Benimsin.

Tek bir sözcükle kontrolünü kaybetti ve ikisi de aynı anda hareket etmeye başladı. Eller ve ağızlar keşfediyordu, Ewan’ın elleri kadının tenindeydi, dudakları boynuna ve oradan aşağıya doğru ilerledi, omzundaki dövmeye bir saygı duruşunun ardından yine göğüslerinin üzerine döndü. Grace parmaklarını saçlarının arasından geçirip kalçasını ona doğru yükseltene kadar her bir güzel kahverengi ucu uzun uzun emdi. Keşiflerine devam etti, kadının yıllar içinde savaşılar ve Londra’nın çatılarına tırmanarak geliştirdiği güçlü kaslarıyla mest olarak bütün vücudunu öpücüklere boyadı. Karnının üstündeki belli belirsiz yumuşak şişkinliğin üzerinde durdu ve gün boyu hafifçe uzayan sakalının sertliğiyle yanağını oradaki deriye sürttü. Grace kıkırdadı.

Ewan hem tanıdık hem de yabancı olan bu muhteşem sese başını kaldırdı. “Covent Garden’in kraliçesi gıdıklanıyor,” diye dalga geçti.

Grace tavana bakarak gülümsedi. “Sakın kimseye söyleme.”

“Asla,” diye yemin eden Ewan hareketi tekrarladı, onun kahkahalarla nefesinin kesilmesine mest oldu. Grace ellerini onun başının üstüne koydu, yüzüne bakmak için kaldırdı. “Bu benim sırrım.”

Grace ona gülümsedi. “Bu sırrı iyi sakla.”

Öyle yapacaktı. Kısacık süren o muhteşem anda, hayatının geri kalanını onun sırlarını saklayarak geçireceğini fark etti.

Tıpkı hayatının çoğunu kendi sırlarını saklayarak geçirdiği gibi.

Hassas cildine bir öpücük daha kondurdu ve kadının bacakları iyice birbirinden ayrılıp aralarına girene kadar yavaşça oraya doğru kaydı.

“Bana başka bir sır daha söyle.”

Can evine doğru söylenen bu sözler karşısında Grace sert bir nefes aldı. Ewan keyifle öne doğru eğildi, ona bakmak için başparmaklarıyla nazikçe tenini ayırdı.

“Tanrım,” diye fısıldadı. “Hiç bu kadar güzel bir şey görme-miştim.” Islak, ateş gibi eti için söylenen bu sözler kadını iyice kıvrandırmak için yeterliydi.

“Ewan,” diye nefesini tuttu. “Lütfen.”

Ewan doğrudan kadının içine doğru uzun uzun üfledi ve şaşkınlıkla karışık bu zevk karşısında Grace haykırdı.

“Bana başka bir sırrını söyle,” dedi.

“Seni istiyorum,” diye fısıldarken sözcükler o kadar mütevazı ve mesafeli çıktı ki Ewan kendine bir armağan sunulmuş gibi hissetti.

“Aferin kızıma,” dedi, kadının uyluğuna ve bütün duyularının bir araya toplandığı yukarıdaki yere birer öpücük kondurdu. Grace kalçasını kaldırdı, umutsuzca havaya doğru gidip gelmeye başladı. Ewan onun pembe, ıslak ve alev kadar sıcak nefis görüntüsüyle ölebileceğini düşündü. Bir parmağını kıvrımlarının üstüne koyarak okşadı. Grace içini çekti. Kadının sesi o kadar cezbediciydi ki Ewan tüm enerjisini o anda, oracıkta harcayabilirdi. “Evet, orası,” dedi Grace yılgınlıkla. “Yap hadi.”

Onun için tamamen hazırды. Kaygan, ıslak ve mükemmel.

Tek parmağını kadının içine sokarak nefesini kesti. Kıvrımlarının en üstündeki gergin çıkıntıda daireler çizmeye başladığın-

da Grace güçlükle çıղlığını bastırdı. Ewan yavaşça ovuşturmayı sürdürürken kadın sonunda dayanamayarak haykırdı. “Bu hoşuna gidiyor,” dedi usulca, ondan çok kendi kendine konuşuyordu.

Grace tekrar sövdü, kadının kullandığı kaba ve güçlü bu dil, çözüldüğüne dair mükemmel bir kanıttı. Orada, o noktada oyalandı, okşayıp ovuşturarak onu keşfetti ve Grace gelene kadar bu dokunuşunu kullandı.

“İşte bu, aşkım,” diye fısıldadı, kadının uyluğunun yumuşak tenine bir öpücük kondurarak. “Bana hoşlandığın şeyleri göster. Sana neyin çığlık attıracağını göster...”

Bu sözler kadını tutuşturunca Ewan da bir diğer parmağını o sıcak, ıslak boşluğun ortasına, ilk parmağının yanına doğru kaydırđı. Parmaklarının etrafında nabzının attığını hissedebiliyordu. Kadın bacaklarını iyice açtı ve kendini itti. “Daha,” dedi nefes nefese. “Lütfen.”

“Burası sızlıyor, değil mi?” diye sordu. “Zavallı aşkım. Çok acıyor mu?”

“Tanrım, evet. İstiyorum...”

“Bana ne olduğunu söyle,” dedi. “Ne istediğini söyle.”

Sana her şeyi vereceğim.

“Ben...”

Ağzımı diye diledi içinden Ewan.

Ağzıyla hemen oraya dokunmazsa öleceğini hissediyordu.

Kadın bunu söylemedi. Daha iyisini yaptı, parmaklarını onun saçlarına geçirip sımsıkı kavradı ve başını iterek tam da istediğı yere koydu. “İşte bu,” dedi nefes nefese. Ewan dudaklarını ona yasladı, uzun ve sert vuruşlarla yalamaya başladı.

“Ah evet.” İçini çekti. “İşte bu.”

Tadı lezizdi, günah gibiydi. Ewan kendine ziyafet çekiyor, ona doğru gidip gelmesinin tadını çıkarıyordu. Kadın bunu utanma-

dan yapıyor, elleriyle saçlarını kavramış hareket ediyordu. Bütün bu süreçte açık saçık konuşuyor ve ona yapmasını istediği şeyleri söylüyordu. “Evet,” diye nefesini tuttu. “Tam orası.” Onu yönlendirirken Ewan da kadını çılgına çevirebileceği her yolu denemeye hazırды.

Yavaş daireler giderek hızlandı, dili kalçalarının temposuna göre çalışmaya başladı. Grace ismini haykırırken oraya varmak üzere olduğunu hissediyordu. Bugüne kadar ikisinin de yaşamadığı bu zevkin tadını çıkararak yoluna devam etti.

Ve ardından, tam zirveye ulaşmak üzereyken kahrolası bir tanrıça gibi baktı ve, “Sana bir sır daha vereyim mi?” dedi. Ewan’ın gözleri, vücudu boyunca geçerek onunkilerle buluştu, bir an için bile olsa ondan uzaklaşmayı reddederek başıyla onayladı.

“Ben gelirken kendine dokunmanı istiyorum.”

İçinden, minnet ve istekle karışık saf bir heyecan yükseldi.

Ve bu da ihtiyaçtı.

Erkekliğini avuçladı, hiç bu kadar sert olmamıştı. Asla bu kadar ateşli, bu kadar muhtaç... Kendini kadının temposuna uydurdu, tadı dudaklarında, gidip gelen görüntüsü gözlerindeydi ve bu esnada kendini sıvazlaması, yaşadığı deneyimi dayanılmaz derecede iyi hale getiriyordu.

Kadının parmakları saçlarında gerildi.

Bacakları titredi.

Ve duyduğu en yakası açılmadık küfürle doruk noktasını buldu. Ewan elleri, ağzı ve diliyle çalışırken karanlık odaya onun adını haykırdı.

Zirveden aşağı inerken dili daha yumuşak hareket etmeye başladı, etrafı zonklayan parmaklarını hiç kıpırdatmadı. Kadın onu yukarı çekti, adı dudaklarında boğuk çıkıyor, daha fazlasını istiyordu.

Hepsini istiyordu.

Kadın son zevk dalgasıyla titredikten sonra Ewan başını kaldırdı, tek istediği ona sarılmak, şakağına öpücükler kondurarak uyumasını sağlamaya çalışmaktı. Bu düşünceyle yanına uzandı.

Fakat Grace'in başka planları vardı, hemen pozisyonlarını değiştirerek onu yatağa itti ve üstüne tırmandı.

"Sen gelmedin," diye fısıldadı, Ewan'ın dudaklarında hâlâ kendi tadı vardı. Dudaklarını uzun uzun öperek adamın aklını başından aldı.

Ewan başını iki yana salladı. "İstemedim," dedi. "Bu senin içindi."

"Mmm," dedi kadın boğuk ve günahkâr bir sesle, onu tekrar öpmek için eğilerek. "Sana bundan sonra ne istediğimi söylememi ister misin?"

Şimdiden demir kadar sertti, olmasa bile, bu haylaz, hoşnut soru ve kadının üstündeki yumuşak ağırlığı cevabı garantiye alırdı. "Hem de çok."

Grace, onu inletene kadar kalçalarını bir, iki kez erkekliği-ne sürttü, sonra uyluklarının üzerine oturdu ve onu eline aldı. Kadının bu dokunuşuyla Ewan kesik bir nefes aldı, parmakları emin ve kuvvetli bir şekilde onu okşuyordu. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

"İstedğin her şeyi," dedi. Üstündeki her kas, kadını kendine çekerek yatağa yuvarlamaktan ve kontrolü ele almaktan onu alıkoymaya çalışıyordu.

Grace bunu biliyor gibiydi, dokunuşu kollarından yukarı ve göğsünden aşağıya doğru kayıyor –bir kez daha– onun sert ve zorlayıcı uzunluğunda sona eriyordu. Tekrar tekrar sürtünerek hareket etti, erkekliği kadının zevk merkezine vururken ikisinin de nefesi sert çıkıyordu.

“Bu hoşuma gidiyor,” dedi Grace.

“Mmm,” diye yanıtladı Ewan. “Sen hoşuma gidiyorsun.”

Ona baktı, gözleri zevkle parlıyordu.

“Sahi mi?”

Bundan nasıl şüphe edebilirdi? Bir elini yüzüne kaldırdı, ya-nağını yakaladı ve onunla göz göze geldi. “Hem de çok,” dedi. Derin bir nefes aldı, bu anı zihnine kazımak istiyordu. “Seni çok uzun süre aradım, bulduğumda her şeyin aynı olacağını düşünerek hem de... Sevdığım kızın aynı olacağını düşündüm.”

Bu sözler karşısında Grace yutkundu. “Bunun yerine seni buldum: Güzel ve cesur. Güçlü ve nüfuzlu, ölümüne muhteşem. Muhteşemsin, Grace.”

Bu sözler onu derinden etkiledi, bir nefes aldı ve çenesi Ewan’ın fark edebileceği kadar havaya kalktı. Gurur.

Memnuniyet.

“Seni görüyorum,” dedi Ewan.

“Bunu hayal ederdim,” diye cevapladı usulca, itirafıyla Ewan’ın içini yaktı. “Geri döndüğünü... beni bulduğunu... ve beni istediğini.”

Ewan başını şaşkınlıkla salladı. “Seni istemeyeceğime asla inanamazsın.”

“Ben artık sevdiğin kız değilim.”

Onu asla geri alamazsın.

Bir yıl önce, o gece ona yağdırdığı sözleri hatırladı. Onu kıran sözler. Onu sıfırlayıp yeniden başlamasına sebep olan sözler.

“Hayır,” dedi. “Değilsin. Sen ondan daha fazlasısın. Sen sevdiğim kadınsın.”

Grace bu sözleri içine çekti. Sözlerle nefes aldı, gözleri dö-külmemiş yaşlarla doldu ve ellerini onun göğsüne yasladı. Ewan, kadını bir kez daha öpmek için uzandı ve kendine çekti.

Uzaklaştığında fısıldadı, “Hiçbir şey söylemene gerek yok ama artık sessiz kalamazdım. Seni seviyorum. Küçüklüğündeki kızı değil. Bulacağımı düşündüğüm kadını değil. Seni. Şimdi. Burada.” Başını Garden’a bakan pencerelere doğru eğdi. “Orada, çatılarda ve aşağıda, Rookery’de.”

Grace onun yanağına dokundu ve her ikisi de nefes nefese kalana kadar öpmeye devam etti.

Ewan yine ondan uzaklaştı. “O gece bahçede sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Sana nasıl hitap ettiğimi hatırlıyor musun?”

Dudaklarından yumuşak, gizemli bir tebessüm geçti. “Bana kraliçe dedin.”

Onayladı. “Ve benim, senin kralın olduğumu.”

Kadının gözlerinde ateş yandı. “Bunu sevdim.”

Ewan derinlerden inledi. “Ben de öyle, aşkım.”

Yeniden bir araya geldiler. Eli aşağı uzanıp onun kıvrımlarını araladı ve kadın kendini kaldırdı. Erkekliğinin ucu kadının sıcağı, ıslak ve mükemmel dişiliğinin ağzına yerleşti. *Hayır. Vâris yasaktı.* “Bekle...”

Grace durdu, anlamıştı. Başını iki yana salladı. “Beklemek zorunda değiliz. Hamilelik ihtimali yok.”

Ve o zaman Ewan da anladı. Kaçınılmaz olanı önlemenin çeşitli yolları vardı ve Grace onları nasıl kullanacağını iyi bilen, yetişkin bir kadındı.

Kadın kendini bir santim aşağı bastırdı. Bir santim daha. İki santim. Ewan’ın kendini kaybederek kulağının dibinde iç çekmesine yetecek kadar. “Nasıl bir duygu...”

“Cennetteymişim gibi,” diye inledi Ewan.

Grace gülümsedi. “Daha iyi hale getirebileceğimizi düşünüyor musun?”

Ewan, “Deneyebileceğimiz birkaç şey düşünebilirim,” diye mırıldandı.

“Bu onlardan biri mi?” diye sordu Grace çekingen bir tavırla, kendini onun sıcak ve görkemli, iyice gerilmiş erkekliğinin üstüne yavaşça bastırıp adamı mahvederken.

“İçlerinde en iyisi bu,” diye inledi. Öylece kıpırdamadan durmak, kadının biraz yukarı kalkıp tekrar yerine geri dönmesini izlemek istiyordu.

“Tanrım, bu çok...”

Ewan onun rahatsız olabileceğini düşünerek bekledi. Onu incitmek istemiyor ama bir an önce hareket etmek için de yanıp tutuşuyordu.

“Büyük...” diye fısıldadı Grace, günah ve seks kokan bu sözcük adamı daha da sertleştirdi. Kadın bunu hissetti, gözleri ona çevrildi. “Bu hoşuna gidiyor.”

“Hah,” dedi Ewan, bir an için uygun sözcük bulamayarak. “Evet. Hoşuma gidiyor.”

Grace onu tekrar öptü, içine iyice oturtana kadar inip çıktı ve ikisinin iniltileri birbirine karıştı. “Beni ne kadar doldurduğunu söylemem hoşuna gidiyor.”

Ewan belli belirsiz, sadece bu hafif sataşma onu çıldırtacak kadar, kadını hareket ettirmekten kendini alıkoyamıyordu.

“Gidiyor.”

“Sana daha fazlasını anlatayım mı? Ne kadar sert olduğunu söyleyeyim mi? Beni tahmin edemeyeceğin kadar zorladığını? İçimde olmayışının nasıl bir şey olduğunu hatırlayamayacak kadar? Oradakinin sen olduğunu bilmenin nasıl hissettirdiğini anlatayım mı, Ewan?”

Bu cinayetti. Kadın onu yok ediyordu.

Sonra kulağına eğilip, “Nihayet ait olduğun yerdesin,” dedi.

Ewan kontrolünü tamamen kaybetti. Kolları ona doladı, yataкта sırtüstü çevirdi, onu sarmalayan şehvet sisinin içine nüfuz

edebilen tek şey, kadının şen kahrkahasıydı. Onun ısıltılı gözleriyle karşılaştı. “Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bunun mükemmel olduğunu düşünüyorum.”

Bu sözlerden sonra onu dudaklarından öptü. “Daha mükemmel hale getirebileceğime bahse girerim.”

Kadın onunla dalga geçerek kalçalarını kaldırdı. “İspatla.”

Ewan söyleneni yaptı. Önce meme uçlarını emmeye ve yavaşça itmeye başladı, sonra da kadın kendini ona doğru kaldırıp parmaklarını saçlarına geçirene ve ona daha fazlası için yalvarana kadar devam etti. Ona memnuniyetle daha fazlasını verdi; daha derine, daha hızlı ve daha sert. Grace iç çekerek onun ismini fısıldadı ve temposuna ayak uydurdu, birlikte gidip gelirken gittikçe hızlanarak çok daha derinlere kaydılar. Ewan tek bir anı harcamaktan kaçınarak dişlerini gıcırdatıyordu.

Onsuz olmazdı. Onsuz asla, bir daha asla.

Onunla birlikte olmanın nasıl hissettirdiğini anladıktan sonra asla.

Kadın bir sirendi, altında kıvranıyordu ve dağınık bukleleri ipeksi bir ateş gibi yatağa saçılmıştı. Ewan ona, şimdiye kadar tanıdığı herkesten daha fazla güce, nüfuza ve zeka dolu bir güzelliğe sahip bu kadına olan sevgisiyle tükenmişti.

Grace artık ona aitti.

İçine doğru gidip gelirken Grace bir elini aralarından aşağı kaydırıp ve Ewan, bu zevki yeniden yaşaması için ona yer açtı. O vuruşlarını sürdürürken kadın da bütün sinir uçlarının bir araya toplandığı en hassas noktasını ovuşturmaya başladı.

Ewan onu tekrar öpmek için eğildi. “Bu iyi hissettiriyor mu aşkım? Elinin ve aletimin bir arada olması?”

“Mmm,” dedi kadın, tam boşalacakken dikkati dağılmıştı. Sonra gözleri birden açıldı ve oraya ulaştığını anladı.

“Ewan,” diye nefesini tuttu.

“Benimle birlikte,” diye buyurdu Ewan. “Alırken bana bak. İzlemek istiyorum.”

Grace söyleneni yaptı, zirveye ulaşırken iri kahverengi gözlerini ondan ayırmadı. Onu seyretmek Ewan’ı da çözdü ve kontrolden çıkarak kadını takip etti. İsmi odaya haykırarak ona en iyi orgazmı yaşatabilmek için elinden geleni yaptı. Kadın tükenene kadar yavaşlamayı, durmayı reddediyordu.

Ancak o zaman, Grace vücudunda hiç kemik kalmamış gibi yastıkların üstüne düştüğünde durdu, yanına uzandı, zevkten pespembe olmuş yumuşak teni üstünü sarana dek onu kendine çekti. Kadının ipeksi saçları onları gizliyor, ikisi de aynı sert ve kesik tempoda nefes alıyordu.

Kalp atışları yavaşlayıp vücutları gevşeyene kadar dakikalarca öyle uzandılar. Ewan, gecenin renk oyunları ile onun inanılmaz yumuşak bedeninde oluşan desenleri ve doymuş bir huzur içinde yatmasını hayranlıkla izledi.

Hiç böyle hissetmiş miydi? Saf bir tatmin duygusu? Sanki daha önce olan ya da ileride gerçekleşecek hiçbir şey önemli değildi, çünkü bu eşsiz anda mükemmellik vardı.

Bunun böyle olacağını bilmeliydi.

Her zaman eksik bir parça olarak gördüğü Grace, şimdi çok daha fazlasıydı.

Bir eliyle sırtının çıplak derisini okşadı. Kadın derin bir nefes alırken göğüslerinin onun göğsüne doğru yükselip alçalması, içinde hafif bir farkındalık uğultusu yarattı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı, bu mükemmel anda, defalarca tekrarlamak isteyerek.

Bu sözleri duyan Grace başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı, aradığı şeyi bulmuş olmalıydı ki göğsüne bir öpücük

kondurdu ve sonra, sanki hiç çıkmak istemezmiş gibi kolunun kıvrımına sıkıştı.

Ewan, kal dercesine koluyla onu sımsıkı sardı.

Ardından Grace, Ewan'ın bir yıl önce bu binada karanlıkta uyandığı andan itibaren soracağını bildiği şeyi sordu.

O zaman bu soruya cevap vermek için hazır değildi.

Artık hazırdı.

Maskeler yoktu.

“O gece ne oldu?”

Bölüm Yirmi Üç

Ewan hemen cevap vermedi.

Aslında, bir an için, Grace onun hiç cevap vermeyeceğini düşündü. Belki soruyu duymamış olabilirdi, çünkü sorduktan sonra hiçbir şey değişmemişti. Onu tutuşu gevşememiş, nefesi hızlanmamış, kulağının dibindeki kalp atışlarında bir artış olmamıştı.

Sonunda cevap verdiğinde sözcükler aralarında hafif bir gürültü gibi duyuluyordu. “Bu soruyu kendime binlerce kez sordum.”

Aralarında olacakların her şeyi değiştirebileceğini bilen Grace, başını kaldırmadı. Gerçeğin durumu daha da kötüleştireceğinden korkuyordu.

“Sonra?”

Grace, uzun süredir düşmanı olan bu adama âşık olabileceği fikriyle bütün dünyası altüst olmamış gibi, sabırla onun yavaş ve düzenli nefes alışını dinledi.

Geçen yıllar içinde, bu soru için cevap hayal etmişti. Belki daha da fazla. İlk kaçtıklarında, Devil ve Whit’le birlikte onun ihanetini anlamaya çalışmak için saatler harcamışlardı. Ne ol-

muştı? Tam oradan ayrılmaya bu kadar yaklaşmışken her şeyin onların aleyhine dönmesine sebep olan neydi?

Öfkeli ve sert olan Devil'a göre, Ewan para ve gücün vazgeçilemeyecek kadar iyi olduğuna karar vermişti. Eski dükün veliaht tercihi başından beri o değil miydi? Rookery'nin karanlık, rutubetli sokaklarında neden onların karnı ve cepleri delik kaderini paylaşacaktı?

Muhtemelen yaşlanmadan ölürlerdı.

Whit daha empatikti. İç etekleriyle onun kırık kaburgalarını sararken nasıl irkildiğini hâlâ hatırlayabiliyordu. O zaman bile Ewan'ın hep uzun vadeli planlar yaptığını iddia ederdi. *Bildiği bir şey var*, demişti Whit. *Bize ihanet etmedi.*

Bunu haftalarca söylemişti. Peşlerine düşmesinden korktukları eski dükten saklanarak ortadan kayboldukları Rookery'de belki daha uzun bir süre bunu söylemişti, çünkü vârisi olmadan ölmek yerine kendi soyunu devam ettirmek için dükalığı çalmayı planladığını sadece onlar biliyorlardı.

Sonra bir gün, Whit fikrini değiştirerek ve tamamen farklı bir kalple uyanmıştı. Daha sertiyse. Ve o günden itibaren, genç ya da yaşlı Marwick Düklerinin imasından bile onları korumak için elinden geleni yapmıştı.

Fakat Grace, hiçbir zaman yapmacık bir kayıtsızlıktan yararlanamamıştı. Bunu asla becerememişti. Onu hem seviyor hem de nefret ediyordu. Hem öfkeleniyor hem de onun için ağlıyordu. Sayamayacağı kadar çok kez geri gelmesini dilemişti. Hiç kimse-nin sayamayacağı kadar çok kez...

Kendini kapatmış olsa bile, onu asla tamamen unutamamıştı.

Bu yüzden, yatakta çıplak uzanmış, her şeyi birbirlerine açıklamaya bu kadar yakinken onun cevabına üstünlük bir ilgi duyması imkânsızdı.

Özellikle son söylediklerinden sonra. “Seni asla incitmezdim.”

Bunun üzerine başını kaldırıp onun gözlerinin içine bakmak ve gerçeği orada arayıp bulmaktan başka seçeneği yoktu. Yine de içinde bir şüphe alevlendi. O gecenin anısıyla kaşları çatıldı.

“Hatırlıyorum,” dedi. “Sen...”

Bu girişle birlikte Ewan’ın bütün vücudu gerildi ve Grace, devamını söylemekte tereddüt ederek bir an için durdu.

Hayır. Eğer ilerleyeceklerse gerçek ortaya çıkmalıydı.

“Benim üstüme yürüdün,” dedi. “Elinde bıçağı gördüm. Yüzündeki öfkeyi gördüm.”

“Sana değildi,” dedi. “Bana inanmanı beklemiyorum ama bu doğru.”

”Bir şey oldu.”

“Evet, bir şey oldu,” dedi keyifsiz bir kahkahayla. “Seçimini yaptı.”

“Sen olacağını her zaman biliyorduk,” dedi Grace. “Başından beri sendin. Devil ve Whit, onlar sadece yemdi.”

“Marwick olmak üzere beni eğitmek için oradaydılar,” dedi Ewan, bakışlarını tavana çevirerek. “Bana neyin önemli olduğunu hatırlatmak için. Unvan. Soy. Bana acımasız olmayı öğretmek için oradaydılar.”

Ewan o gece bunu başarmıştı.

Acaba?

Ewan hafif, alaycı bir kahkaha attı. “Onlara da acımasız olmayı öğretti. Artık onlarla gurur duyabilir.”

“Onun gururu kardeşlerimin umurlarında olmaz,” dedi duraksamadan.

“Asla olmazdı,” dedi, “bu yüzden, benden nefret ettiğinden çok onlardan nefret ediyordu.” Ona baktı. “Ama sana olan korkusunun yanında bize olan nefreti hiç kalırdı.”

Bunu duyan Grace kaşlarını çattı. “Ne,” dedi. “Ona ne yapabileceğimi düşünüyordun? O bir düktü ve ben çocuktum. Malikânede o lütfedip izin verdiği için yaşadım.”

“Görmüyor musun Grace, bu seni daha da korkunç kılıyordu. Sadece bir kız. Önemi olmaması gereken bir yetim. Kolayca gözden çıkarılabilir. Fakat bu senin kaderin değildi. Bunun yerine, ateşli bir tutku ve soğukkanlılıkla ondan nefret ettin. Zeki bir çocuktun ve seni tanıyan herkes, gerçeği –dük olarak vaftiz edildiğini bilmeyenler bile– seviyordu.” Bir an için sustu ve düşündükten sonra usulca devam etti. “Ve onun kontrol edemediği bir sertlikle bizim yanımızda mücadele ettin. Malikâneye vardığımız andan itibaren bizi birbirimize düşürmeye çalıştı. Zihin oyunları, hileler, irade savaşları ve fiziksel şiddet. Ancak bizi ayıramadı. Üçümüz hep birlikteydik. Kazanmak için değil, onu yenmek için kenetlenmiştik. Bundan nefret ediyordu, çünkü bizi neden ayıramadığını anlayamıyordu.”

“Siz kardeştiniz,” dedi kısaca. Üçlü ile iki yıl, Devil ve Whit ile yirmi yıl geçirmişti ve onların aynı hamurdan yoğrulduklarını, bir takım olduklarını biliyordu.

“Hayır,” dedi Ewan, onun sırtını okşayarak. “Annelerimiz için para ve bizim için servet vaadiyle hepimize hükmetti. Karnımız yemekle, beynimiz bilgiyle dolu olacaktı. Başımızın üzerinde bir çatı olacaktı. Her ne istersek... Ancak birbirimizle dövüşmek şartıyla.”

Grace başını iki yana salladı. “Sen hiç yapmadın. Sizi ringe çıkardığında bile. Her zaman insaflı davrandın.” Durdu. “Bu, hâlâ beraberinde taşıdığın bir ders. Geçen gün Garden’da bunu gördüm.”

Ewan bir eliyle dalgın bir şekilde çenesini ovuşturdu, orada rengi solmaya başlayan bir çürük vardı. “O bir hataydı. Kavgayı durdurmasaydın, burada olmayabilirdim.”

Tabii ki kavgayı durdurmuştu. Ölmesine asla izin vermezdi. “Bunu hatırlasan iyi edersin, züppe. Burada, çamurda kalles dövüşürüz.”

“Aynı hatayı bir daha yapmayacağım.” Durdu, dikkatle ona baktı, “Ben sadece sana insaflı davrandım,” dedi.

Grace başını yana eğdi. “Bu ne anlama geliyor?”

“Üçümüz kolayca kopabilirdik. Ayrılabilirdik. Manipüle edilebilirdik,” dedi. “Bizi ona karşı bir arada tutan kanbağı değildi. Sendin.”

Grace nefesini tuttu.

“Hepimiz seni sevdik. Whit ve Devil bir kız kardeş gibi sevdi, ikisi de tereddüt etmeden seni korumaya hazırды. Ve ben...” Sesi soldu. Grace eline uzanıp parmaklarını onunkilere geçirdi.

“Benim bir parçam gibiydin,” dedi. İçini çekti. “Tanrım, çok cesurdun.”

“Hayır, değildim,” dedi Grace, başını iki yana sallayarak. “Ben hiç kimseydim. Bir hiçtim. Beni kimse fark etmezdi.”

“Sen hep oradaydın. Beni kurtardığın zamanları hatırlamadığımı mı sanıyorsun? Bizi? Soğukta battaniye. Acıktığımızda yemek. Karanlıkta ışık. Hepimizi tekrar tekrar tedavi ettin. Hem de her zaman gözden uzak kalmayı başararak.”

“Cesaret değildi,” dedi. Evet, dük onu fark etmeden onlara yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. “Ona asla karşı çıkmadım. Hepinizi güvende tutmak için çok daha fazlasını yapabilirdim. Ben onun işlediği suçun kanıtıyım. Fakat ben asla...” Evde geçirdiği zamandan, orada paylaştıkları anılardan nefret ederek başka tarafa baktı. “Ona asla karşı çıkmadım.”

“Ben de yapmadım.”

Sizi oradan kurtardım.

Geçen gece, onları oradan kovmakla suçladığı sözler. Onları terk etmekle.

“Aslında, belki sen yaptın.” Uzun bir süre gözlerini kısarak adamı izledi. “Sanırım o gece ona karşı çıktın.”

Komodinin üstünde bir mumun alevi titriyordu. Uzun zamandır odalarındaydılar. İki saat. Belki daha fazla. Odanın karşısındaki saate baktı. Üç buçuk. Parti aşağıda bütün hızıyla devam ediyor olmalıydı.

Fakat burada zaman durmuştu.

“Bazen o haftayı zihnimde canlandırırım. Her anı çok net hatırlıyorum.” Ona baktı. “Hatırlıyor musun? Gitmeyi planlıyorduk.”

Grace başıyla onayladı. “Zamanın geldiğine karar vermiş-tin. Kış gelmeden ve içinizden birini seçmeye karar vermeden önce...”

“Orada iki yılı doldurmuştuk,” dedi. “İki yıl ve hepimizin okul çağı gelmişti. Devil ve ben çoktan uzamıştık.”

Hatırlıyordu. “Bir süre sonra sizi kolayca saklayamayacaktı.”

“Doğru, aynı zamanda, eğer Garden’a ulaşabilirsek artık güçlü olduğumuzu biliyorduk. Hepimiz çalışabilirdik.” Ona baktı. “Ve seni koruyacak kadar büyümüştük.”

Grace gülümsedi. “Oysa Covent Garden’ın benden korunması gerektiği ortaya çıktı.”

Ewan yine elini okşadı ve onu sıkıca kendine doğru çekti. “Keşke burada olsaydım. Keşke seni burada fırtına gibi eserken görseydim.”

Grace ciddileşti. “Bunu ben de dilerdim.”

“Ne yazık ki bizi buldu.” Kadının elini kaldırarak parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. “Seni ve beni.”

Grace’in elini yara izinin hâlâ acı verdiği sol omzuna koydu.

“O geceyi kristal berraklığıyla hatırlıyorum,” dedi Grace. “Masum öpücükler, tatlı sözler ve senin kollarında olmak.” Ka-

ranlıkta fısıldaşarak gelecek için plan yapıyorlardı. Birlikte. Burghsey ve dükalıktan uzakta.

“Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Bizi bulmadan önce?”

Göz göze geldiler. Grace başıyla onayladı. “Bizi güvende tutmanın bir yolunu bulacağını söylemiştin.”

“Başka?”

Güldü. “Beni sevdiğini söyledin.”

“Ve sen de bana aynı şeyi söyledin,” dedi, kadının şakağına bir öpücük kondurup saçlarının derinliklerinde nefes alarak.

“Sonra bizi buldu ve seni incitti. Seni incitirken beni de incitti.”

Grace elini damganın üstünden kaldırdı ve oradaki yarayı bir kez daha öptü. “Üzgünüm.”

“Bunun için asla, asla özür dileme. Senin o anılarını saklamak adına, bunun gibi yüz tane daha yara alırdım. Hayatımın en mutlu anlarıydı... Şimdiye kadar.”

Grace başparmağıyla yara izinin kabarık derisini okşadı.

“Ya şimdi? Hayatının en mutlu anısı nedir?” Ewan elini yanına götürdü ve ona baktığında göz göze geldiler. “Bu gece. İnşa ettiğin bu yerde, bu zevk, güç ve gurur sarayında bana emanet ettiğin, benimle paylaştığın bu dünya. Bu benim en mutlu gecem.”

Keder ve pişmanlıkla dolu bu sözler karşısında Grace’in gözleri doldu. Birlikte kaçsalar ne olurdu? Ne olmuş olabilirdi?

“Ne oldu, Ewan?” diye tekrar sordu. “Her şey nasıl değişti?”

“Beni seçti ve bu seçimiyle, sizinle gelmemi imkânsız hale getirdi.” Kadının saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak fısıldadı, “Seninle gelemedim.”

Grace’in kafası karışmıştı, bu sözler anlamsızdı. “Neden?” Yüzünde şaşkınlık ve kuşkuyla başını iki yana salladı. “Neden? Unvan yüzünden mi?”

“Adam yüzünden,” dedi, Grace’in elini kaldırıp işareti taşıdığı sol omzuna koydu. “Canavar yüzünden.”

“Anlat bana.”

Derin bir nefes aldı ve sonra usulca anlatmayı sürdürdü. “Annemi hiçbir şey bırakmadan terk etti.”

Grace neden oradan başladığını anlamadı ama öyle istiyorsa, kollarında uzanarak sonsuza kadar dinlerdi.

Belki de başladığı yer olduğu için oradan başlamayı seçmişti. Hepsinin başladığı yer, kader tarafından birbirine dokunan ipek teller gibi.

“Marwick Dükü’nün metresi yürüyüşe çıktı ve eve döndüğünde, içerideki her şeyin boşaltılmış olduğunu gördü,” dedi, sanki daha önce yüzlerce kez duymuş gibi, sözler ağzından kolayca dökülüyordu. Grace, kahramanı tarafından hafızasına nakşedilen bir öykü olduğunu düşündü. “Her şey gitmişti. Mücevherler, mobilyalar, sanat eserleri. Değer taşıyan her şey. Gitmişti.”

Grace onun göğsünü okşadı, parmaklarıyla oradaki kahverengi tüylerin arasında dolaşırken sesi kulağında titreşiyordu. O konuşurken geçmişin öfke ve acılarını barındıran öyküler için de şifalı bir merhem olmasını diliyordu... Bazen başkalarının acısı sürekli azap veriyor ve asla yatışmıyordu.

Ewan keyifsizce güldü. “Annem her şeyden çok o gün hakkında konuşurdu. Dükün onu kapı dışarı ettiği gün. O gün ve ondan önceki günler, partiler, Marwick Dükü’nün kusursuz metresinin Mayfair üzerinde sahip olduğu ayrıcalık ve güç hakkında...” Duraksadı, sonra devam etti. “Aynı anda Devil ve Whit’in anneleriyle düşüp kalktığını bilmekten hoşlandığını sanmıyorum.”

Grace tatsızca araya girmeden edemedi. “Eh, karısı onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu... Güçlü bir aristokrat başka ne yapabilir?”

Ewan homurdandı ve Grace bu seste keyifli bir şeyler duyduğunu sandı. “Gerçi gücü fazla uzun sürmedi.”

Aylar sonra, Grace’in annesi olan Marwick Düşesi, eski dükün başka kadınlardan yararlanmasına engel olmak için bir tabanca kullanmıştı.

Grace, “Tanrı’nın işi,” dedi. “Bu, annem hakkında bildiğim birkaç şeyden biri ve en çok gurur duyduğum...”

Parmakları omzunda daireler çizdi. “Güç ve doğruluk konusunda ona çektiğini düşünüyorum.”

“Ve nişan alma,” diye dalga geçti Grace.

“Ve nişan alma.” Sesindeki kuru gülümsemeyi duydu. “Sanırım annem o silahlı çatışmada ikinci sırada olmak isterdi. Adamın onu cezalandırdığı gibi, o da dükü cezalandırmak isterdi.”

Ewan hareketsiz kaldı ve Grace de hafif daireler çizen parmakları dışında kıpırdamadı.

Devam ettiğinde fısıldıyordu. “Sözleşmelerine ihanet ettiği için ondan nefret ediyordu. Düklerin metreslerine emekliliklerinde cömert bir ödeme yapılırdı. Onlara Earl’s Court’taki sıralardan bir daire, yılda iki bin sterlin maaş ve Bond Sokağı’nda açık hesap verilirdi. Fakat ona bunların hiçbirini vermedi. Aksine, onu cezalandırdı.”

Eski dük, ilişkiye girdiği her kadını cezalandırmıştı. Çok kötü bir adamdı. Grace, Ewan’a bunu söyleyerek acısını biraz hafifletmek istedi.

Bunu yapamadan Ewan devam etti. “Onu benim yüzümden cezalandırdı.”

“Hayır.” Sözcük dudaklarından uçarken Grace başını kaldırdı. “Senin yüzünden...”

Ewan onu susturdu. “Ona sadece bir bavul giysi bıraktı. Ve biliyor musun,” dedi, yüzüne bakmayarak, “bana bu hikâyeyi

anlattığı yıllar boyunca, babamı sempatik göstermek için bana o bavuldan bahsettiğini düşünmüştüm. İncilerle süslenmiş ve altınla işlenmiş elbiseler... Zaman içinde hepsi satıldığında, altın ve incinin ne anlama geldiğini anlayabilmiştim. Her zaman, bana bu hikâyeyi onun insanlığının altını çizmek için anlattığını ümit ettim. Onu nasıl bir hayata gönderdiğini bilerek... Seçmediği bir hayata.”

Derin bir nefes aldı. Grace, Garden’ın en iyisini ve en kötüsünü görmüştü ama piçler Rookery’yi yönetmeye başladığından beri, yolu oraya düşenlerin kendi tercihlerini yapabilmeleri için ellerinden gelen çabayı gösteriyorlardı.

Dürüstçe çalışmak için yapılan seçim. Ve güven içinde.

Ve kadınlara bu imkânın sağlanması çok enderdi.

Ewan devam etti. “Fakat şimdi yetişkin bir adam olarak bunun insanlığıyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Çok öfkeliydi ve onun, hayatının geri kalanı boyunca her gün eskiyen ipeklerle dolu bir bavulla yaşamasını, nelerden vazgeçtiğini hatırlamasını istiyordu. Benim yüzümden. Annemin, benden pişmanlık duymasını istedi.”

Grace başını iki yana salladı. “Duymadı.”

“Bunu bilemezsin.”

“Bilirim,” dedi sertçe, iddiayı kazanmasına izin vermeyerek. “Biliyorum, çünkü Garden’da senden daha uzun yaşadım ve burada, senin gördüğünden daha fazlasını gördüm. İstemeyen kadınların çocuk sahibi olmak zorunda kalmadığını da biliyorum. Annenin de bunu ve nasıl yapılacağını bildiğinden eminim. İşte bu yüzden bir seçim yaptığını biliyorum.”

Adamın yanaklarını avuçlarının arasına aldı ve onu duymasını istedi. “Dükün ona hiçbir şey bırakmadığı doğru değil, Ewan. Ona seni bıraktı. Onun seçimini.”

“Ben ne işe yarardım ki?” dedi öfkeli bir tonda. “Burada, tercihinin anısından başka hiçbir şeyi olmadan öldü. Ben yanında değildim bile.”

Grace başını salladı. “Öyle oldu ve umarım baban cehennemde bu yüzden ve binlerce başka şey için çürüyordur. Fakat sen burada ölmedin.” Gözlerinde yaşlar vardı. “Sen ölmedin, Ewan, annenin sana verdiği armağan bu.”

Ewan neredeyse bir asır boyunca düşüncelere daldı, ta ki Grace sessizliği bozup ona kendi öyküsünü usulca anlatana kadar. “Biliyor musun, anneni aradım.”

Göz göze geldiler.

“Çoktan gitmişti,” dedi. “Humma.”

“Biliyorum,” diye yanıtladı Ewan. “Biz Burghsey’deyken öldü. Siz ayrıldıktan kısa bir süre sonra, bir gece bana bunu büyük bir zevkle anlattı. Yediğim dayak yeterince pişman olmamı sağlamıştı.”

Grace yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm.”

Ewan başını sallayarak sözcükleri savuşturdu. “Sen neden annemi aradın?”

“Düşünmüştüm ki onu bulursam...” diye başladı, sonra sonra sesi soldu.

“Söyle bana.”

O anda ondan bir şey gizleyemezdi. “Onun için geri dönebileceğini düşündüm.”

Ewan yutkundü. “Yapamazdım.” Daha önce de aynı şeyi söylemişti.

Grace onun başka yere bakmasına izin vermedi. “Bizimle gelemezdin. Onun için geri dönemezdin. Anlat bana.”

“Hepiniz tehlikedeydiniz,” diyen Ewan’ın göğsü, suçluluk duygusuyla gerilmişti. “Ve bunun sebebi bendim. Nerede oldu-

ğunuz biliyordu.” Sözlerdeki nefret buz gibiydi, yaydığı soğukluk Grace’e kadar ulaşıyordu. “En azından bana öyle söyledi ve ben ona inandım. Eğer ayrılırsam seni bulacağını ve benim yapmadığım şeyi yapacağını söyledi.” Durdu. “Asla yapmayacağım şeyi.”

Birden kafasına dank etti. “Benim ölmemi istiyordu.”

“Evet.”

“Ve senin yapmanı istedi.”

“Son görevim buydu,” dedi. “Seni öldürmek.”

Vekil. “Birinin, gerçek vâris olmadığını keşfetme ihtimalini ortadan kaldırmak için,” dedi Grace.

“Sadece bu değil. Kimsem kalmadığından da emin olmak istiyordu.”

Bu sözler karşısında Grace’in yüreği hızla çarpmaya başladı. İçi şaşkınlık, öfke ve üzüntü doluydu, çünkü yaşadığı halde sonuç buydu. O, Devil and Whit kaçmıştı ama tehlikedeki Ewan’a ne olmuştu?

“Önce, sonra ve daima unvan,” dedi Ewan. “Önce, sonra ve daima bir vâris.”

Grace’in zihninde yıllar önceki o an canladı. Ewan elinde bıçakla üstüne geliyordu. Whit yerdeydi, kaburgaları kırılmıştı. Ve sonra Devil onun önüne geçerek bıçağı elinden almıştı.

Ewan insafli davranmıştı.

“Devil’in yüzü.”

“Yanlış hesapladım,” dedi, sözleri güçlkle duyuluyordu. “Niyetim bu kadar uzun bir yara açmak değildi. Beklediğimden farklı bir açıdan geldi.”

“Niyetler.” Göz göze geldiler. “Beklentiler.”

Ewan bakışlarını kaçırmadı. “Gerçek gibi görünmesini sağlamalıydım.”

”Babanın buna inanması için.”

Başını iki yana salladı. “Senin inanman için.”

Grace’in kafası karıştı. “Bunun ne önemi vardı ki?”

“Çünkü inanmazsan asla bensiz gitmeyeceğini biliyordum.” Uzun bir süre onu izledikten sonra ekledi. “İnanmasaydın, sürekli geri dönmeye çalışacağını biliyordum. Ve asla güvende olmayacaktın.”

Doğruydı. “Senin için savaşırdım, Ewan. Hepimiz yaptık.”

“Biliyorum. Senin her şeyini alırdı.” Durdu, uzanıp saçlarıyla oynamaya başladı. “Böylece, benim de her şeyimi alırdı. Sevdiğim birini cezalandırmasının nedeni ben olamazdım.”

Öfkesi sıcak, hırslı ve yıkıcıydı. Dük kılığındaki canavar, annesinin geleceğini çalmıştı. Ewan yüzünden. Sırada Grace’inki vardı.

“O yüzden kaldın.”

Başıyla onayladı. “Kaldım ve benden istediği hayatı yaşadım. Birkaç ayda bir seninle ilgili yeni bilgiler getiriyordu.”

Grace şaşırılmıştı. “Neden? Bizi öldürmek varken...”

“Çünkü ölürseniz, üstümdeki hâkimiyetini kaybederdi. Beni hizada tutmasının tek yolu senin güvenliğindi. Hayatta kalman onun isteğine ve benim davranışlarıma bağlıydı, bunu anlamam gerekiyordu.”

“Çünkü hepimizin bildiğini o da biliyordu. İyi biri olduğunu.” Bunu ne kadar sık söylemişlerdi. O, Devil ve Whit, karanlıkta, Garden’in nemli sokaklarında oturup onu kendilerine düşman eden şeyin ne olduğunu ne kadar çok merak etmişlerdi.

“Ben iyi biri değilim.”

Yine de öyleydi. Bir fedakârlık yaptığı hiç aklına gelmiyordu.

“O öldükten sonra benim için geldin.” Onu yok etmek için değil. Onu sevmek için.

“Ölür ölmez. Son nefesini verdiği anda onu lanetledim ve Londra’ya geldim. Yıllarca nerede olduğunu bildiğini söylemişti ama bana asla söylemedi ve ben, seni bulmak için şehrin altını üstüne getirdim. Oysa siz burada zaten güç kazanıyordunuz, Garden’ın bir parçası olmayan herkesten uzakta tutulmuştunuz. Bu yer hepinizi güvende tutmayı başarmıştı ve yıllar geçtikçe, seni ararken giderek daha da çıldırdım.

Ewan bir süre duraksadıktan sonra, “Ben iyi biri değilim,” diye tekrarladı. “Her şeyin boşuna olduğunu düşündüğümde... senin öldüğünü düşündüğümde... ben de canavara dönüştüm. Devil’in, Whit’in, buranın peşine düştüm. Her şeyi yerle bir etmek istiyordum. Seni güvende tutamadıkları için onları cezalandırmak istiyordum.”

Bu itirafla Grace’in göğsü sıkıştı.

“Babamla aynı kumaştan biçilmişim.”

“Hayır,” dedi Grace, sözcüğün üstüne basarak. “Bunu söyleme.”

“Maalesef doğru. Onun gibi, istediğim şey için yok etmeye hazırdım. Onun gibi ben de yalnızım. Ve onun gibi ben de bunu hak ediyorum.”

“Hayır.” Sesi yüksek ve öfkeliydi. “Sen onun gibi değilsin. Sen asla onun gibi değilsin ve öyle olduğunu düşündüğüm için pişmanım. Bizi manipüle ettiğine, hepimize ihanet ettiğine inandığım için pişmanım. Açgözlülüğe yenik düştüğüne inandığım için pişmanım. Çok daha güçlü bir duygu için değil, intikam için döndüğünü düşündüğüm için pişmanım.”

Ona baktı, sevdiği çocuğun düşmanı olduğuna inanarak hüsrana ve derin üzüntü içinde bir ömür tüketmişti.

Başka bir şey daha tüketmişti. “Maske yok,” diye fısıldadı.

Ewan’ın, onun elini kalbinin üstüne bastırduğu yerde durdu. “Maske yok.”

“Seni seviyorum,” dedi Grace.

Bu sözler uzun bir süre aralarında asılı kaldı ve adam hiç kıpırdamadı ama Grace’in eli eli kalbinin üstündeydi, onun gi-
derek daha güçlü ve daha hızlı çarptığını hissedebiliyordu. Çok
daha hızlı.

Kendi kalbi de ağzındaydı. “Ve bunu söylerken bir zamanlar
olduğun çocuktan değil, şimdi olduğun adamdan söz ediyorum.”

Ve sonra dünyadaki hiçbir şeye benzemeyen o mükemmel, o
harika tebessüm geldi.

Şu koca dünyada onun gülümsemesi gibi hiçbir şey yoktu.

Ewan, kadını kendine çekti. “Tekrar söyle.”

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı, bir zamanlar tuhaf gelen bu
sözcükler şimdi delicesine tanıdıktı.

“Sahi mi?” diye fısıldarken o güzel tebessüm şimdi gözlerin-
deydi. Ve Grace onu çok istiyordu, bu tebessümün onu ısıtmasını
ve adamın bir ömür boyu kur yapmasını istiyordu. Daha da uzun
süre. Ewan sözlerini tekrarlarlarken altında şaşkın bir kahkaha var-
dı. “Sahi mi?”

Grace gülmekten kendini alamadı, rahat ve alabildiğine öz-
gürdü. “Evet,” dedi. “Evet.”

Ewan oturmuş onu öpüyor, öpmeyi kesemiyordu. Kadını sır-
tüstü yatırdı ve Grace kendini ona teslim etti. *Onlara*. Yeni bir
başlangıca. Aralarında isimler, unvanlar ya da geçmiş olmadan
ikinci bir şansa.

Sonsuza dek mutluluğa.

Odasının dış kapısı çalındı.

Ewan’ın dudakları boynunun kıvrımındaydı, saçma sapan fı-
sıldıyor, zevkle kıkırdamasını sağlıyordu. “Gönder onları.”

“Önemli olabilir,” diye fısıldadı Grace.

“Muhtemelen Devil ve Whit, kardeşlerini zorla alıkoyup istifa ettiğim için suratıma yumruklarını indirmeye gelmişlerdir.”

“Pardon, bayım. Bu gece biri zorla alıkonmuş ve üstüne istifa edilmişse onu yapan benim.”

“Bak bu doğru işte.”

Dominion'dan bir haykırış yankılandı, aşağıda kutlama tüm hızıyla sürüyordu. Bu ses, bu kez özel odasının kapısından gelen başka bir vuruşla kesildi. Hareketsiz kaldı ve başını kaldırdı.

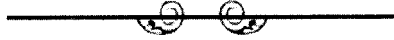
Bu artık bir vuruş değildi. Kapı yumruklanıyordu.

Grace hemen yataktan kalkarak giyinmeye başladı.

Ewan da onun arkasında pantolonunu çekiyordu.

“Dahlia!” Veronique'nin sesi kapıdaydı. “Bu bir baskın!”

Bölüm Yirmi Dört

“Aşağıda dehşet bir kargaşa var.”

Veronique, kapı açıldığı an konuşmaya başladı ve aceleyle giyinen Grace masasına yöneldi. Veronique’in yanında, görevi üyelerin güvenliğini sağlamak olan güvenlik görevlisi silahlı iki kadın vardı.

Grace geçerken onlara baktı. “Siz ikiniz aşağı inin. Karşı koymalı ve üyeleri dışarı çıkarmalıyız.” Kapının ötesinden bağırışmalar, çığlıklar ve muazzam bir gürültü duyuldu. “Hemen.”

“Korumaya ihtiyacın var.”

Grace bir yığın defter ve günlük toplarken ona bir bakış attı.

“Koruması var,” dedi Ewan kapının eşiğinden, Grace’i odanın diğer ucunda takip ederken varlığıyla ve anlaşılmaz ses tonuyla herkesi şaşırttı.

Grace başını iki yana salladı. “Kalamazsın.”

“Halt etmişsin,” dedi Ewan anında.

“Eğer kalırsan görülürsün. Keşfedilirsin.”

“Yani?”

Hayal kırıklığıyla tavana baktı. “Sen bir düksün, Ewan. Tek istedikleri gücünü sana karşı çevirebilmek.”

“Hayır,” dedi. “Ben bir düküm. Güç bende.”

Çok kibirliydi. Çok kibirli ve çok hatalıydı. Buradaki karanlık sokaklarda, bir dükün Mayfair’deki evinin yolunu bulabilmesi ne kadar kolaysa, nehre atılması da o kadar kolaydı. Grace, onun kendini mahveden bu unvana geri dönmesinden nefret ediyordu.

Fakat yine de burada onunla birlikte olması önemliydi.

Masanın yanına geri döndü. Ofisin zeminine boydan boya yayılmış halının ucuna bir tekme attı.

Daha fazla söylemesine gerek yoktu, Ewan ağır halıyı çekmek için hemen eğildi. Grace döşeme tahtalarını saydı ve ayağını birinin üstüne koydu, görünmeyen bir mandalı açarak gizli bir kapak ortaya çıkardı. Ewan şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Bunun yerine eğilerek kapağı açtı ve içindeki kâğıt yığınlarını ortaya çıkardı. Geri çekildi, Grace’in çömelip bir başka defter yığını içeri koyması için yer açtı.

“Muhasebe,” diye açıkladı, o sormadığı halde. “Üye listeleri.”

“Artık bizim tarafımızda mı?” diye sordu Veronique.

Grace soruyu duymazdan geldi ve kapağı kapatarak mandalı bir kez daha yerine yerleştirdi. Ewan bir elini ona doğru uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti.

Bu temas karşısında Veronique kaşlarını kaldırdı. “Garden’lı çocukların seni birkaç gün önce adam akıllı benzettiğini duydum, züppe. Yine de Dahlia’yı güvende tutacağını mı iddia ediyorsun?”

“Ediyorum.” Halıyı eski yerine geri koydu.

Veronique onda bir şey görmüş olmalıydı ki yanındaki kadınları serbest bıraktı. “Gidin. Zarar vermekten çekinmeyin.”

“İyi dövüşler,” dedi Grace, kadınlar gitmek için hazırlanırken. Masasına döndü, fularını alıp beline doladı.

Veronique onu seyrederken aşağıdaki durumla ilgili rapor verdi.

“Herkesi yukarı, çatıya gönderiyoruz. Dominion’dakileri de tünellere alıyoruz.”

“Ya davetsiz misafirler?”

“Bir düzine, belki de on beş kişiler. Güçlü adamlar. Sopalarına ve yumruklarına bakınca, bulaşmak istemeyeceğiniz türden bir çete gibi görünüyorlar.”

“İçeri nasıl girdiler?” diye sordu Ewan.

Veronique ona ters bir bakış attı. “Senin yaptığın gibi, züppe. Ön kapıdan, sanki bir davet almışlar gibi.”

Grace, “Kim bunlar? Polis mi?” diye sordu.

Kadın başını olumsuz anlamda salladı. “Kimse herhangi bir polisten söz etmedi.”

Ancak bu, organize olmadıkları anlamına gelmiyordu. Kraliyetten olmadıkları anlamına da gelmiyordu. Tek anlamı, kim-senin kanıt bırakmak istemediği türden bir kan için dışarıda olmalarıydı.

Ve Grace, dövüşmeden onu almalarına izin verirse lanetlenirdi. Başıyla işaret ederek kapıya yöneldi. “O halde, en iyisi oraya inmek.”

Veronique kolunun altındaki tabancayı kılıfından çıkardı ve Ewan’a baktı. “Bunun dövüşebileceğinden emin misin?”

Grace, sevdiği adamla bakıştı. Baştan aşağı kas ve gücü, gözleriyle çenesinde öfke vardı, doğrunun peşinde ateşin içinden geçmeye hazırmış gibi görünüyordu.

Onun peşinde.

“Dengini hiç görmedim.”

Kapıyı açtı ve üçlü, çılgınlara doğru yöneldi.

Ortadaki merdivenlerden aşağıya, yarım düzine kavganın çıktığı kulübün ana oval salonuna koştular.

Shelton 72'yi yok etmeye gelen adamları tanımak kolaydı: Leş gibi ve acımasızdılar. Ancak, eşit derecede acımasız ve savaşmaya hazır olan Veronique'nin güvenliği üstüne bahse girmedikleri belliydi.

Ne de piçlerin üstüne. Salonun karşısında, Devil ve Whit'in kaçakçılık operasyonunu yürüten Annika, Leydi Nora Madewell'i arkasına itti ve adamın uluma biçimi bir göstergeyse, sıkı bir yumruk atarak rakibinin burnunu kırdı.

"Bensiz olmaz, yapamazsın!" diye bağırان Leydi Nora, sera çiçekleriyle dolu ağır bir kristal vazoyu alıp adamın başında kırarak dizlerinin üstüne çöktürdü. Nora sırtarak aşkına baktı, güzel yüzündeki gurur çok açıldı. "Söylemem gerekirse fena değil."

"Fena değil," Annika yarım yamalak bir gülümsemeyle kabul etti. Muhtemelen bu, sabırlı Norveçliden alınabilecek en yüksek övgüydü. Kadınını kendine çekti. "Çok iyiydi."

Yakınlarda, Shelton Sokağı askerlerinden biri, ağır bir sopa taşıyan vahşinin tepesine sandalyeyi geçirerek onu yere sererken bir yandan da çığlıklar atan üyeleri kulüpten güvenli bir şekilde çıkaracak olan yeraltı tünellerine götürmek üzere arka odalara ve merdivenlere topluyordu.

"Cate için sağlam bir vuruştı," dedi Grace.

"Onları iyi eğitmişsin," dedi Ewan.

"Bunu diğer tarafta olduğumuzda söyle," dedi Grace.

"Bunun sorumlusu her kimse asla yanına kalmayacak," dedi Ewan kalabalığa bakarak. "Lordlar Kamarası'nın en güçlü bir düzine üyesi bu gece burada."

"Erkekler için burada değiller," diye yanıtladı Grace. "Üyelerin peşindeler, yani buradaki her kadının."

Yollarına çıkan her şeyi yok etmeye çalışan adamlardan kaçmak için çabalayan kalabalığa baktılar. Grace, sopalı bir yaratı-

ğın, keskin bir bıçakla bir yastığı kesip açmadan önce oval salonun köşesindeki vitraylı bir feneri parçalamasını izledi.

Salonun diğer tarafında da bir şezlongu devirmişlerdi.

Kahrolasılar onun kulübünün peşindeydiler.

Bir çift, kaçanların arasından sıyrılıp onlara doğru yöneldi. Nelson'ın alnında Grace'in hoşuna gitmeyen bir kesik vardı, kolunu koruyucu bir şekilde elinde kanlı bir mendil olan ve maskesinin yerini bir çift çatık kaş alan dul Granville Kontesi'nin beline dolamıştı. Kadının şakağına bir öpücük kondururken Grace'in bakışlarıyla karşılaştı. "Biz çatıya doğru gidiyoruz."

"Ve Mayfair'e doğru," dedi Leydi Granville anlamlı bir şekilde, gözlerinde endişe ve başka bir şey daha vardı.

Asla geri dönmeyeceklerdi. Grace aşkı gördüğünde onu tanırdı.

Geçmelerine izin vermek için kenara çekildi. "Kendinize iyi bakın."

Çift gitmişti, onları merdivenlerden yukarı ve geceye doğru takip eden bir ses kargaşası izliyordu.

Grace önlerindeki kargaşaya baktı. "Bizi korkutmak istemiyorlar," dedi. "Bizi bitirmek istiyorlar."

"Neden?" diye sordu Ewan.

"Çünkü," dedi Grace izleyerek. Leydi Marsham ve Pemberton Düşesi şaşkınlıkla yanlarından geçti, endişeyle etrafa bakıp öte-lerindeki düşmanı ararken gözlerindeki dehşeti gördü. "Geleceğin bizim elimizde olması hoşlarına gitmiyor."

O gece herkesi dışarı çıkarsalar bile, bu yeterli olmayacaktı. Baskın, gerekeni yapmış, üyeleri korkutmuştu. Onları panik halinde Mayfair salonlarına ve Park Lane çaylarına geri göndermişti. Bond Sokağı'ndaki dedikodulara geri dönecek ve Serpentine boyunca yürüyüş yapacaklardı. İkinci cinsiyet olarak keyif aldıkları güvenliğe geri döneceklerdi.

Ve Shelton 72, onları yere seren adamlar tarafından bir örnek olacaktı.

Önce cesedini çiğnemeleri gerekiyordu.

Grace'in boğazında ateş gibi bir öfke alevlendi, hâlâ kalabalığın üzerinde yüksekte duran ve evin içini en iyi gören trapezciyle göz göze geldi.

Grace çenesini kadına doğru kaldırdı. "Nerede?"

Neyse ki kadın onu yanlış anlamadı. Akşamın erken saatlerinde Fortuna'nın bulunduğu ön odayı işaret etti. Ewan'la çılgınca ve özgürce dans ettikleri yerin anısı, sarayında, arkalarında yıkım bırakan bu adamlarla sonsuza kadar lekelenecekti.

Öfke galeyana dönüştü.

Ön odadan bir çığlık daha geldiğinde Grace çoktan hareket etmiş, kalabalığın içinden geçerken belindeki fuları çekerek hızlı ve hesaplı bir şekilde uçlarını yumruklarının etrafına doluyordu.

Ewan'ın arkasından ismini kükrediğini duydu ama dönüp bakmadı. Burası onun yeri. Onun dünyası. Bunlar onun halkıydı. Ve her ne pahasına olursa olsun onları koruyacaktı.

Kadın bir an onunla birlikteydi ve sonra yok oldu, bir yöne kaçan, akıntıya karşı yüzen insan kalabalığının arasında –her zaman yaptığı gibi– kavgaya doğru koşarak kayboldu.

Karşı karşıya kaldığı tehlike her ne olursa olsun, Grace daima kurtarılacak ilk şeydi.

Onu takip ederken alev kırmızısı buklelerini gördüğü her bir bakış, akıl sağlığını koruyan tek şeydi. Çok hızlı hareket ediyordu, neredeyse anında kalabalığın içinde kaybolmuştu. İsmi haykırdı, hayal kırıklığı ve korkuyla kalabalığın içine daldı. Neyse ki insanlar durumun aciliyetini anlamış gibi ona yol açıyordu.

“Bu Deli Marwick!” diye bir ses geldi arkalardan, döndüğü aylardan beri üstesinden gelmek için çok uğraştığı geçmişinde kalan bu takma adın, şimdi gerçekten delirmişken geri döndüğünü duydu. O, çaresizce sevdiği kadına ulaşmaya çalışan vahşi bir hayvandı.

Endişeyle etrafına baktı. “On beş mi demiştin?”

“Aşağı yukarı.” Grace’in sağ kolu yanibaşındaydı. “Orta salon-da dört kişi, başka bir yerde on ya da daha fazlası yapar.”

“Peki senin adamların? Dövüşebilirler mi?” Grace ne tarafa gitmişti?

“Benim *kadınlarım* seni cebinden çıkarır, züppe.”

Akşamın erken saatlerinde sihirbazın, kemancıların ve akrobatın olduğu odadan çıkarken homurdandı. Yanındaki kadın dişlerinin arasından söverken kısaca durdu.

Oda yerle bir edilmişti. Perdeler yarılmış, mobilyalar parçalanmış, masa ve sandalyeler altüst olmuştu. Tablolar duvarlardan sökülüp kesilmişti.

Bu oyun değildi. Cezaydı.

Geleceğin bizim elimizde olması hoşlarına gitmiyor.

Odanın etrafında davetsiz misafirler kulüp çalışanlarıyla kavga ediyordu ve her şeyin merkezinde Grace vardı. Ewan seyrederken Grace yabancılerden birini fark etti ve onu gafil avlayıp orta bölgesine ağır bir tekme atarak yere indi. Son darbeyi vurmak için fularını kullandı, hızlı hareketlerle onu bilinçsizce yere düşürdü.

Adam yere inerken ellerini silkeledi ve arkasını döndü, kah-verengi gözleri onu izleyen Ewan’ı buldu. Onun kendi ortamındaki bu görüntüsü karşısında adamın göğsü gururla kabarmıştı.

Kraliçe.

Adam ona doğru giderken kaşları sessizce yukarı kalkarak sordu, Grace’e uzanmaktan kendini alamıyor, etrafındaki kavg-

ların arasından onu kollarına çekip öpüyor ve bu Boadicea'ya sahip çıkmak istiyordu.

İşi bittiğinde, kadın kollarında gevşemişti ve gözlerini açtığına da, "Seninle evleneceğim," dedi Ewan. Hızlı ve yoğun bir öpücük daha aldı. "Seninle evleneceğim, burayı güvende tutacağız ve bir daha asla yalnız savaşman gerekmeyecek. Birlikte savaşaacağız."

Grace'in gözleri fal taşı gibi açıldı ama daha bir şey söyleyemedi Ewan'ın görüş açısının dışında bir hareketlenme oldu. İkisi birden döndüler. Grace'i hedef alan saldırgan sopasını indirmek üzereydi.

Ewan çılgına döndü, kükreyerek darbeyi engelledi, güçlü eliyle sopayı yakaladı ve yumruğunu adamın yüzüne bir kez, sonra bir kez daha yapıştırdı. Üçüncü vuruşta, "Kimse ona dokunmaz," dedi. Ve dördüncüsünde, "Bu mekâna kimse dokunmaz." Adamı yakasından tutup kaldırdı. "Anlıyor musun?"

Başla verilen bir onaylama.

"Seni kim gönderdi?"

"Bilmiyorum. Bize burayı bir daha kullanılamaz hale getirmemiz söylendi."

Hayal kırıklığıyla küplere bindi. "Kahrolası kiralık köpekler! Çıktığınız bataklığa geri dönün ve sizi kiralayan kişiye, buranın Marwick Dükü'nün koruması altında olduğunu söyleyin. Anlıyor musun?"

Grace omzunun dibinde kesik bir nefes aldı ama Ewan ona bakmadı, cevabı beklemekle meşguldü.

"E-evet."

"Güzel."

*Boadicea: Kral olan kocasının ölümünden sonra Roma İmparatorluğu tarafından elinde ne var ne yok alınan, meydanda kırbaçlatılıp iki kızına tecavüz edilen kraliçe. Sonrasında tarihin en büyük intikam yeminlerinden birini ederek dönemin süper gücü Roma İmparatorluğu'na kan kusturmuştur. (ç.n.)

Bir darbe daha indirmek için yumruğunu kaldırdı ama Grace bir dokunuşla ona engel olup saldırgana baktı. “Buradakiler Maggie O’Tiernen’in yerini basan aynı ekip mi?”

Kan içindeki adamın gözleri odanın içinde gezindi ve Ewan daha da sinirlendi. “Doğruyu söyle, ahbap,” dedi sesindeki Garden aksanıyla. “Yalanın sonuçları hiç hoşuna gitmeyecek.”

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Evet. Bizdik.”

“Ya Satchell’inki?”

Ewan, Grace’e baktı. Ne biliyordu?

“Evet.”

“Adın ne?”

Adam tereddüt etti ve Ewan onu oyuncak bir bebek gibi salladı. “Mikey.”

“Gördüğüm bir yüzü asla unutmam, Mikey. Garden’dan uzak durun. Yollarımız tekrar kesişirse bu hiç hoşuna gitmez.”

Adam gözlerinde korku ve minnettarlıkla başını salladı.

Grace, Shelton 72 savaşçıların, işlerine burnunu sokanların işini bitirdiği salonun kalan kısmını işaret etti. “Adamlarını al ve mekânımdan defol.”

Adam –kiralık bir saldırganın keskin duyusuyla– yenildiğini bilerek anında itaat etti. Grace onların gidişini izledi. Hırpalandıklarını söylemek hafif kalırdı, berbat görünüyorlardı.

Ardından Ewan’a döndü. “Bana evlenme teklif ettin.”

“Yaptım,” diye kabullendi adam.

“Bana bir kavganın ortasında evlenme teklif ettin.”

Ewan’ın tebessümü mahcuptu. “Biz asla geleneksel olmadık.”

Kadın onun bu neşesine karşılık vermedi.

“Kavga sona erip galip çıktığımıza göre tekrar yapmalı mıyım?”

“Hayır,” dedi Grace anında.

Ewan başını yana eğdi. “Grace...” diye başladı.

“Dahlia,” diye düzeltti kadın.

“Ne?”

“Ben burada Grace değilim, Dahlia’yım.”

Aralarındaki hava ağırlaştı ve Ewan bundan hoşlanmadı. Kadının sözlerindeki çelik gibi sertlik göz önüne alındığında, görünüşte müjdeli bir haber yoktu. “Şu an düşünüyorum, benim için her zaman Grace olacaksın.”

“Evlene teklif ettiğin için mi?”

“Kesinlikle.”

“Çünkü beni düşesin yapmak istiyorsun.”

“Evet.” Bunu sözcüklerle ifade edemeyecek kadar çok istiyordu. “Evet, Tanrım. Evet. Bunu yapabilirim, seni düşes yapabilir ve burayı yıkılmaz hale getirebilirim. Sana mücadelesini ettiğin her şeyi verebilirim. Burayı istiyorsan, senin için ben de istiyorum. İçinde güvende olmanı istiyorum. Çalışanlarının güvende olmasını istiyorum.”

“Onlar güvende. Biz güvendeyiz,” dedi.

“Şimdilik evet. Fakat sizi sonsuza kadar güvende tutabilirim. O haydutların Mayfair tarafından tutulduğunu mu düşünüyorsunuz? Eşlerinin kraliçe hakkında fikir edinmesinden korkan erkekler tarafından mı? Kadınların güce sahip olmasından korkan erkekler?”

“Aynen,” dedi.

“O zaman bunu düzeltmemeye izin ver. Evlen benimle. Ben bir dükküm. Yapacağımızı söylediğimiz şey buydu.” Kadına uzandı. Ancak Grace ona doğru gitmek yerine ondan uzaklaştı. “Dükahlığın gücünü, kazanmak için kullanacağımızı söylemiştik. İşte böyle başlıyor, benimle evlendiğinde... Ve bu yer dokunulmaz hale geliyor.”

Bu, geleceklerinin başlangıcıydı. Hayatlarının bir sonraki kısmı. Sonsuza dek mutlu. Fakat bir terslik vardı.

“Bugün, burada yaşananları senin gücün bile durduramaz, düğ.” Ewan, onun haftalardır yanında kullanmadığı bu unvan-
dan ürkmemek için direndi. “Bu tehdit yukarıdan değil aşağıdan
yok edildi. Benim tarafımda durduruldu, senin değil.”

“Neden bizim tarafımızdan durdurulmasın? Birlikte?”

Bir duraksama oldu ve Grace hiç kıpırdamadı. “Birlikte.”

“Evet,” dedi Ewan. Onun ne düşündüğünü anlamak için bütün
servetini verebilirdi. “Birlikte.”

Grace onu uzun bir süre izledi, gözlerinde bir şey vardı. Üs-
tünden uzun zaman, yirmi yıl geçen bir geceden tanıdığı bir şey...

Hayal kırıklığı.

Sonunda kadın usulca cevap verdi. “Bunları sen planladın.”

İşin komik tarafı şuydu, Grace’in aklına ne zaman evlilik fikri
düşecek olsa, onunla olurdu.

Bir ömür önce sevdiği, düğ olmayı planlayan, muzaffer ve
güçlü bir şekilde Londra’ya dönme ve geldiği dünyayı değiştirme
planları yapan o çocukla bir evlilik...

Onun düşes olması ve kendi yanında dünyayı değiştirmesi
için de planlar yapmıştı.

Fakat Grace artık on iki, on üç, on dört yaşındaki o çocuk de-
ğildi. Artık soğukta titreyerek Ewan’ın ona geri döndüğünü hayal
eden on beş yaşındaki kız değildi.

O, dünyayı ve kendini unvan ya da imtiyaz olmadan kurtaran
yetişkin bir kadındı. Sıfırdan güç inşa etmişti. Yoktan bir impa-
ratorluk. Tehdit altına girdiğinde savaşmıştı. Ve zafer kazanmıştı.

Bunu göremiyor muydu?

Ve şimdi... Ewan bir armağanmış gibi unvan teklif ediyordu. Sanki etrafındaki bütün dünyayı altüst eden şey değilmiş gibi. Ve sonra o sözcük. *Birlikte*.

Akşamın erken saatlerinde, Grace ve Ewan'ı görmekten çok mutlu olan Trevescan Düşesi'nin kullandığı sözcük. *Birlikte*.

Grace ona baktı. "Onu bana sen gönderdin. Trevescan Düşesi. O gece. Geri döndüğünü bana söylemesi için."

Ewan bakışını kaçırdı.

"Yaptın. Onu sen gönderdin. Seninle ilgili sohbeti o mu kurguladı? Bir maskeli balo düzenlediğine ve bir eş aradığına dair?"

Bu sözler adamın dikkatini çekti. "Bir eş aramıyordum. Onu zaten bulmuştum."

Grace kalp atışlarının hızlanmasını ve onun bakışlarında parıltıya dönüşen gerçekleri göz ardı etti. "Tek yapman gereken beni değiştirmeye ikna etmektir."

"Değişmişim," dedi.

"Bunun doğru olduğunu düşündüm," diye yanıtladı Grace.

"Doğru!"

"Hayır. Düşesin olmak istemiyorum. Senin dünyanın –bizi mahveden dünyanın– suç ortağı olmak gibi bir arzum yok. Annelerimizi mahveden. Kardeşlerimi mahveden. Her gün Garden'i tehdit eden ve bu gece, Tanrı korusun kendi zevklerine sahip çıkmaya kalkan kadınlar için gelen dünyanın. Kendi tatminlerine. Kendi sevinçlerine..." Bu sözlerden nefret ederek durdu. Devamından da nefret ediyordu. "Ve tüm bunlar bir yana, seni nasıl mahvettiğinden söz etmeye bile gerek yok."

Konuşmayı sürdürdükçe öfkesi kızışıyordu, "Bir unvanın bizi bu durumdan kurtarabileceğini mi düşünüyorsun?" Etraflarındaki yıkımı göstermek için kollarını genişçe açtı. "Yapamaz," dedi. "Marwick Dükalığı'nın şimdiye kadar yaptığı tek şey bizi tehdit etmek oldu."

Ewan parmaklarını saçlarının arasına soktu ve ona döndü. Grace onun öfke sınırına geldiğini görebiliyordu. “Beni nasıl mahvettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Yirmi yıldır o kahrolası unvan yüzünden pişmanlık duymadığımı mı sanıyorsun? *Nefret ediyorum*. Ne zaman biri onu gündeme getirse, bundan daha çok nefret ediyorum. Bu gece –beni bundan arındırırken– sen ve bu mekân bana şimdiye kadar aldığım en muhteşem armağanı verdiniz: Kahrolası dükalık olmadan hayatın tadı.”

Ewan ağzına geleni söylerken kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. “Her gün yaptığımız anlaşmayı hatırlamadığımı mı sanıyorsun? Vâris yok. Gelecek yok. O ismi taşıyan hiçbir şey yok.” Durdu, çılgın gibi bakıyordu. “Sana her baktığımda o anlaşmayı hatırlamadığımı mı sanıyorsun? Kahrolası bir dük olmasaydım, seninle geçireceğim bir hayatın nasıl olabileceğini düşündüğümde? Sana anlatayım mı? O hayat nasıl olurdu? Neye sahip olabildik?”

Kalbi göğsüne sıkışan Grace başını iki yana salladı. “Hayır.”

Fakat adam çoktan başlamıştı. “Burada, Garden’da, güneşli günler geçirmeyi hayal etmediğimi mi sanıyorsun? Rıhtımda balık tutarak? Sana döndüğümde, inşa ettiğin bu muhteşem yerde bütün gece yanında uyuduğum ve sabah seni öperek uyandırdığım bir hayat için yanıp tutuşmadığımı mı sanıyorsun? Fanteziyle uğraşıyorsun. Benimkinin nasıl olduğunu bilmek ister misin?”

“Hayır.”

Evet.

“Hayır.”

Ewan ona uzandı, yüzünü yakaladı ve ona doğru eğildi. “Benim fantezim bu. Sen ve ben, burada. Alev saçlı bir sürü bebekle.” Grace gözlerini kapadı. “Kardeşlerim. Onların çocukları. *Bir aile.*”

Sonuncusu fısıltı olarak çıkmıştı.

“Tanrım! Nasıl aile hasreti çektiğimi anlatamam... Kendi inşa ettiğimiz evimizde... Senin ve benim... Yeni bir şeyin başlangıcı.”

Bu sözlerin, içlerindeki özlemin ve kendi göğsünde başlattıkları ikiz acının etkisiyle gözünden tombul bir damla yuvarlandı. Ewan onu yakalamak için oradaydı, başparmağıyla geniş bir yay çizerek yanağının üzerindeki gözyaşlarını savuşturdu. “Fakat buna sahip olamam. O lanet unvan yüzünden.”

Onlarca yıllık öfkesini kustukça, Grace’in kalbi daha hızlı çarpıyordu.

“Ancak yıllar içinde tutunduğum tek şey şuydu: Bir gün, o unvanı kendi istediğimiz gibi kullanacaktım. Ve işte o şans. Bu gece, o iğrenç, çalınmış unvanı alıyorum ve burayı kurtarmak için sahip çıkıyorum. Senin için. Bu gece, sana istediğin o kavgayı sunuyorum.”

Kadın kaskatı kesildi, söyleyeceklerinden korktu.

“Seni seviyorum.”

Çıplak yumrukla dövüştüğü yıllarda, Grace sayısız beklenmedik darbe almıştı ama hiçbirini bunun gibi bir şey değildi. Sanki ciğerlerindeki bütün havayı çekip almıştı.

Ve susmuyordu.

“Evet, seni bir ömür önce, gördüğüm ilk anda sevmiştim ama sana şimdi olan sevgime kıyasla o duygular öyle solgun kalıyor ki... Mükemmelsin; güçlü, cesur, atılgan ve zekisin. Sana yakın olmak için acı çekiyorum ama yakın olduğumda durum daha da kötüleşiyor, çünkü sana sahip olamıyorum. Çünkü sana her uzandığımda parmaklarımın arasından kayıp gidiyorsun... kahrolası bir fantezi gibi.”

Grace yutkundu, Ewan konuşurken boğazındaki yumru gide-rek büyüyordu. Çünkü her sözcük kendi duygularının bir yankısı, bastırılması imkânsız kendi umutsuz arzularıydı.

“Evet, seni baloya getirmesini düşesten ben istedim. O balo salonunun kenarında durdum, aklım başımdan gitmişti ve bir

tür çılgınca umutla gelmeni bekliyordum. Ve geldin, sen gelmeden önce hissettiğim şeyin umut olmadığını, korku olduğunu anladım. Oysa geldiğinde artık umut *sendin*.”

Genç kadının yanağından aşağı bir damla gözyaşı daha süzülürken Ewan yine anında ona uzandı, başparmağıyla kenara itti. “Her şeyi tekrar yaparım. Seni aramaktan asla vazgeçmeyeceğim, Grace. Sen benim başlangıcım ve sonumsun. Benim diğer yarım. Her zaman öyleydin.”

Usulca tekrarladı. “İşte benim kavgam. Evlen benimle.”

Grace başını iki yana salladı, hüznün içinden akıp gidiyor, gözyaşları sıcak ve istemsiz geliyordu. “Bana anlattığın şu hikâye... Cyrene ve Apollo. Apollo, onunla gitmesini istemişti. Tanrılarla yaşamak için... Fakat kadın bir krallığı yönetmek istiyordu. Sonunda ne oldu?”

Ewan tereddüt etti.

“Söyle bana,” dedi Grace, cevabı zaten biliyordu.

“Onu Libya Kraliçesi yaptı. Arazi bereketli, güzel ve zengindi, bir savaşçı kraliçe tarafından yönetiliyordu.”

Yanağından aşağıya doğru bir damla gözyaşı düştü. “Peki ya Apollo? Kadının yanında mı hüküm sürdü?”

Ewan ona bakmadı. “Grace.”

“Hayır. Apollo ne yaptı?”

Sonunda güzel kehribar gözlerini ona çevirdi ve Grace içlerindeki hüznü gördü. “Onu terk etti.”

Grace başıyla onayladı. “Çünkü o, bir tanrıyla evlenerek iktidarcılık oynadığı huzurlu bir hayat istemiyordu. Kendi krallığını istiyordu. Kendi aşkı. Kendi hayatı. Hepsini. Birlikte. Eşit. Ya da hiçbirini.”

“Buna değdi mi?” diye sordu Ewan. “Mecbur olmadığı halde yalnız bir hayat sürmeye?”

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Grace. “Fakat diğer seçenek yeterli değildi.”

Ewan başıyla onayladı. “Ya ben? Beni istemek konusunda ne diyorsun?”

Bu soru acıtiyordu, boğazındaki yumru cevabın gerçekliğiyle doluydu. “Seni bütün varlığım ile istiyorum,” diye itiraf etti. “Seni her şeyim ile istiyorum.”

Bunun üstüne Ewan ona uzandı, parmakları yanağında ve saçında kayarken dokunuşu onları biraz daha yakınlaştırdı. Grace aralarının her zaman böyle olacağını düşündü, daima onun için gelirdi. Daima onun girdabına kapılırdı.

Ewan'ın ona verdiği öpücük harika ve derindi, sancılı bir özelemler ve birbirlerinden ayrı kaldıkları yılların boşa giden sevgisiyle doluydu. Eğer bir saat önce ya da bir gün önce olsaydı Grace bundan zevk alır, geleceğin bir armağanı olarak kabullenirdi. Ve umudun.

Fakat o anda, bu gelecek değildi.

Bu sondu.

Ewan öpücüğe ara verip başını kaldırdığında ve o güzel kehribar gözlerini açarak onun derinliklerine baktığında gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. “Böylece babam kazandı.”

Bu sözler kadının nefesini kesti ve ne olacağını bildiği halde içine büyük bir korku yayıldı. Korku, aşk ve inkâr edemeyeceği kadar keskin bir arzu... Korkudan dehşete düşse de, istediğine yemin ettiği şeyi ona vereceğini bildiği halde.

Onu kaybetmekten ölesiye korkuyordu.

Bu yeterli olabilir miydi?

“Seni istiyorum,” dedi Ewan. Grace onun üslubundaki kadeherine boyun eğmişlikten nefret etti. “Seni istiyorum ve seni seviyorum. Üstelik bu ilk aşk değil. Nihai. Eğer bunu göremiyorsan, bunu kabul edecek, bundan zevk alacak ve yanında olmama izin

verecek cesaretin yoksa o zaman bu yeterli değildir.” Başını iki yana salladı. “Buna inanmandan önce kaç testten geçmem gerekiyor? Güvenmenden önce? Bana güvenmenden önce?”

“İsterim.” Doğruydı, bu adamdan daha çok istediği hiçbir şey yoktu. Sonsuza kadar.

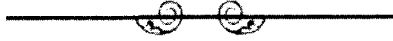
Aralarında hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir sessizlik oldu ve Grace onun yüzünde duyguların başkaldırışını gördü. Hüsran. Keder. Kırgınlık. Ve nihayet, boyun eğme. “İstemek yeterli değil,” dedi Ewan. “İkimiz için de.”

Sözcükler aralarında asılı kaldı. Çok sert bir darbeydi. Ewan bu kez insafı davranmamış, yumruğunu sakınmamıştı.

Sonra gitti. Grace onun bir daha geri dönmeyeceğini tartışmasız biliyordu.

Covent Garden’ın kraliçesi Grace Condry, yıkılan kulübünde durdu ve yirmi yıldır ilk kez gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Bölüm Yirmi Beş

E rtesi sabah, serin bir sonbahar günü, güneşin parlak ışığı Londra'nın çatılarını kaplarken kardeşleri onu çatıda buldu. “Aramızda kalsın ama kaç evimiz var? Beş?” Devil, kolunu bir dizinin üzerine koyarak bir baca bloğunun üzerinde oturmuş Mayfair’e doğru bakan Grace’in yanına geldi. Paltosunun yakasını kaldırdı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ne dersin, buluşmak için daha sıcak bir yer bulamaz mıydık?”

Grace ona bakmadı. “Biz hep çatıyı tercih ettik. Eskiden ne derdin? Çamurdan olabildiğimiz kadar uzak?”

“Hmm,” diye yanıtladı Devil, topuklarının üzerinde sallanıyordu. “Fakat Whit, Berkeley Meydanı’nın güney ucunun sahibi, o yüzden şimdiki halimize bak.”

Kimse gülmedi.

Bunun yerine Whit görüş alanına girdi, çatının kenarını belirleyen alçak duvara yaslanıp bir ayak bileğini diğerinin üzerine geçirdi, ellerini ceplerinin dibine doğru sokarak rüzgâra karşı kamburunu çıkardı.

“Kulüp felaket durumda.”

Öyleydi. Kırık camlar, yırtık perdeler, paramparça mobilyalar, bir tanesi bile sağlam kalmayan pencereler. Bir yerde, biri şamdanı devirmiş ve halıda bir delik açılmıştı. Neyse ki bu, kulübün ana katındaki her bir şişe alkol parçalanmadan ve tükenmeden önce olmuştu, aksi takdirde üstüne çıkacakları bir çatı olmayacaktı.

Grace başıyla onayladı. “Sen sadece içeriden bahsediyorsun. Bir daha herhangi bir üye görürsek kendimi şanslı sayacağım.”

“Yok,” dedi Devil. “Uzak duramazlar. Onlara bir sirk sözü verdin ve getirmedin mi?”

“Yıktilar,” dedi. “Herkesi eve gönderdim.” Onlarla yüzleşmek istememişti.

“Pekâlâ, içerde bir düzine insan temizlikle uğraşüyor, bu yüzden senin en büyük sorununun isyan olduğunu söyleyebilirim,” dedi Devil. “Zeva ve Veronique gerçek askerler gibi emirler yağıdırıyorlar. Belki de yeni duvar kaplamaları sipariş ederken onlar için de üniforma düşünmelisin.”

Grace sinirlendi. “Onlara eve gitmelerini söyledim.”

“Tamir edilebilir,” dedi Whit, onu duymazdan gelerek. “Zenginsin ve ihtiyacın olan her tür ipek dokumacısına, mobilya üreticisine ve viski damıtıcısına ulaşma şansımız var. Tabii hâlâ kulüpten bahsediyorsak.”

Devil düşünceli bir şekilde bastonunu çatıya vurdu. “Geri kalan da doğru bir şekilde onarılabilir. Bunu bilen biri varsa, o da biziz.”

Grace ona baktı. “Geri kalan?”

Grace’in omuzlarının üstünden Whit’le bakiştılar. “Bilmez gibi davranıyor.”

Whit homurdandı. “Onun hakkında konuşmaktan hiç hoşlanmadı.”

Ewan.

“Yine kalbini kırdığını duyduk, Gracie.”

Devil’in, Felicity ya da Helena dışında, herhangi birine bu kadar yumuşak ve nazık, her şeyden daha nazık, söylediği bu sözler onu yaralıyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı.

“Artık onu öldürebilir miyiz?” diye homurdandı Whit.

“Beni seviyor,” dedi.

“Seni her zaman sevdi,” dedi Devil. “Bu üzücü bir şey gibi görünmüyor. Aslında tam tersi.”

“Benimle evlenmek istiyor,” dedi çatılara. “Marwick Düşesi olabilirim.”

Kardeşleri uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra Whit homurdanarak anladığını ifade etti.

“Demek sorun burada yatıyor,” dedi Devil.

Uzun bir sessizlikten sonra Whit, “Ona ne söyledin?” diye sordu.

Grace dikkatini kardeşlerine çevirdi, birinden diğerine bakarken ihanet gibi bir şeyle karışık öfke alevlendi. “Ne dediğimi sanıyorsun?”

“Aha. Demek o senin kalbini kırmadı,” diye durumu açığa kavuşturdu Whit. “Sen onunkini kırdın.”

“Seni kim kalpler konusunda bu kadar uzman yaptı?” diye terslendi Grace. “Ayrıca onu öldürmek istediğini sanıyordum.”

Whit’in kaşları kalktı. “Sakin ol, Gracie.”

Devil, “Onu öldürmek *istemiyoruz*,” dedi. “Ama pes etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz.”

“Doğrusu, piç kurusu için sempati duymak gibi bir derdim yok,” dedi Whit.

“Bu durumda ne yapacak?” Bunu soran Devil’di.

Whit başını olumsuz anlamda salladı. “Ewan’ın ne yapacağını asla önceden kestiremedik.”

Uzun bir sessizlikten sonra Devil bastonunu tıklattı. Bir kez. İki kez.

“Grace hariç.”

Kalbindeki gerçeklikle örtüştüğü için bu sözlerdeki doğruluk payı Grace’in hoşuna gitmedi. O –tıpkı Grace gibi değişen yeni Ewan– uzaklaşıp gitmişti ve bu acımasız anı hâlâ gözünün önünde idi.

Sonsuza kadar.

Onun ne yapacağını biliyordu. Bitmişti. “Gidecek,” dedi, göğsündeki ağrı neredeyse dayanılmaz bir hal almıştı. “Gidecek ve asla geri dönmeyecek.”

İşin komik yanı, sonunda Grace’in ona istediğini söylediği şeyi yapmıştı.

Ve şimdi tek istediği, geri dönüp kalmasıydı.

“Çoktan gitti,” dedi Devil.

Bu sözler tokat gibi çarptı. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü döndüğünden beri onu izletiyoruz.”

Grace ona bir bakış attı. “Neden?”

“Her şeyden önce,” döndü ve çatının yüksek çıkıntısına oturdu, “geçmişte her ortaya çıktığında... Ne süreyle?” Zaman çerçevesini oturtmak için White baktı.

“Sonsuza kadar.” Whit omuz silkti.

“Doğru. *Sonsuza kadar* ortaya çıktığında, bizden birini öldürmeye çalıştı.” Durdu ve ekledi. “Öldürmeye çalıştığı ilk kişinin sen olduğuna dikkatini çekerim. Fakat buradayız. Hayat tuhaf, gizemli bir şey...”

“Beni öldürmeye çalışmadı,” dedi Grace.

Çatıda her şey durdu. Soğuk sonbahar rüzgârı bile sözcüklerin içeri sızmasına izin vermek için durmuş gibiydi.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Devil.

“Çünkü bana kendi söyledi,” dedi. “Ölmemi isteyen eski düktü.”

“Çünkü sen, onun ne yaptığının kanıtıydın.”

Grace başıyla onayladı.

Whit, “Sadece bu değil,” dedi. “Ölmeni istedi, çünkü Ewan’ın sana sahip olma ümidi olsaydı, hiçbir zaman Ewan’ı tam olarak ele geçiremeyecekti.”

Whit her zaman kimsenin göremediğini görürdü.

“Evet,” dedi, “ama beni asla incitmezdi.”

“Gerçi hepimiz gördük,” diye karşılık verdi Whit. “Hepimiz senin üstüne yürüdüğünü gördük.”

“Hayır.” Bu sefer araya giren Devil’di. “Onun üstüne yürümedi. Benim üstüme yürüdü. Önceden neden gözlerimin içine baktığını hep merak etmişimdir. Bunun dövüşmek istediği için olduğunu sanıyordum.”

“Öyle,” dedi Grace. “Seninle dövüşerek bize kaçmamız için zaman sağlamaya çalışıyordu.”

Aralarına sessizlik çöktü ve hepsi, aslında hiçbir şeyin düşündükleri şekilde gerçekleşmediği o kader gecesinin anısında kayboldu.

“Tanrım!” Whit ilk konuşan oldu. “Kendini Marwick’e teslim etti. Bizi güvende tutmak için...”

“İhtiyar nereye gittiğimizi biliyor olmalıydı,” dedi Devil.

Nerede olduğunuzu biliyordu ama bana asla söylemedi, demişti Ewan.

Grace başıyla onayladı. “Gençtik ve korkuyorduk, şüphesiz yol boyunca bir düzine işaret bırakmıştık. Fakat bizim peşimizden hiç gelmedi.”

“Bu, onu tehdit etmediği anlamına gelmez,” dedi Devil, manipülasyonu anında anlayarak. Kötü babalarının yapmak isteyeceği şeyi nasıl görmemişlerdi?

“Tanrı biliyor, daha önce de diğerlerini hizaya sokmak için her birimizin güvenliğimizi kullanmıştı.”

“Ve en önemlisi benim güvenliğim,” dedi Grace.

“Hmm.” Whit kabul etti. “Ve Grace’e karşı tehditlere Ewan kadar duyarlı kimse yoktu.”

Devil’in bastonu eşit, dalgın bir tempoyla çatıya vuruyordu. “Kahretsin,” diye fısıldadı sonunda, sesinde hayranlık vardı. “Senden vazgeçti. Bizim korumamızda olduğunu düşündü. Ölmene izin verdiğimizizi düşündüğünde Londra’nın yarısını havaya uçurmaya kalkmasına şaşmamalı.”

“Her şeyden vazgeçti,” dedi Grace, hem onlara hem kendine. Yeni bulduğu kardeşlerinden.

Grace’den.

Seni bir ömür önce, gördüğüm ilk anda sevmiştim ama sana şimdi olan sevgime kıyasla o duygular öyle solgun kalıyor ki.

“Bize birbirimizi verdi,” dedi çatıları izleyerek.

Yirmi yıl boyunca, çatıların doğru yer olduğuna inanarak bu şehri başından sonuna kadar gezmişti.

Whit, “Onca yıl, unvanı bize tercih ettiğini düşündük,” dedi. “Aslında unvanı bize değil, *bizim için* tercih etmiş. Bizim için kendini feda etmiş.”

“Bizim için değil,” dedi Devil. “Grace için.”

Haftalar önce onlara gelmiş, kendini affettirmek istediğini söylemişti. Gerçekte, Ewan yirmi yıldır kefareti ödüyordu.

“Gittiğini söyledin.” Grace, gözlerinde yaşlarla Devil’a baktı. “Nereye gitti?”

“Kuzeydoğu.” Essex’e doğru.

Malikâneye geri dönüyordu. Onlardan çok şey çaldığı için hepsinin nefret ettiği yere. En çok Ewan’dan çaldığı yere. Bu cevap karşısında çılgılık atmamak için kendini zor tuttu. Bunun yerine, sırayla kardeşlerine bakarak ayağa kalktı. “Orada olmamalı.”

“O Marwick Dükü, başka nerede olmalı?” diye sordu Devil.

Başka herhangi bir yerde. “Unvandan nefret ediyor. Evden nefret ediyor. Onu mahvetti,” dedi. “Bizi olduğu kadar onu da mahvetti.”

Daha da fazla.

Onlara baktı. “Onu istemiyor.”

“Evi mi?”

“Hiçbirini,” diye açıkladı. “Fakat başka seçeneği yok, değil mi?”

Seni istiyorum, demişti. Seni istiyorum, seni seviyorum ve bu ilk aşk değil.

Onunla mutlu olabilirdi.

Birlikte mutlu olabilirlerdi.

İstedığı her şey gibi anında imkânsız görünmüştü.

“Beni istiyor,” dedi usulca.

“O zaman neden geri dönsün?” diye sordu Devil.

“Çünkü...” diye başladı, sonra cümlelerin sonundan nefret ederek durdu. Bitirmek istemiyordu. *Çünkü istediğini almaktan korkuyordu.*

Whit konuştu. “Çünkü gidecek başka yeri yok.”

Çünkü onu yine itmişti. Yine ondan kaçmıştı. Ve bu sefer Ewan hiçbirini hak etmemişti.

İçi pişmanlıkla doldu. Pişmanlıkla ve daha da güçlü bir şeyle. *İhtiyaç.*

Ona ihtiyacı vardı ve bunda utanılacak bir şey yoktu. Sadece vaat. Sadece umut.

Ayağa kalktı. “Orada olmamalı,” dedi bir kez daha. “Burada olmalı. Benimle.”

İlişkileri nasıl yürür bilmiyordu. Fakat yürüyebilirdi.

Terçihî onunla bir ömür ya da onsuz bir ömürse, başka seçenek yoktu. Düşünmeye bile değmezdi.

O, Covent Garden’ın kraliçesiydi ve imkânsız mümkün kılmak için bir ömür harcamıştı.

“Bir hata yaptım. Onun peşinden gitmeliyim.”

Devil’in bakışları onunkine çevrildi. “Sakın bunu söyleme.”

Söylemişti. “Onu seviyorum.”

“Siktir.”

“Onu seviyorum ve onu kurtarmalıyım.”

Whit homurdandı. “Galiba artık onu öldüremeyeceğiz.”

“Çok yazık.” Devil dramatik bir nefes aldı. “Gidip arabayı getireyim.”

Saatler sonra, geçmişîyle yüzleşmek isteyen Ewan, Burghsey Konutu’na girdi.

On yıl içinde kimse malikâneye girmemişti, çünkü Ewan dükalığı devraldıktan sonra personeli ana evden men etmişti. Her şey planladığı gibi gider ve Grace’i bulup onunla evlenmeye ikna ederse, ona acıdan başka bir şey getirmeyen bu duvarların içinde bir daha asla yaşamayacaktı.

Uzun zamandır unutulmuş bir mumu yakıp devasa evin koridorlarında toz kaplı, yıpranmış halılar boyunca ve on yıldır kul-

lanılmadan solmuş mobilyaların etrafında yürürken batan güneş batı pencerelerinden içeri süzülüyordu.

On yıllık toz ve bakımsızlığa karşın, ev yine de aynıydı: Muazzam giriş, zengin maun ve dükaliğin başlangıcından beri asılı olan duvar halılarıyla kaplı taş işçiliği; mumların ve tarihin tanıdık kokusu; Devil, Whit ve Grace gittikten sonra çökerek onu yavaş yavaş akıl sağlığından eden ağır sessizlik.

Orada, evin içinde öylece duran Ewan, leş gibi bir Covent Garden sokağında, yaralı bir yumruğun gücüyle geri püskürtülmüştü.

Merdivenlerden çıktı, mekânın haritası hafızasında ilk günkü gibiydi. Portre üzerine portre, kimlikleri çocukken zihnine kazınan dükler, markiler, kontlar ve lordlar serisi. Kusursuz Marwick soyunu oluşturan tüm saygıdeğer insanlar.

Ve sırada Ewan vardı.

Babası, Ewan'ın bunu asla istemediğini biliyordu.

Babası, Ewan'ın ona asla bu sözü vermeyeceğini de biliyordu. Dükaliğin vârisi olmayacaktı.

Ewan'dan sonra.

Asla gerçek bir vâris olmayan Ewan.

Birinci kata, ardından güneş ışığının alacakaranlıkta kaybolduğu ikinci kata tırmandı ve doğu kanadından batıya geçti.

Elindeki muma ihtiyacı yoktu. Evin haritası zihninde kazanmıştı ve dilerse zifiri karanlıkta bile gezebilirdi. Kapıları sayarak koridorda ilerledi, ilk ikisini geçti.

Üç. Dört.

Gıcırdayan tahtayı izle.

Beş.

Koridoru geç.

Altı. Yedi.

Sekiz. Parmakları, bir zamanlar ona ait olan kapının önünden geçti. Grace'in karanlıkta defalarca bulduğu kapı. Kapı kolu-nu deneme dürtüsüne direnerek elini ona bastırdı. Çömelme ve anahtar deliğinden bakma dürtüsüne.

Gerek yoktu. O odanın her santimini hatırlıyordu. Döşeme-nin her tahtasını. Penceredeki camların her kanadını. Tekrar ziyaret etmesine gerek yoktu. Geçmiş için değil, gelecek için bu-radaydı.

Koridordaki dokuzuncu kapının ardında üçüncü kata, düka-lığa ait odaların olduğu yere çıkan dar bir merdiven vardı. Bu odalar, ikinci kat odalarının en büyüğünün bile üç katı büyük-lüğündeydi.

Efendinin odaları.

Dükün.

Ewan derin bir nefes aldı, kolu çevirdi ve düşmanla yüzleş-mek için içeri girdi.

Cesedi soğur soğumaz ilk olarak babasının odaları kapatıl-mıştı. O zamandan beri onların içine girmemişti ve bu yere geri dönmeyi asla düşünmemişti. Nefret ettiği adamla dolu olmasın-dan çok korkuyordu.

Belki de daha önce dönmüş olsaydı, ona kumpas kuran, ma-nipüle eden ve onu defalarca tehdit eden adamın anısını çok yo-ğun hissedebilirdi. Ewan'ı, annesinin evinden alıp sevdiği, onları güvende tutmak istediği insanlara sırtını dönmeye zorlayarak mutluluk adına sahip olabileceği umudu çalan adam.

Ama her şey değişmişti.

Dışarıda karanlık çökmüştü ve Ewan odayı geçerken mumu kaldırdı. Büyük yatağı, hiç oturulmayan devasa berjer koltukları ve uzun boş şömineyi geçti. Sessizlik, çok uzun zamandır olduğu gibi uğursuz gelmiyordu.

Bunun yerine misafirperverdi, sanki bütün oda, *bütün ev* ve dükalık Ewan'ın dönmesini beklemiş gibiydi. Bunu yapması için.

Babasının portresinin, büyük bir yağlı boya resminin altında durdu. Tablo, bir şekilde malikânenin geri kalanının yaşadığı ihmalden ve yıpranmadan kaçınmış gibi görünüyordu, sanki babası sonsuza dek böyle hatırlanmasını sağlamak için ruhunu satmış gibiydi. Akıl almaz derecede yakışıklıydı ve kehribar rengi gözleri üç oğluna da geçmişti.

Ewan tabloya bakmaktan, içinde gördüğü benzerliklerden hiç hoşlanmamıştı. Gözler, sarı saçların dökülüşü, köşeli çene... Devil, Ewan'inkini kırmamış ve ona dengeli bir armağan vermemiş olsa tıpatıp aynı uzun düz burun...

Ewan, onlarca yıldır onu babasından ayıran tek şeyin burnunun kırılması olduğunu düşündü. Onu farklı kılan tek şey. Seçimleri bile atasıyla aynı değil miydi?

“Seni piç.” Bu sözcükler, on yıldır sese tanık olmayan odada silah sesi gibi patladı. “Bize böyle hitap etmeye bayılırdın. Bir silah gibi kullanırdın. Çünkü biz sana ait değildik ve bunun acısını çektiğimizi düşünürdün. Gerçeği asla bilmedin, seni aptal korkak...”

Üç erkek, erkek kardeşleri.

“Bu sözcüğün bizi birbirimize kenetleyeceğini asla bilemedin. Bizi senden daha güçlü yapacağını. Bizi senden daha iyi yapacağını...” Karanlığın ve yılların içinden babasına baktı. “Bunun senin çöküşün olacağını asla bilemedin.”

Bir an durup, “Fakat onun olacağını her zaman biliyordun, değil mi?” diye fısıldadı, sonunda kim için ve neden geldiğini hatırlayarak. “Benim için ne anlam taşıdığını bildiğinden ondan korktun ve bu, ben onu sevmenin ne olduğunu bile anlamadan *önceydi*. Onun yanında durmanın, geleceği görmenin ve bu geleceğin kasvetli olması gerekmediğini bilmeden önce. Geleceğin

güçlü, hoş ve umut dolu olabileceğini bilmeden önce. Ve sevgi dolu...”

Sessizliğin içinde nefes alarak durdu. Bunun, bu odada son duruşu olduğunu biliyordu. Bunun, bu adama vereceği son zaman olduğunu biliyordu. Bu yere. Asla ona ait olmayan isme.

Bu gece bu malikânedен ayrılıp Londra’ya döneceğini ve her zaman sevdiği yere, sevdiği kadına, uzun zaman önce verdiği sözleri tutacağını biliyordu.

Tüm bunları değiştireceğiz.

Birlikte.

Ewan mumu kaldırıp babasının gözlerine baktı. “Ondan korkmakta haklıydın ama asıl benden de korkmalıydın.”

Ve portreyi ateşe verdi.

Portre anında alev aldı. Çerçeve ve tuval mükemmel bir kavuşturmuş, çıra gibi yanıyordu. Ateş sanki önsezileri varmış ve ondan ne istendiğini biliyormuş gibi duvarda sürünerek odayı tüketirken Ewan oradan ayrılmak için döndü.

Odadan çıktı, her şeyi geride bırakıp Londra’ya dönmek için tek bir şansı olduğunu biliyordu. Ona dönüp yeni bir hayata başlamak için. Birlikte. Bu yerden ve hayaletinden uzakta. İlerledi ve çabuk, metodik bir şekilde, daha fazla portreyi tutuşturdu. Ateş sıvayı ve ahşap işçiliğini kovalıyor, merdivenlerden iniyor, Ewan’ın tahmin ettiğinden daha hızlı hareket ediyordu.

Essex’te yıllarca konuşulacak bir yangındı. Ve her an, her yeni alevle, Ewan kendini daha özgür hissediyordu.

Eve dönmek için özgür.

Ona dönmek için.

Yangın tatmin edecek kadar büyüdüğünde, enkaz haline getirilmeyi hak eden bu yerin sonunun gelmesini sağlayacak kadar

sıcak olduğunda, Ewan kapıya doğru ilerledi. Alevler hızla etrafını sarıyordu.

Güzel. Artık bitme zamanı gelmişti.

Geçmişte yaşayarak bir dakika daha harcamak istemiyordu.

Geleceği istiyordu.

Grace'i istiyordu.

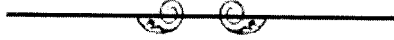
Alevler birinci kat tırabzanını yalayarak devasa giriş yoluna geçti. Açık bir kapıdan, limonluğu nasıl sardıklarını gördü. Öfke gibi hızlı. Özgürlük gibi sıcak.

Ewan elini kapı koluna koydu ve kapıyı açtı, serin hava içerideki kavurucu sıcaktan sonra bir soluklanma olmuştu. Dışarıya adım atamadan, yukarıdan uğursuz bir gıcırtı geldi. Başını kaldırdı, girişin üzerine doğru uzayan bir çıkıntının alevlerle yutulduğu birinci kata baktı.

Tereddüt bir hataydı.

Balkon korkunç bir kükremeyle duvardan ayrıldı ve bir şekilde, bu gürültünün arasında Ewan onun sesini duydu.

Bölüm Yirmi Altı

Grace ve kardeşleri, Burghsey Konutu'na doğru saatlerce sessizlik içinde yol aldılar. Faytonun içindeki hava, onları şekillendiren yere dönmenin anılarıyla ağırlaşmıştı. Devil'in intikamı, Whit'in öfkesi ve Grace'in gücü. Tekerlekler takırdayıp kilometreler saatlere yayılırken kendilerini geçmişte kaybetmişlerdi.

Devil yolculuğun üçüncü saatinde, giderek azalan ışıktaki sert bir küfür savurdu. "Tanrım. Bu kadar uzak olduğunu hatırlamıyorum."

"Londra'ya gitmemiz iki günümüzü almıştı," dedi Whit. O bitmez tükenmez yürüyüşteki kırık kaburgalarının anısıyla bir eli dalgınlıkla göğsüne gidip hafifçe ovuşturdu.

Otuz dakika sonra, Devil'in huzursuzluğu dayanılmaz bir hal almıştı, bastonuyla sürekli çizmesinin burnuna tıklıyordu. "Buraların bu kadar ıssız olduğunu hatırlamıyorum."

"Ben hatırlıyorum," dedi Grace usulca. Pencereden dışarı baktı, uzaklarda sarılar ve turuncuların ışıltısı arasında güneş batıyordu. "Siz gelmeden önce ne kadar ıssız olduğunu hatırlı-

yorum.” Geldiklerinde, sanki biri malikânedeki fenerleri yakmış gibi hissetmişti. “Neden orada olduğunuzu düşününce sanırım böyle bir şey söylememeliyim.”

“Orada olmamıza rağmen birbirimizi bulduk,” dedi Whit, sanki ilk defa kullanıyormuş gibi çıkan alçak ve gıcırdayan sesiyle. “Çıplak Yumruklu Piçler orada ortaya çıktı.” Azalan ışıktaki Grace’le göz göze geldi. “Grace, o kahrolası adam ve o kahrolası yerle ilgili değiştirmek istediğim binlerce şey var ama orada olmayı değiştirmezdim. Hiçbirimiz yapmazdık.”

Devil bastonunu tekrar vurdu.

“Gerçi Devil’ın baston kılıç seçimini memnuniyetle değiştirdim.”

Tıklama durdu. “Siktir git.”

Grace, onların çekişmelerini duymazdan gelerek pencereye döndü. Güneş ışığı artık neredeyse fark edilmiyordu ve karanlık, ne kadar ilerlediklerini anlamayı güçleştiriyordu. Evden ne kadar uzaktaydılar? Ne kadar zaman sonra onu görüp gerçeği söyleyebilecekti? *Onu sevdiğini. Onunla olmak istediğini.*

Ve gerisinin çaresine bakabileceklerini.

Onsuz yirmi yıl geçirmişti ve bu kadarı yeterdi.

Grace karanlığa baktı, Ewan’ı görmek için giderek sabırsızlanırken kıpır kıpır olan Devil ve Whit’in birbirlerine öylesine laf sokuşturmaları onu bir nebze rahatlatıyor, kendini düşüncelerin arasında kaybederek Londra’ya geri döndüğü andan beri birlikte oldukları her an zihninde canlanıyordu.

Kulüp. Evinin çatısı. Çamaşırcıların sokağı.

Garden’daki kavga.

Bahçesindeki öpücükler.

Taktıkları maskeler.

“Nasıl anladı?” dedi usulca.

Devil ona baktı. “Neyi nasıl anladı?”

“Ben olduğumu. O gece, karanlıkta ayıldığında. Ringde, kafasına bir çuval geçirilmişken. Maskeli baloda.”

Bu sefer cevap veren Whit’ti. “Seni her zaman tanır, Grace.”

Seni aramaktan asla vazgeçmeyeceğim, Grace.

Yine de onu uzaklaştırmıştı.

Sen benim başlangıcım ve sonumsun. Benim diğer yarım. Her zaman öyleydin.

Yirmi yıl içinde bunun doğru olmadığına kendini ikna etmişti. Ne olursa olsun, *özlemini çektiği şeyin fantezi olduğunu düşünmüştü. Bir hayal.*

Yarı yarıya haklıydı. Fanteziydi. Ancak fantezinin genellikle daha gerçek ve gerçeklikten daha güçlü olduğunu herkesten daha iyi bilmesi gerekirdi.

Bu gece bunu gerçeğe dönüştürüp son noktayı koymak istiyordu.

Keşke bu araba azıcık daha hızlı gidebilseydi.

Tekrar pencereden dışarı baktı, güneş hâlâ uzakta kıpkırmızı batıyordu. Birden bunun imkânsız olduğunu fark etti. Gün batımı için çok geç olduğunu.

Güneşe bakmıyordu.

Hayır.

“Hayır.” Ayağa kalktı ve ellerini pencereye koydu. “Ne yaptın sen?”

Gün batımı değildi.

Yangındı.

Burghsey Konutu alevler içindeydi.

Araba cehennemden yüz metre ötede, alevlere olabilecek en yakın yerde durdu. Sürücü oturduduğu yerden hızla inerken Grace çoktan kapıyı ardına kadar açmış ve dışarı uçmuştu.

Ne yapmıştı?

Neredeydi?

“Ne yapmış?”

“Her zaman çılgındı... ama bu...”

Atların yanından geçip gecenin içinde alev alev yanan malikâneye doğru koşarken Whit ve Devil da hemen yanındaydı.

Her şeyi yakıyordu. Onun için.

“Grace!” Arkasından Devil’in haykırışı geldi. “Hayır!”

Onu dinlemedi, kendini alevlere doğru attı.

Kocaman, çelik gibi bir kol etrafına dolandı ve Grace kıvranarak çığlık attı. Whit. “Çekil üstümden!” diye haykırdı, adam onu geri çekerken.

“Dur,” diye homurdandı Whit.

Hayal kırıklığı ve öfkeyle kardeşinin kavrayışına karşı mücadele etti, özgür olma ihtiyacıyla vahşice savaşıyordu. Ewan’a ulaşma ihtiyacıyla.

Geri döndü, yumruk yaptığı eli uçarak doğrudan burnunun üzerine indi ve adamın başı geri sekti. “Tanrım!” diye homurdanırken Grace ondan kaçtı.

“Grace! Dur!” diye bağırarak bu kez onu yakalayan Devil’di.

“Ona ulaşmalıyım!” diye bağırarak Grace, ona karşı da mücadele etti. “Senin de hakkından gelirim!”

Devil görüldüğünden daha güçlüydü. “Ben de hakkımı alırım,” dedi kulağına. “Senin için daha beterine katlanırım, Gracie. Hepimiz yaparız.”

Daha fazla hasar vermek için döndü ancak Devil da hazırды ve ağır ellerinden biriyle onun yumruğunu bloke etti. “Grace,” dedi tekrar, atalarından kalma babasının toprağında, hepsinin cehennemi yaşadığı yerde değilmiş gibi sakindi.

“Grace,” diye tekrarladı Whit, Devil’ın omzunun üstünden. Burnu kanıyor, ateşin kırmızı-altın parıltısı yüzündeki endişeyi netleştiriyordu.

İkisinin de yüzündeki endişeyi.

Onu sarsan bu endişe oldu. Gözlerindeki yumuşaklık. Bir grubun olan o gözler. Bir üçlü. Kalbi deli gibi çarpıyordu. “O içeride.”

“Bunu bilmiyorsun,” dedi Devil.

Grace ona baktı. Whit’e döndü panikle, “Biliyorum,” dedi. “Biliyorum. O içeride ve yalnız ve ona ulaşmam gerekiyor!”

Bu yerin onu ele geçirmesine izin verirse kendini hiçbir zaman affetmezdi.

Bütün bu yaşananlardan sonra.

“Lütfen,” diye fısıldadı.

“Yıllar önce bir söz verdik,” dedi Devil usulca. “Seni güvende tutacağımıza söz verdik. Kendini ateşe atmayacaksın.”

“Peki o bizim için kaç kez kendini ateşe attı?” diye haykırdı. “Burada kaç kez yaptı? O gece, bir ömür önce, bizi bu binadan kovdu... ve o zamandan beri ateşin içinde yaşadı.”

“Grace...”

Bir an sessizlik oldu ve sonra Whit bir armağan gibi homurdandı.

Grace bu sesi yakaladı. “Lütfen. Anlardım,” diye fısıldadı ona. “Ölmüş olsa anlardım.”

Adamın gözleri inançla parladı. Sadece hissettiği acıyı bilen birinden gelen bir bilgiyle. “Sana inanıyorum.”

Devil’in eli gevşedi.

Hata.

Grace çoktan koşmak için dönmüştü ancak şimdi daha akıllıydı. Kardeşinin arkasından savurduğu küfür karanlığı yırtarken alevler içindeki eve doğru ilerledi. Sevdieği adam için.

İşte ulaşmıştı. Büyük malikânenin kapısı açıldı ve o –daha önce gördüğu hiçbir düke benzemeyen, üstünde sadece bir gömlek varken arkasındaki ateşle çerçevenlenmiş– uzun, muhteşem ve diri haliyle oradaydı.

Hayattaydı.

Grace birden şaşkınlıkla durdu ve rahatlayarak hıçkırdı. Son konuşmaları zihninde yankılanıyordu. Adamın itirafı.

Hayır. İtiraf değil.

Buna savaş demişti.

Onun için son savaşı.

Sondan ikinci.

Çünkü kadın onu uzaklaştırdığında son bir seçim yapmıştı. Son bir yumruk atmıştı. Ve bu vuruş, tam yerini bulmuştu. Bura-ya gelmiş ve hepsinin nefret ettikleri bu yeri ateşe vermişti.

“Vay canına,” dedi Devil usulca. “Başardı.”

Bu çılgın, muhteşem adam geçmişi yakmıştı.

Gelecekleri adına.

Grace ona ulaşmak için sabırsızlıkla hareketlendiğinde, uğursuz bir çatırtı geceyi yırttı. Ewan sese doğru bakarken Grace ne olduğunu biliyordu.

Hayır!

Gecenin karanlığında bir çılklık atarak koştu, kardeşleri yanına geldiğinde yukarıdaki pencerelerden biri patlamış ve alevler Ewan’ı yutmıştı.

Hayır. Burası onu kazanamazdı.

O, Grace’e aitti.

Ardından sanki bunu dilemiş gibi alevler ayrıldı ve yine oradaydı, söz verdiği gibi, uzun, yakışıklı ve külle kaplı, arkasında cehennem gibi yanan evin ateşi içinde yürüyordu.

Doğrudan ona geldi.

Grace uçarak ona ulaştı ve kendini kollarına attı. Ewan onu yakaladı, yukarı kaldırdı, uzun uzun öptükten sonra gözlerine bakmak için geri çekildi. “Burada ne işin var?”

“Seni almaya geldim. Seni sevdiğimi söylemeye geldim. Sana benim olduğumu söylemeye geldim ve bir daha gitmene asla izin vermeyeceğim.”

Tekrar uzun ve ateşli bir öpüşmenin ardından, Ewan alnını onunkine yasladı, “Bunu kabul edeceğim,” dedi.

Bu sözler ve içinde barındırdığı vaatle Grace’in içini büyük bir zevk dalgası sardı. *Sonsuza kadar*. “Ne yaptın?”

“Yıllar önce yapmam gereken şeyi,” dedi. “Burayı en başında yok etmeliydim. Burada olduğumuz her gün bizi yok etmekle tehdit eden ve siz gittikten sonra her gün beni delirten bu yeri.” Onu tekrar öptüğünde, Grace acıyan dudaklarındaki pişmanlığın tadına vardı.

“Seni mahvetmedi,” dedi. “Seni çok daha güçlü yaptı.”

“Hayır. Beni *sen* güçlendirdin. Bizi özgür kılacak kadar güçlü. Geçmişi geride bırakıp yeni bir gelecek inşa edecek kadar güçlü. Seninle. Garden’da. Eğer beni istersen.”

Her zaman.

Onu her zaman isteyecekti.

“Vay canına, dük,” dedi Devil alaycı bir tonda, Whit’le birlikte yaklaştıkları sırada. “Bu, ihtiyarı gerçekten kızdırmıştır.”

Evin iç duvarları çökerken eskiden pencerelerin olduğu taş cephedeki boşluklardan alevler göndererek gecenin karanlığını aydınlattı. Ewan dönüp baktı, bu sırada Grace’i tutmaya devam ediyordu.

Kardeşine bakmadı. “Artık dük değil,” diye cevap verirken bile.

Birden anladılar ve hepsi ona döndü. Grace başını iki yana salladı. “Bunu kastetmiş olamazsın.”

“Yaparım. Geçen yılı araziyi restore ederek geçirdim. Serpilip geliyor. Majesteleri onun kazançlı dönüşümünden hiç şüphesiz memnun kalacak.”

Her şeyden vazgeçmişti. Onun için. Onlar için.

“Bana inanmıyor musun?” Dönüp yangına baktı.

“Kimse bu yangından sağ çıkamaz. Deli Marwick Dükü bile.”

Hepsi onun bakışlarını takip etti ve evin yanmasını izlerken bu sözlerin anlamını çözdüler.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, sonunda Whit konuştu. “Dük kesinlikle öldü. Kendi gözlerimle gördüm.”

Devil’ın beyaz dişleri ateşin parıltısında ışıldadı. “Evet, Burghsey Yangını’yla birlikte tarihe gömüldü. Ne kadar hazin...”

Ewan, Devil ve White bakarak onları dikkatle izledi. “Ve onunla birlikte, bizi rahatsız eden tüm hayaletler de tarihe gömüldü.”

Robert Matthew Carrick, Sumner Kontu, hiç var olmamış Marwick Dükü, bu şekilde öldü.

“Oradan çıktığın için şanslısın, ahbab,” diye ekledi Whit. “Yoksa Grace yanına gelip alevleri uzaklaştıracak ve seni cehennemden bizzat geri çekecekti.”

Ewan onu biraz daha kendine çekti. “O savaşı kazanacak kadar güçlü tek kişi var, o da sensin.”

Grace uzandı, parmaklarıyla adamın saçlarını karıştırdı. “Daha senin için planlarım var.”

Ewan’ın dudaklarında o tebessüm belirdi. Grace’i her zaman altüst etmeyi başaran tebessüm. “Benim de seninle ilgili birkaç planım var.”

“Anlat bana,” dedi. *Sırada ne vardı?*

“Yeni bir başlangıç. Yeni bir hayat. Sevdiğim kadınla birlikte olmak için gereken ne varsa.”

“Teklifin nedir?” diye sordu.

“Gündüz dürüst bir iş, gece fantezilerin.”

Bu sözlerdeki günahkâr vaat üzerine içindeki ısı yükseldi. “Bizim fantezilerimiz,” diye fısıldadı, ayak parmaklarının üstünde yükselip yüzünü avuçları arasına aldı ve onu tekrar öptü.

“Öyleyse, seni Garden Dükü mü yapacağız?”

“Ben daha yüksek bir şey umuyordum.”

“Mayfair’e asla geri dönemezsin,” dedi Grace. “Marwick Dükü’nü öldürüyorsan olmaz. Orada seni herkes tanır.”

“Biliyorum, aşkı. Mayfair’i istemiyorum. Orada beni ilgilendiren hiçbir şey yok. Yaptığım tüm işler... Mayfair bunu düzeltemez. Mayfair, Garden için uzun zaman önce verdiği söz tutamaz. Ve neler verdiğimi de tutamaz.” Başparmakları, yanaklarının üzerinden kaydı. “Artık dük olmak istemiyorum. Bir kraliçenin yanında durma şansım varken onun kralı olabilme şansım varken asla.”

Sen bir kraliçesin. Ben senin kralınım.

Sözcükler Grace’in içine işledi.

Ewan alnını onunkine dayadı ve fısıldadı. “Bir daha asla majesteleri olmak istemiyorum. Tek istediğim senin *benim Grace’im* olman.” Onu tekrar öptü. “Her zaman sen vardın. Her gün. Her gece. Her dakika. Başlangıçtan beri. Bu benim ihtirasımın toplamı: Sana layık olmak. Aşkına. Senin dünyana. Yanında durup onu değiştirmek için yanında olmak.”

Ateş arkasından parladı. Geçmişlerinin sonu, geleceklerinin başlangıcıydı.

Dükalık koltuğunu ateşe vermişti.

Devil, Whit ile evin yanmasını izledikleri yerden, “Bunu söylemek zorundayım,” dedi. “İnanılmaz bir iyi niyet gösterisi.”

Whit homurdanarak aynı fikirde olduğunu belirtti ve Grace de bu onayı orada duydu. Ewan onları da özgür bırakmıştı.

Bu yorum karşısında kendini kahkaha atmaktan alıkoyamadı. “Söyledikleri doğru. Sen delisin.”

“Belki,” diye sıırttı. “Sana deli olduğuma şüphe yok.”

Devil bu sözler karşısında inledi. Ewan tekrar Grace’i öperken ekledi, “Onu asla geri alamayacağımı söyledin. Ama ya onu istemiyorsam? Ya onun yerine seni istiyorsam? Bu ilk aşk değil. Sıradaki aşk. Son aşk.”

Gözleri dolan Grace başıyla onayladı. “Evet.”

Ewan gülümsedi. Yine. Her defasında kadının dizlerinin başını çözen o tebessüm. “Evet.”

“Seni seviyorum,” dedi, söyleyecek başka bir şey bulamayan Grace.

“Güzel,” diye karşılık verdi Ewan. “Tekrar söyle.”

“Seni seviyorum.”

Adam onu kendine çekip uzun uzun öptü. Yine gülümsedi. “Grace,” dedi usulca, dua eder gibi. “Benim Grace’im. Nihayet burada.”

“Nihayet burada,” diye fısıldadı, yüzüne öpücükler kondururken. Ateşin kokusunu aldığı çenesi boyunca, elmacık kemiklerinin üzerine, alınına, dudaklarına... “Neye ihtiyacın var?” dedi.

Ewan’ın bunu söylediği bütün anların yankısı olarak sormuştu.

“Yarına,” dedi Ewan, kollarını onun etrafına dolayarak. “Yarına ihtiyacım var. Seninle.”

Gelecek

“İşte buradasın.”

Ewan çatının kenarındaki yerinden döndü. Üstünde sımsıkı siyah pantolonu, altın rengi bir iplikle astarlanmış ceketi ve aynı renk çarpıcı korsesiyle uzun adımlarla ona doğru yürüyen karısını gördü. Asi kırmızı bukleleri omuzlarına dökülüyordu, yanakları serin hava ve güneşin altında geçen bir gün sonrası pespembeydi.

Birlikte geçirdikleri yıllardan sonra bile, bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Daha fazla bir şey söyleyemesine fırsat vermeden ona uzandı ve uzun, kalıcı bir öpücük için kendine çekti. Onun nefesinin kesilmesini, kollarında oylanmasını, gözlerini kapatarak anın tadını çıkarmasını seviyordu.

Grace gözlerini açtığı anda, rüya gibi tebessümüyle Ewan karşındaydı. Kendininkiyle eş olan kibirli bir gururla doluydu. Hayatta, karısının bu keyifli görünüşünden daha fazla sevdiği çok az şey vardı.

Grace güldü. “Balıkçının önündeki kovaya dalan kediye benziyorsun.”

Bu analogi karşısında Ewan irkildi. “O sözün kremayı çalan kedi olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Bu düzeltmeye Grace elini salladı. “Balık çalan bir kedideki kibire hiç şahit oldun mu? Hiç mütevazı olmayan yönlerini ortaya döküyorsun, kocacığım.”

Ewan onu kendine çekerek tekrar öptü, ardından başını kaldırıp alnını onunkine bastırarak fısıldadı. “Tekrar söyle.”

Güzel kahverengi gözler zevkle parlıyor, batan güneşin ışığı onları ateşe çeviriyordu. “Kocacığım.”

Burghsey Konutu’ndaki yangından sadece haftalar sonra, Ewan’ın otuz yıl önce vaftiz edildiği Covent Garden St. Paul Kilisesi’nde evlenmişlerdi. Sahte vaftiz sicili gibi küçük bir şey, Çıplak Yumruklu Piçler’i düğünden ve ardından gelen kutlamadan alıkoyamazdı. Ve sonra, Bay ve Bayan Ewan Condry –bu ismi o seçmişti– Covent Garden sokaklarında kral ve kraliçe olarak yürümüşler; Grace, Ewan’ın doğduğu ve kendinin büyüdüğü bu dünyanın her köşesini ona göstermişti.

Dükalık, yangından sonra kraliyete geri dönmüş, eski dükün miras planları tamamen bozulmuştu. Essex’teki arazi ve kiracılar hâlâ geliyordu ve Mayfair’deki personel, metreslerinin tamamı belirli bir Covent Garden kulübünün üyesi olan sayısız aristokrat hane tarafından kapışılmıştı.

Ewan sorumlulukların üstesinden başarıyla gelmişti. Bundan sonra işine, aşkına ve geleceğine fazlasıyla odaklanmış ve asla geri dönüp unvanına bakmamıştı.

Dönüşünden bu yana geçen yıllarda Shelton 72 restore edilmişti, müşterilerle birlikte alanı da büyüyordu. Ewan ve Grace, şimdi Drury Lane’den çok uzak olmayan, diğer piçlerin evlerine çatıdan bağlanan güzel bir yerde yaşıyorlardı. Kızları, çalışkan erkeklerle ve güçlü, zeki kadınlarla çevriliydi. Covent Garden’ın güneşinde ve gölgesinde, ebeveynlerinin her gün daha iyi hale getirmek için çalıştığı bir dünyada büyüyorlardı.

“Dudaklarındaki bu sözcükten asla bıkmayacağım,” dedi, onu kendine sımsıkı çekip şakağına bir öpücük kondurarak.

“Festivali kaçıyorsun, kocacığım,” dedi Grace. Çatının kenarına dönüp günün seyyar satıcılarının ve çığırtkanlarının yerini müzisyenlere, turta satıcılarına ve oldukça tanıdık gelen bir ateşbaza bıraktığı Covent Garden pazar meydanına baktılar.

Felicity ve Devil, çılgın bir keman eşliğinde kasırğa gibi dönerek dans ediyordu ve sonunda nefes nefese kalıp birbirlerinin kollarına yığıldılar.

“Kaçırmiyorum. Aşağı gelmeden önce izliyordum.” Garden’da geçen bir günün ardından, tatlı su boruları ve Rookery’deki işçiler için yeni barınma planları hakkında tartıştıktan sonra, çatıların batan güneşte altın rengine dönüşünü ve pazar yerini kızıla boyamasını izlemeye gelmişti.

Ve evet, kraliçe karısını hüküm sürerken izlemeye gelmişti.

“Biliyorum,” dedi. “Bizi izlerken seni izliyordum.”

“Ya?” dedi.

“Böyle yakışıklı bir röntgenciği kaçırmak zor.”

Ewan bu sözlere sırtıttı ve onu tekrar kendine çekti.

“Kızların mutlu olduğunu görüyorum.”

Meydanın uzak köşesinde, gün ışığı azalırken yanan bir meşalenin altında, Whit ve Hattie’nin etrafında yarım düzine kız – kuzenler– toplanmıştı. Her biri anneleri kadar zeki ve babaları kadar kurnazdı. Felicity ve Devil’in Helena’sıyla küçük kız kardeşi Rose; Hattie ve Whit’in dokuz yaşında olsa bile nakliye işinin kontrolünü memnuniyetle ele geçirebilecek zekâdaki Sophia’sı ve onlarla birlikte, yedi, beş ve dört yaşında, anneleri gibi alev renginde bukleleri ve babaları gibi kehribar gözleri olan üç kız.

“Whit bütün gün şeker dağıtıyor,” dedi Grace. “Limonlu şeker, ahududulu şeker, çilekli şeker. Adamın cepleri dipsiz görünüyor.”

“Hattie onları kasalar dolusu getiriyor,” dedi Ewan.

“Whit’i şımartıyor.”

Ewan ona baktı. “Hak ediyor.”

Kadın sırttı. “Bence hepimiz öyle.” Durdu, sonra kafasını eğdi ve muzipçe sordu. “Tatlı bir şeyler ister misin, kocacığım?”

Bu soruyla adamın içine bir sıcaklık yayıldı. “Sanırım bir ya da iki şey düşünebilirim.”

“Sadece bir ya da iki mi? Hayal kırıklığına uğradım.”

Her ikisi de nefessiz kalana kadar, uzun uzun öpüştüler. “İtiraf ediyorum,” dedi Ewan. “Seninle ve kızlarla olduğum her gün kendimi şımarık hissediyorum. Bu yerde, kardeşlerimin yanında olduğum her gün kendimi şımarık hissediyorum. Her gece eve, sana geldiğimde kendimi şımarık hissediyorum.”

Grace onun sakallı yanağına bir öpücük kondurmak için uzandığında sözlerine devam etti. “Bazen bu kadar şımarık hissetmek, her şeyin gerçek olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.”

“Bir fikrim var,” dedi Grace ondan uzaklaşırken. Parmakları onun kine dolanmıştı. “Aşağı gidip eğlenceye katılalım. Benimle gül ve dans et, bir sürü patavatsızlık yap, arsız yazı-turacıların seni soyup soğana çevirmesine, Devil’in seni bir boks maçına davet etmesine izin ver. Hatta Whit seni, kızlara bir tazı almaya ikna etsin.”

“Tazı yok,” dedi sertçe.

Muhteşem karısı sırttı. “Kalbini kazanabilecek küçük kahverengi bir yavru var, kocacığım... ama bitirmedim.”

“Elbette,” diye yanıtladı. “Devam et.”

Grace tekrar yaklaşıp uzun, kıvrımlı bedenini ona doğru bastırdı ve kollarını boynuna doladı. Sonra yüzüne, çenesine ve yanaklarına öpücükler kondurdu. “Gel eğlenelim, ta ki ayaklarımız yorulana ve kalbimiz dolana kadar... Sonra eve gidip kendimizi yatağa atalım. Mutlu bir şekilde. Tam da hak ettiğimiz gibi.”

Sonuna kadar hak ettikleri için de yaptıkları tam olarak buydu.

Yazarın Notu

Covent Garden'ın, Çıplak Yumruklu Piçler'in dünyasından iki yüz yıl sonra, şimdi bile kalbimdeki yeri bambaşka. Son birkaç yılda, Covent Garden'ın ve London Docklands'in çevresinde, günlerce araştırma yapacak zaman bulma şansım oldu. Bu seri, Londra Müzesi'nin kapsamlı koleksiyonu –özellikle Charles Booth'un *Londra Halkının Yaşamı ve İşgücü* adlı muhteşem çalışması– Londra Docklands Müzesi, Covent Garden Area Trust, Foundling Müzesi ve İngiliz Kütüphanesi'nin katkıları olmadan gerçekleşmezdi.

Grace'in hikâyesinde çok önemli bir rol oynayan baskınlar hakkında kısa bir not: Yeni genç kraliçenin, adıyla eş anlamlı hale gelen katı ahlak dönemini başlatması zaman alacaktı. O ilk yıllarda toplumun her düzeyinde kadınlar için sosyal özgürlüklerde bir artış oldu. Ancak, marjinalleştirilmiş grupların sosyal zemin kazandığı durumlarda çok yaygın olduğu gibi muazzam bir tepki vardı. Toplumsal küçümseme, siyasal eleştiri ve fiziksel şiddet arasında, on dokuzuncu yüzyılın geri kalanında tüm sınıflardan kadınların genişleyen rolü ateşli bir şekilde tartışıldı ve bu sadece Shelton Sokağı 72 numaradaki gibi sıradan baskınlarla

değil, aynı zamanda seks işçiliğini suç sayan, kadınların seçme hakkını reddeden ve onları geniş çapta geri püskürten yasalarla sonuçlandı. Bunların hepsi, Kraliçe Victoria tahtta kaldığı süreçte oldu.

Kuşkusuz Grace, Ewan –ve tüm piçler– yolun her adımında bu değişikliklerle savaştı.

Mayfair'in balo salonlarının çok ötesinde var olan, suçluların, dövüşçülerin ve genelev sahiplerinin yer aldığı bu tarihi aşk hikâyesini önerdiğimde, Avon Books sıcak bakmadı. Benim bilmediğim zamanlarda bile gittiğim yolu her zaman bilen Carrie Feron'a ve oradaki tüm ekibe sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumun kesinlikle farkındayım. Liate Stehlik, Asanté Simons, Angela Craft, Pam Jaffee ve Kayleigh Webb'e, sürekli yanlış kullandığım "lay" ve "lie" sözcüklerini sabırla düzelten Eleanor Mikucki'ye ve beni her kitapta biraz daha iyi gösteren Brittani DiMare'e teşekkür ederim.

Çıplak Yumruklu Piçler'in finalini yazmak gerçeküstü bir şey çünkü bu dördü, ben onları yazmaya başlamadan çok önce, yıllarca bana arkadaşlık etti. Bu yıllar içinde fikrin tohumunu geliştirmeme yardımcı olan Sophie Jordan, Carrie Ryan ve Ally Carter'dan oluşan Kiawah grubuna, destekleyen Tessa Gratton ve Sierra Simone'a, tüm aramalarım, mesajlarım ve gece geç saatlerde sorduğum sorulara cevap veren Louisa Edwards'a minnettarım.

Covent Garden suçlularımın gerçek erkeklere (ve bir kıza) dönüşmelerine yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

En sevdiğim kadınların çoğu Grace'in bir parçası. Yakından bakarsanız, annemden, kız kardeşimden, Chiara, Meghan Tierney, Jen Prokop, Kate Clayborn, Adriana Herrera, Joanna Shupe, Megan Frampton, LaQuette, Nisha Sharma, Andie Christopher, Alexis Daria, Tracey Livesay, Nora Zelevansky, Julia Quinn, Kris-

tin Dwyer, Holly Root, Eva Moore, Cheryl Tapper ve çok daha fazlasından esintiler göreceksiniz.

Her zaman olduğu gibi aşklarına –asi kızım V’ye ve benim için kesinlikle bir dükalıktan vazgeçecek olan Eric’e– daima eve dönmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Ve son olarak sevgili okur: Piçlerime inandığınız, bu yolculuğa benimle çıktığınız ve Ewan’ı buraya getirme konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Biri gözünü kararttığı zaman hemen anlarım. Umarım bir sonraki adımda da benimle kalırsınız: 2021’de *Cehennem Dilberlerimle* tanışmanız için sabırsızlanıyorum.

Grace Condry geçmişinden kaçarak bir ömür geçirmiştir. İlk aşkının ihaneti hayatını değiştirdikten sonra sokaklarda büyüyen genç kadın,

Londra'nın en karanlık köşelerine bile hükmeden bir kraliçeye dönüşmüştür. Bir zamanlar sevdiği adam yeniden karşısına çıkana kadar da güçlü bir düşmanla karşılaşmamıştır.

Acımasız Marwick Dükü Ewan, Grace'i aramak için on yıl harcamış ancak her seferinde onu elinden kaçırmıştır. İlk ve tek aşkından vazgeçmek istemeyen genç adam, onu geri kazanmak ve düşesi yapmak için her şeyi göze almıştır.

Uzlaşma, Grace'in arzuladığı son şeydir ve intikam kaçınılmazdır. Şimdi karşısındaki bambaşka bir adam olsa da Grace, ona yeniden âşık olup kalbini bir kez daha teslim edebilecek midir?

Serinin Diğer Kitapları

